"Her satırı tek kelimeyle muhteşem." Marian Keyes

SAKSAĞAN

ELIZABETH DAY

Çevirmen: Seda Peker

dusbaz
KAKTUSUN
TELEGRAM

tg. @kaktusun

Marisa ve Jake, kusursuz bir çifttir; yeni kiracıları Kate de kusursuz bir ev arkadaşıdır. İnanın sadece ödediği kira, bebek sahibi olma çalışmalarına başlamalarında ihtiyaçları olacak geliri sağlayacağı için de değil. Gerçi tamam, hiç kimse kusursuz değildir, yanlış ifade etmiş olmayalım. Görünüşe bakılırsa Kate, kişisel sınırları pek önemsemez, hatta Jake'le zaman zaman fazla samimi görünür. Yine de Marisa bunun moralini bozmasına izin vermez. Ne de olsa Kate kısa süre içinde gidecektir ve kendisi, Jake ve müstakbel bebekleriyle baş başa kalacaktır.

Sorun şu ki hamile kalmak göründüğü kadar kolay değildir. Kısırlık tedavisi ve yanlış başlangıçlarla geçen aylar içinde Jake ile Marisa'nın kusursuz ilişkisi zorlu bir sınava tabi tutulur. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de Kate'in sınırları zorlayan tavrı işin tuzu biberi olur: Kate, bu çekirdek aileyi iyice takıntı haline getirir. Peki kimdir bu kadın? Marisa ve Jake ile ilgili her şeyi nasıl bilmektedir?

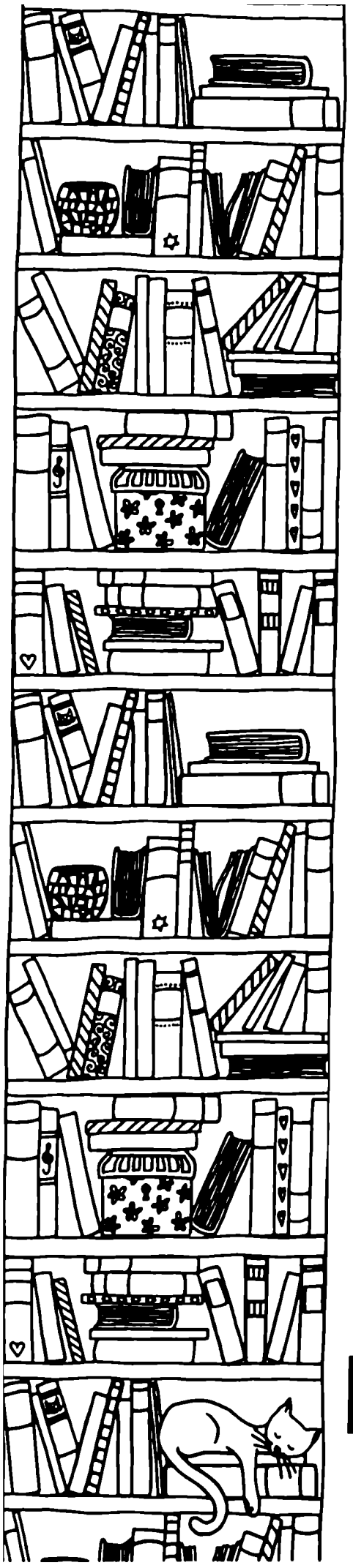
Bu sorunun cevabının peşinden koşan Marisa, her şeyi kaybetmeyi göze alır: kusursuz aşkını, kusursuz ailesini ve kusursuz kendisini.

Saksağan, anneler ve çocuklarına dair, kıskançlık ve sahiplenme duygusuna dair, hayalini kurduğunuz ne varsa hepsine sahip olmanın yarattığı risklere dair bir roman. Gerilimi bir an olsun eksilmiyor, heyecanı hep diri tutuyor, her sayfasında merak uyandırıyor.

"Zekice kaleme alınmış, merak uyandıran bir hikâye...
İlginç olduğu kadar ters köşe eden bir okuma deneyimi."
Matt Haig, *Gece Yarısı Kütüphanesi*'nin yazarı

KAKTUSUN
TELEGRAM

DÜŞBAZ KİTAPLAR
ISBN: 978-625-7425-28-5
9 786257 425285

düşünerek
ve düşleyerek
yaşayanlara

düş
baz

ELIZABETH DAY

1978 doğumlu İngiliz yazar, aynı zamanda gazetecilik ve podcast yapımcılığı da yapmaktadır. 2007 ile 2016 yılları arasında *The Observer*'da köşe yazarlığı yapmıştır ve yazılarına *You* dergisinde devam etmektedir. *How To Fail With Elizabeth Day* adını verdiği popüler podcast programının da yapımcısı ve sunucusudur. *Tepetaklak: İşler Sarpa Sardığında Yapılacaklar Kılavuzu*, yazarın Türkçedeki ilk, *Saksağan* ikinci kitabıdır..

SEDA PEKER

1984 yılında Edirne'de dünyaya gelmiştir. Boğaziçi Üniversitesi, Çeviribilim Bölümü'nden 2005 yılında mezun olmuştur. Kariyerine çevirmenlik ve İngilizce öğretmenliği yaparak devam etmektedir.

SAKSAĞAN

ELIZABETH DAY

Çevirmen: Seda Peker

düşbaz

DÜŞBAZ KİTAPLAR: 28

SAKSAĞAN
ELIZABETH DAY

ORİJİNAL ADI: MAGPIE

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN: SEDA PEKER

YAYIN YÖNETMENİ: CANSU CANSEVEN

YAYIMA HAZIRLAYAN: ELİF ALKAN

SON OKUMA: GÖKÇE ÇALIŞKAN

© 2021 by Elizabeth Day

Bu kitabın tüm yayım hakları
Düşbaz Kitaplar'a aittir

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla Rachel Mills Literary Agency üzerinden satın alınmıştır.

KAPAK UYGULAMA: DÜŞBAZ ATÖLYE

KAPAK TASARIMI: HATİCE ÜNAL

DİZGİ: ESİN TAPAN YETİŞ

Baskı ve Cilt: Ali Laçin/Barış Matbaa/Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 46277

Birinci Basım: Şubat 2023
ISBN 978-625-7425-28-5
Sertifika No: 10704

Düşbaz Kitaplar, Ayrıntı Yayınları'nın markasıdır.

INSTAGRAM @dusbazkitap

FACEBOOK @dusbazkitaplar

TWITTER @dusbazkitaplar

YOUTUBE Ayrıntı Yayın Grubu

WWW.AYRINTIYAYINLARI.COM.TR

DUSBAZ@AYRINTIYAYINLARI.COM.TR

0212 512 15 00 EXD.

HOCAPAŞA MAH. DERVİŞLER SOK.
DİRİKOÇLAR İŞ HANI NO:1 KAT:5
SİRKECİ, FATİH - İSTANBUL

Birinci Bölüm

Bir

EV KUSURSUZDU. Aslında tam olarak kusursuz demek de doğru değildi, neticede evler hiçbir zaman kusursuz değildir ama en azından eksiklikler, evi yaşanabilir kılacak düzeydeydi. Müteahhit tarafından toptan satın alındığı bariz olan döşeme çok açık tondaydı, ahşap lamineye dokunulduğunda lamine gerçek sanılamayacak kadar pürüzsüzdü. Büyük panjurlar plastiktendi ve üzerlerini ince bir toz tabakası kaplamıştı. Birileri ikinci kata, kapıları çatı terasına açılan bir banyo koymak gibi tuhaf bir karar vermişti. Marisa işte bu terasta durdu. Bisküvi rengindeki veranda taşlarına sandaletlerinin gölgesi düşerken, aşağıda toprağı henüz havalandırılmış saksı bitkileriyle dolu, şerit şerit çimlerin bulunduğu bahçeye baktı. Londra'da, özellikle bir anayola bu kadar yakınken, nadir rastlanabilecek sessizliği fark etti. Bunu dile getirdiğinde ona etrafı gezdiren kadın da başını salladı.

"Evet, burası insana hoş bir sakinlik havası veriyor," dedi.

Evet, bu son cümle onu ikna etmişti. Marisa'nın kendi çocukluğu gürültü patırtıyla geçmişti. Anılarında ilk hatırladığı şey hep seslerdi: babasının piyano çalmaya çalışırken çıkardığı tereddüt dolu ahenksiz sesler, çarpan fırın kapağının sesi, aşırı doldurulmuş bulaşık makinesi

rafının gürültüsü, annesiyle babasının tartışırken yükselen sesleri, yeni doğmuş kız kardeşinin tiz ağlamaları... Sonra, Marisa'nın annesi kendisine kenetlenmiş olan bebekle birlikte evi terk edince sayfiyedeki ev sessizliğe gömülmüştü. Marisa'ya hiçbir açıklama yapılmamıştı.

Gitmeden önce annesi, Marisa'ya sıkı sıkı sarılmış, "yeniden kendi ayakları üzerinde durur durmaz" onu almak için geri geleceğini kızının kulağına fısıldamıştı. Marisa başını öne eğip annesinin ayakkabılarına bakınca ayakkabılardaki tersliğin ne olduğunu merak ettiğini hatırlayabiliyordu. Bordo rengi derinin üzerinde parlayan para şeklindeki tokalarıyla bir çift makosen ayakkabıydı bunlar. Bir keresinde tokayı kısa parmaklarıyla çıkarmayı denemişti fakat toka çıkmamıştı. Annesinin ayakkabılarına baktı ve zaten ayakları üzerinde duran annesinin yeniden kendi ayakları üzerinde durmak için neden zamana ihtiyacı olduğunu merak etti Marisa. Annesinin neden gittiğini bilmek istiyordu. En önemlisi, kendisine ne olacağını ve neden geride bırakıldığını öğrenmek istiyordu. Yedi yaşındaydı.

Babası birbirini takip eden uzun, bunaltıcı günler boyunca pijamalarıyla ve terliğiyle dolaşmıştı. Kirli sakalı iyice uzamış, saç sakal birbirine karışmıştı. Annesinin gidişinden sonraki o iğrenç, izah edilemeyen haftalarda Marisa tabakları makineye koymadan önce durulayıp bıçakları sapları yukarı gelecek şekilde yerleştirerek bulaşık makinesini annesinin beğendiği gibi doldurmaya çalışıyordu. Bir süre sonra bu evcimen hayattan sıkıldı ve kirli tabak çanağı lavabonun içinde birikmeye bıraktı. Daha sonra da yatılı okula gönderildi, orada da baş etmesi gereken bambaşka sesler vardı.

Bu ev her şeyin çaresiydi, bunu artık görüyordu. Evi internetten incelemiş, gri ön kapıya ve bu kapıya çıkan merdivenlere bakmak için görüntüyü yakınlaştırmıştı. Tuğlalar, kızarmış fındık rengindeydi. Yol, emlakçıların tabiriyle "yapraklarla örtülü"ydü ve Eğitim Standartları Dairesi tarafından "kalburüstü" addedilen mahalle okulunun kayıt alanındaydı. Bu önemli bir ayrıntıydı çünkü bu eve taşınır taşınmaz hamile kalacaktı. Planları bu yöndeydi, Jake ile konuşmalarını hatırlayınca avuç içine ılık bir taş yerleştirilmişçesine içinde bir heyecan dalgasının yayıldığını hissetti.

Jake onun koruyucusu, dayanağı, güvencesi, güven kaynağıydı. Tüm bu kelimeleri onu tarif etmek için kullansa da yüzüne karşı hiç söylememişti, çünkü Jake duygu gösterilerini seven biri değildi. Onu Jake'e çeken de kısmen bu özelliğiydi: Jake olaylar karşısında telaşa kapılmazdı ve metaneti tavizsizdi. Marisa'yı ne kadar sevdiğini, söylediklerinden ziyade yaptıklarıyla gösterirdi. Jake'in aleni sevgi

gösterilerine güvenmediğini, bu tür tavırları samimiyetsiz bulduğunu bilirdi. Tutkunun annesi tarafından kesin bir sonucu olmayan bir savaşta ağır top gibi kullanıldığı çocukluk deneyimlerinden sonra Jake'in ihtiyatlı doğası Marisa'nın yüreğini serinletmişti.

Evi gezince bu evin onlara uygun olduğunu hissetti: Bir tür sığınaktı fakat aydınlık ve kendi zevklerine göre döşemelerine yetecek kadar da boştu.

Mutfak bodrum katındaydı. Mümkün olan tüm bölme duvarları yıkılmıştı, dolayısıyla oda bir kumsal gibi dışa uzanıyordu. Uzun ince bacaklı sekiz sandalyesiyle yüzyıl ortası bir ceviz masa ve mutfak masasının üzerinde solgun mavi renkte emaye gölgelikleri bulunan yere yakın lambalar vardı. Sanki üstünde roket fırlatılacakmış gibi duran, sanayide kullanılan ebatta bir ocak bulunuyordu. Cilalanarak kusursuz metalik parlaklığa ulaşmış buzdolabının, bardağınızı yerleştirdiğinizde buz küpleri boşaltan gömme su sistemi vardı. Beyaz duvarın üzerinde çok büyük bir televizyon asılıydı: Köşesinde yeni satılmış bir tablo gibi nokta halinde duran kırmızı ışığın yansıdığı mürekkep karası bir kare.

Kadın, Marisa'nın bu eve taşınmak için doğru insan olduğunu hissettiğini söyledi. Marisa gülümsedi.

"Bu eşyalar gerçekten de..." Marisa doğru kelimeyi aradı. "Ruha hitap ediyor değil mi?"

"Ruha hitap ediyor," diyerek başını salladı kadın. "Aynen öyle."

Kadın bahçeye açılan cam kapıları origami gibi kendi üzerlerine katlayınca bir kuş içeri girdi. O kadar alçaktan ve hızlı saldırdı ki ne Marisa kuşu durdurabildi ne de kadın.

Kadın elini kafasına siper ederek eğildi. Marisa irkildi. Kuşlardan nefret ederdi. Hele kanat çırpmalarından. Gagalarının keskinliğinden. Ölü çakıl taşı gibi gözlerinin minikliğinden.

Bir saksağandı. Tüylerinin arasında petrol sıçramışçasına çizgileri olan siyah - beyaz renkte bir saksağan. Aniden hapsedilişiyle paniğe kapılan kuş bir oraya bir buraya uçuştu. Büyüktü, neredeyse bir karga büyüklüğündeydi. Tavanın, Marisa'yla kadının durduğu yerden en uzak köşesine ok gibi fırladı.

Kadın kuşa doğru yürüyüp onu korkutmak için ellerini vücudunun iki yanında aşağı ve yukarı indirip kaldırırken"Kış kış!" diye bağırdı. "Kış kış!"

"Bence," diye başladı Marisa. Kuşu korkutmanın pek akıllıca olmadığını düşündüğünü söyleyecekti ama o daha bu düşüncesini dile getiremeden kuş hızlıca kaçtı. Güçlü kanadının ucu, kitaplığın te-

pesinde duran küçük, karmaşık renklerle boyanmış vazoya çarptı. Vazo sallanıp düştü, tuz buz oldu, vazo kırıkları süpürgelik boyunca toplandı.

Sonrasında, adeta büyü bozulmuşçasına, kuş nerede olduğunu anladı. Düz bir çizgi şeklinde açık kapılardan dışarı uçtu, Marisa'nın yüzünün o kadar yakınından geçti ki Marisa, kuşun hareketinin atomik ağırlığını aniden yeri değişen rüzgârda hissetti. Yosun gibi ve hafif çürümüş kokuyordu. Bir anlığına, sanki saksağan uçuşun deli telaşıyla onun yanağını sıyırıp geçmişçesine tüyün gıdıklayışını hissetti.

"İyi kurtuldu!" diye bağırdı kadın kuşun arkasından kapıyı hızla kapatırken. Kapılar, şlap sesiyle kapanınca uzaktaki trafiğin boğuk gürültüsü de kesildi. Kadın ve Marisa, bir kez daha, cam ve betondan yapılmış balonun merkezkaç kuvvetinin içinde kalmışlardı. Tüylü ve öfkeli dış dünyadan hemen ayrılmışlardı. Huzurlu olduğu kadar doğallıktan uzaktı da.

"Umarım kuş hevesinizi kırmamıştır," diyerek lafa girdi kadın.

"Hayır," diye gülümsedi Marisa. "Yine de vazo için üzgünüm."

Kadın vazonun çok da kıymetli olmadığını gösterircesine elini salladı.

"Olur böyle şeyler."

Samimi bir şekilde el sıkıştılar; Marisa kadına biraz düşünmek istediğini, kendisiyle tekrar iletişime geçeceğini söyledi.

Aslında düşünmesine gerek yoktu. Jake, bu tür kararları Marisa'ya bırakmayı severdi. Yaşadıkları yerle ilgili detaycı olmadığını söylerdi. Tek istediği Marisa'nın mutlu olması ve taşınır taşınmaz bir aile kurmalarına yetecek büyüklükte bir alandı. Evi Marisa'nın alanı olarak görüyordu. Normal şartlarda Marisa, evcimen hayatın bu şekilde yozlaşmış bir ambalajla kendisine sunulması karşısında kızar, ev ve çocukların *kadının* alanı sayılırken her ikisini de ayakta tutmak için para kazanmanın erkeğin alanı olmasının örtülü imasını sorgulardı. Ama şu anda bu durum gizliden gizliye hoşuna gidiyordu.

Sokakta, Jake'e mesaj yazmak için telefonunu çıkardı.

"Evi gördüm. Beğendim. Uygun."

Öpücük eklemedi. Tarzları değildi.

Bütün gün toplantılarda olduğu için ondan hemen cevap alıp alamayacağından emin değildi. "Biri bitiyor, biri başlıyor," demişti Jake bir keresinde, ara sıra gecikmelerin olabileceğini, bunda endişelenecek bir şey olmadığını Marisa'ya anlatırken.

Jake şehirde bir danışmanlık firmasında çalışıyordu. Bunun haricinde onun ne iş yaptığına dair Marisa'nın net bir fikri yoktu. İşinin,

şirketleri daha modern ve verimli hale getirmekle ilgili olduğunu biliyordu ve her seferinde göz kamaştırıcı yerlere olmasa da çok fazla seyahat ediyordu. Geçenlerde, birkaç haftalığına Nottingham'da bir eczacılık firmasında çalışmıştı.

"Şaşırtıcı şekilde iyi, yüzyıl ortası mobilya mağazaları," derdi sadece.

"Kitaplar nasıl gidiyor?" diye sorardı. Marisa da o hafta internet sayfası aracılığıyla ufaklıkları için kişiselleştirilmiş hikâye kitapları isteyen, çocuklarının üzerine titreyen anneler, teyzeler ya da vaftiz annelerden aldığı siparişlerden bahsederdi. Marisa'nın, aralarından internet üzerinden seçim yapabileceğiniz yedi hikâyelik bir kataloğu mevcuttu: Uyuyan güzel hikâyesinden ejderhaları öldüren prense, korkusuz maceraperestten yaramaz orman maymununa kadar. Çocuğunuzun ismini yazıp yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını yükledikten sonra onu betimleyen bazı kişilik özelliklerini girebiliyordunuz ve Marisa da her bir kitabı bunlara göre resimlendiriyordu.

İnternet sayfasının ismi Masallar Diyarı idi ve geçen sene faaliyete geçtiğinde önde gelen kuşe kâğıtlı dergilerin bazılarında yayımlanmıştı. Instagram hesabını birkaç bin kişi takip ediyordu ve ünlülerin sayfalarında bulunan mavi tiki vardı. Marisa bu işi seviyordu çünkü üzerine fazla düşünmeyi gerektirmeyecek kadar tekrarlı, aynı zamanda ilham verici derecede yaratıcıydı. Dikkatlice seçilmiş Instagram fotoğraflarının sizi inandıracağının aksine, bu internet sayfası ona bir servet kazandırmıyordu, son birkaç aydır siparişler de azalmıştı. Kirasını ödemek için mücadele veriyordu. İşte bu yüzden Jake aynı eve taşınmayı teklif ettiğinde Marisa bu fırsatı havada kapmıştı. Elbette ona âşık olmasının payı da büyüktü.

"Çüş, Ris, nerede buldun onu?" diye sormuştu arkadaşı Jas, kendisine Jake'ten ilk bahsettiğinde.

"İnternetten," cevabını verdi Marisa. "Biliyorum, biliyorum! Söylemene gerek yok. Bu bir mucize."

Jas, Marisa'dan bile daha uzun süredir bekârdı. Gecelerce Marisa'nın koltuğunda bardak bardak Pinot Noir ile teselli bulmuşlar, iyi adamların olmadığına sızlanmışlardı ve yirmili yaşlarının sonlarında şarap içerek iyi adamların yokluğundan yakınan iki kadın klişesini oynamak her ikisine de büyük keyif vermişti. Adını önceden var olan sosyal medya profilleriyle bağlantılı emir fiillerinden alan ve Marisa'nın kendisine bir kimlik oluşturmaya başlamasını gerektiren çöpçatanlık sitelerine aynı anda üye olmuşlardı.

En sevdikleri filmlerin, müziklerin ve yiyeceklerin listeleri vardı. Bir de tabii din, aşk ve cinsel yönelim, (çok aşklılık, akışkan cinsiyet

veya zekânın cinsel ilgi uyandırması anlamına geldiğini öğrenmek için Marisa'yı Google'da araştırma yapmak zorunda bırakan "sapyoseksüellik") borcu olan birisiyle çıkmak isteyip istemedikleri ya da ormanda kamp yapmanın mı yoksa Paris'te bir akşam yemeğine apar topar götürülmenin mi daha romantik olacağı dahil birçok konuda birbirleriyle ne kadar uyumlu olduklarını test eden bitmek bilmeyen sorular.

Tüm cevaplar, dünyalar kadar sevdiği dokuz yaşında bir erkek çocuğu olan, grafik tasarım şirketi müdürü Peter ile mi yoksa sıcak bakışlı ve seksi gülüşlü bir kadın arayan Crawley'li tenis koçu Wez ile mi eşleştiğini en yakın yüzdeye indirerek belirleyen gizemli bir algoritmaya varıyordu.

Marisa, motosikletleriyle ya da Alman çoban köpekleriyle üstsüz poz veren veya gerçekte 1 metre 77 cm boyunda olmalarına rağmen 1 metre 85 cm olduğunu söyleyen, otel odasının aynasında flaşın yansıyarak duvarları düşük bütçeli bir korku filmi misali kirli beyaz ışıkla aydınlattığı ürkütücü fotoğraflar çeken erkeklere karşı hissizleşmişti artık. Elinde oyuncak ayı tutan küçük bir kızla poz veren ve sosyal medya biyografisine "Fotoğraftaki kız, benim yeğenim," yazarak altına Spotify'daki favori parçalarının linkini ekleyen Kevin onu hiç heyecanlandırmamıştı. Hher listede olduğu gibi onun Spotify listesinde de Fleetwood Mac grubu vardı. Yine de ona mesaj attı, çıktılar ve bu da diğerleri gibi, hayal kırıklığına uğrattı. Kötü bitmemişti, vasat denilebilirdi. Bu hepsinden de kötüydü.

Marisa ona flört için teşekkür etmiş ve WhatsApp'taki tikin tek griden çift griye ve ardından çift maviye dönüşünü seyretmişti. Renk değişiminin şatafatı gözlerini rahatsız edince, ekrana gözlerini dikmiş bunun olmasını beklediğini fark etti. Kevin, mesajı okumuştu. Cevaplayıp cevaplamayacağını görmek için telefonuna bakmaya devam etti Marisa. Üç noktanın iyimser bir niyetin işareti olduğu, üç noktanın devam etmeyi ve açık uçlu oluşu ifade ettiği, haberci "yazıyor..." cümlesinin görünmesini bekledi. Ama hiçbir şey olmamıştı. Marisa, Kevin'den sonra bu uygulamalardan toptan vazgeçeceğini söyledi Jas'e.

"Seni anlıyorum, bebeğim," dedi Jas akşamın muhasebesini yaparken yüzünü acıyla buruşturarak.

"Sanki benim... tuhaf ya da çok fazla olduğumu ya da bunun gibi bir şey düşünüyorlar," demişti Marisa. "Gözlerinden anlıyorum."

"Çok fazla anlam çıkarmaya çalışıyorsun." Jas, küçük elmas bir halkayı kulak memesinde döndürdü. "Her zaman söylediğim gibi, bu matematik."

Jas, flört uygulamalarında kadınlardan daha az erkek olduğuna dair internette bir makale okumuştu ve sık sık alıntılardı.

"Ve siyahi bir kadınsan, daha da kötü," dedi. "İnan bana. Neredeyse kimse benim profilime tıklamıyor."

"Irkçılar," dedi Marisa.

"Öyle ama gerçek." Yüzü ciddileşmişti ve Marisa kötü hissetti. "Irkçılık her yerde."

"Kevin'e mesaj attım."

"Yine mi?" Jas ona baktı.

Aslında Marisa, Kevin'e birkaç kez mesaj göndermişti. Başta ona sadece kendisine bir açıklama borçlu olduğunu söylemek istemişti ama daha sonra sinirlenmiş ve onu kadın düşmanı bir pezevenk olmakla suçlamıştı. Okunan son WhatsApp mesajında Kevin'e resmen "Siktir git," demişti. Kevin, onun mesajlarını okumayı bırakmıştı. Tikler artık maviye dönmüyordu. Olur ya, belki de Marisa'yı engellemişti. Bu tür şeyler daha önce de olmuştu.

Şarap şişesini bardağını doldurmak üzere Jas'ten alırken başını salladı Marisa. "Son kez yazarak sadece üstüne bir çizgi çekmek istedim."

"Mantıklı," dedi Jas.

Jake daha en başından farklıydı. Bir kere, mesajlarına her daim cevap veriyordu. Abone olduğu ve "ruh ikizini bulmakla" övünen, çevrimiçi bir ajans tarafından düzenlenen bir konsept partide tanışmışlardı. Sıkıcı bir kostüm partisiydi ve Marisa çok içmişti. Barda Jake'le kısaca sohbet etmişlerdi ve telefon numarasını alması konusunda Jake, Marisa'ya ısrarcı davranmıştı.

Ertesi gün akşamdan kalma bir kafayla uyanıp telefonuna uzandığında Jake'ten bir mesaj gelmişti bile. Buluşmak isteyip istemediğini sorana kadar yaklaşık iki hafta boyunca Marisa'ya sürekli mesaj atıp durmuştu.

Bir şeyler içmek ya da akşam yemeğine çıkmak yerine, ona gün ortasında bir kafede buluşmayı teklif etmişti Jake. Bu, Marisa'nın hoşuna gitmişti. Belli ki buluşmanın sonunda öpüşülüp öpüşülmeyeceğine dair yarı sarhoş bir münasebetsizlik olmayacaktı. Endişelenecek bir durum yoktu ve durum gayet açıktı: birbirlerinden hâlâ etkilenip etkilenmediklerini anlamak için ayarlanan basit bir buluşma.

Marisa kafeye vardığında Jake, önünde bir fincan kahve ile cam kenarındaki bir masaya oturmuştu bile. Fincan tabağında yıldız şeklinde küçük bir kurabiye vardı. Sarıya yakın kahverengi saçları kısaydı ve dağınık görünmüyordu, makul miktarda jöleyle düzeltilmişti. Giysileri yeni ütülenmişti ve sıradandı: logosuz gri bir tişört, dizlere kadar bir

kot, parlak pirinç tokalı siyah bir kemer, gümüş kayışı aşınmış bir kol saati.

Kafeye girdiğinde, adeta göğüs kemiğinin hemen altında duran bir kuş, kanatlarını çırpmayı bırakmış gibi tuhaf bir huzur hissetti Marisa.

"Merhaba."

Onu nasıl selamlaması gerektiğinden emin değildi, bu yüzden elini sıkmak için kolunu uzattı. Jake, Marisa'nın elini doğrudan gözlerinin içine bakarak sıktı. Öne eğilip yanağını öpmek için herhangi bir hamle yapmadı ve masanın kendi tarafındaki sandalyesine geri oturduğunda Marisa rahatlamıştı. Onun karşısına bir sandalye çekti, aralarında tam da olması gereken bir mesafe vardı.

Jake, yeni yıkanmış çamaşır kokuyordu. Kolonya sürmemişti. Duru bir yüzü vardı: belirgin bir çene ve çocuksu yanaklar. Narin bakışlar. Kum rengindeki tüylere bakılırsa yüzünde bir iki günlük tıraş. Güzel yaşlanacağını ilk bakışta anlayabileceğiniz bir görüntüsü vardı, hem ilk bakışta nasıl bir çocuk olduğunu da hemen çıkarabiliyordunuz. Tişörtünün altında kalan hafif kaslar kendini belli ediyordu fakat bu, gösterişi seven kaslardan değildi. Spor salonlarında yapılanlardan değil de gerektiğinde motoru bozulmuş bir arabayı çekebilecek güce sahip bir erkeğin gücünü mütevazı gösteren bir kastı.

Jake kafede yönetimi bayağı ele geçirmişti. Marisa'ya ne sipariş etmek istediğini sordu ve ardından bu işin Marisa'yı zahmete sokacağını düşünmüş olmalı ki bu görevi kadın garsona devretti. Bu, Marisa'nın epey hoşuna gitmişti. Marisa'nın bu davranışa cevaben, feminizm adına herhangi bir öfke göstermemiş olması karşısında Jas'in kendisine gözlerini devirerek bakışını gözünde canlandırabiliyordu Marisa. Çayını, ahşap bir tepside camdan bir çaydanlıkla getirdiler. Yanında da küçük bir kum saati vardı.

"Çayımızı daha önce içtiniz mi bilmiyorum," diye lafa girdi garson. Burnunun bir tarafında küçük altın bir top piercing vardı. Marisa kafasını "Hayır," anlamında salladı. "Pekâlâ, o zaman, çayın aromasını tam olarak almanız için üç dakika demlenmeye bırakmanız gerekiyor." Garson kum saatini ters çevirdi. İçindeki ince ve siyah kum aşağıya inmeye başladı.

"Vay be," dedi Jake garson onları kum saatiyle baş başa bırakır bırakmaz. "Karmaşık bir çaymış."

Marisa güldü.

"Şahsen ben İngiliz kahvaltısını tercih eden bir adamım," dedi Jake.

"Evet, belli oluyor," diye cevap verdi Marisa şakacı ama abartılı olmayan bir tavırla.

Bundan sonra ikisi arasındaki muhabbet, kum saatindeki tanecikler gibi kolayca akıp gitti. Yetiştirilme tarzlarından bahsettiler. Jake, dört kardeşin en büyüğüydü. Kendisinden küçük üç kız kardeşi olduğunu söyledi. Annesiyle yakındı, Gloucestershire'da büyümüştü ve "özünde halen bir köylü çocuğuydu".

"Köylü uğraşlarına meraklı mısındır?"

Jake kahkahayı bastı.

"Doğrusu daha önce bunlara köylü uğraşları *diyen* birini hiç duymamıştım. Bir Viktorya Dönemi romanının sayfaları dışında yani. Gözlerini kırpmadan Marisa'ya baktı. "Çok hoş."

Marisa'nın yüzü kızardı.

"Kafana takma, bu çok hoş bir tabir. Ve hayır, bu işlere pek meraklı sayılmam. Tek tük sülün avlarına gittim ama tilki avı bana göre bir şey sayılmaz. Severim, tilkileri yani..."

Göz göze geldiler ve Marisa, "tilki" derken Marisa'yı kastettiğine dair bariz bir izlenime kapıldı.

Jake, çocuk konusunu açtı. Bir erkeğin bu konuyu açması, hele de ilk buluşmada ve aralarındaki yaş farkı göz önünde bulundurulduğunda olağandışıydı: Marisa yirmi sekiz yaşındaydı ve Jake ondan on bir yaş büyüktü.

"Ama yani ben çocuklarımla futbol oynayabilmek istiyorum," dedi. "Okul kapısında kalça protezi takılmış tek baba olmak istemiyorum."

"O kadar da yaşlı değilsin!" dedi Marisa.

"Pekâlâ..."

Jake gerindi, kolunun birini masaya dayadı, diğerini ise sandalyesinin arkasına yerleştirdi. Bulunduğu mekânı hiç çaba harcamadan doldurma yeteneğine sahipti. Tahta bloklardan oyulmuş gibi duruşunu sevmişti Marisa.

Kafe, öğle yemeği akınının uğultusuyla dolmaya başlıyordu: çocuk arabası iten anneler, takım elbiseli iş adamları ve sırt çantalarında dizüstü bilgisayar taşıyan gözlüklü, göbeği açık, kot pantolon giymiş genç kadınlar. Krom kaplı sandalyelerin tıkırtısı ve espresso kahve makinesinin tıslaması arasında birbirlerini duyabilmek için Jake ve Marisa'nın seslerini yükseltmeleri gerekmişti.

"Dürüst olmak gerekirse, hep genç yaşta çocuk sahibi olmak istemişimdir," dedi Marisa. "Galiba sana söylemiştim, annem beni doğurduğunda yirmi bir yaşındaymış ve...". Paylaşmayı özellikle istemediği bir şeyi söylediği için kendisine kızarak düşünceyi akışına bıraktı. Marisa ilk buluşmalarında Jake'e neler anlattığını pek hatırlayamıyordu ve bir anda her şeyi ortaya dökmek istemiyordu.

Miyavlar gibi inleyen bebeği beslemek için memesi dışarı sarksın diye pamuklu kaba kumaştan yapılmış elbisesinin düğmelerini açmış, güzel ama dağınık annesinin görüntüsü zihninde belirdi. Bu anıyı zihninden çıkarıp kafede Jake'le olan konuşmaya dönebilmek için bilinçli bir çaba harcamak zorunda kaldı. *O konuya girme*, dedi kendi kendine. *Geri dön. Buradasın, şu anda, bu adamla. Daha önce yaptığın gibi bunu da berbat etme.*

Nefes aldı ve gülümsedi, çay kaşığıyla oynadı.

"Herhalde harika olurdu; birkaç çocuk, bir de köpek..." diye konuştu Marisa ve bunu yaparken de risk aldı. Gelişigüzel biçimde öne eğildi ve parmak uçlarıyla Jake'in bileğine hafifçe dokundu. Bir enerji patlaması, iki molekül çarpışıp birleşerek yeni bir şeyin oluşumunu ateşlemişçesine bir tür bölünme hissetmişti.

Jake şaşırmıştı. Marisa elini çabucak çekti ve bunların yaşandığından sürekli olarak şüphe duyarak hiçbir şey yaşanmamış gibi konuşmaya devam etti.

Jake daha sonra elini uzatıp koluna dokunduğu andan itibaren Marisa'nın "aradığı kişi" olduğunu anladığını Marisa'ya söyleyecekti. Marisa "aradığı kişi" ifadesinin genelde geleneksel peri masallarına özgü bir şey olarak kulağa geldiğini düşünmüştü ama bu sefer bunun gerçek olduğunu anlamıştı.

İki

JAKE'İN İŞTE OLDUĞU BİR GÜN EVE TAŞINDI. Tek başına taşınmayı hiç sorun etmemişti. Stüdyosunu, evin arkasındaki bahçeye bakan küçük sandık odasına kurdu. Eski kiracı bu odayı spor salonu olarak kullanmıştı. Çalışma masası ve boyalarını çıkardığında dolabın hemen önünde yerde, bir zamanlar bir haltere takılı olduğunu düşündüğü daire biçiminde bir ağırlık fark etti. Bunu kapı stoperi olarak kullanacaktı.

Marisa, karton kolileri ve balonlu naylonları internetten sipariş etmişti. Eşyalarının tamamını, en sevdiği kupalarının her birinin hasara karşı izole edildiğinden emin olarak ve giysilerini nakliye şirketi tarafından gönderilen özel muhafazalara asarak, kılı kırk yaran bir özenle topladı. Jake ona çanak çömlekle uğraşmamasını söylemişti. "İhtiyacımız olan her şeyimiz zaten var," demişti. Marisa da gelişigüzel kullanılmış iyelik ekini sevinçle fark etmişti.

Üç aydan biraz daha uzun süredir görüşüyorlardı. Ev işi, kafaya koydukları andan itibaren sorunsuz ve kolay olmuştu. Marisa küçük dairesinde kirada oturuyordu ve evi yeni birine daha yüksek fiyata kiraya vermek isteyen ev sahibini Marisa'nın kira sözleşmesi

sona ermeden evden çıkmasına izin vermeye ikna etmek kolay oldu. Marisa'ya, merhametli, tanrısal bir varlık, nihayet kendisine gülmeye karar vermiş gibi geliyordu.

Bu nur yüzlü sakallı adamı (Çünkü hayalinde Tanrı, çocukluğunda çizgi filmlerde gördüğü gibiydi: Noel Baba daha ciddiydi ve kırmızı giyinmiyordu.) "Sıra sana da geldi," derken hayal ediyordu. "Bunu hak ediyorsun."

Jas, Marisa kadar ikna olmuş değildi. Paketlenmiş pizza ve toniği pek fazla olmayan cin tonikten oluşan veda sofrasına oturmak için Marisa'nın dairesine uğramıştı.

"Her şey çok çabuk gelişmedi mi?" diye sormuştu Jas, bir dilim pizzayı iki eliyle, tehlikeli bir şekilde çekip alırken peynirler açılmakta olan devasa bir çeneden akan salyalar misali iplik şeklinde uzuyordu. "Birbirinizi henüz pek tanımıyorsunuz."

Çok fazla yemeyen Marisa, kadehini yeniden doldurdu.

"Öyle, ama görünen o ki o sözü söyleyenler doğru söylemişler."

"Hangi sözü?"

Jas'e, kısa ve oksijenlenmiş saçlarına, gözlerinin parlaklığına, ok şeklindeki dövmesinin belirgin köprücük kemiği boyunca eğilişine baktı ve onun için daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti. Ona acıdı.

"Doğru insanı bulduğunda bunu anlarsın."

Bu, eskiden olsa Marisa'nın da Jas'in de gözlerini devireceği türden bir şeydi. Ama Jake'le tanışmak Marisa için her şeyi değiştirmişti. Son zamanlarda Jas ile olan arkadaşlığının ortak acıya dayandığını fark etmeye başlamıştı: Göz ardı edilenin kısa ve kaba mizah kılığına girmiş küskün bireyselliği. Ayrıca Marisa artık hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi istediği kişiyi bulduğuna göre Jas ile ortak payda azalmıştı. Marisa, eski reklamlarda Ready Brek yulaf lapasını yiyen çocuk gibiydi, bir kâse kahvaltı gevreğini yiyip bütün gün kafası güzel gezen çocuk. Tek farkla: Marisa aşkla parlıyordu.

Apartman dairesindeyken Jas ona önce şüpheyle baktı; ardından Marisa'nın yüzündeki ifadeyi anlayınca kendini tutamayıp gülümsedi.

"Kızım! Sen abayı fena yakmışsın!"

Jas, Lewisham'da büyümüştü ama '90'larda çok fazla televizyon seyretmiş olmalıydı ki çoğu zaman argo kullanan bir Amerikalıya dönüşüverirdi.

Marisa cin içkisinin geri kalanını çabucak içti. Saçını arkaya savurdu. Saçının uçları çıplak omuzlarına yumuşak bir gıdıklama hissiyle indi. Bu ânın, gerçekleştirmeyi seçtiği tam bu hareketin mutlak doğruluğunu hissetti. Güzelliğini hissetti, güzelliğinin gücünü.

"Galiba öyle," dedi Marisa. "Sıra sende."

Jas omuz silkti.

"Ben artık eskisi kadar takmıyorum," dedi arkadaşı. "Yalnızlığımı, kendi alanımı sevdiğime karar verdim. Birisinin gelip berbat etmesine neden izin vereyim ki, öyle değil mi?"

Marisa zorlamadı. Bacak bacak üstüne atıp yere oturdu, pepperoni pizzanın en küçük dilimini aldı ve yavaşça çiğnedi.

"Ben sadece..." diye lafa girdi Jas, sonra tereddüt etti. "İnsanlara hemen âşık oluyorsun. Hatırlıyor musun..."

"Bu farklı," diye çıkıştı Marisa. Hızla ayağa kalkınca başı döndü, görüşü mozaiklendi. Kutuda kalan pizza dilimlerini aldı ve hepsini kararlı biçimde çöp kutusuna attı.

"Hey," diye itiraz etti Jas. "Bitirmemiştim."

"Her neyse."

"Seni korumaya çalışıyorum, Ris."

Marisa ona arkasını dönüp lavaboda ellerini yıkadı. Dairesi, daha küçük üç odaya bölünmüş büyük bir odadan oluşmaktaydı ve mutfak ile salon aynı yerdeydi. Soğuk su, içinde büyümeye başladığını hissettiği öfke filizini keserek onu sakinleştirdi. Yüzünü tekrar Jas'e döndüğünde daha sakindi.

"Biliyorum." Su ısıtıcısını çalıştırdı. "Teşekkür ederim."

Akşam, eski günlere kıyasla erken bitti ve Marisa, Jas'e veda etmek için ona sarıldığında arkadaşlıklarının Marisa'nın hayatının bir sonraki döngüsünde ayakta kalamayacağını fark etti. Jas tarafından sessizce yargılandığını hissetti ve bu derece denetlenmekten rahatsızdı. Arkadaşlıklarının bitmesi, kimsenin hatası değildi, gerçekten değildi. Sadece hayat devam ediyordu. İnsanlar değişiyordu. Hem Jake vardı. Ev vardı. Gelecekte doğacak çocukları vardı. Bir aile ve kendine ait bir ev.

Evde, stüdyo şekillenmeye başlamıştı. İlk iş olarak, Masallar Diyarı kitabından iki adet çerçevelenmiş orijinal çizimi duvara astı. Bu kitap Gabriel adında bir erkek çocuk için yazılmıştı ve Marisa, tamamlasın diye bu erkek çocuğa, parlayan pembe elbiseli prensesler ve saklı mağaraların içinden ateş püskürten ejderhalarla dolu, şövalyelere yaraşır bir macera sunmuştu. Fırçalarını reçel kavanozlarına koyuyordu. Her fırça takımına özel bir kavanoz vardı ve rafların üzerinde siparişlerinin ve faturalarının kaydını tuttuğu kalın klasörlü dosyalarını dizmişti. Jake, her şeyi bilgisayara dökmesi gerektiğini ve bunu nasıl yapacağını ona göstereceğini söylemişti ama Marisa, kâğıdın

elle dokunulur olma hissini tercih etmişti. Bu, var olduğunu ve bir iz bıraktığını kendisine kanıtlamanın bir yoluydu.

Çocukken kendisinin hep gelip geçici olduğunu düşünmüştü: Nerede gerekliyse oraya uymak için kendisini duman gibi bükmesi beklenen boş bir hayal. Çocukluk yıllarından hatırladığı tek bir anı yoktu, daha ziyade odalara giren Marisa'ya ve Marisa'nın orada olduğunu fark edince zıplayan annesine ait görüntülerin bir karışımı vardı.

Annesi her seferinde "Seni görmedim, canım!" derdi. Marisa hep fark edilmeyecek kadar sessiz olmuştu.

Onun aksine, küçük kız kardeşi, kendisini bir an önce duyurmaya kararlıydı. Gece boyunca ağlardı ve Marisa, bebeğe ulaşmak için koridorda yürüyen, onu sallayarak yumuşak, ahenksiz şarkılarla tekrar uyutmaya çalışan annesinin sesine alışmıştı. Ertesi sabah Marisa ve babası kahvaltı masasında karşılıklı oturur ve babası, Marisa'nın tostunu başarısız bir şekilde, buz dolabında soğumuş tereyağının inatla oyduğu ekmekte boşluklar bırakarak hazırlarken birbirlerine komplocu bakışlar atarlardı. Okula hep geç kalırdı. Marisa bu konuda dargın hisseder; kız kardeşini, öfkeli, buruşuk kırmızı suratı ve top haline gelmiş bebek yumruklarıyla bu istenmeyen davetsiz misafiri suçlardı. Böylesine küçük birinin bu kadar çok kargaşa yaratabilmesi onu hayrette bırakırdı.

Marisa bebekten aynı anda hem büyüleniyor hem de dehşete düşüyordu. Bu uzaylı varlığın annesinin karnında sıkışması ve neredeyse şeffaf görünecek kadar incecik ve gergin derisiyle normal bir insana hayal meyal benzerlik taşıyarak ortaya çıkması ona tuhaf geliyordu. Bebeğin parmakları kurtçuklar gibi küçüktü, gözleriyse elma suyu gibi bulanıktı. Üstüne üstlük, tüm yetişkinler ona, Marisa'nın gördüğü kadarıyla herhangi bir kişiliği olmayan, ciyak ciyak bağıran bu yenidoğana, deli oluyordu.

"Bezinin değişmesi gerekiyor, değil mi canım?" diye sorardı Marisa'nın annesi cıvıldayarak ve gülümseyerek. Arkasını koklayabilmek için bebeği havaya kaldırır ve ardından harika bir burun büzüştürme gösterisi yapardı. "Iyyy. Bu koku da ne böyle! Temiz bir bez lazım sana, değil mi canım? Eveeet. Evet, ihtiyacın olan şey tam da bu."

Marisa pusuya yatmış, bütün bunların gerçekleşmesini utanç ve iğrenme aşamalarıyla seyrederken gösteri böyle devam eder giderdi. Annesinin, söylediklerini anlamayan bebekle neden konuştuğunu hiç anlayamıyordu. Bütün bunlar odadaki diğer kişiler için sahnelenmiş

bir gösteri gibiydi: Bu kişi Marisa, babası ya da içeri girdikten sonra arada bir kafasını mutfak kapısından uzatıveren komşuydu.

"Ne kadar masum yüzlü bir çocuk," derdi komşu. Ellili yaşların sonlarında, üç yetişkin çocuğa ve görünüşe bakılırsa hiç üzerinden çıkarmadığı kareli önlüğünden taşan memelere sahip bir kadındı. "Ne kadar şanslı bir ablasın, değil mi Marisa? Bu küçük şirin ufaklıkla gurur duyuyor olmalısın."

"Evet," dedi Marisa ve ardından o an okumakta olduğu kitaba geri döndü.

Bebek henüz birkaç aylıkken ve öğlen uykusu için aşağıdayken Marisa bir deney yapmıştı. Annesi, kol ve bacakları zarifçe yayılmış, kırkyama eteği kalçalarına toplanmış halde alt kattaki koltukta uyuyordu. Babası işteydi. Ev, holdeki ayaklı duvar saatinin sakin tık tık sesinin dışında sessizdi.

Çocuk odasında, çocuğun başının üstünde hafif rüzgârda dönen, parlak renkli filli ve plaj toplu bebek dönencesi asılı çocuk karyolası bir duvara yanaştırılmıştı. Pencere kısmen açıktı ve bir güneş ışığı şeridi yerde dalgalanıyordu.

Marisa, kardeşiyle aynı hizada olacak şekilde karyolanın yanına diz çöktü. Bebeğin gözleri kapalıydı. Burun delikleri çok küçük mağaracıklar gibi karanlık ve gizemliydi ve etrafındaki et bebek üstünkörü nefes aldıkça incelikle kırışıyordu. Marisa bebeği hep "o" olarak düşünürdü ama aslında kız kardeşinin adı Anna idi. Anna ve Marisa isimlerinin sonundaki güzel ünlü ses kafiye oluşturuyordu ve isimlerini birbiri ardına hızlıca söylediğinizde ya gülüyor ya da şarkı söylüyor gibi oluyordunuz.

Anna çocuk karyolasında kımıldıyordu. Tombul kolları yavaşça dalgalanmaya başladı, şakayık pembesi elleri kenetlenip ayrılıyordu. Seyredildiğini hisseder gibiydi. Marisa bekledi. Anna'nın uyanık olmasını istiyordu. Deneyi yapabilmek için uyanık olması lazımdı.

Bebeğin gözleri açıldı. Koyu maviydiler ve eski bulanıklığını kaybetmişlerdi. Anna'nın göz bebekleri döndü ve Marisa'nın yüzüne odaklanarak kilitlendi. Bebek, yanaklarını yukarıda gamze oluşturacak şekilde yukarı çekti.

Bebek birkaç hafta önce, annesinin kucağındayken, annesinin omzunun üzerinden dikkatle Marisa'ya bakmış, Marisa'ya gülmüş, Marisa da bunu neşeyle dile getirmişti.

"Ah, bu gerçek bir gülümseme değil," dedi annesi kendinden emin bir şekilde. "Gazı var."

Çocuk odasında yerde bacak bacak üstüne atmış, halının sertliğinin çıplak ayaklarında iz çıkardığını hissederek oturan Marisa, bunun gerçek bir gülüş mü yoksa gaz yüzünden mi olduğundan emin değildi ve bebek kız kardeşinin kendisi gibi olup olmadığını, bir şeyleri Marisa'nın hissettiği şekilde hissedip hissetmediğini görmek istedi. Kel kafası ve küçük tırnaklarıyla o kadar farklı görünüyordu ki annesinin onu bir ablalığa yaraşır şekilde, sorgusuz sualsiz sevmesi gerektiği konusunda ısrar etmesine rağmen Marisa, onu gerçek, yaşayan bir insan olarak düşünmekte zorlanıyordu.

Bebek kucağında sıkı sıkıya kundaklanmış şekilde hastaneden eve geldiğinde annesi "Artık ona bakmamıza yardım etmen gerekecek," demişti. "Sen ablasın. Seni canından çok sevecek. Mıncıklayarak sevecek."

Mıncıklayarak sevmek denilince Marisa'nın zihninde bir görüntü belirdi: Vücudundan koparak atmosfere yayılan deri parçaları.

Anna, bebek karyolasında, oyuncak tavşanının yanında mırıldanmaya başlamıştı. Parmakları çatırtıyla kapanıp açılıyordu. Marisa daha önceden annesinin dikiş kutusundan bir iğne almıştı. O andan beri o iğneyi, elbisesinin cebinde dikkatle taşıyordu. Marisa iğneyi çıkardı, karyolaya doğru eğildi, elini parmaklıkların arasına soktu, baş ve işaret parmaklarıyla tuttuğu iğnenin ucu bebeği gösteriyordu. Anna agulayarak ve kıpırdanarak halen Marisa'ya bakıyordu. Gözleri Marisa'nın yüzüne sabitlenmişti. Yukarıda bebek dönencesi sallanıyordu ve şık papyonlarıyla fillerin danslarının gölgesi tavana düşüyordu.

Marisa bebeğin kolunun üst kısmında etinin en yumuşak kısmını seçti. Oradaki cilt, Marisa okuldan dönünce yesin diye annesinin bıraktığı taze pişmiş ekmek somunları gibi tombuldu. Marisa, bebek hareket edemeden iğnenin keskin ucunu hızla onun koluna soktu.

Bebek çok kısa bir süre şaşkınlıkla Marisa'ya baktı. O an, sanki her şeyi bir anda anlamış gibi, Marisa'nın tanıdığı herkesten daha büyük görünüyordu bebek. Marisa keskin bir nefes aldı. O âna kadar inandıklarında haklı olup olmadığını düşündü: Bu bebeğin aslında onun kız kardeşi olmadığı, casusluk yapmak ve Marisa'nın hayatını mahvetmek için farklı bir boyuttan gönderilmiş farklı bir yaşam formu olduğunu kafasından geçirip duruyordu.

Ama sonra bebek çığlık attı. Bu çok büyük bir çığlıktı, açlık ya da yorgunluktan kaynaklanan olağan feryatlar gibi değildi. Marisa bu feci haykırışı hemen tanıdı: Acı. Acı, kızgınlık ve güvensizlik. Bebek o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki Marisa panikle silkelendi.

Anna'nın kolunu kontrol etti. İğne kan akıtmamıştı. Onun yerine, aramadığınız takdirde fark edilmeyecek kırmızı bir nokta vardı. Marisa iğneyi elbisesinin cebine geri koydu. Göğsü, bağışlanamaz bir şey yapmış olma hissiyle sıkışmıştı.

Tekrar karyolaya erişti ama bebek irkildi. Marisa onun artık kendisinden korktuğunu fark etti.

"Şşşhhh, şşşhhh, şşşhhh," dedi umutsuzca, annesinin tonlamasının aynısını yapmaya çalışarak.

"Tamam, tamam, her şey yolunda. Ben buradayım. Biz buradayız. Sorun yok."

Ama bebek sakinleşmiyordu ve Marisa birkaç dakika sonra kusacak gibi oldu. Ya bebeği sonsuza dek sürecek bir yıkıma sürüklediyse? Sadece ne olacağını görmek istemişti. Anna'nın yüzü şimdi kırmızıydı, gözleri buruşmuştu, gözyaşları altındaki battaniyeyi lekelemişti.

"Neler oluyor burada?"

Marisa kafasını kaldırdığında bebeği besleme hazırlığında, bluzunun düğmelerini açmaya başlayan annesini odaya dalarken gördü. Annesi hâlâ yarı uykulu görünüyordu ve yanağı, yastığın kenarının yüzüne baskı yaptığı yerde kırışmıştı.

"Hadi sus canım, sus. Bak anne geldi."

Anna'yı bebek karyolasından kaldırdı ve yanağını büyük bir şefkatle öptü. Marisa ağlamaya başladı.

"Özür dilerim. Sadece görmek istedim..."

Annesi Marisa'ya kayıtsızca baktı. Göğsünü sutyeninden çıkarmadan önce "*Sen* niye ağlıyorsun?" diye sordu hızlıca. Memesinin ucunu bebeğin ağzına tıkıştırdı ama Anna yatışmıyor ve kıvranarak kafasını meme ucundan uzaklaştırıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu annesi Marisa'ya.

"Görmek istedim..." diye başladı Marisa. Sonra, deneyi açıklamanın imkânı olmayacağını bir çocuğun kati önsezisiyle çabucak fark etti. Kendisini bütün bu olanlara rağmen halen layık gördüğü anne şefkati kırıntısını korumak için yalan söylemesi gerekecekti. Ağlamayı bıraktı ve son iki gözyaşı, Marisa'nın emrine uyarcasına durdu ve yanaklarında kurudu.

"Anna ağlıyordu. Ben de sizi uyandırmasın diye ağlamasını durdurup durduramayacağıma bakmak için odaya geldim," diye cevap verdi Marisa. Yalan, korkutucu bir kolaylıkla gelmişti aklına. Söylediği ilk büyük yalan buydu.

"Ne kadar düşüncelisin, sağ ol canım."

Ama bunu söylerken annesinin aklı pek de yerinde değildi: Demek ki aslında çok da bir önemi yoktu. Şimdi bütün dikkatini bebeği beslemeye vermişti. Annesi, Anna'yı sıkıca tutmuş, camın kenarındaki cmzirmc sandalyesinde oturuyordu. Marisa, bebeğin önce yüksek sesle, ardından daha sakince ağlayışını, sonra hıçkırıkla susuşunu ve meme ucunu oburca dudaklarının arasına alışını seyretti ve iki ayrı varlığın bu şekilde, kendisinin içinde bulunmadığı bir hayatla dolup taşarak, adeta tek bir vücudun iki parçasıymış gibi birbirine bu kadar bağlı olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Hiçbir şey söylemeden odadan çıktı ve iğneyi annesinin dikiş kutusunda daha önce bulunduğu aynı bölmeye geri koydu, kimse hiçbir şey fark etmedi.

Üç

BİR AİLE KURMA ÇALIŞMALARINA derhal başlamaya karar verdiler. Marisa doğum kontrol haplarını kullanmayı bıraktı. Hapının metalik dikdörtgen paketini makyaj çantasının dibinde her sabah açılmamış şekilde gördüğünde doğru yolda olduğunu, yetişkinlere yakışır bir şey yapıyor olmanın verdiği tatmin duygusunu hissetti.

"Çocuk sahibi olmayı sabırsızlıkla bekliyorum," diye pat diye söyleyivermişti Jake bir akşam yemeğinde. "Biliyorum, kulağa tuhaf geliyor." Saçını eliyle arkaya taradı ve elini boynunun arkasında dinlendirdi.

"Hiç de tuhaf gelmiyor," diye itiraz etti Marisa. "Neden gelsin ki?"

"Erkeklerden bu tür şeyler söylemeleri beklenmez."

"Saçma."

Peynirli makarna yapmıştı çünkü Jake bir keresinde peynirli makarnanın çocukken en sevdiği yemek olduğunu söylemişti ve Marisa'nın dört farklı peynir türü ve kızartma tavasında kavrulmuş tuzlu domuz pastırması kullandığı bir tarifi vardı. Domuz pastırmalarından birini kaldırdı ve ağzına sokuverdi, sonra da parmak uçlarındaki yağı yalayarak temizledi.

"Ben de sabırsızlanıyorum ve kulağa tuhaf gelip gelmemesi umurumda değil."

Gülümsedi ve Jake'in elini okşamak için uzandı. Jake, şarap doldurmak için elini çekti ve parmakları birbiriyle acemice çarpıştı.

"Özür dilerim," diye güldü Jake. "Görüyorsun, çok heyecanlandım."

Şarap şişesini Marisa'nın bardağına dokundurdu ama Marisa bardağı avcuyla kapattı.

"Hayır. Teşekkür ederim. Ama... Eğer bu konuda ciddiysek..."

"Haklısın. Haklısın. Tabii ki."

Şişeyi altlığa geri koydu.

Jake'in bu durumdan memnun olduğunu Marisa anlamıştı. Ceketini çıkarıp yemek masasının sandalyesinin arkasına asmış olsa da hâlâ iş kıyafetleriyleydi. Kapıdan içeri girer girmez kravatını gevşetmişti. Gözlerinin köşeleri yorgunluktan kırışmıştı. İş yerinde yeni bir anlaşmanın yapılmakta olduğunu Marisa biliyordu ve sürecin tamamı gergin geçmişti ama Jake işinden bahsetmeyi hiç sevmezdi, onun yerine Marisa'ya gününün nasıl geçtiğini sorardı.

Yemeğe yumulmadan önce kollarını sıvarken "Yeni kitap siparişi nasıl ilerliyor?" diye sordu.

"Ah, harika. O odada çalışmak çok fark yaratıyor, biliyorsun. Işık gerçekten harika."

"Bu kitaptaki çocuğun adı ne olacak?"

"Musa." Gözlerini devirdi. Servet sahibi üst sınıfın çocuklarına isim koyarken Tevrat'tan esinlenmesi ikisi için de bir eğlence kaynağıydı.

Jake'e çizdiği son resimden bahsetti: Prensesin örgülü saçlarının kıvrımlarını içeren karmaşık bir sahne. Jake, Marisa konuşurken ağzına çatalla makarna götürdü ve sanki Marisa, kendisi için dünyadaki en önemli insanmışçasına gözlerini dikerek ona baktı. Marisa, Jake için durumun gerçekten böyle olduğunu saf bir sevgi şokuyla fark etti.

"Dokuyu doğru çizmek zor. Saçı çizmek ince iş."

"Sende sevdiğim şey işte bu," dedi Jake. Aksi takdirde hiçbir fikrim olmayacak, tamamıyla yeni bir dünyayla tanıştırıyorsun beni. Saç çizmenin karmaşıklığı ha. Kimin aklına gelirdi ki?"

Marisa, Jas'in uyarısına rağmen o ve Jake'in birbirlerini halen böylesine yakından tanımaya devam ettiği gerçeğinin tadını çıkardı. Her gün, aynı çatının altında başka bir katmanın kabuğu kaldırılıyordu. Her bir kabuk aradan kalktığında, kusursuz uyumları daha somut bir hal alıyordu. Sanki bu keşifler aynı zamanda ilişkilerini de güçlendiriyordu.

Marisa tabakları temizleyip üst üste istifledi. Jake'in tabağı temizdi. Marisa'nınkinde hâlâ kalıntılar vardı. Konuşmaktan yiyememişti.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Jake. "Ben yapayım," ve tabakları Marisa'nın elinden aldı. Bir yandan Marisa'nın elini okşadı.

Temas bağımlısı bir erkek değildi. Jake, sokakta kol kola dolaşmayı ya da Marisa'yı evde kimse seyretmezken dahi öpmeyi sevmezdi. *Yine de,* diye düşündü Jake'in bulaşık makinesini doldurmak için eğilişini seyrederken, *çok miktarda yüzeysel dokunuştansa onun sevgisinin dürüstlüğünü tercih ederdi.*

Jake, su ısıtıcısını çalıştırdı. Marisa, Jake'in hareket edişini, geniş omuzlarının güven verici iriliğini ve bacaklarının kısa ama sağlam yapılı oluşunu, kaslı kalçalarının sertliğini seyretmekten zevk alıyordu. Marisa onunla seviştiğini düşünmeye başladı. Bacakları Jake'in beline dolanmıştı; Jake onun içine giriyor, o Jake'in su katılmamış kuvvetini içinde hissederken Jake onun kulak memesini ısırıyordu. Daha önce hiçbir erkekle bu tür bir fiziksel bağ hissetmemişti. Eski sevgililerinin aşırı yumuşak başlı ve kendilerine güvensiz olduklarını şimdi fark ediyordu. Hayalinde Jake vardı: Kafasını Marisa'nın bacaklarının arasına sokuyor, dili onun klitorisinde daireler çiziyordu. Klitorisi ıslatma görevine dikkatle odaklanmıştı. Jake'i, Marisa'yı ters çevirip içine arkadan girerken düşündü. Bu şekilde, iç organları, her şey yerli yerine oturmuş gibi gerilmiş ve tamamlanmış hissedecekti.

"Ne düşünüyorsun," diye sordu Jake, mutfak masasının arkasında ayakta dururken.

"Pardon?" Marisa ona kısa bir bakış attı. "Özür dilerim, dalmışım. Ben sadece..."

"Kafandan neler geçiyor?" Jake kaşını çapkın çapkın kaldırdı ve Marisa, onun da kendisiyle tam olarak aynı şeyi hayal ettiğini anladı.

"Düşünüyorum." Marisa pis pis güldü.

"Hadi. Yatağa gidelim."

Ertesi sabah Jake işe gitmek için erken kalktı. Marisa uyudu, o yüzden Jake'i kahvaltıda görmedi. Marisa, sessizce alt kata indi ve kahve makinesine bir kahve kapsülü attı. Makine su sesleri eşliğinde fincanına espressoyu doldurdu. Sürme kapılardan içeri ışık süzülüyordu ve dışarıdaki çimlerin üzerinde birbirinin etrafında havalı havalı yürüyen ve çimleri, seyredildiklerini biliyormuşçasına gergin hareketlerle gagalayan iki saksağan vardı. Evi görmeye geldiği ilk günü ve içeriye uçan kuşu hatırladı.

"Tek kuş hüznü haber veriyordu," diye düşündü Marisa, "iki kuş ise sevinci müjdeliyor." "Bu bir işaret," dedi kendi kendine. Belki de

şu an hamileydi. Hamileliğin parlayan tohumu rahminde kök salıyor olabilirdi. Marisa, annesi gittikten sonra uzun bir süre çocuk istemediğini düşünmüştü. Babasının yanında o kadar yalnızdı ve evdeki rutininin öngörülemez doğası o kadar kafasını karıştırıyordu ki kız kardeşi Anna'ya şiddetli bir öfke beslemiş, olanlardan onu sorumlu tutmuştu. Bebek gelmeden önce her şey yolundaydı.

Bir keresinde bu konuyu babasıyla konuşmaya çalışmıştı ama her ne kadar babası onu kendi yöntemiyle seven nazik bir adam olsa da evliliğinin sona ermesiyle o da perişan olmuştu ve gıcırdayan evin içinde mütemadiyen kendinden geçmiş vaziyette ufak tefek işlerle uğraşıyordu.

"Baba," dedi bir gece yatakta, babası odasına ona iyi geceler öpücüğü vermek için ayaklarını sürüyerek girdiğinde. Renkli bir iple bağlanmış kirli ropdöşambırını giymişti ve ayaklarında da Marisa'nın annesinin her Noel'de baş ucuna bırakılan çoraplar olarak kullandığını hatırladığı bir çift kırmızı örgü çorap vardı.

"Evet canım?"

"Annem Anna yüzünden mi gitti?"

Babası şaşırmış göründü ve solgun gözleri büyüdü.

"Ne kadar tuhaf bir soru," dedi yatağının ucuna, Marisa'nın ona dokunamayacağı kadar uzak bir yere otururken. "O daha bebek. Anna, annene istemediği hiçbir şeyi yaptıramaz." Bunun ardından, daha sessiz, daha yenilmiş bir sesle ekledi: "Hiç kimse yaptıramaz."

Aslında Marisa tamamen başka bir soruya cevap istiyordu, sormaya çok korktuğu bir soruya. Kafasını, yetişkinlerine benzediğini umarak salladı.

"Anlıyorum babacığım," dedi Marisa, anlamasa bile.

Babası kendisini yukarı doğru kaldırmak için yatağa elleriyle bastırdı. Babası Marisa'nın odasının kapısına doğru yürürken Marisa gecikmiş bir cesaret dalgası yaşadı.

"Ama baba," dedi.

Bir eliyle kapı koluna yaslanan babası durdu ve bekledi.

"Sen... Sen... Onları özlüyor musun?"

Boğazından yukarı bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti ve kendisini kontrol etmek için çok çaba sarf etti.

"Özlüyorum," dedi babası ona doğru dönmeden. "Sen?"

"Evet."

Babasının geri dönüp onu teselli edeceğini sandı ama babası, bunun yerine, "Hımmm," dedi üzerine çok abanarak oturduğunuzda kanepenin çıkardığı sese benzer bir sesle ve Marisa'nın odasından

çıktı. Bir süre sonra babasının dişlerini fırçaladığını ve küveti doldurduğunu duydu. Kısa bir süre sonra da koridorun ışığı söndü. Uzun bir süre yüzündeki sümüklüböcek izine benzer gözyaşlarını hissetti ve bu konuda bir kez daha konuşmayacağına dair kendi kendisine söz verdi. Önemsemiyormuş gibi yapacak, bu şekilde güçlenecek ve umursamaz olacaktı ve başka kimse onu incitemeyecekti.

Marisa bu yüzden anne olmayı hiçbir zaman istememişti. Fakat sonra, yirmili yaşlarının ortalarında bir yerde, fikir değiştirmek için belirgin bir sebep olmaksızın, çocuk sahibi olmanın geçmişini düzeltmenin ve iyileştirmenin bir yolu olacağını fark etti. Çocuk sahibi olmak onun gerçekten istediği bir şey haline geldi.

İşte böylece üye olabildiği tüm mobil uygulamalara, internet sayfalarına ve forumlara üye oldu. Stratejik davranıyor, sadece çocuk sahibi olma konusundaki ciddiyetlerini açıkça belirten kişileri takip etmeyi tercih ediyordu. Jake'e gelene kadar herkes onun için hüsrandı.

Uzun mutfak sofrasında İskandinav tasarımlı sandalyelerin birinde otururak kahvesini içti. Bacakları uzun, ince ve köşeliydi ama sandalyeler göründüklerinden daha rahattı. Espressoyu bitirdi ve kafeinle canlanmış bir şekilde üst kattaki stüdyoya çıktı. Yeni bir sulu boya kâğıdı çıkardı. Metrekaresi 300 gramlık kâğıtları stoklamayı unutmuştu, bu yüzden her sabah ertesi günün çizimleri için kâğıt ıslatma zahmetine katlanıyordu. Plastik tepsisini aldı, ebeveyn banyosuna çıktı ve birkaç santim suyla doldurduktan sonra aşağı kata, stüdyoya dikkatle geri taşıdı.

Ahşap levhayı çizim masasına koydu ve bandı uygun şekilde kesti. Kâğıdı plastik tepsinin tabanına doğru basturırken suyun serinliğinin el bileklerini şapur şupur yıkayışını hissetti. Kâğıdı bu şekilde sermek zaman alıcıydı ama Marisa bu işin meditasyona yönelik sürecini seviyordu. İstediği kadar uzun sürebilirdi. Aceleye mahal yoktu.

Tahtayı bir süngerle ıslattı, kâğıdı köşesinden kaldırarak çıkardı, fazla suyun süzülerek akmasına izin verdi. Kâğıdı çevirdi, levhaya doğru indirirken alt kısmı kıvrıldı. Sonra kahverengi bandı ıslattı ve kâğıdın kenarlarına yapıştırdıktan sonra bütün baloncukların yok olmasını sağlayacak ama bandı da germeyecek şekilde parmaklarını bandın üzerinde usulca gezdirdi. Yaptığı işten tatmin olduktan sonra kâğıdı gece boyunca kurumaya bırakacağı yere koydu.

Çalışmakta olduğu, prensesin gri tuğlalı bir kulede, sarı saçları uzun bir örgü halinde yere düşmüş halde durduğu sahneye geri döndü. Fırçasını suyla dolu reçel kavanozunun içine hafifçe vurdu ve ucunu

pembe boyaya daldırdı. Prensesin yüz ifadesini çizmeye başladı: Mısır Prensi'nin kuleye tırmanıp kendisini kurtarmasını beklerken şaşkınlık ve beklenti içinde "o" şeklinde açılmış bir ağız. Marisa prensese mavi gözler ve çilli yanaklar yaptı. Prensin çok daha büyük ustalık isteyen, tutam tutam dökülen kıvırcık saçları kahverengiye boyanmalıydı. Masasının üstünde Musa'nın fotoğrafı dayalı duruyordu ve prensi ideal haline mümkün olduğunca benzetmeye çalışıyordu. Gerçek hayattaki Musa tombuldu ve üst çene dişleri alt çene dişlerinden öndeydi. Marisa çalışırken bu talihsizliği gizledi. Çocuğun yüz hatlarını incelikle düzeltti ve bundan memnuniyet duydu.

Prensin sol gözünü fotoğraftakinden hafif daha az bombeli ve sabit göstermeye çalışarak çizerken kapı zili çaldı. Doğruldu, şaşırmıştı. O evdeyken kapı zili daha önce hiç çalmamıştı. Omuzları gerildi. İşin orta yerinde rahatsız edilmeyi sevmezdi. Kapıdaki her kimse dönüp gidecek mi diye merak ederek dikkatle dinledi. *Yardım derneği bildirisi olmalı*, diye düşündü ya da *Yehova Şahitleri şanslarını deniyordur ya da...* Kapı zili tekrar çaldı.

"Kahretsin," dedi yüksek sesle ve fırçasını su kabının içine fırlattı. Sıvıda kahverengi boya lekeleri oluştu. Prens Musa'nın biraz beklemesi gerekecekti.

Çalışırken hep giydiği rahat, ayağının şeklini tam olarak kavrayan, tabanları kalıplanmış Alman sandaletleriyle alt kata koştu. Ön kapıda, kapının dörtte üçü yüksekliğinde bir gözetleme deliği vardı. Marisa gözünü deliğe dayadı ve gözlerini kırptı. Bir kadın silueti seçebiliyordu: Arkası Marisa'ya dönük yaşlıca bir kadın.

Kapıyı açtı.

"Buyurun?" dedi.

Kapıdaki kadın ona döndü. Uzun boylu ve şıktı, muhtemelen altmışlarında filandı. Yüzünde, pahalı cilt bakımının vermiş olduğu hafif bir ışıltı vardı. Dikkat çekmeyen bir makyaj yapmıştı: hafif bir maskara, biraz allık ve pembeye çalan kırmızı bir ruj. Her iki göz kapağı boyunca pırıl pırıl bej pudra kontürü.

"Sen Marisa olmalısın," diye lafa girdi kadın somurtkan bir ifadeyle.

Marisa ikinci kez "Buyurun," dedi.

"Ben Jake'in annesi Annabelle." Elini öyle bir zarafetle uzattı ki Marisa, sıcak yaz havasına rağmen eldiven taktığını zannedecekti neredeyse. Marisa kadının elini sıkarken küçük parmağında mühür yüzüğünün parlak, sert baskısını hissetti.

"Öyle mi! Sonunda sizinle tanışabildiğime memnun oldum!"

Marisa'nın heyecandan eli ayağına dolaşmıştı. Annabelle onu kapı önünden soğukkanlılıkla inceledi.

"Sizi beklemiyordum..." diye devam etti Marisa. Söylediği her şey ona aptalca ve gereksiz geliyordu. *Konuşmayı kes*, dedi kendine. *Sus. Buralarda bir işiniz mi vardı ya da... Neye borçluyuz, yani, borçluyum bu şerefi?*

Neden böyle konuşuyordu? Gergin olduğunu fark etti. Jake annesiyle yakındı ama sohbetlerinde annesiyle ilgili konularda ketumdu.

İlk randevularından birinde "Annem biraz..." demişti, "çetrefil bir karakter diyelim."

"Nasıl yani?"

Jake bir an duraksamıştı. "Olayları diğer insanların bakış açısıyla görmekte zorlanır."

Marisa bu konunun peşine düşmemişti. O ve Jake öyle bir hayalin içerisinde yaşıyorlardı ki ailesinden birileriyle tanışma ihtiyacını hiç hissetmemişti. Üstelik her şey çok çabuk gelişmişti.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu Annabelle. "Çok memnun olurdum."

"Ah tabii, tabii. Kusura bakmayın. Dalmışım."

Annabelle'i içeriye davet etti ve çinili koridorun aşağısını işaret etti.

"Mutfak bodrumda," diye açıkladı. Annabelle, omuzları dik, bir parmağı tozlu olup olmadığını kontrol edercesine tırabzanın üzerinde, merdivenlerden indi. Marisa onu takip etti. Sandaletleri, Annabelle'in şık bez ayakkabılarının yanında çirkin görünüyordu.

"Evin bu orijinal havasına resmen âşık oldum," dedi Marisa aralarındaki rahatsızlık verici sessizliğin etkisini yok etmek için anlamsız bir geyik muhabbetine girerek. "Pervaz..."

"Ben orijinal olduğunu düşünmüyorum," diye cevap verdi Annabelle, aydınlatma armatürünün etrafındaki tavan göbeğine göz atarken. "Büyük ihtimalle sonradan eklenmiş ama eski görünmesi istenmiş. İmarcı bütün binayı kiraya vermek için baştan aşağı restore etmiş olmalı, değil mi?"

"Yani... Bilmiyorum..."

"Öyle görünüyor. Parkeler gerçek ahşaptan değil."

Annabelle mutfağın içine, bahçeye açılan cam kapılara doğru yürüdü. Bahçeye geldiğinde durdu ve çimli kısma gözünü dikti.

"Sulanması lazım." Döndü ve ocağı inceledi. "Tanrım! Bu da ne böyle?"

Annabelle, pişirme esnasında yemekten sıçrayan parçaların duvara değmesini engelleyen aynalı koruyucu paneli işaret ediyordu.

"O..."

"Yemek pişirirken aynada kendine bakmayı istemek ne kadar tuhaf bir fikir."

Annabelle gülümsedi. Dudakları birbirinden ayrılınca büyük dişleri ortaya çıktı. Marisa, çocukken sahip olduğu bir masal kitabında Kırmızı Başlıklı Kız'ın anneannesi kılığına giren kurdu anımsadı.

"Buraya mı oturuyoruz?" Annabelle, büyük fincan izleri bulunan, eski püskü ve yüzeyi kabarcıklı görünen mutfak masasını işaret etti. Masanın Marisa'nın kahvaltı yaptıktan sonra doğru düzgün temizlemediği ucunda ekmek kırıntıları saçılmıştı.

"Evet. Size bir fincan..."

"Kahve. Sade." Annabelle, baskılı Hint şalını omuzlarından çıkarmadan oturdu.

"Teşekkürler."

Her ne kadar Annabelle pek beğenmemiş olsa da aynalı koruma paneli Marisa'ya şimdiden kayınvalidesi olarak düşündüğü kadını inceleme fırsatı verdi. Annabelle, şalın altına ince esmer tenini ve yarı kıymetli taşların dizili olduğu uzun altın kolyesini ortaya çıkaracak şekilde düğmeleri açılmış, beyaz bir keten gömlek giymişti. Solgun renkli pantolonu ayak bileğinin hemen üstünde bitiyordu ve kenar baskısı, yırtık pırtıktan ziyade şık görünecek şekilde saçaklandırılmıştı. Saçı platin rengiydi ve kaplumbağa kabuğu şeklinde bir tokayla tutturulmuş topuzla arkaya atılmıştı. Yandan görünüşü hareketsiz bir balerininkine benziyordu: hokka burnu, kalkık çenesi, gergin yanaklar ve kendisine bakılmasına alışkın bir kadın olduğu hissini veren bir uyanıklık. "Gençken çok göz alıcı bir kadınmış," diye düşündü Marisa ama tamamıyla güzel olmasını engelleyen bir şey vardı. Kaşlarının arasındaki dikey kaş çatma çizgisi, alt çenesini fark edilir şekilde sıkışından anlaşılabilecek bir huzursuzluk ya da savunuculuk hissi. Sanki Annabelle güzel olmayı bir kitabın sayfalarından öğrenmiş ama hiçbir zaman tam olarak kavrayamamış gibiydi.

Marisa, espresso makinesinin ağzının altına bir fincan yerleştirerek oyalandı.

"Bu tür şeyleri sever misin?" diye sordu Annabelle oturduğu yerden.

"Kahve makinesini mi kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Seviyorum aslında. Her şeyi çok kolaylaştırıyor. Kahve telvesi temizleme derdi yok ve..."

"Bence aynı tadı vermiyor."

"Anlıyorum," dedi Marisa ve azarlanmış bir çocuk gibi hissetti.

"Affedersin," diye ekledi Annabelle, çok sert davrandığının farkına varmış olmalıydı. "Eminim lezzetli olacaktır."

Bu kadarı Marisa'nın bir umut kabartısı hissetmesine yetti. Belki de sinyalleri yanlış okumuştu. Bunu yapmaya, insanları yanlış yorumlamaya ve onu yargıladıklarına inanmaya meyilliydi çünkü. Hem belki de Annabelle ile çok iyi geçineceklerdi. Annabelle'i etkileyici arkadaşlarına "Ah, gelinime hayranım. Çok iyi geçiniyoruz." derken hayal etti. Belki de sadece birbirlerini daha iyi tanımaları, acayip yönlerini ve gizli cazibelerini görmeleri gerekiyordu. Belki, belki, belki.

"Hadi bakalım."

Marisa, normalde zahmet edip de kullanmadıkları fincan tabaklarıyla iki fincan kahveyi masaya koydu. Fincanlar beyazdı ve ağız kısımları maviydi. Marisa fincanların güzellikleri hakkında yorum yaptığında Jake, Cornwall'daki bir seramikçiden aldığını söylemişti. Mavi Marisa'ya denizi hatırlatırdı, beyazı ise kaldırıp güneşe tutarak bir deniz kabuğuna bakıyormuşsunuz gibi neredeyse şeffaftı.

Annabelle kahveden bir yudum aldı. Bunu yaparken ağzı buruldu. İçerken nefesini tutması gerekiyormuş izlenimi verdi.

"Teşekkürler."

Annabelle bacak bacak üstüne attı, sandalyede arkasına dayandı, elleri kucağında gevşek biçimde kenetlenmişti.

"Evet," dedi. "Sonunda tanıştık."

"Tanıştık." Marisa gülümsedi. "Sabırsızlıkla bekliyordum."

Annabelle, hafiften şaşırmış göründü.

"Gerçekten mi?" Suratını ekşitti. "Neden merak ettiğini anlayamadım. Jake'in benden bahsetmek için herhangi bir sebebi olacağını tahmin etmezdim."

"Ah... Hayır..." Marisa sessizliğe gömüldü. Buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Ama artık var. Sanırım çocuklar ne yapacaklarını anne babalarına asla söylemiyorlar. Gerçekten."

Annabelle fincanı tabağının üzerine geri yerleştirdi. Neredeyse hâlâ doluydu. Kahveye dokunmamıştı bile ve burada ne kadar kalırsa kalsın daha fazla içmeyeceğini Marisa biliyordu.

"Güzel bahçe," dedi Annabelle, dikkati başka yöne çekerek. "Pekâlâ," diye devam etti, lezzeti kusursuz bir eriğin koyu tonlarına boyanmış uzun tırnaklarıyla yüzünü avuç içine alarak. "Ne zaman taşındınız?"

"İki ya da üç hafta oluyor? Hayır, aslında, belki bir ay olmuştur."

Annabelle başını salladı.

"Beni bağışlaman gerekecek ama bu konuda oldukça dar kafalıyım. Katiyen onaylamıyorum."

Başını sallama sırası Marisa'daydı.

"Nikahsız beraber yaşama günahı, böyle adlandırırdınız sanırım," dedi Marisa.

"Yo, hayır," dedi Annabelle şaşırmış bir şekilde. Böyle demezdim. Doğru ifade bu olmazdı. Sadece... Benim zamanımda her şey daha *geleneksel* yollardan yapılırdı." *Geleneksel* kelimesine büyük vurgu yapmıştı. "İnsan zorluklarla hep karşılaşır, değil mi?" Gözlerini dikip Marisa'ya baktı. Mavi gözleri sabit ve kurnazdı. "Ama kaderin önüne geçilmiyor. Zorlamanın anlamı yok. Su akar yatağını bulur."

Marisa'nın nefesi hızlandı. Olumlu kanaatini çok istediği birine bu kadar sinirlenmesi tuhaftı. Annabelle başını yavaşça öne eğdi. Sessizliği konuştuklarından daha sinir bozucuydu. Sağ kulak memesinde çivili altın küpe parlıyordu. Muhtemelen Marisa'nın kıyafetinin tamamından daha pahalıydı.

"Size çok hızlı ilerliyormuşuz gibi gelebilir," diye devam etti Marisa. "Ama biz çok mutluyuz ve önemli olan da bu, öyle değil mi?" Annabelle'den henüz bir cevap yoktu. Marisa öksürdü. "Umarım anlayabilirsiniz." Cevap yok. "Zaman içerisinde, tabii ki. Sizi sıkıştırmak istemeyiz."

"Biz?" Annabelle kısa, keskin bir kahkaha patlattı. "Çok sahiplenicisin, değil mi?"

Yani, neden olmayayım ki, diye düşündü Marisa. *O benim erkek arkadaşım. Sırf onun annesi olduğun ve hiçbir kadının onu hak edecek kadar iyi olamayacağını düşündüğün için mi? Onu bu kadar önemseseydin, belki de onu okuması için daha yedi yaşındayken uzaklara göndermezdin.*

Bunların hepsini düşündü ama söylemedi. Öfkesi etine iri bir kurşun gibi saplandı. Ağzı, asi bir çizgi halini aldı.

"Kahve için teşekkürler," dedi Annabelle. Fincanı ve fincan tabağını masanın karşı tarafına öyle bir kuvvet uygulayarak itti ki kahve ahşabın üzerine döküldü. Şalını geniş yüzücü omuzlarına tekrar doladı ve toparlanarak ayağa kalktı. Marisa onu seyrederken devasa bir kuşa benzetti. Belki pelikan ya da devekuşu. Boncuk gözler, müdahaleci bir gaga ve kötü niyetli bir ağıza sahip bir kuş.

Annabelle'in peşinden merdivenlerden yukarı çıktı. İkisi de konuşmadı. Ön kapıda, Annabelle döndü ve Marisa'nın elini tekrar sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledi.

Uzaktan bir siren sesi geldi.

"Ben de," diye yalan söyledi Marisa. "Tekrar görüşürüz, umarım."

Annabelle el çantasından güneş gözlüklerini çıkardı ve yüzüne taktı. Gözleri, gomalak ile cilalanmış oval camların arkasında kayboldu.

"Ah, sanmıyorum," dedi. Bunu söylerken sesi havayı gözlemliyormuşçasına nazikti.

Annabelle merdivenlerden aşağı sokağa indi ve Marisa onun gidişini seyretti: Beyazlar içinde uzun boylu bir siluet. Kapı boşluğunda titredi. Sıcak bir gün olmasına rağmen, salona döndüğünde kol tüylerinin diken diken olduğunu fark etti.

Dört

BİRKAÇ GÜN JACK'E ANNESİNİN ZİYARETİNDEN bahsetmedi. Jake'in işlerinin yoğun olduğuna ve onu huzursuz etmek istemediğine kendini ikna etti. Yorgun olduğunu ileri sürdü ve o eve gelmeden yattı. Ön kapının kapandığını ve ardından Jake'in ayak seslerinin alt katta dolaştığını duyuyor ve bu tanıdık seslerin verdiği güvenle uykuya dalıyordu. Sabahları, alt kata kahve içip tost yemeye inmek için Jake'in işe gitmesini bekliyor ve ardından düşüncelerini sakinleştirmek için kâğıdı düzenli bir şekilde sererek işe başlıyordu.

Fakat Marisa'nın hiçbir şey söylememesinin sebebi Jake'in meşguliyeti değildi. Sebep, Marisa'nın kendi utancıydı. Jake'in ailesiyle tanıştığında onlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmayı o kadar istemişti ki. Yakın bir gelecekte, belki şehir dışındaki evde bir pazar öğle yemeğine ya da doğum günü veya yıldönümü gibi Marisa'nın doğru miktarda fırfır ve dekolteye sahip güzel bir elbise giyebileceği bir aile toplantısına davetiye gönderileceğini ummuştu. Marisa bir buket çiçek ya da belki daha kalıcı olduğu için saksılı bir bitki almak için ısrar edecek ve Jake'e anne ve babasının hangi şarabı sevdiğini soracak, Jake de gülecek, alnını şefkatle öpecek ve bu kadar zahmete

girmeye hiç gerek olmadığını söyleyecekti. "Sana tapacaklar," diyecekti. "Nasıl tapmasınlar ki?"

Ve öğle yemeğine gittiklerinde Jake'in annesi onu sıcak bir tavırla kucaklayacak, Jake'in kendisinden ne kadar çok bahsettiğini söyleyecek ve Marisa yemeğin pişirilmesine yardım ederken "Harika kokuyor Bayan Sturridge," diyecekti.

"Ah lütfen, bana Annabelle de," diyecekti Jake'in annesi kolunu usulca okşayarak ve Marisa'ya misafir olduğunu, dolayısıyla kesinlikle parmağını dahi oynatmamasını, sadece oturup harika görünmesi gerektiğini söyleyecekti. Annabelle "Birisi sevgili kızımıza sert bir cin tonik getirebilir mi lütfen?" diyecek, sesi ciddi olacak ama diğer yandan gözünü kırpacak ve Jake'in babası ev sahipliği yaparak yeterli miktarda buzla tıngırdayan kristal bardağı Marisa'ya uzatacak ve sesini alçaltarak Marisa'ya "Sen Jake'in diğer kız arkadaşlarının tamamından katbekat daha iyisin," diyecekti.

"Baba," diyecekti Jake Marisa'nın bakışını yakalayıp şefkatle gülümseyerek. "Yeter! Onu utandırıyorsun."

"Hayır, hayır," diye gülecekti Marisa. "Sorun değil. Güzel vakit geçiriyorum."

Olması gereken buydu. Marisa böyle olmasını ummuştu: Kendisini Jake ve ailesi için vazgeçilmez kılmak. İnce elenip sık dokunacak hatalar ve onu geride bırakmaları için hiçbir sebep olmaksızın.

"Sen olmasan ne yapardık bilmiyoruz," diyecekti annesi ve babası. "Bu ailenin başına gelen en iyi şeysin sen."

Böyle olması gerekmiyor muydu? Hikâyeye en uygun gelişme bu değil miydi? Marisa'nın üzerine yıkılmış tüm yanlışları, annesi ve bebek kız kardeşini göndermek için farkında olmadan yapmış olabileceği tüm kötü şeyleri düzeltebileceği kurtuluşu bu olmayacak mıydı? Her şey bu şekilde bitmeyecek miydi?

Görünen o ki, hayır.

Bu yüzden, Jake'e bir şey söylemedi. Hafta sonu ikisinin de bahçede olduğu anı bekledi. Beline kadar çıplak olan Jake'in ayağında bol bir spor şortu vardı. Cumartesi sabahları, goblet squat yapıp şınav çekerdi. Gövdesinden ter damlayıp yoga matının her yerinde ıslak noktalar bırakarak en az bir dakikalığına plank yapardı. Öfkeli rap müziğini aralıksız çalan kulaklıklar kulağında olurdu. Marisa, yüzü hasır bir şapkanın geniş kenarı tarafından kısmen kapatılmış halde bahçe koltuğunda oturuyordu. Okuduğu kitabı ters çevrilmiş şekilde yanında duruyordu. Kitabın sırtı, Marisa okuduğu yeri kaybetmesin diye bükülmüştü. Yazın en çok satan kitaplarından biriydi, herkesin

daha okumadan hakkında bilgi sahibi olduğu bir kitaptı ama Marisa kitaba odaklanamıyordu. Kitabın kapağı gözleri, burnu ya da ağzı olmayan, kadın olduğunu sadece saçlarından anlayabildiğiniz bir kadın kafasını resmeden modern bir tabloydu: kulakların bulunması gerektiği yerin hemen altından makul şekilde kesilmiş çok sade, saçaklı alagarson saç. Marisa'nın saçı uzun ve parlaktı, güneşte açılarak sarımsı kahverengiye dönen açık kahverengi. Saçını seviyor ve ona iyi bakıyordu; her gün şampuanlar, durulamadan önce saç kremini tarayarak saçına yedirir, ardından havluyla kurulardı.

Hava son zamanlarda o kadar güneşliydi ki teni yanmış, burnunun üzerinde çiller çıkmıştı.

Şapkayı çıkardı ve gözlerini kapatıp Musa'nın altıncı doğum gününe yetişmek için haftanın sonuna kadar ne çizmesi gerektiğini düşünerek yüzünü sıcağa doğru kaldırdı. Bir süre sonra yüzüne bir serinlik düştü. Gözlerini açtığında Jake karşısında durmuş, gölge yapıyordu. Terden parlıyordu ve nefes nefese kalmıştı. Tişörtünün iç kısmıyla yüzünü sildi.

"Antrenman nasıldı?" diye sordu Marisa.

"İyi," dedi. "İhtiyacım vardı."

Onu antrenman sonrası görünce seviştikten hemen sonraki hali geldi aklına: parlayan cildi, gergin kasları, en saf haliyle vücudunun kokusu.

Bahçe koltuğuna, Marisa'nın yanına oturdu ama aralarında boşluk bıraktı. Marisa kitabını alıp kapattıktan sonra Jake'in karıştırmak istemesi ihtimaline karşı dizinin üzerine koydu ama Jake böyle bir şey istemedi.

"Annem buraya geldiğini söyledi," dedi Jake.

"Ah, evet," dedi Marisa. Kalbi hoplamıştı. "Sana söyleyecektim ama..."

"Sorun değil. Söylemek zorunda değilsin. Senin sorumluluğun değil. Yine de," dedi sağ şakağındaki saçını Marisa'nın sevdiği şekilde ovuşturarak, "Kabalık ettiyse özür dilerim."

Buna cevaben ne söyleyeceğinden emin değildi Marisa. Annabelle'in ziyaretinden haberi olduğuna göre Jake annesiyle konuşmuştu. Bu gerçeği sindirmeye çalıştı. *Annesi mi onu aramıştı*, diye düşündü Marisa, *yoksa tam tersi mi oldu? Acaba öğle yemeğinde mi buluşmuşlardı? Bu daha da kötüydü. Marisa'yla ilgili ne demişlerdi? Ondan mutlaka bahsetmişlerdi ve Annabelle'i sevgi dolu ya da pohpohlayıcı bir tavır sergilerken tasavvur edemiyordu. Jake fikrini değiştirmiş olabilir miydi?*

Küçük bir panik Marisa'nın göğsünde başıboş bir misket gibi dolanmaya başlamıştı. Evin arka tarafına, beyaza boyanmış pencere pervazlarına, düzenle dizilmiş kiremitlere baktı. Gözlerini kısarak baksa çalışma odasındaki çalışma masasının kenarını seçebilecek gibiydi. Marisa her şeyin kırılganlığını, elinden ne kadar kolay alınabileceğini beklenmedik bir şiddetle hissetti. Daha iyisini yapmak için çabasını iki katına çıkarması gerektiğini söyledi kendine. Jake'e bu ilişkiyi bitirmesi için sebepler sunmamalıydı. *Eğer bu ilişki biterse,* diye düşündü bitkin vaziyette, *perişan olurdu.*

"Sana kaba davrandı mı?" diye sordu Jake.

Marisa gülmeye çalıştı.

"Neden soruyorsun?"

"Ben sadece... Onun... Göz korkutucu olabileceğini biliyorum."

Marisa, bunun bir tür tuzak olup olmadığını merak etti. Annesini eleştirmemek için Annabelle'in kabalaşmadığını söyleyip yalan atması mı gerekiyordu? Bazı insanlar söz konusu kendi aileleri olduğunda tuhaftı. Kendileri ailelerini doya doya eleştirir, onlardan sürekli şikâyet ederlerdi ama başka biri bunu yaptığında gücenirlerdi. Ya da olanların doğruluğunu kabul edip Jake'in tarafını tuttuğunu mu göstermeliydi?

Kararsızlıkla bir orta yolu seçmeye karar verdi.

"Evet. Yani hayır. Her şey yolundaydı. Çok etkileyici bir kadın."

Jake güldü.

"Öyledir." Su şişesinin ağızlığını, araladığı dudaklarına götürdü ve suyu içmek için şişeyi yukarı doğru kaldırdı. "Bu çok diplomatik bir cevap Marisa."

Sevgi dolu gözlerle Marisa'ya baktı.

"Dinle, fikirlerini söylemek annenin en doğal hakkı," dedi Marisa. "Tabii ki onunla bu şekilde tanışmak istemezdim, hepsi bu."

"Biliyorum. Sorun, işlerin yapılış şekli konusunda fazla titizlik göstermesi. Geleneklerine aşırı bağlı biri ve bunu söylediğimi ona sakın söyleme, burnu çok havada. Bizim aramızdaki şeyi asla anlamayacak. Anlayıp anlamaması da umurumda değil zaten. Onun, yani annem ve babamın, konuyla bir ilgisi yok. Bizimle ilgisi yok, daha doğrusu."

Tişörtünün kenarıyla gözlerini sildi.

"Bu," dedi evi ve Marisa'yı işaret ederek, "benim seçtiğim aile bu."

"Teşekkürler," cevabını verdi Marisa sessizce. "Benim için bunun anlamı büyük."

O an çok şanslı hissetti kendini, istediği güvenliği daha kendisi anlayamadan anlayan bir erkekle birlikte olduğu için çok memnundu. Eğer Marisa zamanı tam bu anda durdurabilseydi, kol saatinin işleyen

akrebiyle yelkovanını durdurabilseydi, yapardı. O bahçe koltuğunda, güneşin altında, dizinde okunmamış bir kitap ve havada hafif bir yasemin kokusuyla yan yana otururken kusursuzca mutluydular.

Hiçbir şey sonsuza kadar mükemmel kalmazdı, değil mi? Bu, ona çocukken öğretilmiş bir dersti ve hiç unutmayacağına dair kendisine söz vermişti. Ama sonra Jake geldi ve Marisa, her şeyin gitgide daha iyi olacağına dair temelsiz bir inancın onu alıp götürmesine ahmakça izin verdi. Kendisine âşık olma özgürlüğünü tanıdı.

Geriye dönüp baktığında Marisa, bahçe koltuğu üzerindeki bu etkileşimin her şey değişmeden önceki son mutluluk anı olduğunu görecekti. Küçük korunaklı dünyaları ekseninden kaymadan ve onları karanlığa doğru sürüklemeden önce. Geleceklerinin güzel olacağına inanması aptallıktı. Çünkü mutluluk geçiciydi ve bunu, kiracı geldiğinde anlayacaktı.

Beş

ANLAŞILAN O Kİ JAKE'İN İŞLERİ söylediğinden daha kötü gidiyordu. Çuvallama riski taşıyan anlaşma en sonunda çökmüştü. Durumu Marisa'ya anlatmak için kullandığı kelimeler bunlardı; büyük miktarda paraların değiş tokuşu fiziksel bir boyut kazanmıştı sanki.

Kiracı fikrinin ilk ne zaman ortaya atıldığını Marisa hatırlamıyordu ama günler geçtikçe konu eğer'lerin tartışılmasından ne zaman'ların kesinleştirilmesine gelmişti ve bu kavram Jake'in aklında iyiden iyiye kök salmıştı. Marisa başlangıçta bu fikre karşı çıkmıştı. Evlerinde dolabı tanımadığı yiyeceklerle dolduracak ve akşamları onlar kendi kafalarını dinlemek isterken televizyon seyredecek bir yabancı fikrinden nefret etmişti. Ama Marisa'da bulunmayan parayla evin depozitosunu ödeyen ve aylık kiranın aslan payını ödemeye devam eden Jake'e bunu söyleyebileceğini sanmıyordu. Jake'in Marisa'nın kendisini kiranın eşit ortağı olarak hissetmesini istediğini biliyordu ama Marisa öyle hissetmiyordu. Durumunun ne kadar rizikolu olduğunun her zaman farkındaydı: Daha zengin insanların yardımlarıyla ayakta kalan, hayatını zekâsını kullanarak sürdürmeye mecbur bırakılan Viktorya Dönemi mürebbiyesi gibiydi. Marisa'nın çizimle-

rini yaptığı çalışma odası, bu hararetli düşlemelerde, Jake'in ondan ayrılması için bir sebebi hiçbir zaman olmasın diye en küçük alanı kaplayıp en az sıkıntıyı yaratarak kendisini sığdırdığı bir tür sandık odası haline geliyordu.

Jas, Marisa'ya hoşlandığı erkeklerleyken iki uçtan birinde hareket ettiğini söylemişti.

"Ya hiç önemsemeyen kötü bir cadaloz oluyorsun," demişti Jas, "ya da o erkeğin düşüncesiyle kendini tamamen kaybediyorsun."

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum," diye karşı çıkmıştı Marisa. O an Marisa'nın mahallesindeki güzellik salonunda tırnaklarını yaptırıyorlardı. Salonun adı Tip 2 Toe* idi ve salonda birbirleriyle konuşan ama müşterilerle hiç konuşmayan, yüzleri hüzünlü Taylandlı kadınlar çalışıyordu. Marisa pedikür yaptırıyordu. Jas, her biri pençe şeklinde törpülenmiş tırnaklarına parıltılı mor oje sürdürüyordu.

"Matt'e ne demeli?" diye sordu Jas, Marisa'nın şarkı söylediği ya da yazdığı görülmemiş şarkıcı ve söz yazarı ile en yakın tarihli, kısa süreli görüşmesini hatırlatarak. "Onun için aklını kaybetmiştin."

"O özel bir durumdu."

Matt aşırı ve karşı konulmaz derecede yakışıklıydı. Marisa'ya şarkı sözleri şeklinde mesajlar, duyduğu ve kendisine Marisa'yı hatırlatan şarkı sözleri göndermeyi huy edinmişti. Marisa ona vurulmuştu. "Vurulmak" ifadesinin daha çok ceza amaçlı olarak, sarsıcı yıldırımlar çarptıran öfkeli tanrıları hatırlatan ve Google'dan etimolojisini araştırdığında aslında "öldürmek ya da yaralamak" anlamına gelen "vurmak" fiilinden geldiği gerçeğini sonradan fark etmiş ve hiç de romantik olmadığını düşünmüştü.

İlk birkaç hafta bu bağlılık şevkle karşılık görmüştü ve sonra Matt, birkaç günlüğüne ortadan kaybolarak Marisa'da endişe sarmallarına sebep olmuştu. Marisa onu sürekli aramış, WhatsApp'ten yazmış ama cevap alamamıştı. Mesajlar, bir haftalık sessizliğin ardından Matt nihayet "Naber?" yazana kadar okunmamıştı. Marisa ondan haber aldığına o kadar sevinmişti ki acı veren o eski üzüntü nöbeti ve kendinden şüphe etmeler tamamen unutulmuş ve Marisa ile Matt arasındaki bütün döngü yeniden başlamıştı. Bu döngü, Matt onun hayatından bir hoşça kal bile demeden çıkıp Marisa'yı telefonundan hemen engelleyene kadar beş ay sürmüştü.

"Ne olmuş Matt'e?" diye sordu Marisa, pedikürcü dikdörtgen bir törpüyü ayaklarına sürterken.

---

* (İng.) Tepeden tırnağa. (ç.n.)

"Onun yanındayken hiç kendin gibi değildin. Sana kötü davranmasına izin verdin."

"Vermedim."

Ama Marisa şimdi dönüp geriye baktığında, Jas'in haklı olduğunu fark ediyordu. Matt'in tahmin edilemezliğini yanlış yorumlayarak tutku olduğunu düşünmüş; kendi endişesini âşık olmaya başlarken midede hissedilen kelebeklerle karıştırmıştı. Bu yüzden Matt'in ilgisini kendisinde tutmak için farklı taktikler deneyip durmuştu. "Ona biraz daha az ihtiyaç duyabilse," diye düşünmüştü Marisa kendi kendine, "arzularını ona ifade etmeye çalışırken kullandığı diğer yöntemleri dinlemediği zaman ona emirler ve ültimatomlar vermeyi bırakabilse, kendisindeki bir özelliği ve daha sonra diğer bir özelliğini ve ardından bir diğerini artık neredeyse hiç sorun yaratmayacak şekilde törpüleyebilse, *işte o zaman* ödüllendirilecekti." İşte o zaman, Matt'in tüm dikkatine layık olacaktı.

"Her neyse," demişti Jas, her bir tırnağının ucundaki mor parlaklığı incelemek için bir elini öne uzatıp cila ışıldasın diye döndürürken. "Matt zaten mankafanın tekiydi. Benim demek istediğim, sen kendi içinde daha güçlü olmalısın. Erkek arkadaşın olsun diye olduğundan başka biriymişsin gibi davranmana gerek yok. Kendin olmaya çalışabilirsin."

"Evet doğru," deme gereği hissetmişti Marisa. Kendisi olmak, isteyeceği en son şeydi.

Kiracı alma fikrini kabul etti. Bunun Jake'in üzerindeki baskıyı hafifleteceğini söyledi kendine ve böylece Jake, daha fazla yanında olacaktı. Jake, Marisa'ya kiracının çatı katında kendi banyosu bulunan boş odada kalacağını söylemişti. Yukarıda kablosuz internet çekiyordu, dolayısıyla TV'ye gerek yoktu çünkü artık pek çok insan televizyonu dizüstü bilgisayarlarından seyrediyordu, öyle değil miydi? Kiracının görece kendi kendine yetebilmesi için odaya mikrodalga fırın, su ısıtıcısı ve mini buzdolabı koymayı önerdi. Marisa bunların tamamını kabul etti.

Derken sonra Kate geldi. Otuz altı yaşındaki Kate, Marisa'dan büyüktü. Bir film şirketinin reklam departmanında çalışıyordu. Diri, sivri bir yüz, kahverengi saçlar ve kaşlarının tam altına düşen asi bir kâküle sahipti. Kiracı olarak uygunluğunu değerlendirmek için ilk buluştuklarında Kate'in kâkülünü sürekli üfleyerek gözlerinden uzaklaştırmaya çalışması Marisa'nın dikkatini çekmişti. Minyon ve kemikli bir kadındı, göğüsleri küçüktü. Marisa'nın onun yaşında bir kadına uygun olmadığını düşünmekten kendisini alamadığı bir kot

tulum ve tişört giymişti. Yine de tıpkı Marisa gibi kıvrımlı ve oyuntulu bir vücuda, açık renk gözlere ve güneş ışığında çillenen tatlı bir yüze sahip sarışın kadınlardan hoşlandığını her defasında söyleyen Jake'e fiziksel olarak hitap etmeyeceği için Marisa rahatlamıştı. Üstelik Kate'in gitmesi gereken bir ofisi vardı. Bu da gün içerisinde evin dışında olacağı ve Marisa'nın huzur içinde çalışabileceği anlamına geliyordu.

"Bizim için bunu yaptığın için sana müteşekkirim," demişti Jake Marisa'ya o akşam. "Gerçekten."

"Önemli değil," demişti Marisa. Jake, bir kereliğine yemeği pişirmeye karar vermişti ve ördek ve kirazla yapılan gösterişli bir yemek hazırlamıştı. Marisa için çok ağır bir yemekti ve sosu fazla sıvışıktı ama yerken hayranlık ifadeleri göstermişti ve Jake'e harika bir yemek olduğunu söylemişti. Daha sonra, yattıklarında, kiracı konusunda doğru kararı verdiklerine emindi.

Marisa bazen Kate'in evi daha önce, geçmiş yaşamında ziyaret ettiğine dair garip bir düşünceye kapılıyordu. Kate farkında bile olmadan kendi evindeymiş gibi hareket ediyordu. Diş fırçasını, üst kattaki kusursuz lavaboyu görmezden gelip ana banyodaki rafa, onlarınkinin hemen yanına koyuyordu. İçi mantar renginde boyalı, önünde *block sans serif* fontunda büyük harflerle "Dark Horse"* ifadesinin iliştirildiği siyah bir at resmi bulunan kupasını mutfak dolabına yerleştirmişti. Koşu ayakkabılarını ön kapıda bırakıyordu; "Umarım takılıp düşmezsiniz," demişti Marisa'ya, ayakkabıları her sabah süpürgelikte temizleyip kuru toprak parçaları kapı paspasının üzerine sürüklerken.

Marisa'nın hep istediği ama hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı bir özgüveni vardı Kate'in. Marisa kendisine bunun iyi bir şey olduğunu söylüyordu. Arkadaş olmak zorunda kalmadan idareli biçimde bir arada var olabileceklerdi. İlişkilerini profesyonel düzeyde, mesafeli ve pratik tutabileceklerdi. Bu sürede Jake ve Marisa artık bir kiracıya ihtiyaç duymayacakları kadar para biriktirmiş olacak ve hayatlarına eskisi gibi devam edebileceklerdi. Geçici bir durum diye hatırlatıp duruyordu Marisa kendisine. Yakında bitecekti.

Haftalar geçti. Marisa, siparişlerinde iyi ilerleme kaydediyordu. Prens Musa gönderilmişti. Petra ve Serena isimli ikizler için yeni bir projeye gömülmüştü Marisa. İkizlerin anne ve babası, feminist bir kıssadan hissesi olan bir peri masalı çizmesini rica etmişlerdi. O da

---

* (İng.) Sürpriz At. (ç.n.)

kızların krallığı erkek akranları kadar iyi yönetebileceğini göstermek için ikizleri erkek gibi giyinmiş cesur prensesler olarak çizmeye karar vermişti. Beyoncé'ye göndermede bulunarak tablonun adını "Dünyayı Yöneten Kızlar" koymuştu ve macera hikâyesinin çizimini yapmaktan keyif alıyordu. En sevdiği sahnede kızları kendilerine çiftlikte yetişmiş erkek çocuğu süsü verirken ekoseli gömlekler ve hasır şapkalarla ve ağızlarında kibrit çöpü çiğnerken resmediyordu. Kıvırcık sarı saçları, enselerinden sıkı sıkıya toplanmıştı.

"Sence kim olduğumuzu anlayacaklar mı?" diye soruyordu biri diğerine, altı yaşındaki yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Biz Peter ve Stephen'ız, aptal," diye cevap veriyordu diğeri.

Sahneleri kabataslak çizerken, Marisa kısaca kendi kız kardeşini, büyürken özlemini çektiği her şeyi ve sahip olmayı çok isteyeceği dostluğu düşündü. Çok yalnız hissettiğini hatırlıyordu. Şimdi Jake'le bir çocuk sahibi olmayı deli gibi istemesi kısmen bu yüzdendi. Anne olduğunuzda hiçbir zaman tam anlamıyla yalnız kalmazdınız.

Birkaç saat durmadan çalıştı ve sonra sırtındaki sertlik onu ayağa kalkmaya ve boynunu bir o tarafa bir bu tarafa döndürerek rahatlatmaya zorladı. Dün, pencerede yerel bir gazetenin sabah saat 10'da doğum öncesi yoga dersi ilanını görmüştü ve ânında katılmaya karar vermişti.

Marisa, anne adaylarının çevresinde bulunmanın bebek sahibi olmak isteyen kadınlara iyi geldiğini bir yerlerde okumuştu. Belli ki hormonlar üzerine bulaşıyordu ya da vücudu hamilelik feromonlarına karşılık veriyordu ya da ona benzer bir şey işte. Bilgiden emin değildi.

Üstünü değiştirdi. Eşofman altı ve eski bir tişört giydi, ayaklarına parmak arası terliklerini geçirdi, saçını da arkadan bağladı. Yoga minderini omzuna attı ve kapıyı da arkasından kapatarak evden çıktı. Kate henüz işe gitmemişti, o yüzden iki kere kilitlemedi.

Yoga stüdyosu yüksek tavanlı ve parke döşemeliydi. Kısa süre önce, kullanılmayan bir mabetten dönüştürülmüştü. Pencerelerin bazıları hâlâ baklava desenli boyalı cam ile süslüydü ve Marisa'ya havada belli belirsiz bir tütsü kokusu var gibi gelmişti. Noel arifesinde annesi onu kilisedeki Toplu Ayine götürürdü hep. Yılda sadece bir gece giderlerdi ve Marisa o geceyi severdi çünkü normalden daha geç saatte yatmasına izin verilirdi. Şarkı söylenmesi ve beraberlik hissi hoşuna giderdi ve sonra, mahalle papazı ona bir kutu Quality Street çikolatası ikram eder ve bir tane seçmesini isterdi. Marisa her zaman fındık ve annesinin "pralin" dediği cevizli şekerleme tadında olan gümüşi yeşil üçgen olanı bulup çıkarırdı.

"İlk kez mi geliyorsunuz?" diye sordu yoga eğitmeni Marisa'ya, Marisa ön sırada minderini sererken.

"Evet."

"Güzel." Eğitmen koyu tenli, uzun boylu bir kadındı ve sol kolunun ön kısmında Roma rakamlarından oluşmuş ve yukarı kadar uzanan bir dövme vardı. Yıldız baskılı bir tayt ve önünde "Nefes Al. Nefes Ver. Tekrarla." yazan kolsuz bir gömlek giymişti. "Bir de kaç aylık hamilesiniz? Programı uyarlayabilmek için soruyorum."

"Ah," dedi Marisa kekeleyerek. Bunu hiç düşünmemişti. "Çok yeni. Altı haftalık," deyiverdi.

"Tebrikler," dedi eğitmen ışık saçan bir gülümseyişle. "Benim adım Carys."

"Marisa."

"Güzel isim," dedi Carys. Hoş geldin, güzel kadın."

Marisa, eğitmenin yüzünde bunun bir şaka olduğuna dair işaretler aradı ama bulamadı. Öyleyse, güzel kadındı Marisa. Carys odanın önüne ilerledi, herkese minderlerinin önünde bağdaş kurarak oturmalarını ve kendilerini rahat ettirmek için ihtiyaç duyabilecekleri aletleri kullanmalarını söyledi. Diğer kadınların hepsi hamileliğin farklı aşamalarındaydı. Bazılarının taytlarının genişleyen bel kısmının altında düzgünce ambalajlanmış bombeler vardı. Daha ilerleyen aşamalardaki diğerleri, kol ve bacaklarını bataklık suyunda yüzermiş gibi hoş bir ağırlıkla gezdiriyorlardı.

"Nefes alın," dedi Carys ve sesi edimsel bir tona ulaştı. "Nefes verin. Bir daha."

Carys telefonunu pencere pervazının kenarındaki bir kabloya bağladı ve oda, kabile davulunun ritmik vuruş sesiyle dengelenen telli çalgıların metalik gümbürtüsüyle doldu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki Marisa, Carys'in söylediklerini duyamıyordu ama Marisa dışındaki herkes, ne yapacağını söylemeden anlaşılan bir sürü içgüdüsüyle biliyor gibiydi. Marisa da elinden geldiğince diğerlerini takip etti ve bacakları açık çocuk duruşuna geri çöktü. Yogayla, anda olma ve başka birine değil de ne yaptığına konsantre olma fikriyle, hep mücadele etmişti. Marisa elinde olmadan kendisini buradaki diğer kadınlarla karşılaştırdı. Yanında duran, minderi Marisa'nınkine biraz fazla yakın konulmuş olan kadın, vücudu ergenlikten bu yana çok değişmemiş o çok zayıf, ışıltılı kadınlardandı. Şık omuzları ve ince kalçaları vardı ve büyüyen karnı, vücudunun geri kalan kısmı gibi, zayıflığını saklamak yerine daha da vurgulayacak şekilde ölçülü

ölçeklenmişti. *Hamileliğimde ben de böyle görünmek istiyorum*, diye düşündü Marisa.

"Bu sabah çalar saati duymadım," diyordu Carys. "Yani her şeye biraz geç kaldım. Evden kahvaltı yapmadan çıktım. Şemsiyemi evde unuttum. İlk metro çok kalabalık olduğu için binemedim. Bunu hepimiz yaşamışızdır." Clary's nazikçe güldü. "Siz de bilirsiniz, çok *kopmuş* hissettim. Toprak anadan ayrılmışım ve sanki kendi tenimin içinde değilmişim gibi. Sinirleniyor ve endişeleniyordum. Sonra, yogilerim, size her hafta söylediğim şeyi hatırladım. *Size* yapmanızı söylediğim şeyi yaptım. Gözlerimi kapadım. İçime baktım. Orada nefesimi buldum. Çünkü nefes hayattır. Ve sizler bu yeryüzüne güzel, yeni bir hayat getirmekle sorumlu olduğunuza göre, nefesimizi şimdi her zamankinden daha fazla özgürleştirmemiz gerekiyor. Bırakın gitsin! Serbest bırakın!" Minderde Marisa nefesini serbest bırakmaya çalışıyordu. Yan minderdeki zayıf sarışın, yemek borusunun arka tarafından yayılan gürültülü, hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Marisa, kendisinin de yapabildiğini kanıtlamak için biraz daha yüksek ses çıkarmaya çalıştı ama boğazı sıkıştı. Rekabetçi yapısının zen felsefesine tamamen aykırı olduğunu fark etti. *Kahretsin*, diye düşündü.

Odanın ön tarafında Carys halen açıklıyordu. "Öğretmenlerin bize anlattığı gibi," dedi ve ardından Chelmsford aksanıyla Sanskritçeye benzeyen bir şeye girişti: *"Sarva karyeshu sarvada.* Lütfen anlayışımızın önündeki engellerden bizi arındır."

Lütfen yoga dersini Carys'ten arındır, diye düşündü Marisa. Terlemeye başlamıştı bile ve henüz doğru düzgün başlamamışlardı.

Sonraki bir saat yana eğilme ve nazik güvercin pozlarıyla devam etti. Müzik yükseldikçe yükseldi ve ardından Carys'in yaratılışın doğasına ilişkin dolambaçlı bir söyleve giriştiği derin dinlenme pozu için yeniden azaldı ("Yaratmak, verimli olmak, kalbini evrenin mucizelerine açmak ne *anlama* geliyor?"). Söylev bittikten sonra, Marisa minderini topladı. Yanındaki sarışın kadınla göz göze geldi ve gülümsedi.

"Yeni misin?"

"Evet," dedi Marisa, saçları omuzlarına serpilsin diye at kuyruğunu gevşetirken.

"Sizi daha önce görmemiştim de. O harika, değil mi? Ahenk dolu."

Marisa, karnı burnunda bir anne adayıyla sohbet etmekte olan, bir yandan dua etmek için ellerini göğsünde kenetlerken diğer yandan da başını dikkatlice sallayan Carys'e baktı.

"Hıhı," demekle yetinde, bu sınıfa bir daha dönmeyeceğini bilerek. *Hamilelik hormonlarını tetiklemenin daha kolay yolları olmalı,* diye düşündü.

"Buraya geldikten sonra hep çok daha iyi hissediyorum. Kaç aylık hamilesin?"

Marisa, Carys'e söylediğini hatırlayamayınca uydurdu.

"Ah, daha çok başındayız, ilk haftalar," dedi ve üzerinde durmadı.

Kadın kaşlarını kaldırdı ama sessizlik uzayınca "Peki, başarılar. Haftaya görüşürüz," dedi.

"Sanmıyorum," diye mırıldandı Marisa ve ardından stüdyodan Carys'le göz teması kurmadan ve olabildiğince hızlı çıktı. Tam koridorun sonuna gelmiş, kapıyı itip dışarı çıkmak üzereyken sağ gözünün ucuna tanıdık bir suret takıldı.

Odaklanması bir dakikasını aldı. Siyah saçlar. Kâkül. Gri şalvar ve en önemlisi, şık kıyafetler ile spor parçaları bir arada kullanan, pahalı bir markanın logosunu taşıyan göbeği açık bir tişört. Ve hepsi bir araya gelip insan şeklini aldığında bile bunun gerçekten o olduğundan emin olmak için gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Kiracı.

"Kate." Marisa onu burada gördüğüne çok şaşırmıştı. Kate gizlice onun hayatını araştırıyormuş gibi hissetti Marisa ve odanın arka tarafındaki gözetleme yerinden Marisa'yı ders boyunca seyretmiş olabileceğini fark etti. Bu rahatsız edici bir düşünceydi. Elbette hamile olamazdı... değil mi? Hemen ardından, Marisa kendisinin de hamile olmadığını ve karşılığında Kate'in rahatsız edici sorularıyla muhatap olmaksızın bu soruyu ona soramayacağını hatırladı.

"Seni burada görmemiştim."

Kate, hafif eğri büğrü ön dişlerini göstererek sırıttı.

"Arkadaydım!" dedi Kate. "Bugün evden çalışıyorum, o yüzden, hani, bir uğrayayım diye düşündüm."

Yoga minderi, pahalı, keçe ile kaplanmış olanlardandı. Sarmal şeklinde palmiye desenli, alacalı griydi ve Kate onu düzgünce katlayıp mor bir kayışla omzuna asmıştı. Kate'in ayak tırnakları, pul pul dökülmüş pembe renkli ve pediküre bariz ihtiyacı olan Marisa'nınkilerin aksine, ışıltılı, parlak turuncuya boyanmıştı.

"Dersi sevdin mi?" diye sordu Marisa, fiili özellikle vurgulayarak.

"Evet! Seni gelirken gördüm ve arkadan katılabileceğimi düşündüm. Yani, birlikte yaparsak güzel olur diye düşündüm."

Kate'in tavrı, ev sahibini evden çıkıp hamileler için yoga dersine giderken hiç açıklama yapmaksızın takip etmek tamamen normal bir şeymişçesine laubali ve sakindi. Kate, Marisa'nın minnettar olmasını

bekliyormuş gibi, içtenlikle ona bakıyordu. Marisa, Kate'in bunu kendisine hak görmesi karşısında afallamıştı.

"Ama yapmadık."

"Neyi yapmadık?" diye sordu Kate, kapıyı Marisa'nın geçmesi için açık tutarken.

"Yogayı. Birlikte yapmadık. Sen arka tarafta gizlendin."

Kate güldü.

"Gizlenmedim! Sadece sana alan tanımak istedim."

"Güzel yalan," diye düşündü Marisa. Sokağa çıktılar.

"Kahve içmek ister misin?" diye sordu Kate. "Sohbet etmek iyi olurdu."

"Üzgünüm," dedi Marisa panikleyerek, ardından da paniklediği için kendine kızdı. "Yani, teslim zamanına yetişmem gerekiyor. İşle ilgili."

"Aaa, evet. Resim! Nasıl gidiyor?"

Ondan nasıl kurtulabilirdi acaba? Bütün bu sorular ne içindi? Şimdi yüzleri birbirlerine dönük şekilde kaldırımda duruyorlardı. Marisa, aralarında bir tür mesafe oluşturmak için kollarını kavuşturmuştu.

"İyi gidiyor, teşekkürler."

"Harika. O odada çalışmayı seviyor musun?"

Cana yakın davranmaya çalışıyordu. Marisa konuya bu şekilde girmezdi ama yargılamamaya çalışmalıydı. Soluk alıp verişini Carys'in tavsiye ettiği gibi sakinleştirdi. Nefes al. Nefes ver. Zihnini kaygılı düşüncelerden arındır.

"Evet. Harika ışık alıyor."

"Çok sevindim."

Niye sevindin ki? diye düşündü Marisa. Orası benim evim.

"Tamam, peki. Kahve içemediğimiz için üzgünüm ama başka bir sefer içeriz." Kate uzanarak Marisa'nın kolunu sıktı. "Birlikte yaşadığımız için çok mutluyum."

Marisa'ya öyle bir yoğunlukla baktı ki sanki gözleri dalmış gibiydi. Ve Kate her ne kadar gülümsüyor olsa da gülümsemesi karanlık, kısık ve çekik gözlerine yansımıyordu. Marisa, eşofman üstünün kollarını ellerine indirdi.

"Ben artık gideyim."

"Peki."

Birbirlerinden uzaklaşırken Marisa, Kate'in hareket etmediğini arkasına bakmadan biliyordu. Işıklarda karşıdan karşıya geçti, camında soluk yaldızlı yazılar olan kafeden sola döndü ve arkasına dönüp baktığında Kate hâlâ oradaydı.

Kate bir kolunu havaya kaldırdı ve el salladı.

"Evde görüşmek üzere!" diye bağırdı caddenin karşısından.

Marisa, karşılığında bir elini otomatik olarak kaldırdı. Sonra eve varana kadar adımlarını hızlandırdı ve kapı arkasından kapanınca hâlâ nefesini tuttuğunu fark etti.

Altı

MARISA ERTESİ GÜN ÇALIŞMA ODASINDA konsantre olamadı. Altı yaşındaki ikizlerden Petra'nın çizim masasının üzerindeki mantar panoya iğnelediği fotoğrafına dalmış, boş kâğıdın üzerinde duran elinde hareketsiz tuttuğu boya fırçasının ucuna Petra'nın özelliklerini ulaştırmaya çalışıyordu. Petra güzel bir kızdı, ikiz kardeşinden daha güzeldi ve tek yumurta ikizi oldukları düşünüldüğünde bu adil değildi. Ancak bu tür şeylerin ölçülemez olduğunu öğrenmişti Marisa. Bu, çocuğun görüntüsüyle ilgili fiziksel bir gerçek değildi, çenesindeki bir gamze ya da küçük, mücevher gibi dişleri ortaya çıkaran gülüşü ya da kaş çatması ile ilgiliydi.

Petra'nın Marisa'daki fotoğrafı sahilde bir aile gününde çekilmişti. Petra, turuncu balerinlerin basılı olduğu mavi bir mayoylaydı ve sırtını bir kum tepeciğine vermişti, yüzü denize bakıyor olmalıydı. Hava rüzgârlıydı ve Petra'nın dalgalı sarı saçları dağılmış, ince tutamları yüzüne inmişti. Hiç kıpırdamadan doğruca fotoğraf makinesine bakıyordu. "Çocukların çoğu kendilerinden istendiği için güler," diye düşündü Marisa. Ya da bilfiil somurturlardı. Ama Petra bunlardan hiçbirini yapmamıştı. Orada, rüzgâr, kum ve de-

nizin ortasında sakin, tıknaz küçük bir insan duruyor ve fotoğrafın çekilmesini bekliyordu.

İkizlerin anne ve babası Marisa'ya çocuklarının fotoğrafını e-postayla gönderdiğinde, her zaman yaptığı gibi fotoğrafların çıktısını almıştı. Ama bu, görüntüyü iki katına büyütmüştü. Bu fotoğraf, daha doğrusu Petra, onu kendine çekmişti. Birinin dünyadaki yeri konusunda bu kadar sakince özgüvenli olması nasıl bir şeydi? Hele de kendisini insanlara sevdirmeye çalışmak zorunda olmaması?

Bütün bunları fırça darbelerine dökmek zordu. Marisa, fiziksel özellikleri aktarabiliyordu. İkizlerin diğerini, Serena'yı aktarmak ona daha kolay geliyordu. Ama biliyordu ki bir şeyler eksikti; Petra'nın kişiliğiyle ilgili üstü kapalı, hayati bir şey eksikti. Bu sebeple de resim düz ve ruhsuzdu.

Azıcık turuncuyu pembeyle karıştırarak farklı bir ten rengi denedi. Sonra ona elbise yerine etek ve ardından etek yerine şort giydirmeyi denedi ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Sabah altıdan beri buradaydı. Jake uyanmadan ve Kate ofise gitmek üzere evden çıkmadan önce yataktan gizlice çıkmıştı. Zar zor uyumuştu; rüyaları dağınık ve bölük pörçüktü. Bir noktada, Kate'in üzerine eğilmiş yüzünü yakından incelemekte olduğuna ikna olmuş vaziyette yatakta dimdik oturmuştu.

Onu bu sabah, yoga dersindeki münasebetsizlikten sonra görmek istemiyordu. Jake'e bundan daha sonra bahsedecekti. Ama şimdilik bu işi bitirmeye odaklanması gerekiyordu. Masallar Diyarı internet sitesinin gelecek birkaç ay içinde tamamlanmayı bekleyen siparişi yoktu. Yaz ayları, yıllık Noel telaşından önce hep sakin olma eğilimindeydi. Marisa bunun böyle olacağını bilir ve ona yetecek kadar parayı kenara koyardı. Bu sene, birikimlerini taşınma masrafları için kullanmak zorunda kalmıştı ve düzenli bir geliri olmadığı için endişeliydi. Aynı eve taşındıklarında Jake'in maaşı ikisinin hayatlarını sürdürmesine yetiyor da artıyordu ama şimdi mali durum daha istikrarsızdı ve kişisel masrafların her biri dikkatlice takip edilmeliydi. Jake son zamanlarda stresli ve çok endişeliydi, hatta eskisinden daha az şefkatliydi. Bu, Marisa'yı üzüyordu ama kendi kendine aptal olmamasını söylüyordu. Kendisine Jake'in onu sevdiğini, sevgilerinin güçlü olduğunu, bu sevgiyi desteklemek için her gün yeni bir kanıt gerekmediğini hatırlattı.

Olağan panik haline yavaş yavaş, ağır çekimde düşüşünü her fark ettiğinde, kendisine mevcut duruma odaklanması gerektiğini hatırlatırdı. Parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. Jake Marisa'yla çocuk yapmak istiyordu. Regl döngüsünü takip etmesi için telefonuna bir

uygulama indirmeye Marisa'yı teşvik etmişti. Marisa'yla tanıştığı için çok mutluydu. Birlikte yaşıyorlardı. Bunlar gerçeklerdi. Ayrıca bütün bunların ötesinde, Marisa'nın derinlerinde gömülü tuttuğu ve sadece eline alıp onun mutlak ağırlığını hissetmek istediğinde toprağın altından çekip çıkardığı bir diğer su götürmez bir gerçek vardı: Jake, annesi değildi. Jake, onu terk etmeyecekti.

Marisa on yedi yaşındayken yatılı okulundan hafta sonu için kaçmıştı. Bir mektup yazmış, babasının imzasını taklit etmiş ve kendisine prostat kanseri teşhisi konduğunu ve kızının hafta sonu eve gelmesini istediğini kadın öğretmenlerine bildirmişti.

Odasına çağrıldığında gözetmen öğretmeni Bayan Carnegie'ye "İyimser olmaya çalışıyoruz," demişti Marisa. "Ben araştırdım ve sanırım onun yaşındaki erkekler için oldukça normal. İyileşme oranları yüksek," dedi

Bu süslü ayrıntıdan ötürü Marisa kendinden hoşnuttu. En ikna edici tavrın zor kazanılmış cesaret olacağına karar vermişti. Numaradan ağlamayı bilse de gözyaşı bu durum için çok fazla olurdu. Ama o, Bayan Carnegie'ye habere çok şaşırdığını, yine de bununla pratik bir şekilde baş etmeye çalıştığını ve kendisine en kötüyü düşünme izni vermediğini göstermek istemişti. Yapmacık bir tip olan Bayan Carnegie bunu beğenecekti.

"Çok doğru Marisa," demişti öğretmen sözleşmişçesine. "İyimserliğini korumak iyidir."

Gözlüklerini çıkardı ve dolgun göğüslerinin üzerine sallanan, renkli bir plastik zincire asılı bıraktı.

"Seni gelip alacaklar mı?" diye sordu Bayan Carnegie.

"Yani, normal şartlarda babam gelip alırdı," dedi Marisa. "Sadece ikimiz varız, bildiğiniz üzere ama..." ve burada Marisa sesinin hafiften titremesine izin verdi. "O da şu an gerçekten uygun durumda değil. O yüzden trene bineceğim."

Bayan Carnegie başını salladı, "Çok iyi, çok iyi," dedi ve izin kağıdını imzaladı.

Babası *tabii ki* iyiydi. Marisa'nın onun hakkında ölümcül bir hastalık öne sürdüğünü hiç bilmedi ve dönem sonunda, bir nebze dalgın olsa da görünüşte sağlıklı biçimde okula geldiğinde Marisa, öğretmenine dualarının karşılık bulduğunu ve babasının tamamen iyileştiğini söyledi.

"Bu konuda konuşmayı pek sevmiyor yalnız," demişti. Bayan Carnegie gülümsemiş ve elini Marisa'nın omzuna destekleyici şekilde koymuştu.

"Tabii ki sevmez canım. Tek kelime etmem."

Spor ceketinin cebinde Bayan Carnegie'nin izin kâğıdıyla, Marisa'ya dış dünyaya sihirli bir erişim sunulmuştu. Çirkin yaratıklar ve perili olduğu söylenen kulesiyle göze çarpan neo-gotik bir yapı olan okulu, kasabanın tren istasyonunun hemen yanına inşa edilmişti; dolayısıyla Londra trenine binmek için kısa bir yürüyüş yeterliydi. Koltuk bulduktan sonra spor ceketini çıkardı ve yerine çantasından aldığı kot ceketini giydi. Lacivert okul eteğinin bel kısmını, eteğin ucu dizinin birkaç santim üzerine çıkana kadar dört kez katladı. Beyaz bluzunu eteğinin dışına çıkardı, göbek deliğinin üzerinde bir düğüm attı ve ardından tokasını açarak saçlarını omuzlarının üzerine saldı. Makyajını trenin tuvaletinde yaptı ve vagonun titremesiyle eli yüzüne kayıp bir yanağının üzerine rastık bulaştırınca göz kalemini yeniden sürmek zorunda kaldı.

Marisa, makyaj yapmayı genç kız dergileri okuyarak öğrenmişti. Bu dergilerden birinde "Okul Mezuniyet Balosu Makyajı" kes-sakla rehberi vardı ve bu rehberde önerilen bütün ürünleri ya satın almıştı ya da dükkânlardan aşırmıştı. Ardındansa bulanık aynada, kirpiklerine iki kat Maybelline maskara sürdü: "Yoğun kirpikler çok revaçta!" diye bildiriyordu dergi kendinden emin bir şekilde. Krem allığı yanaklarına bir açıdan hafifçe sürdü, bronzlaştırıcı pudrayla vurgu yaptı. Dudaklarını inci gibi parlak bir cilayla düzeltti ve bir iki adım geri çekilerek yansımasını inceledi. Düşündüğünden daha büyük görünmüştü ve yüzü vücudunun diğer kısımlarından bağımsız gibiydi. Kısacası adeta tanınmaz haldeydi. Ama sonra alıştı ve gülümsemeye başladı. Seksi göründüğünü düşündü, bir de asi. Biraz o videodaki Britney Spears ya da babasının bir zamanlar ona gösterdiği eski bir Brigitte Bardot fotoğrafındaki gibiydi.

Tren üç saat sonra Paddington istasyonuna girdiğinde ikindi vaktiydi. Dikkatle hazırlanmış bir planı vardı; Paddington'dan King's Cross'a gitmek için Circle Line hattına binmesi ve ardından High Barnet kolunda Northern Line'a aktarma yapması gerektiğini biliyordu. Northern Line'a giden iki kol olduğunu da biliyordu, öyleyse doğru olana binmeye dikkat etmesi gerekecekti. Gerçi görünüşe göre, hata yapsanız da Camden Town'dan her zaman aktarma yapabilirdiniz. O Kentish Town'a gidecekti.

Annesi gittikten birkaç ay sonra, babası telefonda bilinmeyen biriyle konuşurken kulak misafiri olmuştu Marisa. Gece geç bir saatti ve uyumuş olması gerekiyordu. Ancak babasının alçaltılmış, aceleci sesinden tartışılmakta olan konunun önemli olduğunu anlayabiliyordu.

Çocukken her sohbetteki ton değişimlerinden iyi anlardı ve söylenen şeyin satır aralarında söylenmeyenlerin önemini sezinlemede uzmanlaşmıştı.

Marisa yatağından sürünerek çıktı ve geceliğiyle üst katın korkuluklarının yanına çömeldi. Döşeme tahtalarını gıcırdatmamak için sessizce diz çökmüş, kulağını verniklenmiş tahta nişlerin arasına dayamıştı. Babası "Hiçbir fikrim yok," diyordu.

"Dediğim gibi hiçbir adres bırakmadı."

Hattın diğer ucundaki kişi konuşurken uzun bir sessizlik oldu. Marisa, diğer detayları duymasına gerek kalmadan, annesinden bahsettiğini anlamıştı.

"Lanet olası, sorumsuz bir davranış, haklısın. Ama ben ne umuyordum ki cidden?"

Marisa babasının küfrettiğini daha önce hiç duymamıştı. Kelimeleri kötü telaffuz ediyordu. Sesi öfkeliydi. "Acaba viski mi içiyordu," diye merak etti Marisa.

"Yok, bilmiyorum. Son duyduğumda Kentish Town idi."

Bu kelime, Marisa'nın zihnindeki bir boşluğa yerleşti ve Marisa tarafından daha sonra çıkarılıp daha yakından incelenmek üzere kendisini oraya kilitledi.

"Hah! Tam olarak. Evet. Peki, kesinlikle."

Uzun bir sessizlik daha.

"Pekâlâ o zaman. Evet. Aradığın için çok teşekkür ederim, çok naziksin. Aşırı duygusal davrandıysam özür dilerim. Sadece..."

Marisa, konuşmanın sonuna yaklaştığını ve babasının muhtemelen yukarı gelip onu kontrol edeceğini fark edince parmak uçlarında ve geri geri yatağa gitmeye başladı.

"Marisa mı?" Bu sorunun sorulmasına şaşırmış gibiydi babasının sesi. "Ah, Marisa iyi, iyi. Çok dirayetli karşıladı. Hiç sorun yaşanmadı."

O an herhangi bir soruna sebep olmadığı için gurur duydu. Çok daha fazla sorun yaratması gerektiğini yıllar sonra fark edecekti.

Saat öğleden sonra dördü biraz geçerken Kentish Town metrosuna vardı. Sonbahardı. Geceler uzuyordu ve akşam karanlığı çoktan gökyüzüne sokulmuştu. Marisa, planının buraya kadar olduğunu ancak yürüyen merdivenin tepesine gelip çıkış için Oyster kartını turnikeye dokundurduğunda fark etti. Tek bildiği Kentish Town'dan ibaretti. Araya giren yıllar boyunca annesinin bulunduğu yere dair başka en ufak bir ipucu yakalayamamıştı. Ne kadar çok telefon konuşmasına kulak misafiri olmaya çalışırsa çalışsın ya da anlamlı kâğıt parçaları

bulmak ümidiyle evde kaç çekmeceyi altüst edip karşılığında sadece eski alışveriş listeleri, sahipsiz ataşlar ya da bir zamanlar ait oldukları kapıların bile çoktan unutulduğu tanınmayan anahtarlarla karşılaşırsa karşılaşsın, eline hiçbir ipucu geçmemişti.

Marisa, Kentish Town'ı, eski Postacı Pat bölümlerinde gördüğü tarzda küçük bir köy olarak hayal etmişti. Yeşil ve ahşap kirişli bir bar ve güllü çardakları olan sevimli kulübeler olacaktı ve herkes birbirini tanıyacağı için annesini bulmak pek de zor olmayacaktı. Biraz beklemesine, gözlerini açık tutmasına ve belki mahalle bakkalında Harriet Grover isminde birini tanıyıp tanımadıklarını sormasına bakardı sadece.

Ama ne yeşil bir köy ne bar ne de tek bir sevimli kulübe vardı. Metrodan çıktığında kendini kirli bir kaldırımda dikilirken buldu. Trafik akınıyla arasında sadece ince gri bir parmaklık vardı. *Big Issue* satan kırmızı renkte kolsuz bir ceket giymiş adamın teki öne eğildi ve daha Marisa ne olduğunu anlamadan derginin bir nüshasını eline tutuşturdu.

"Hayır hayır, teşekkürler," dedi Marisa dergiyi geri uzatırken.

"Bas git o zaman," cevabını verdi adam ona arkasını dönüp oradan uzaklaşırken.

Bir otobüs, havaya egzoz dumanı salarak ve tiz bir ses çıkararak geçti. Hiçbir yere ait olmayışını, o nereye gittiğini bilmezken nereye gittiklerini bilerek yanından geçip giden herkesin kasıtlı kabalığını kuvvetlice hissetti. Kırmızı pantolon ceket takımlı bir kadın. Küçük, tasmalı köpeği olan bir adam. Donuk bakışlı bir oyuncak bebeğin oturduğu çocuk arabasını iten, bir taraftan da daha hızlı hareket etsin diye annesinin elleriyle çekilen bir kız. Telefonda, Marisa'nınkiyle aynı bir Nokia'yla, birine kahrolası röportajı yapmak istemediğini haykıran ve karşısındakinin bu konuyu kapatmasını rica eden genç bir çocuk. Yarı yürüyen, yarı koşan bu insanların, bir sonraki adımının ne olması gerektiğini bilmeden orada öylece duran Marisa'ya, sanki kaybolmak tuhaf bir şeymiş, en azından kaybolmamış gibi davranma inceliğini gösterebilirmiş gibi sabırsızca baktıklarını fark etti.

Ve hâlâ inanıyordu. Oralarda biraz daha dolaşsa sonunda annesini göreceğine dair tuhaf, mantıksız bir hissiyatı vardı. Annesi gideli on yıl olmuştu ama onu hemen tanıyacağını biliyordu. Bir köşeyi dönecekti ve omuzları geriye atılmış, derbeder saçlı, kalçalarda hafif fazlalığı olan tanıdık bir siluet görecekti ve annesini karşısında bulacaktı. Onu koklayabilecekti: belirgin bir vanilya kokusu ve annesinin her gün bir dal içme hakkını kendisine tanıdığı Silk Cut sigarasının belli

belirsiz kokusu. Annesinin kullandığı, desenli paketlerde satılan ve kâğıdı madalyona benzeyen altın sarısı bir diskle yapıştırılmış sabun. *Evet*, diye düşündü Marisa, *annesini nerede olsa tanırdı.*

Anna konusunda o kadar emin değildi. Bebek kız kardeşinin büyüyüp on yaşında bir çocuğa dönüşünce neye benzeyeceğini tahmin etmek daha zor olacaktı ama büyük ihtimalle o yaşta Marisa'ya benzeyecekti. *Mantıklı geliyor*, dedi kendi kendine. Bu kadar uzun süre birbirlerinden ayrı kalmış olsalar bile kardeştiler.

Metro istasyonundan yukarı çıkıp kaldırıma yöneldi. Cadde hafif eğimli bir tepeye dönüştü. Köşede bir bar vardı, camdan içeri bakıldığında sıcak ve davetkâr görünüyordu. İçkilerin depolandığı odanın ışığında bira musluğu parlıyordu. Henüz on yedi yaşında olmasına rağmen daha önce pek çok kez barlara gitmişti Marisa. Yatılı okulda okumak, insana hatırı sayılır oranda özgürlük tanıyordu. Alkolsüz içecek içmeleri şartıyla kasabadaki bir barda takılmalarına izin vardı. Bu kural o kadar çok çiğnenmişti ki artık kural bile değildi. Hafta sonları Marisa ve bir grup arkadaşı çıkış defterine imza atar, Bayan Carneige'ye onun onayladığı bara gideceklerini söylerdi. Bunun yerine Worcester trenine biner, her cumartesi gecesi DJ'in tabiriyle "kulüp klasikleri" diye bir şey çalan ucuz gece kulübü Cargo'staki fedailere sahte kimliklerini gösterirlerdi. Rom ile kola içerler, dans ederlerdi. Marisa müzikle aynı ritimde kafasını ileri geri atar ve dans ederek hoşlandığı çocuğa her an biraz daha yaklaşırdı. İyi bir dansçıydı ve videoları inceleyerek figürleri çok çabuk kapardı. Döneminin en güzel kızı olmayabilirdi ama dans pistinin ona en uygun yer olduğunu biliyordu. Elektronik flaşın prizmatik göz kamaştırıcı ışığında, göğüs kafesinde seken titrek basla istediği herkese sahip olabileceğini biliyordu.

Kentish Town'daki barda bir anda tedirgin olmuştu. Onun haricinde sadece dört müşteri vardı: barda oturan iki adam ve el ele tutuşmuş, tuzluk ve karabiberliği kollarıyla kenara iteleyen bir çift. Çift ona kendini yeniden güvende hissettirdi. Başını dik tuttu, okulun mezunlara iş görüşmelerinde yardımcı olması için düzenlediği özel görgü dersinde öğretildiği şekilde omuzlarını geriye attı.

"Ne alırsınız?" Barmen yüzünde bir gülümsemeyle ona baktı.

"Rom ve kola lütfen."

İçeceğini hazırlarken barmenin sırtını izledi. Dışarıdan baktığında tahmin ettiğinden daha gençti. Kareli gömleğinin altında kürek kemiklerinin yükselip alçaldığını görebiliyordu. Kolları sıvanmıştı ve her iki kolunun ön kısmında aşağı doğru inen, girintisi tepe ışığını yansıtan bir kas şeridi vardı.

"Buyurun," dedi olması gerekenden daha dolu bir bardağı Marisa'ya uzatırken.

"Teşekkürler." Sesinde Avustralyalı tınısını sezmişti. "Ne kadar?"

Barmen, barı silmek için kullandığı havluyu sağ omzuna attı.

"Müessesenin ikramı."

"Ne? Ama..."

"Hafta ortası ikramı. İlk içecek bedava." Marisa'ya göz kırptı. Marisa kızardı.

"Peki," diye mırıldandı. "Teşekkürler."

Tuvaletlerin yanında bir masaya oturdu çünkü orada, barın en cazip olmayan kısmında, kendisini kimsenin rahatsız etmeyeceğini biliyordu ve tek başına kalmak istiyordu. İçeceğinden bir yudum aldı. Alkolün sertliği ile Coca Cola'nın tatlılığının dilinin arka kısmında yer almak için itişip kakışmasını hissetti ve nihayet kola kazandı, içeceğinde artık rom tadı yoktu. Bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Az sonra içeceğin yarısı bitmişti ve Marisa, yeni başlamakta olan o çok istediği kayıtsızlık sisini hissedebildi. Telefonunu çıkardı ve gönülsüzce Yılan oynamaya başladı. Sadece burada birkaç dakika daha oturmak, içeceğini bitirmek ve ardından gidip annesini bulmak istiyordu. Rom ve kolanın geri kalanını da tekte devirdi.

"Aynısından?"

Barmen yanındaydı. Sesini duyunca yerinden sıçradı Marisa.

"Ah, siparişi bardan vermem gerekiyor sanmıştım," dedi bu söylediğinin bu kadar acınası oluşundan o an iğrenerek. *Gerçek bir yetişkin olsam nasıl davranacağımı bilirdim,* diye düşündü. *Panik yapma, tanrı aşkına.*

Barmen yine göz kırptı. Marisa, bundan önce pembe dizilerdeki aktörler ya da kötü casus romanlarındaki karakterler dışında kimsenin bilfiil göz kırptığını hiç düşünmemişti. Ama bu adam gözlerini kırpıp duruyordu.

"Özel müşteriler için kafesimden çıkıyorum."

"Kafes," deyişi Marisa'yı ürpertti.

Marisa'nın sırtını sıvazladı.

"Şaka yapıyorum. Ne vereyim? Bir rom ve kola daha?"

Başını salladı. Bir tane daha bir şey yapmazdı. *Bir tane daha içeceğim,* dedi kendi kendine, sinirlerimi rahatlatmak için ve sonra ayağa kalkıp buradan çıkacağım. Her şey iyi olacak.

Ama çok geçmeden adının Kevin olduğunu öğrendiği barmen ona içki getirmeye devam etti ve Marisa, geri çevirmenin kabalık olacağından endişelendi. Hesabı ödeyemeyeceğine dair kaygısı artıyordu

ki babasının acil durumlar ve direksiyon derslerinin ücretini ödemesi için verdiği kredi kartını hatırladı ve rahatladı. Dördüncü rom ve kolanın ardından gerçekten de çok rahat hissetmeye başladı. Kevin'in anlattığı, içerisinde içki sipariş eden uzun yüzlü bir atın olduğu bir şeye gülmeye başladı. Fıkrada bir deve kuşu da vardı çünkü Kevin, bacakları kıçına kadar uzanan bir kuştan bahsetmeye başlamıştı. Bu fıkra Marisa'ya o kadar komik geldi ki tam bir dakika boyunca gülmesini durdurmayı başaramadı.

Bir süre sonra yaşça büyük çift ve diğer iki adam bardan çıkmıştı. Onları çıkarken gördüğünü hatırlamıyordu Marisa. Barda bir tek Marisa ve onun yanına bir sandalye çekmiş olan Kevin vardı. Marisa ona çalışması gerekip gerekmediğini sorduğunda omuz silkti ve "Vardiya neredeyse bitti zaten," cevabını verdi. Marisa, Kevin'in rom şişesini de yanında getirdiğini gördü ya da belki şişe hep oradaydı, Marisa hatırlayamadı. Ama Kevin, bardağın tamamı rom olup hiç kola kalmayıncaya kadar doldurmaya devam etti. Marisa da içmeye devam etti ama artık endişeli olduğundan değil, artık endişeli olmadığından ve o değerli, üzülecek hiçbir şeyin olmaması hissini korumak istediğinden. Bir tane daha içecekti ve sonra hemen çıkacaktı. Bir tane daha, sonra hesabı ödeyip çekip gidecekti ve buraya ne yapmak için geldiyse onu yapacaktı. Neydi o? Tam olarak ne için gelmişti buraya sahi? Önemli bir şey vardı... Hal böyleyken... Neden hatırlayamıyordu? Aklına gelmiyordu, döne döne denizin dibine giden ağır bir kolye gibi zihninden kayıp gitmişti. Ah evet, bulmuştu. Annesini bulmak için buradaydı.

"Buraya annemi bulmaya geldim," dedi Kevin'e. Bu kelimeler ağzından acayip bir neşeyle döküldü.

"Neden bebeğim?"

Ne zaman ona "bebeğim" demeye başlamıştı? Belki de bu ilk söyleyişiydi ama sonra, sanki daha önce söylemişçesine, geçmişteki bir yaşamda onunla yolları kesişmişçesine tanıdık geldi. Çok tuhaf olmaz mıydı, ya Kevin annesini tanıyorsa ve Marisa'nın yolu bu yüzden buraya, şimdi samimi ve güvenli değil de karanlık ve pis olduğunu ve lavaboya gittiğinde tuvaletlerin idrar ve Red Bull koktuğunu gördüğü bu bara düştüyse, çok tuhaf olmaz mıydı? Ama bunlar umurunda değildi. Eğlenceliydi. Eğleniyordu. Çok eğleniyordu! Değil mi?

Alışkanlıkla aynadaki yansımasını kontrol etti. Gözleri kızarmıştı ama iyi görünüyordu. Biraz daha dudak parlatıcısı sürdü çünkü daha fazla dudak parlatıcısının hiçbir zararı olmazdı. Tuvaletten çıktığında Kevin'in kot ceketini kendisine doğru uzatmış, kollarını ceketin

kollarına geçirmesini beklediğini gördü. Daha sonra Kevin onu dışarı çıkardı. Marisa ise yer, ayağının altında sallanıyormuş gibi hissetti, bu yüzden de aniden dengesini bulmakta zorlandı ve bu Kevin'in fıkrasından bile daha komikti. Şimdi düşündüğünde Kevin'in fıkrası o kadar da komik değildi, komikten ziyade ürperticiydi ama önemli de değildi çünkü Kevin ona çok iyi davranmış, bütün içecekleri o getirmişti.

"Para ödemedim," dedi Marisa. Kelimeler, çarpışan arabalar gibi birbirine çarpıp geri dönüyordu.

"Sana söyledim, bebeğim. Müessesenin ikramı. Hadi artık seni eve götürelim."

"Annemi bulmam lazım."

Kevin güldü. "Tamam, bebeğim. Uzun sürmeyecek. Sonra gider kimi istersen bulursun. Anlaştık?

Marisa başını salladı.

"Anlaştık," dedi. Çünkü Kevin'e güvenmişti. Avustralyalıydı, değil mi? Tıpkı *Home and Away* dizisindeki çocuklar gibi... Hem gömlek giymişti, kafasını yana çevirdiğinde yakışıklı sayılırdı. Kolunun belinin etrafında sertleştiğini hissetti ve aklına ona biyoloji dersinde öğretilen, soğuk gövdesi bir sıçanın kan basıncını ve kalp işlevini durdurmaya yetecek kadar sert sıkıştırana kadar büzülüp esneyen boa yılanı geldi.

"Sen yılan mısın?" diye sordu Marisa kafasını onun kafasına doğru kaldırarak. İkinci ya da belki üçüncü içkiden sonra cep telefonunu koyduğu sırt çantasını Kevin'in taşıdığını fark etti ve nerede olduğunu birilerine söylemesinin hiçbir yolu olmadığını o an anladı. Aslına bakılırsa, nerede olduğunu da bilmiyordu çünkü Kevin onu karanlık, tanımadığı sokaklardan geçiriyordu. On dakikadır ya da belki on beş dakikadır, belki de birkaç saattir yürüyorlardı, Marisa emin olamadı. Sonra Kevin bir kapının önüne geldi ve bir deste anahtar çıkardı. Kevin kapıyı itip açarken Marisa el bileğinin iç tarafında bir çapa dövmesi gördü. Daha sonra bir koridora geldiler. Kevin ışıkları açıyor, onu bir kat merdivenden yukarıya, yine iterek açtığı başka bir kapıya götürüyordu. Sonra Marisa'nın elbiselerini çıkarmaya başladı ve onu halıya itti. Basıncın etkisiyle dizleri büküldü. Elleriyle Marisa'nın bacaklarını açıyor, sanki oyuncak bebekmişçesine iki yana ayırıyordu. Marisa bu noktada mücadele etmeye ve hayır demeye çabaladı ama çok geçti ve çok sarhoştu; çok zayıftı ve çok gençti; aniden, çok korkmuştu. Kevin onun üzerine çullandı, o kadar yakındı ki Marisa gömlek yakasının iç tarafındaki etiketi okuyabiliyordu ve Kevin, Marisa'nın sağ kolunu arkada kıpırdayamaz hale getirip

boşta kalan eliyle kot pantolonunu çözerken Marisa buna odaklanmayı tercih etti: Siyahın üzerine beyazla dikilmiş iki kelime: "River Island". Marisa sustu. Kasları ona ihanet ederek itaate sürüklendi. Bir saniyelik mutlak sessizlik ve dinginlik oldu.

Sonra Kevin ona tecavüz etti.

Her şey bittikten sonra, ertesi sabah Kevin'in dairesinden çıktıktan sonra, kimseye söyleyemedi. İzin almak için okula yalan söylemişti. Neler planladığını babası bilmiyordu ve Marisa'ya göre ona güvenmesine yetecek kadar yakın değillerdi. Gece orada kaldığı için kendinden nefret ediyordu ama gidecek başka yeri yoktu. Kevin ona bir daha dokunamasın diye Kevin'in çift kişilik yatağının en kenarına kondurmuştu kendisini. Ama üzülmesine gerek kalmamıştı. Kevin, geri çekilir çekilmez ona olan ilgisini kaybetmişti. Halının üstündeki kan damlalarını görmüş, "Lanet olsun. Bana söyleyebilirdin," demişti. Ona bakire olduğunu mu söylemeliydi yoksa Marisa'nın regl döneminde olduğunu mu zannetmişti, Marisa bunu hiçbir zaman çözemedi.

Uyluğunun iç kısmının aşağısında Kevin'in meni damlasını hissederek ayağa kalkmış, hemen banyoya gitmişti. Karnının alt kısmındaki sert ve kesici ağrıyı durdurmak için eğilerek tuvalete oturdu. Ertesi gün morluklar olacaktı, biliyordu. Vücudu çok çabuk morarırdı, biliyordu. Halen hafife almaya çalışıyordu, bunun olmasını istediğine kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

Sonra, çok daha sonra, cinsel istismardan sağ çıkanların, kendilerinden bazı şeylerin "zorla alındığını" söylediklerini öğrenmişti: özsaygılarının, Marisa'nın durumunda olduğu gibi bekaretlerinin, hatta kimliklerinin. Ama Marisa hep tam tersini hissetti. Sanki şarapnel gibi istenmeyen bir şey zorla içine girmişti ve takip eden yıllarda benliğinin tamamı istenmeyen bu şeyin etrafında büyümek zorunda kalmış, yara onun şekilsiz bir parçası, adeta birlikte yaşamak zorunda olduğu bir şey haline gelene kadar kası ve deriyi yamultup eciş bücüş etmişti.

Hiç kimseye söylemedi. O gece nasıl hiç uyumadığından, gri günışığı odaya süzülürken hiç ses çıkarmadan nasıl ağladığından, Kevin'in bu en anormal, en sarsıcı olay sanki normal bir şeymişçesine sabaha kadar nasıl horladığından ya da evden gitmek için kalktığında onu uyandırmaktan korkup nasıl da öğürüp neredeyse kustuğundan ya da üzerine giydiğinde giysilerinin nasıl artık onun değilmiş, hayatın çirkinliğinden hâlâ kendisine tecavüz edilmesine izin verecek kadar bihaber olan dünya dışı bir varlığa aitmiş gibi geldiğinden hiç bahsetmedi. O an hatanın Kevin'de değil kendisinde olduğunu sanmıştı.

Kevin ona saldırmıştı ama buna Marisa izin vermişti. Kaslarının gevşediği âna tekrar, tekrar ve tekrar döndü. Kâbuslarında hep bu noktaya dönüyordu: sırtında sert halı, çenesi sabit, vücudunun tamamı gergin ve ardından, yelkene düşen rüzgâr gibi koca bir hiçlik. Utanç onu yutmuştu.

Bunu Jake'e hiç söylemedi. Her gün bunu düşünse de artık bunu yaşamayan birinin anlayamayacağını biliyor ve bu şekilde düşünüyordu. Tecavüzden sonra her şey değişmişti ve yeni gerçekliği toptan kabul etmekten başka seçenek yoktu. O da bunu yaptı. Ve yirmili yaşlarında erkeklerle flört etmeye başladığında bunu gaddarca bir niyetle yaptı. Kevin'in ruhunda bıraktığı çatlakların üzerini yeni yakınlık deneyimleriyle sıvamaya kararlıydı. Bu da onu anlaşılması zor biri yapıyordu: İlk buluşmada biraz gergin, sırf doğasında var olan basitlik nedeniyle internet üzerinden flörtü çözemeyen karmaşık bir kişilik. "Her şey çok dolambaçsız," diye düşünüyordu, "çok kaotik ve tehlikeli biçimde masum."

Annesini hiç bulamamıştı. Ama Jake ile birlikte, onu çok fazla soru sormadan olduğu gibi kabul eden birini bulmuştu ve ona âşık olduğu zaman, havai fişekler ya da midesinde bir lunapark treni varmışçasına kabaran bir his bu duyguya eşlik etmemişti. Yıldırım gibi de değildi. Hissettiği bundan daha güzel bir şeydi. Bir iç rahatlaması duymuştu.

Yedi

KATE AKŞAM YEMEĞİ PİŞİRİYORDU. Israr etmişti ve "Elimden gelen bu kadar," ve "Çok cömert davrandınız," demişti; acaba Marisa, Kate'in şükranını ifade etmesine izin verir miydi? Bu son cümle, yüksek miktarda şakacıktan dudak bükme ve insanı sinirlendiren oyunbaz, yarı alaylı bir ton gerektiren bir kahkahayla söylenmişti. "Beni çok az tanıyor," diye burnundan soluyordu Marisa. Jake bayram etmişti, özellikle Kate "En sevdiğin, bilirim," diyerek peynirli makarna pişirdiğini söylediğinde.

Jake'in peynirli makarnaya olan tutkusunu bilebilmesi için ancak Marisa'nın ya da Jake'in bunu ona söylemiş olması gerekirdi. Marisa kesinlikle söylememişti, dolayısıyla Jake'in söylemiş olması gerektiğini varsaymıştı. Bu ikisi ne zaman birbirleriyle konuşma fırsatını ele geçirmişlerdi? Marisa neredeyse hep evdeydi. İkisinin o yanlarında yokken muhabbet ettiği düşüncesini sevmedi.

Kulağa saçma geliyordu ama peynirli makarna Marisa'nın mülkiyetindeydi. Kafasında, Kate'e onun makarnasına gerek olmadığını ve peynirli makarnanın *şu anda hamile kalmaya çalıştığı sevgilisinin* neşelendirilmesi gerektiğinde pişirdiği *ona ait* özel yemeklerinden

biri olduğunu söylediğini hayal ediyor ve çok teşekkür ediyordu. Ama tabii ki bir şey söylemedi ve Kate'in mutfakta, *Marisa'nın* mutfağında, sanki kendisininmişçesine gezinmesine katlanmak zorunda kaldı.

"Şimdi, Jake kırmızı pul biberi nereye koydu?" diye sordu Kate, Marisa onu koltuktan seyrederken.

"Lavabonun sağ tarafındaki dolaba," dedi Marisa, baharatların yerini Jake kadar kendisinin de bildiğini kanıtlamak için.

"Ah, evet! Pardon." Kate ona tuhaf tuhaf baktı. "Yüksek sesle söylediğimi fark etmedim."

Marisa, televizyonda akşam haberlerini seyrediyormuş gibi yapıp. Ekranda, kırmızı yüzlü ve kısık gözlü bir politikacıyla uluslararası kalkınma harcamasıyla ilgili bir röportaj yapılıyor, mavi ve yeşil bir kravat takmış olan haber spikeri belirgin bir şüphecilikle siyasetçinin konuşmasına müdahale ediyordu.

"Ciddi olamazsınız... Gerçekten mi?" diye soruyordu röportajı yapan kişi, herkesin politikacının ciddi olduğunu bilmesine rağmen. Birini kasıtlı olarak kızdırmak istemediğin sürece bir soruya bu şekilde başlamanın da bir anlamı yoktu ayrıca.

"Ağzımı açmama izin verirseniz..." diye cevap verdi politikacı. Marisa, politikanın gitgide buna dönüştüğünü düşünüyordu: Kendi seslerinin haşmeti ve nezaketinden fazlasıyla hoşnut iki adam karşı karşıya gelir, içlerinden biri yapay bir galibiyete ulaşana kadar tumturaklı ve yersiz konuşmalar yapar; oysa bu tartışmalar insanların gerçekliğiyle bağlantısını giderek yitirmektedir. Normalde televizyonu kapatırdı ama Kate'in ne yaptığını belli etmeden görebilmek istiyordu. Dolayısıyla, kavgacı patırtıdan uzaklaşmaya çalışarak ekrana bakıyor ve bakışlarını, ocağın etrafında koşuşturan ve gereksiz bir tencere tava cümbüşünü dolaplardan dışarı çıkaran Kate'e tedbirle kaydırıyordu. Kate, alçak sesle bir ezgi mırıldanıyordu. Marisa'nın kendisine dahi tam olarak açıklayamadığı sebeplerle en nahoş bulduğu da buydu, bu mırıltıydı.

Kate, bir su ısıtıcı dolusu kaynar suyu tencereye boşaltıp ve paprikayla yumurta sarısına benzer bir şeyi bir kâsede karıştırdı. Paprika ve yumurta sarısıyla ne yapıyordu ki? Marisa merak etti. Neyse, tüm o iğrenç şeyleri içine koyduğuna göre en azından peynirli makarnası Marisa'nınki kadar iyi olmayacaktı.

Marisa'nın Kate'e karşı nefreti, yoga dersinden bu yana, yükselen sulara tırmanan bir kurbağa misali sessizce yaklaşmıştı ve artık bu nefretten kaçış yoktu. Bir de regl olmak üzereydi, dolayısıyla hormonları onu inatçı ve hoşgörüsüz yapmıştı. Mutfakta Kate, eliyle ceplerini

karıştırarak bir saç tokası çıkardı. Marisa, onun kısa siyah saçlarını, saç tutamları tokanın kavrayışından kurtularak kızarmış yanaklarına düşecek şekilde, tokayı en üst noktaya takmak suretiyle küçük bükümlü bir bobin şeklinde toplayışını seyretti. Marisa giyse kesinlikle absürt ve orantısız görüneceği çizgili Breton bir üst ve İspanyol paça kot pantolon giymişti. Ama Kate'in dar kalçaları ve erkeksi tavrı modaya uygun giysilere yakışıyordu. Marisa kendi giysilerine baktı: Yunan adalarında bir tatilden getirdiği bol ve rahat, öğleden sonraki çalışmanın ardından üzerine boya bulaşmış soluk renkli koyu sarı askısız yazlık bir elbise. Makyaj yapmamıştı çünkü bütün gün evden çıkmamıştı. Saçını bir boya fırçasıyla yukarıdan tutturmuştu ve yıkanması gerekiyordu. Bir bileğine şans getiren at nalları ve minyatür mıknatısların sarktığı halkaları bulunan ve hiç çıkarmadığı gümüş şans bilekliğini takmıştı. Sekizinci doğum gününde babasının aldığı bir hediyeydi ve her ne kadar o zaman evden taşınmış ve iletişime geçmeye nerdeyse hiç uğraşmamış olmasına rağmen babası bu hediyeyi ona ipek kâğıda acemice sarılmış bir şekilde şişkin bir zarfın içerisinde göndermiş ve içine, tanıdık ince el yazısıyla, bilekliğin bir zamanlar annesine ait olduğunu ve onu Marisa'nın takmasını istediğini yazan bir kart iliştirmişti.

Kate'in kulak memelerinin her birinde birkaç delik vardı ama taktığı küpeler, çoğunlukla küçük parlak elmaslarla kaplı olan ve böylece genel izlenimini yumuşatıp sıklaştıran zarif altın halkalardı. Boynuna, aynı parlak altından üç ince zincir takmıştı. En uzunları olan üçüncü zincirde üzerine yalnızca "K" harfi işlenmiş, bombeli bir madalyon vardı. Marisa, madalyonun içinde ne olduğunu merak etti. "Muhtemelen paprikadır," diye düşündü.

"Pardon, ne dedin?" Kate dönüp ona baktı ve Marisa, sadece kafasının içinde gerçekleştiğini düşündüğü kahkaha horultusunun aslında dışarıdan da duyulduğunu fark etti.

"Hiç. Şu adam bir şeyler söyledi," dedi elini televizyona doğru sallayarak.

"Ah, tanrım, o tam bir gerizekâlı," dedi Kate, buhar ve erimiş peynir kokusuyla gitgide dolmaya başlayan odaya küfrü lakayt bir şekilde bırakarak.

Yine, bilhassa bağnaz olduğundan ve kendisi küfür etmediğinden değil ama başka birinin evinde kiracı olsa aynı şeyi bu kadar kendinin farkında olmadan yapar mıydı emin değildi Marisa. Belki de ona haksızlık ediyordu. Belki.

"Jake 19.30 gibi evde olacak," diye seslendi Marisa koltuğun üzerinden.

"Evet, biliyorum," dedi Kate kafasını ocaktan kaldırmadan.

Sonunda, saat sekize yirmi kala, ön kapıda anahtar tıkırtısını duyduklarında Kate peynirli makarnayı fırına koymuş, peçeteleri ve şarap bardaklarını masaya yerleştirmiş, sürahiyi su ve bahçedeki şifalı bitki saksılarından kopardığı nane filizleriyle doldurmuştu. "Bana bu otlarla tadı daha taze geliyor," diye açıkladı. "Sence de öyle değil mi?"

Suya nane koymaya ilişkin çok derin fikirleri olmayan Marisa, çekimser bir rıza mırıltısı çıkardı.

"Ben geldim!" diye seslendi Jake giriş koridorundan.

Mutfağa girdi ve geçerken Marisa'yı görmemişçesine doğrudan Kate'in yanına gitti.

"Aman tanrım Kate, müthiş kokuyor." Fırının içine dikkatle baktı.

"Pişene kadar fırının kapağını açmak yok lütfen," dedi Kate, eliyle Jake'in eline şakacı bir şekilde vurarak.

"Tamam tamam, söz."

"Merhaba," dedi Marisa. Onların ikisini yan yanayken seyretmiş ve dışlanan kişinin kendisi olduğu duygusuna kapılmayı garipsemişti.

"Ah, selam Marisa." Tek elini kaldırıp selam verirken Jake ona sırıttı.

Onu öpmeye bile gelmemişti. Odadan çıkmazsa ağlayarak kendisini utandıracaktı. Kapıya doğru kaçtı ve üst kata koştu. Çalışma odasına yöneldi ve kapıyı doğruca arkasından kapayıp sırtını kapıya yasladı. Tahmin ettiği gibi gözyaşları akıyordu, onları silmedi. Kendisine bir dakikalığına aşırı duygusal bir vurdumduymazlık hakkı tanıdı çünkü ağlamasını gerektirecek bir sebep olmadığını biliyordu, gerçekten yoktu; bütün bunlar kendisini yıpranmış, kaygılı ve yorgun hissettiği içindi. Çok yorgundu. Günlerdir yorgun hissediyordu ve görünüşe göre bunu atlatamıyordu.

Kapı çalındı.

"Marisa?" Jake'ti. Sesi endişeliydi ve yalvarır gibiydi. "İyi misin?"

"Evet, gerçekten iyiyim. Sadece birkaç dakika yanınızdan ayrılmam gerekti."

Kapının diğer tarafında bir sessizlik oldu.

"Tamam, öyleyse. Öyle diyorsan." Jake'in iç çekişini duydu ve yüzündeki o çok iyi tanıdığı ifadeyi hayal etti: Sevecen ama nedenini bilmeden her şeyi berbat ettiği için endişeli ve üzgün. Jake birçok açıdan hâlâ yatılı okula gönderilen o yedi yaşındaki çocuktu. "Şefkate olduğu kadar ebeveynliğe de ihtiyacı var," diye düşündü Marisa. Kendisi de öyleydi. İşte bu yüzden birbirlerine çok uygunlardı.

"Üzülme Jake. Her şey yolunda. Birkaç saniyeye aşağıda olurum. Ben...ben...ben... şu e-postaya cevap verdikten sonra hemen geliyorum," diye bağladı güçsüz bir şekilde.

"Peki. Aşağıda görüşürüz. Acele etme."

Ayak seslerinin uzaklaştığını duydu ve yere yıkıldı. O kadar bitkindi ki son istediği şey Kate ile, o harika tasarlanmış şık spor Breton üst üzerindeyken geyik muhabbeti yapmaktı. Toparlanmak için kendisine birkaç dakika verecek, ardından geri dönecekti. Banyoya gidip yüzüne soğuk su çarptı. İşte o anda makyaj çantasındaki hamilelik testini gördü. Günler önce başlaması gereken regli geldi aklına, çok yorgun hissedişini ve hamile kalmak için nasıl özenle ve sebat ederek uğraştıklarını düşündü. Yorgunluğun sebebini anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğüne o anda şaşırıp kaldı.

Tuvaletin üstüne oturup işemeyi bekledi ve idrar torbası boşalmaya başlayınca gebelik testinin ucunu akan idrarın altına tuttu. İşi biter bitmez pembe plastik kapağı yerine taktı ve testi, tavsiye edilen süre boyunca beklemek üzere lavabonun kenarına bıraktı. Ne zaman ki saati ona testi kontrol etme zamanı geldiğini söyledi işte o zaman, iki çizgi gösteren deliğe bakması için kendisine izin verdi. Ona hamile olduğunu su götürmez bir kesinlikle müjdeleyen iki adet, mor renkte, net, dikey çizgi.

Neşeyle çığlık attı ve bu çığlık o kadar yüksekti ki Jake koşarak tekrar yukarı çıktı. Marisa bu sefer, içeri girmesine izin verdi.

Sekiz

MARISA İLK HEYECAN DİNDİKTEN SONRA hamileliğin ilk haftalarını yorucu buldu. Bitkindi; ağırlık, münasebetsiz zamanlarda gurultu ve hışırtı sesleri çıkaran midesinin dibine yavaşça yerleşerek damarlarına sızıyordu. İlk üç ay, her an hayattan kopuk haldeydi, sanki vücudunun içinde yaşamıyordu. Normal yeme eğilimleri bir gecede değişmişti. Yeşil sebzelerin düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Humus, ekmek ve rengi bej olan diğer her şeyi yiyebiliyordu. Bu kadar. Tüm bebek kitaplarından ve hamilelik heyecanından bahseden sağlık dergilerinden yola çıkarak umduğu iç huzuru hissetmiyordu. Aksine, yapılması gereken önemli işlerin altında eziliyordu: pratisyen hekimi bilgilendirir bilgilendirmez posta kutusunda beliren broşürler, doğum öncesi derslerine rezervasyon yaptırmasını tavsiye eden ve emzirmenin faydalarını anlatan, Comic Sans ile yazılmış kitapçıklar. Gerekli tüm hastane randevularına görev duygusuyla gidiyor, Jake de hevesinden bir köpek yavrusuna dönmüş vaziyette yanında oturuyordu. Yoga derslerine tekrar gitmeye başladı. Carys Toprak Ana, analık enerjisi ve içimizdeki tanrıçadan bahsederken Marisa dişlerini sıkıyordu.

Evde zamanının çoğunu yatakta ya da koltukta uzanarak geçiriyordu. Gündüz programlarını izliyordu; Amerika'nın en yeni realite programlarını izleyebilmek için bir internet hizmetine abone olmuştu. Lüks bir yatta mürettebatın hayatlarını takip eden bir program vardı ki bu programa kendisini açıklanamayacak şekilde kaptırmıştı. Kadın ve erkek güverte tayfaları arasındaki en yeni romantik ilişkilerini ya da eline bir sonraki sosyete müşterisinin glütensiz beslenme şartlarının sıralandığı bir diyet listesi verildikten sonra aşçının çektiği eziyeti kaçırmamak için kahvaltı sırasında dizüstü bilgisayarını açarken buluyordu kendisini.

"Bu şeyleri nasıl seyredebiliyorsun, bilmiyorum!" demişti Kate bir sabah. Şaka yollu söylemişti ama Marisa bu cümlenin altında yatan düşünceyi duyabiliyordu. Kate *Newsnight* izliyor ve Radio 4'ü dinliyordu. Kate, her sabah ofise gitmeden önce üzerine ince bir tabaka Marmite sürdüğü bir dilim kızarmış çavdar ekmeği yerdi. Marisa, kahvaltıda kruvasandan başka hiçbir şeye katlanamazdı. Kilo alacak diye de aptal aptal üzülürdü.

Her gün biraz çalışıyordu ama resimlerinde enerji eksikti. Görünen oydu ki fırçayı çocuklara hayat verecek şekilde ustalıkla kullanamıyordu ve öfkeleniyor, sakladıklarından daha fazlasını yırtıyor ve avuç dolusu kâğıdı çöp kutusuna atıyordu.

Jake, onun neşesizliğini anlayamıyordu. Jake her zamanki gibi işe gidiyor ve akşamları eve geldiğinde Marisa'ya sürprizler getiriyordu: Bir gün kusursuzca olgunlaşmış bir nektarini Marisa beğenmediği için kendisi yemiş, Marisa nektarin suyunun çenesinden sızışını izlemiş ve Jake'in bu kadar bihaber olmasına ve bilgisizliğinden bu kadar rahat olmasına öfkelenmişti. Nektarin yiyebilip suyunu bile silmediğinizi düşünün! Marisa'nın Amerikalı sınıf arkadaşlarından birisi bir keresinde aşırı kilolu amcasını "bön" olarak tarif etmişti ve şu an evin etrafında dolanan, sehpalarda ve tezgâhta bir sürü yıkanmamış kupa bırakan, Marisa'nın onları bulaşık makinesine yerleştireceğinden emin olan Jake'i seyrederken Marisa'nın aklına gelen kelime buydu. Jake'in insanların bir şeyleri onun yerine yapmasına alıştığını fark etmişti Marisa. Kuralları koyan kendileri oldukları için onlara uymak konusunda hiç zahmete girmeyen o İngiliz erkekleri kategorisine aitti.

Geceleri yatakta, kötü düşünceleri için kendisinden nefret ediyor ve pişmanlıkla doluyordu. "Jake tatlı biri," diye hatırlatıyordu kendine. "O nazik biri. İyi biri. Ona güvenebilirdi." Destekleyici ve heyecanlıydı; bu bebeğe onunla birlikte sahip olmak istiyordu. Bazen Jake'i

odanın karşı tarafından, yüzünü memnuniyet kaplamış bir vaziyette kendisine bakarken yakalıyordu.

"Sanırım göbeğin biraz çıkmaya başladı," dedi bir sabah bahçede kahve içerlerken. Marisa artık kendine günde sadece bir kahveye izin veriyordu ve çabuk bitmesin diye elinden geldiğince yavaş yudumluyordu. Yaz sonu güneşinin solgun ışığının son damlalarıydı ve verandanın taşları bir zamanlar temiz olan bir fanilanın sarı-beyaz rengindeydi.

Marisa eğilip karnına baktı. Hiçbir fark göremiyor, bu da içindekinin gerçek olmama hissini destekliyordu. Dışarıdan bakıldığında herhangi bir kanıt yokken nasıl olurdu da içinde bir insan büyütüyor olabilirdi? Jake'e baktı. Hamile göbeğinin ortaya çıkmasını istediğini görebiliyordu. Jake, bunun olmasını çok istiyordu. Bekleme konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. "Sabırsızlık," demişti bir keresinde Marisa'ya, "en belirgin kusuruydu." Marisa bankta gülümsedi, kahve fincanını yere koydu ve ardından karnını kurnazca biraz öne çıkararak kendisini düzeltti.

"Evet," diye yalan söyledi, "Bence de."

Jake, öne eğilerek dudaklarını onun göbek deliğine yaklaştırdı.

"Merhaba, küçük sevgilim," diye fısıldadı. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Marisa, Jake'in saçının ensesinde V şeklinde birleştiği tüylü noktayı takip etti. Ondaki sabun kokusu ferahlığını duyabiliyor ve ona karşı çok büyük bir aşk hissediyordu.

"Seni seviyorum," dedi Jake onun karnına.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Marisa.

Dolayısıyla, her şey tekrar yoluna girmişti; o ofise giderken Marisa'nın motivasyonu yükselmiş ve tam beş saatliğine hamile olduğunu unutarak öğle yemeğine kadar ikiz prenseslerin masalını tamamlamıştı. Bir parçası, çocukları olunca bazı şeylerin değişeceğine ve Jake'in onu şu an sevdiği kadar sevmesine yetecek bir kapasiteye sahip olmayacağına üzülüyordu. Kaygılıydı. Ona en çok istediği şeyi verdiğinde artık Marisa'ya ihtiyacı kalmayacaktı.

"Aptal olma!" diye bağırdı boş odaya. Kendi sesinin kesinliği rahatlatıcıydı.

Alt katta, ön kapının hızla kapatıldığını duydu. Sonra da şüphe götürmez bir biçimde Kate'in sesi geldi.

Marisa, fırçası halen elinde, sahanlığa yürüdü.

"Kate," dedi, "seni beklemiyordum."

Kate giriş koridorunda, gölgesi çinilere düşecek şekilde ayakta duruyordu. Bir kat yukarıdaki Marisa'nın görüş açısından, diğer kadın daha küçük boyutlarda ve kafası vücuduna oranla çok büyük görünüyordu. Kate puantiyeli bir tulum giymiş, kollarını ince bileklerini ortaya çıkacak şekilde sıvamıştı. Kocaman altın bir tokası olan deri kemeri, narin beline sıkı sıkıya oturmuştu. Marisa hiç kemer takamazdı. Kemerlerden anlamazdı. Sanki olmadığı biri olmak için çok uğraşıyormuş gibi tuhaf ve mahcup duruyorlardı üzerinde. Feminen ve parlak görünmek isterken, ona kendisini şekilsiz ve kaba saba, sanki yabani çiçek tarlalarında apar topar pikniğe gidiyormuş gibi hissettiren desenler ve bu desenlerin hatlarını ortaya çıkarışı konusunda çok dikkatli olduğundan puantiye de asla giymezdi. Aslına bakarsanız Kate gibi giyinmezdi. Kate tam pikniğe uygun giyinmişti. East London parkında tuzlu badem ve butik biraların olduğu şık bir pikniğe tabii ki.

"Hayır," dedi Kate saçını dalgalandırıp perçeminin sol kaşından belli bir açıyla sallanmasını sağlayarak. "Toplantım var ve üstümü değiştirmek için uğramak istedim. Bunlar..." dedi parlak siyah ayakkabılarını göstererek, "hızlı yürümek için müsait değil. Dürüst olmak gerekirse ayakta durmaya da elverişli değil."

Kate'in ayağında ucu sivri ve topukları bantlı ayakkabılar vardı. Normalde süslü ayakkabılar giymezdi ve Marisa onun şık görünümünden etkilenmişti.

"Havalı," dedi Marisa kelime seçimine o an pişman olarak. "Bir işin tam ortasındayım, o yüzden..."

"Kahveye ne dersin?"

Kate yukarı ona baktı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

"Ah, tamam." Evden çalışmanın en kötü yanı hiçbir zaman uygun bir mazeret bulamamanızdır. "Ben günlük kahvemi içtim, o yüzden..."

"O zaman bitki çayı?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Sohbet etmek istiyorum," diye devam etti Kate. "Ama meşgulsen de anlarım. Kusura bakma."

Ayakkabılarını sert hareketlerle çıkarmaya başladı. Dengesini sağlamak için bir eliyle duvara tutunuyordu. Marisa onu üzdüğünü anlamıştı.

"Hayır, iyi olur. Bitki çayı içelim. Bunu şuraya bırakayım." Avuç içine yeşilimsi su damlatmakta olan fırçayı işaret etti.

Kate sırıttı.

"Ah, güzel. Hemen su ısıtıcısını çalıştırayım."

Marisa odasına döndüğünde fırçayı su kavanozuna geri koydu, resim önlüğünü çözdü ve kapının arkasındaki askıya astı. En iyisi o bir fincan aptal çayı içip kurtulmaktı. Kız kıza kaynaşıyormuş gibi yap, gülümse, başını salla ve Kate'in diğer türlü ayrılacağından daha erken ayrılmasını umut et.

Alt katta Kate, mutfak masasının yanındaki bar sandalyesinde oturuyordu. Kendisine bir kahve demliği almış, mermer yüzeye yaslanarak oturmuş, gazetenin pazar ekine göz atıyordu. Kolları polislerin ceset taslağı gibi açılmış yağmurluğu koltuğun arka tarafındaydı. Kendisini gazeteye kaptırmıştı.

Keyfine bak, olmaz mı, diye düşündü Marisa. Öfkesi hamileliğinden beri daha belirgin hale gelmişti ve harareti, en önemsiz bir şeyde bitki özü gibi fışkırıveriyordu. Dün, trafik ışığının kırmızıya dönmesi çok uzun sürünce yaya geçidinde sinirlenmişti.

"Ah, merhaba," dedi Kate, sırtını dikleştirip dergiyi bir kenara iterken. "Hangi çaydan isteyeceğini bilemedim."

"Papatya iyi. Ben alırım."

"Hayır hayır. Dur, ben vereyim."

Marisa onu durduramadan, kendi evi olduğunu ve kahve yapabilme yeteneğine sahip olduğunu söyleyip karşı çıkamadan Kate mutfakta oradan oraya koşturmaya başladı. Kavanozdan poşet çayı çıkarıyor, dolaptan kupa alıyor ve su ısıtıcısından buhar ve tık sesi gelmesini bekliyordu. Marisa kendisini bar sandalyesine sürükledi, kol ve bacakları yünden yapılmış gibiydi. Kate'in suyu kupaya döküşünü her bir eylemin şekline ve her hareketin kıvraklığına dikkat ederek seyretti. Marisa, Kate'in omzuyla biseps kasının üstü arasında bir çukur olduğunu fark etmişti. Uzun kollu giyindiği için bugün görünmüyordu ama Marisa onun orada olduğunu biliyordu: kasının derli toplu sıkılığı, bunun verdiği kendinden emin olma duygusu. Kate alkışladığında kollarının altında sallanan gevşek eti yoktu. Üzerinde et fazlalığı yoktu. Açık kahverengi kilden yaratılmış gibi görünüyordu.

"Buyur."

Kate ona bir kupa çay ve Marisa'nın çay poşetini üzerine koyması için olduğunu düşündüğü küçük bir bardak altlığını çay kaşığıyla birlikte verdi.

Bu, Marisa'nın aklına asla gelmezdi. Papatya demlenip koyu sarı olana kadar çay poşetini kasıtlı olarak çıkarmadı.

"Bal ister misin?" diye sordu Kate.

"Hayır, teşekkürler."

"Pekâlâ," dedi Kate öne doğru eğilip doğrudan Marisa'ya bakarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Çayı yudumlayınca dili yandı.

"Yani hamilelik ve diğer şeylerle alakalı. Nasıl gidiyor? *Her şeyi* bilmek istiyorum."

Marisa güldü.

"Gerçekten mi?"

Ama Kate'in yüzü ciddi ve sabırsızdı. *Tuhaf*, diye düşündü Marisa, hamileliği ile Kate'in bu kadar ilgili görünmesi tuhaftı. Hamile olduğunu öğrendikleri gece Kate'e söylemek zorunda kalmışlardı çünkü Kate peynirli makarnasıyla, özel akşam yemeği için sofrayı kurmuş, aşağıda bekliyordu; çığlığı duymuştu ve neler olduğunu bilmek istemişti. Söylediklerinde neredeyse Jake kadar heyecanlanmıştı. Bir noktada gözlerinde yaşlar birikmişti ve Marisa ağlayacağını sanmıştı.

Şu anda mutfakta, soğuyan kupalarının üzerinde yine aynı duygu vardı.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Kate. "Hamile olmak yani."

O an onun için çok üzüldü Marisa. Öfkesi geri plana düştü. *Kate'in kendi hayatı o kadar işin boyunduruğu altına girmiş görünürken daha genç bir kadının hamile kaldığını ve âşık olduğunu seyretmek ne kadar zor olmalı,* diye düşündü Marisa.

"Harika," diye yalan söyledi Marisa. "Hep istediğim şeydi bu. Burada bulunmamın sebebinin bir şekilde bu olduğunu düşünüyorum. Kadın olarak yani."

Kate gözlerini kırpıştırdı.

"Hamile kalmadan gerçek bir kadın olamayacağından değil," diye ekledi aceleyle, "Bunu demek istemedim."

"Biliyorum."

Kate gülümsedi ancak bu gülümseme gözlerine yansımadı.

"Vücudunda bir şeyin senin kontrolünün dışında büyüyor olması tuhaf bir his. Biraz keyifsiz hissediyorum."

"Kendinle bağlantın kopmuş gibi mi?"

Kate, kahve demliğini bastırdı.

"Evet, tam olarak öyle," dedi Marisa sorudaki keskin zekâya şaşırmış halde. Jake bu ifadeyi kavrayamamıştı bile.

"Biraz korkutucu olmalı. Bir şeyi yapan sensin ama aynı zamanda... Sanırım... Sen değil misin? Affedersin, çok kötü ifade ettim..."

"Hayır, demek istediğim, beni yanlış anlama. Onu seviyorum," diye araya girdi Marisa. "Dünyaya yeni bir yaşam getirdiğimi bilmeyi ve Jake'in ne kadar mutlu olduğunu görmeyi seviyorum."

"Ben de!" dedi Kate ve eğilerek Marisa'nın elini sıktı. "Çok özel."

İşte bu, diye düşündü Marisa. "Kate'in etrafta olması işte bu yüzden çok rahatsız ediciydi." Çünkü sınırları yoktu. Sürekli olarak kendisiyle hiç ilgili olmayan durumlara burnunu sokmaya, var olmayan ve hak edilmesi gereken bir samimiyeti kanıtlamaya çalışıyordu. Onun yakınlığında aşırı bir gözükaralık vardı. Marisa onun arkadaşı olmak istemiyordu.

Elini geri çekti.

"Çay için teşekkürler," dedi Marisa. "Ben en iyisi işe döneyim..."

"Evet evet, tabii. Benim de çalışmam lazım. Burayı ben toplarım, sen yukarı çık."

Kate kupaları toplayıp bulaşık makinesine götürdü. Marisa'ya öyle gelmiş de olabilirdi ama Kate'in gözlerinin bilinmedik bir sebeple gözyaşlarıyla dolduğundan emindi. *Bunun üzüntüsünü de yüklenemem*, diye düşündü Marisa merdivenlerden çıkarken. Kate'in duyguları Kate'i ilgilendirirdi. Masasına oturdu, fırçayı aldı ve düşüncelerine berraklaşmalarını emretti. Derin bir nefes aldı ve dörde kadar sayarak nefes alışını düzene soktu. Ama öğleden sonranın geri kalan kısmında, odanın köşesine bir kedi gibi çömelmiş belli belirsiz bir huzursuzluk vardı ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu huzursuzluğu görmezden gelemedi.

Dokuz

SONRA, JACK İŞTEN EVE DÖNÜNCE onunla bu konu hakkında konuştu.

"Evet, Kate günün ortasında ben çalışma odasındayken çıkageldi," dedi Marisa, Jake dizüstü bilgisayarını, çoklu şarj cihazını ve bazen ayrı bir cebe sıkıştırılmış nemli spor salonu kıyafetlerini koyduğu siyah, kumaş ve genişleyebilen cinsten iş çantasını boşaltırken.

"Ah, ne güzel."

Jake'in dikkati dağınıktı ve kendisini kanepeye bırakmadan önce ceketini çıkarıp kravatını gevşeterek odada dolaşırken Marisa onun sırtına konuşmak zorunda kaldı. Neredeyse hemen cep telefonuyla ilgilenmeye başladı.

"Evet, aslında biraz beklenmedik bir durumdu. Tüm konsantrasyonumu tamamen dağıttı."

Jake ona baktı. Şaşırmıştı.

"Üzüldüm," dedi. Telefonu hâlâ elindeydi ama biraz aşağı indirmişti. Ekranı siyahtı.

Marisa bekledi, sessizliği iğneleyiciydi. Jake oturduğu yerde yönünü değiştirdi.

"Bu olmamalı," dedi. "Burası senin evin. Burada rahatsız edilmeden çalışabilmen lazım. Onunla konuşacağım."

"Hayır, yapma," dedi Marisa. Kate'in onun hakkında konuştuklarını bilmesini istemiyordu. "Büyük ihtimalle abartıyorum. Sanırım hormonlardan falan ötürü... Yani belki de mantıklı düşünemiyorum."

"Evet. Nasıl hissediyorsun Marisa?"

"İyiyim. İçeride her şey yolunda."

Eşofmanının bel kısmının altında halen düz duran karnına baktı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Jake telefonuna dönerek. Marisa onun ilgisini kaybediyordu. Jake, ekrana hafif hafif vurmaya başladı, parmakları camın üzerinde tatlı bir öfkeyle hareket ediyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Hıhı," dedi Jake kafasını kaldırmadan.

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa Kate biraz şey biri mi..." Marisa, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu. Doğru olan ve aynı zamanda çok eleştirel olmayan bir kelime bulmalıydı çünkü Jake'in şirretlikten nefret ettiğini ve cümlesini dikkatle kurması gerektiğini biliyordu. "İlgi budalası gibi?"

Bunun üzerine, Jake telefonu koltuk kırlentlerinin üzerine bıraktı, gözlerini dikip ona bakıp kollarını bağladı. Burun kemiğinin hemen üzerinde bir kırışık belirdi. Cevap vermeden önce duraksadı.

"Bunu sana söyleten nedir?"

Sesi soğuktu ve Marisa, o an Jake'in yanlış anladığını fark etti. Bir keresinde ona işinin en sevmediği yönünü sormuştu ve o da, düşünmesine bile gerek kalmadan "Ofis dedikodusu," cevabını vermişti. O zaman zihnine aynı yönde yorumlanabilecek herhangi bir şeyi ona söylememesini hatırlatan bir not düşmüştü.

"Daha önceden söylediği bir şey," dedi Marisa peşin hükümsüz ve sakin görünmeye çalışarak. "Benim zihnimi okumaya çalışıyor gibiydi. Hamileliğin nasıl bir duygu olduğuna dair bir sürü şey sordu ve çok..."

"Evet?" Jake şimdi hiddetliydi.

"Belki de yanlış yorumlamışımdır."

Marisa sustu ve konuşmaktan vazgeçti.

"Büyük ihtimalle öyle olmuştur," dedi Jake bu sefer. "Dediğin gibi hormonlar çılgınca şeyler yapabiliyor."

Benim demek istediğim tam olarak bu değildi, diye düşündü Marisa kendi kendine ama Jake'e sadece başını salladı. Jake'in ağzı düz bir çizgi halini almıştı.

"Ona bir şans tanısan Kate'in gerçekten çok tatlı bir insan olduğunu anlayacağından eminim. Senin için endişeleniyor, hepsi bu. İkimiz de endişeleniyoruz."

Bu gelişigüzel "biz" kelimesi Marisa'nın canını yaktı.

"Biz derken?"

Öfke, karın boşluğunun etrafında köpürüyordu.

"Dikkatimizden kaçmadı..." diye başladı Jake. Üzüldüğünde ya da kızdığında Jake'in dili resmileşirdi. "Biraz şey davrandığın..." Durdu ve ona baktı. Omuzları yumuşadı. Ona doğru yürüdü ve omzunu okşadı.

"Mantıksızca mı?" diye sordu Marisa.

"Mantıksızca değil, öyle demedim."

"Dedin."

Güldü ve bir an durup düşündü.

"Hayır, sen dedin. Ben mantıksızca *demedim,*" diye tekrar etti olumsuzluk ekine vurgu yaparak. "Ama belki biraz... garip. Biz sadece üzüldük. Hepsi bu. Senin için ve bebek için."

Marisa kaskatı kesildi. "Ben çok iyiyim."

"Dün," diye devam etti Jake onu duymamış gibi yaparak, "aşağıya indim ve bir tencere süt kaynarken taşmıştı."

"Ne dedin?"

"Bir tencere süt..."

"Hayır, seni duydum. Ancak ben süt içmem. İçmediğim halde neden süt kaynatayım?"

Doğruydu. Müslisi için badem sütü kullanıyordu Marisa, onun lezzetini tercih ediyordu. Marketten yarım yağlı süt alan Kate idi.

"Tamam, peki o zaman, ne Kate ne de ben süt kaynatıyorduk, öyleyse..."

"Öyleyse sütü kaynatan ben miydim?" Sesi tizdi.

"Seni üzmek istemiyorum." dedi Jake, elini uzatarak. Parmakları, vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuşçasına gerilmişti. "Ama bu yaşanan tek sorun değildi, değil mi?"

Marisa'ya baktı. "Müzikle ilgili o tatsızlığı hatırlıyor musun?"

Evvelki hafta sonu Marisa resim çizmeye çalışıyordu. Aşağıdan gelen yüksek müzik nedeniyle odaklanamamıştı. Kapıyı kapatmış, pencereyi kapatmış ve nihayet, gazete parçalarını büküp tıkaç gibi kulaklarına üstünkörü sıkıştırmıştı ama müzik hâlâ sinir bozucu derecede yüksekti. Cırlak bir gitar sesi ve büyük bir gümbürtü vardı ve zemin, sandaletlerinin altında titriyordu. Daha fazla dayanamayınca alt kata inmiş ve Kate ile Jake'i oturma odasında bulmuştu. Jake şömine

rafına yaslanmış, Kate'in az önce söylediği bir şeye gülüyordu ve Kate ona çok yakın bir mesafede ayakta duruyordu. O kadar yakındı ki neredeyse kafaları birbirine değiyordu.

"Bunu hatırladın mı?" diye bağırıyordu Kate müziği bastırarak. "Harika bir klasik."

Jake, müziğin temposuyla aynı ritimde başını sallıyordu.

"Evet," dedi. "Bayılırım."

Marisa şaşırmıştı. Jake neredeyse hiç müzik dinlemezdi. Her zaman podcastleri ve spor için de Five Live'ı tercih ederdi. Marisa, havalı görünmeye ve kendisini Kate'e sevdirmeye çalıştığı hissine kapıldı. Bu gerçekten içler acısıydı. Ama öfkesinin büyük bir bölümünü, o sırada odanın etrafında pop dansı yapan, kolları sahnedeymişçesine sağa sola sallanan Kate'e saklamıştı.

"Arkadaşlar," demişti Marisa lafını Jake'e yönelterek. Jake, onu duymamıştı. "ALO?" diye bağırmıştı Marisa.

Kate dans etmeyi ansızın bırakmıştı. Leopar baskılı babetler, dar kesim kot ve önünde Sans Serif ile "Ciao Amour" yazılı bir tişört giymişti.

"Ah, selam," demişti Kate yanakları parlayarak.

Jake, kapı aralığında duran Marisa'ya hiçbir terslik yokmuş gibi gülümsemişti.

"Müziğin sesini kısabilir misiniz? Çalışmaya çalışıyorum."

İki çift göz anlayışsız bir ifadeyle ona bakmıştı.

"Müzik mi?" diye sormuştu Kate.

"Evet." Marisa, Jake'e manalı bir bakış atarak öfkesini belli etmeye çalışmıştı.

"Aslında o kadar da yüksek sayılmaz," demişti Kate.

Marisa güçlükle soluk alıyordu. Ne cesaretle böyle söyleyebilirdi?

"Beni kulaklarıma tıkaç takmak zorunda bırakacak kadar yüksek."

"Taaamaaam," demişti Jake, sesli harfleri gereksiz uzatarak. "Özür dileriz."

Hoparlörün yanına gitmiş ve müziği durdurmuştu.

"Teşekkürler," demişti Marisa.

Kate, odanın ortasındaki yerinden kımıldamamıştı. Neredeyse korkmuş vaziyette, sanki Marisa onu korkutuyormuş gibi, mantıksız olan Marisa'ymış gibi Marisa'ya bakıyordu.

Marisa odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatınca da beklemiş ve kapıyı dinlemişti. Ses yoktu. Ama merdivenlere ulaştığında boğuk kadın gülüşünü ve Jake'in onu susturmaya çalışan sesini duyabiliyordu. Müzik tekrar başlamıştı. Bu sefer daha sessizdi.

"Hatırlıyor musun?" diye soruyordu Jake. "Bize sesi kısmamızı söyledin?"

"Tabii ki."

Jake kaşlarını kaldırdı. Yüzünde, bu hamile kadının ihtiyaçlarını gerçekten anlayıp paylaşmaya *çalışıyormuşçasına* derin bir anlayış ifadesi vardı. Gözleri o kadar berrak ve maviydi ki gerçekdışı görünüyorlardı.

"Ölçüsüz bir tepkiydi, sence de öyle değil miydi?"

Ona defolup gitmesini söylemek istedi. Onun yerine, Jake'e arkasını dönerek öfkesini sessizce dindirmeye çalıştı.

"Özür dilerim," dedi Jake. "Bu tepki sınırı biraz aştı sanırım."

"Evet," diye cevap verdi Marisa öfkeden kaskatı kesilmiş halde. "Evet, aştı."

Jake iç çekti ve Marisa'yı en sonunda çileden çıkaran da Jake'in bu kadar sabırlı olma kabiliyetini vurgulamak amacıyla çıkarttığı işitilebilir nefes verme sesi oldu.

"Neden bana karşı Kate'in tarafını tutuyorsun? Bu büyük haksızlık! Sütü ben kaynatmadım, sana söyledim. Lanet olası müzik de gerçekten yüksekti."

"Değildi."

"Yüksekti!"

Kulağa ne kadar hırçın geldiğinin farkındaydı ama yine de kendisini durduramıyordu. Boğazı sıkıştı ve bir an için mutfağın tam ortasında, Porcelanosa fayansların üzerine kusacağını sandı. Malaga bej fayanslar. En iyisinden.

"Siz ikiniz bir olup bana karşı cephe oluyorsunuz!"

"Olmuyoruz."

Jake, işkence edercesine sakindi. Bu, Marisa'yı çileden çıkarıyordu. Parmaklarını Marisa'nın kolunu hafifçe ovmak için tekrar uzattı.

"Affedersin," dedi. "Böyle hissetmeni asla istemem. Bu korkunç bir şey. Daha düşünceli davranacağız."

"'Biz' demekten vazgeç. Siz, benim annem ve babam değilsiniz."

Jake güldü.

"Kesinlikle değiliz."

Köşelerden kırışmış gözleri artık sevecendi.

"Sen iyi olduğun ve ihtiyacın olan her şeye sahip olduğun sürece..." dedi Jake. "Hamileliğin nasıl bir şey olduğunu anlamak benim için çok zor. Söz konusu hamilelik olduğunda büsbütün umutsuz herifin tekiyim."

Gülme sırası Marisa'daydı.

"Değilsin. Sen harika bir adamsın."

"Bundan emin değilim."

Mutfaktaki ışık değişmeye başlamıştı. Bahçelerinin sonu, komşu sosyal konuta bakıyordu. Çitin diğer tarafında, bir dizi apartman dairesini birbirine bağlayan apartman boşluğunun yer aldığı yüksek, karanlık bir kule vardı. Pencereler, sadece birkaç santim açılabilen küçük, plastik ve eğik menfezlerden ibaretti. Bu yüzden kule, rahatsız edici bir gözetleme kulesi hissi veriyordu. Marisa bazen namlularını, içeriyi göstermeyen aralıklardan onlara doğru yönelten, doğrudan onların evine nişan alarak antrenman yapan silahlı adamlar hayal ederdi.

Titredi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Jake.

Marisa başını salladı.

"Sarılabilir miyim?" diye sordu.

Jake'in gözleri büyüdü. Yanakları kızardı. *Demek ki onu halen utandırabiliyorum*, diye düşündü Marisa, bu güce hâlâ sahipti. O kadar İngiliz, o kadar namusluydu, o kadar iyiydi ve lanet olası duygularını öyle bastırmıştı ki Jake. Ondan çırılçıplak soyunup Marisa'yı mutfak tezgâhına götürmesini istememişti, değil mi? Birkaç saniye daha geçti. Göstere göstere Marisa'nın isteğini değerlendiriyormuş numarası yaptı. Bu, paylaştıkları bir şakaydı ve çiftler arasındaki tüm özel şakalar gibi hiçbir zaman ilk seferde geldiği kadar komik gelmiyordu.

"Tabii ki," dedi Jake.

Marisa onun göğsüne kapandı, onu içine çekti. Jake de kollarını onun beline doladı, sımsıkı sarıldı. Marisa, gözlerini kapatarak kendisini güvende hissetmeye odaklandı. Bedeni Jake'e tam oturuyordu. Jake'in çenesi Marisa'nın kafasının tepesine dayanıyordu. Ebatları iç içe geçmeleri için özel olarak tasarlanmıştı sanki.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Jake. Marisa da ona inanmaya ikna olmuştu, ellerini belinin alt kıvrımına yerleştirerek kollarını Jake'in beline doladı. Kendisini ona doğru bastırdı ve ardından birinin öksürdüğünü duydu.

Jake, Marisa'dan uzaklaştı. Marisa'nın saçının bir tutamı gömlek düğmesinde düğüm oldu ve Jake birden çekilince Marisa acıyla viyakladı. Ne olduğunu anlamak birkaç dakikasını aldı.

Marisa'nın sol omzunun arkasından bir ses geldi: "Pardon." Kate idi. Tabii ki. Kate. Her zaman oradaydı.

"Marisa şey yapıyordu..." Kelimeleri söylerken Jake'in dili dolaşıyordu. "Biraz üzgündü, ben de..." Saçını arkaya attı. "Biz sarılıyorduk." Boğazı kurumuş şekilde yutkundu, âdem elmasının yumrusu boynundan aşağıya indi.

"Görebiliyorum," dedi Kate.

Marisa kıkırdadı. Elinde değildi. Jake, gereksiz yere paniklemişti.

"Sevgi gösterileri konusunda mükemmel sayılmaz, değil mi?"

Ortama Kate'i de dahil etmeye cömertçe karar vererek soruyu ona yöneltmişti Marisa. Ardından da "Akşam yemeğine Vietnam yemeği sipariş etmeyi düşünmüştüm, katılmak ister misin?" diye sordu.

"Tabii ki." dedi Kate heyecansız biçimde.

"Harika. O zaman yukarıdaki işimi bitireyim, ardından sipariş veririm."

Marisa odadan çıkarken dönüp Jake'e göz kırptı. Jake, gülmemeye çalışarak yüzünü yana çevirdi. Marisa, kınayan bir öğretmen tarafından suçüstü yakalanmış yaramaz bir öğrenci gibi hissetti. Acaba onlar öksürdüğünü duyana dek ne kadar süre orada öyle dikilmişti Kate.

On ikinci hafta taraması. Hastaneye Uber ile gittiler ve ultrason görevlisi ona hafifçe dokunduğunda ekranda pikselli siyah beyaz bir görüntü belirdi. Görüntünün çerçevesi, bakınca Marisa'ya baş dönmesi hissi veren, yanlardan kırpılmış bir yarım daire şeklindeydi. İşte orada, tek renkli eğrinin ortasında, uzayın derinliklerindeki bir takım yıldızı gibi karanlığa gömülmüş, belli belirsiz bir şekil vardı. Ekranda, beyaz noktalar nabız gibi atıyor ve titreşiyordu, o belirsiz şekil amip gibi büzülüyordu.

"Bu kalp atışı," dendi onlara.

Jake büyülenmişti ve görüntüye baktıkça gözleri yaşla doluyordu. Marisa hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmemesine şaşırmış ve biraz da korkmuştu. Jake ile aynı duyguları yaşamak istiyordu ama hastane ekranındaki damarlı hücreler yaşayan, nefes alan, yaygara koparan bir bebek fikrinden ve rahmindeki muhtemel olaylardan o kadar uzak görünüyordu ki Marisa, bu ikisi arasında bağlantı kuramıyordu. Hamile olduğunu biliyordu ama hissetmiyordu. Hareket ettiğinde etrafında görünmez bir balonlu naylon tabakası var gibiydi ve kendisiyle dünyanın geri kalanı arasında bir engel olmadan hareket edemiyordu.

Ultrason görevlisi, onlara "sevinecekleri çok şey" olduğunu söyledi. Jake de hâlâ şoktaymışçasına "Tamam, tamam, bak gördün mü?," dedi. "Bravo sana," diye konuştu Marisa'ya sevgiyle bakarak.

Marisa bir kez daha pohpohlanmıştı ama yanağının iç kısmını çiğniyor ve zorla gülümsüyordu. Jake bunu fark etmemiş gibiydi. Marisa, baba olma fikrinin onda büyüyerek zihnindeki bütün boşluğu doldurduğunu görebiliyordu. Marisa'ya yer kalmamıştı. Marisa bir

aracı haline gelmişti. Bu, onun en büyük korkusuydu: Bebeklerini doğurduktan sonra gereksiz olacaktı.

Her şey iyiymiş ve iyi olacakmış gibi davran, dedi Marisa kendi kendine. Keşke bu konuyu Jas ile konuşabilseydi ama ikisi sessizliğe gömülmüştü ve aralarındaki mesafe aşılamaz görünüyordu. Marisa doğru kararı verdiği konusunda o kadar ısrarcı olmuştu ki ufacık dahi olsa herhangi bir belirsizliği kabul etmek küçük düşürücü olurdu.

Eve döndüklerinde Jake'e yorgun olduğunu söyledi ve giysilerini çıkarmadan yatağa, yorganın altına giriverdi. Jake, ona bir şey getirmesini isteyip istemediğini sordu, o da kafasını hayır anlamında salladı. Jake'in mutlu bir şekilde mırıldanarak ortalıkta dolaştığını ve oturma odasının döşeme tahtalarının onun ağırlığı altında gıcırdayışını yatak odasından duyabiliyordu. Onun varlığının sesi Marisa'yı sakinleştirdi ve yorgunluğu, serin ve karanlık bir gölün içerisine dalıyormuşçasına etrafında toplandı. Sonra uykuya daldı.

Rüyasında kendisini bir uçağa yetişmesi gerekirken gördü. Eşyalarının bir kısmını valizlere koymadığını biliyordu ve uçak kalkmadan önce tamamını yerleştirecek zamanı da yoktu. Uçuş ardına uçuş kaçırıyordu. Kalkış saati geçtiği için önce rahatlıyor, hemen ardından bir sonraki uçağa binmesi gerektiğini fark ediyor ve zaman geçmeye devam ediyordu. Eşyaları çoğalıp duruyor, Marisa hepsini valize koyamıyordu. Bu yüzden, en çok ihtiyacı olan şeylerle sonsuza kadar kaybetmeye razı olduğu şeyler arasında bir seçim yapmak zorunda kalıyordu. Rüyasında ağır bir halının köşesinin altında bir çift örgü pembe patik gördüğünde Marisa eşyaları arasında tercih yapmayı neredeyse başarmıştı. Halıyı kaldırdı, patikleri oradan kurtardı ve kaldırarak ışığa tuttu. İşte o an patiklerin kardeşine ait olduğunu sendeleyerek anladı. Patikleri yere attı ve içerisinde halihazırda çok fazla şey bulunan valizin fermuarını çekti. Valizi kapanmaya zorlarken fermuarlar büküldü ve yamuldu. Ancak uçağa binip nihayet emniyet kemerini taktığı sırada, patiklerin aslında kız kardeşine değil de her şeyi bir araya toplamaya çalışırken aceleyle unuttuğu kendi bebeğine ait olduğu korkusuna kapıldı.

Marisa soluğu kesilerek uyandı, hava ciğerlerine çarpıyordu. Terlemişti, tişörtünün arkası beline yapışmıştı.

"Uyandım, uyandım," deyip duruyordu. Saçlarını fırçalayarak alnından attı ve akmış olabilecek maskarayı silmek için parmaklarını gözlerinin altına bastırdı. Dışarıda hava kararmıştı. Perdeleri çekmemişti ve pencere pervazının arkasında sokak lambasının ampulünün

titreyen ışığı yorganın üzerinde dar dikdörtgenler oluşturuyordu. Marisa titredi, korunmasızdı.

Gardıroptan büyük cepleri olan kısa ve bol hırkalardan birini aldı ve sıkı sıkıya sarındı. Görünüşe göre şekerlemenin fark edilebilir bir etkisi olmamıştı. Aksine, şimdi eskisinden daha yorgundu. Boğazı kuruydu ve midesi hafiften kasılıyordu. Sırtüstü uzandı ve gerindi. Kasılmalar bitmişti. Halsizdi ama yemek yemek istemiyordu. Ancak yemeliydi, yoksa Jake üzülürdü.

"Artık yeni bir insan ürettiğin için fazladan enerjiye ihtiyacın var," demeye başlamıştı Jake. "Seni beslememiz lazım!"

Jake'in akşam yemeğinde tepesine dikilip o tabağındaki sebzelerle oynarken üzgün görünmesi düşüncesine katlanamıyordu. Yatakta yatarken midesini bulandırmayan çeşitli yemeklerin bulunduğu hayali menüyü gözden geçirdi. Sebzelerin tamamı bu menünün dışındaydı. Domates dahil. Avokado da onu kusturuyordu.

Mısır gevreği? Sütün düşüncesi bile midesini kaldırıyordu.

Tost? Çok kuru. Balı düşünmek tiksintiye sebep oluyordu.

Nihayet fırında patateste karar kıldı. Sade. Belki biraz humus koyabilirdi. Ama tereyağı olmazdı. Peynir de. Cesaret ederse belki biraz tuz.

Bu düşünceyle keyfi yerine gelmişti, yatağın kenarına yuvarlandı ve kendisini dik pozisyona getirdi. *Evet, fırında patates,* diye düşündü. Bu ona kendisini daha güçlü ve daha kendisi gibi hissettirecekti. Soluk gri bir tişört ve hastaneye giderken giydiği taytı giymişti. Tayt eski ve rahattı, siyah likranın dizleri çıkmıştı. Bugün banyo yapmamıştı ve koltukaltlarından metalik bir koku yayılıyordu ama kokuyu başka kimsenin alamayacağından oldukça emindi. Yüzü uyumaktan sarkmıştı ama aşağıya inmeden önce yansımasını aynada kontrol etmekle uğraşamazdı. Dış görünüşüne dair bu üstünkörü yaklaşım onun tarzı değildi. Jake'le ilk günlerinde o kalkmadan yarım saat önce uyanıp dişlerini fırçalayabilsin ve her iki yanağına krem allık sürebilsin diye telefonunun saatini kurar ve titreşime alarak yastığının altına koyardı. Bu şekilde, Jake onu gördüğünde en güzel haliyle görürdü.

Son zamanlarda, kirpiklerini kıvırırken eli kaysa ne olur diye garip düşüncelere kapılıyordu. Kirpiklerinin metalin giyotin etkisiyle kesildiği tuhaf hayaller. Aynı sebeple bir süredir tırnaklarını kesememişti. Ya makasın sivri ucunu kendisine saplarsa? Ayak tabanlarını delip kanını çinili banyo zeminine akıtırsa nasıl görünürdü? Bu görüntüler o kadar canlıydı ki onu bayılma noktasına getirdi ve oturup kafasını dizlerinin arasına koyması gerekti.

Marisa uzun süredir bu tür hayallere kapılmıyordu. En son böyle bir kuruntuya kapıldığında... Ama bunu düşünmek istemedi. Sürekli düşüşü, bataklık kumu tarafından yutulma hissini düşünmeyi reddediyordu. O iyiydi. Jake vardı. Mutluydu. Şahane bir evde yaşıyorlardı. Bir bebekleri olacaktı.

Bunlar elle tutulur şeylerdi, korku duygusunu asabileceği teminat kancaları. Bunlar iyi, yeterli gerçeklerdi. Önemli olan bunlardı.

Jake'in bıraktığı yerde, oturma odasında olduğunu sanmıştı. Ama içeri baktığında orada yoktu. Koltukta bir çukur ve sehpada yarısı okunmuş bir kitap vardı, kitabın sırtı geriye kıvrılmıştı çünkü Jake asla kitap ayracı kullanmazdı. Kitabın başlığına baktı: Daphne Du Maurier'den *Rebecca*. İşletme el kitabı ya da dergi dışında bir şey okumak pek Jake'lik değildi. Kurmaca dışı düzyazıyı romana tercih ederdi. Kate'in olabilirdi.

Jake burada ve üst katta Kate ile birlikte değilse mutfakta olmalıydı. Marisa, bodruma inen merdivene döndü. Zihni halen uykudan ötürü, rüyanın ağır ağır kaybolan etkisiyle bulanıktı. Dolayısıyla, içeri girip koltuktan gelen hışırtıyı duyduğunda pek dikkat etmedi. Bir süreliğine saksağanı düşündü ve odaya yine bir kuşun girip girmediğini merak etti.

"Ben sanırım fırında patates yiyeceğim," diye seslendi Jake'in ayakta durup akşam yemeğini hazırladığını ya da Marisa gelince hazır olsun diye bir bardak elma suyu doldurduğunu hayal ettiği mutfak masasına doğru dönerken. *Beni özlemiştir*, diye düşünüyordu. Ultrason hakkında konuşmak, heyecanını paylaşmak, bebek isimlerini ve çocuk odasını ne renge boyayacaklarını ve on iki hafta geçtiğine göre annesine ne zaman söyleyeceklerini konuşmak isteyecekti. Marisa, yüzünü ve düşünce yapısını bu sonuca hazırlamıştı. Bitkinlik ya da mide bulantısının onu etkilemesine izin vermemeye çaba gösteriyordu. İşte Marisa tam da bunları düşünürken dikkatini aniden topladı ve Jake'in olacağını düşündüğü yerde olmadığını, koltuktan gelen hışırtının aslında başıboş bir kuş değil, birbirine sokulmuşken hızla ayrılan iki insanın sesi olduğunu fark etti. Göz ucuyla, büzülüp gevşeyen ve birbirlerini iterek uzaklaştıran sarılmış iki gölge gördü. Ultrason geldi aklına: daralıp ardından genişleyen, siyah beyaz, şekilsiz şeyler.

Kate'in "Kahretsin," diye mırıldandığını duydu. Kate, koltuğun en uzak kenarına koştu ve kendisiyle, Marisa'nın şimdi kalçaları birbirine değebilecek kadar yakın oturduklarını fark ettiği Jake'in arasına mesafe koydu.

"Harika olur," diyordu Jake ayakta durmuş tek ve hızlı bir hareketle saçını düzeltirken. "Fırında patates, yani." Marisa'ya gülümsemeye çalıştı. Marisa'nın göğsü sıkıştı. Kulaklarında havanın ıslık sesi çalıyordu. Çocukken izlediği çizgi film karakteri gibi hissetti kendisini: Kaçarken uçurumun kenarına gelen çakalın bacakları havada ıslık sesi çıkarır, hareketin yoğunluğu gerçeklik çakalın kafasına dank edene kadar birkaç saniye havada asılı kalmasını sağlar ve sonra çakal aşağıdaki zemine düşer.

Göğsünün altında kalbi vuruyor ve çarpıyordu. Boğazında, ümüğünde ardına kadar açık bir boşluk oluşmuşçasına hafif bir çırpınma vardı.

Jake kızarıyordu. Aslına bakılırsa bayağı kızarmıştı. Gözleri sağa sola kayıyor ve Marisa'ya bakamıyordu. Gömleği pantolonundan dışarı çıkmıştı ve boynundan itibaren dört düğmesi çözülmüştü.

Çıldırmış gibi bakan Kate, şimdi yarı karanlıkta, koltukta bacak bacak üstüne atmıştı. Marisa'ya bakıyordu ve ona bakışı bir meydan okuma gibiydi. Işık o kadar loştu ki Marisa, Kate'in yüzünün münferit özelliklerini seçemiyordu. Sadece kararmış gözlerindeki kıvılcım ve üzerlerine bir şey bastırılmışçasına soluk ve pembe dudakları. Sanki birisi onu öpmüş gibi.

Marisa fırının yanından ayrılmadı. Acaba aslında şu an hâlâ rüya mı görüyordu? Acaba bu bir kâbusun parçası mıydı? Ya da son zamanlarda çaktırmadan yaşanan berbat, gerçeküstü kuruntulardan biri mi? Her ne ise gerçek –ki eğer gerçek, hakikaten buysa– onun hazmedemeyeceği kadar büyüktü. *Daha sonraya bırakayım,* diye düşündü. Bununla daha sonra ilgilenecekti. Şimdilik tek istediği, her şeyin normale dönmesiydi. Her şeyin eskisi gibi olması için merdivenlerden aşağıya indi. Sonuçta hiçbir şey görmemişti. Sadece en kötüsünü hayal etmişti. *Evet,* diye düşündü, *bundan başka bir şey olmadı.* Hayal gücü onu ele geçirmişti. Hepsi buydu.

"Evet," dedi. "Canımın yemek istediği tek şey o."

Jake ona doğru yürüdü, yüzü parlıyordu.

"Harika," dedi. "O zaman fırında patates ye."

Kate koltukta oturmaya devam etti. Marisa'nın gözleri kiracının dik bakışıyla buluştu ve Marisa kiracıya gülümsedi. Bu öldürücü bir gülümsemeydi. Kate başını çevirdi ve o an anladı.

Seni mahvedeceğim, diye düşündü Marisa. Kate odadan çıktığında Marisa hâlâ gülümsüyordu.

On

ONU TAKİP ETMEYE BAŞLADI. Başlangıçta, şaka gibi bir şeydi. Bir televizyon dizisinde reddedilmiş kadının, kocasının sevgilisi olduğundan şüphelendiği kadını takip etmesi nasıl beklenebilecek bir şeyse, Marisa da yüreğine su serpmek için bunun, bir seferliğine yapacağı bir şey olduğunu söylüyordu kendisine. Saçma olduğunun farkındaydı ama bu, onu ilk gün bir kasket giyip kasketi gözlerine kadar indirmekten ve sade cam gözlükler takıp bir hayır kurumu mağazasından sırf bu amaç için satın alınmış büyük boy asker ceketini giymekten alıkoymamıştı. Yeni giysileri kimliğini açığa vurmadığı için kendisini sarıp sarmalanmış hissetti ve evden çıkarken holdeki aynada kendine baktı. Gördüğü şeyden memnundu. Belli bir mesafeden ayırt edici özelliklerinin seçilmesi zordu.

Kiracı evden çıkarken çalışma odasından Kate'in ayak seslerini ve ön kapının tıkırtısını dinledi. Jake her zamanki gibi ikisinden saatlerce önce işe gitmişti. Dolayısıyla merdivenlerden aşağıya koşup kendisini sokağa attığında Marisa'ya ne yaptığını soracak kimse yoktu. 200 metre ötede Vauxhall metrosuna doğru hızlı hızlı yürüyen Kate'i ayırt etti. Kate yolun sonuna varana kadar bekledi. Sonra Kate sağa dönüp

sosyal konutlardan geçti. Marisa hızlı adımlarla ama acele etmeden onu takip etti. Çocuk parkının etrafında inşaatlar devam etmekteydi. Buldozerler, asfalt yolun üzerinde dinozorlar gibi büyük ve hantal gövdeleriyle dolaşıyordu.

Kate parkın çıkışında durdu ve ayakkabısını kontrol etti. Birkaç adım geride olan Marisa da durdu. Şapkasını daha da aşağıya indirdi. Çok hızlı soluyordu. Heyecan göğsünde kıvranıyordu. Haftalardır bu kadar enerjik hissetmemişti.

Aynı metroya fakat farklı vagonlara bindiler. Marisa, Kate'in nerede indiğini görebilmek için cam kenarına oturdu. Kesişen cam pencere aşağı indirilmişti ve meltem yüzüne vuruyordu. Kasketinin verdiği sıcaklığı düşündüğünde rüzgârın serinliğine minnettar hissetti.

Kate dört durak sonra ayağa kalktı ve metro istasyon peronuna zangırdayarak girerken tırabzana tutundu. Oxford Sirki. Marisa, kalabalıkların arasına zikzak çizerek girip çıkarak ve arbedenin içerisinde Kate'in büyük ve sallanan başını gözden kaçırmadan perona adımını attı. Kate'in saçı parlaktı ve yeni kesilmişti. Saçını kulağının arkasına sıkıştırmıştı ve saç sanki özellikle iyi bir saç olduğunun reklamını yaparcasına uysalca orada duruyordu.

Marisa'nın alnı kasketin altında terliyor, saçı kafa derisine yapışıyor ve uçlarında bukleler oluşuyordu. Birkaç gündür duş almamıştı. Kate'in temizliği Marisa'ya hakaret gibi geliyordu.

Marisa yürüyen merdivenin sağ tarafında durdu, reflektif ceketli ve geniş omuzlu bir adamın arkasına saklandı. Kate ondan birkaç adım önde duruyordu ama sonra, yürüyen merdivenin geriye kalan kısmını yürüyerek çıkmaya karar verdi. Saçı, bir metronom kadar güvenilir bir şekilde, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Marisa yürüyerek kendisini riske atamazdı. Kate arkasını dönmeye yeltense ânında fark edilirdi.

Onun yerine, başı döndüğü ve dengesini kaybetmeye başladığı için bacaklarını geniş bir açıyla açıp sabitleyerek yürüyen merdivende kaldı. Elini uzatarak tutunacak sert bir şey bulmaya çalıştı ama bulamadı.

"İyi misin canım?"

Arkasında, buruşuk bir Sainsbury çanta taşıyan anneanne tipli bir kadın endişeyle ona bakıyordu.

"Evet, iyiyim. Çok teşekkür ederim."

"Dikkatli olman lazım. Bu evreyi hatırlıyorum."

Kadın Marisa'nın karnını işaret etti ve Marisa başını aşağıya indirdiğinde hamileliğinin belirginleşmeye başladığını fark etti. Ceketinin

düğmesi patlamış, göbeği boşluktan dışarı fırlamıştı: Küçük, şiş bir tümsek.

"Üzülme. Hamileliğinin ikinci üç aylık döneminde daha iyi hissedeceksin."

Marisa gülümsemeye çalıştı. Artık yürüyen merdivenin en tepesindeydiler ve kadın sohbeti sürdürmeye niyetli görünüyordu.

"Teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor." Başıyla turnikeleri işaret etti.

"Eskiden ebeydim de."

Marisa başını salladı.

"Ah, ne kadar ilginç! Peki, yine de..."

Kadını başından savdığında Kate hiçbir yerde görünmüyordu. Oxford Sirki'nin aydınlığına kavuştuğunda kısık gözlerle etrafa baktı ve Kate'in yağmurluğunun tanıdık hatlarını görünce içinde bir tedirginlik uyandı. Karşıdan karşıya, Regent Sokağı'nın diğer tarafına geçmişti. Marisa, trafik ışığı değişmeden karşıdan karşıya geçmek için insanları ite ite ileriye akın etti. Bir adamın "Hey, dikkatli ol!" diye bağırdığını duydu. Ama yararı olmadı. Kırmızının yeşile dönüşünü ve arabaların otobüslerin önünden peşi sıra akmaya başlayışını kaldırım taşından seyretti. İnsanlar birbirlerini itekleyerek etrafında birikti ve Marisa, Kate'in yoğun Londra sabahında gözden kayboluşunu izledi.

Takip eden birkaç gün benzer şekilde geçti. Her seferinde biraz daha ileri gidiyordu. Üçüncü gün, Kate'i Soho'daki renkli camlı ve resepsiyon alanında, üzerinde cırtlak denilecek kadar parlak bir mavi renkle "Sevdiğin Şeyi Yap" yazan ışıklı pano bulunan bir ofis binasına kadar takip etti. Ertesi hafta itibarıyla sabahlarını karşı caddede karton çanaklarda fırında yumurta ve küçük fıçılarda humus servis eden sağlıklı hazır yemek satan kafede otururak geçirmeye başladı. Pipetleri kâğıttan, kırmızı halkalı ve baston şekerler gibi beyazdı. Telefonuna baktı, tuhaf bir e-posta gönderdi. Sıkılınca bir not defteri çıkardı ve yazmaya başladı: gözlemler, düşünceler, kaygılar. Süreci bir rahatlama olarak görüyordu. Gün ortasında, Kate'in öğle yemeği için dışarı çıkıp çıkmayacağını görmeyi bekliyor ama hiçbir zaman göremiyordu. İkindi olunca, keyifsiz bir şekilde eve geri dönüyordu.

İşleri de kötüye gidiyordu. Yarım kalmış siparişler, bir yığın halinde birikiyordu. Jake, "çok endişeli" göründüğünü söylüyor, ters giden bir şey olup olmadığını soruyordu.

"Hiç." diyordu Marisa. "Biliyorsun işte. Hamilelik."

Hamilelik her şey için bahanesi olmuştu: üçlü muhabbetlerden kaçmak için geceleri erken yatmanın, Jake ile sevişmemenin, çiğ

yiyecekler midesini bulandırdığı için Jake'in en sevdiği yemekleri artık pişirememenin. Bu şekilde, Kate evdeyken kendisini evin sinir edici atmosferinden etkin bir şekilde kurtarıyordu. Jake, mutfaktaki olaydan beri özenli davranıyordu ve Kate ortalıktayken odanın Kate'ten en uzak yerinde durup Marisa'ya güven verici gülücükler gönderdiğini Marisa fark etmişti. Buna karşın Kate, akşamları gayet sessiz ve sakindi. Kitabını okuyor ya da kısık sesle televizyon seyrediyordu.

"Bir şeyler seyretsem sorun olur mu?" diye soruyor, mutfak koltuğunun bulunduğu alana yerleşiyordu. Marisa da omuz silkiyordu.

"Neden olmasın?"

"Sanırım, şey diye düşündüm... Bilirsin... Belki başka bir şey seyretmeyi tercih edersin," diye cevap veriyordu Kate, başparmak tırnağının kenarını ısırarak.

"Hayır."

"Tamam o zaman," derdi Kate ve ses tonunda hep sanki mantıksız olan Marisa'ymış gibi pasif agrasif bir his olurdu.

Jake ve Kate arasındaki etkileşimleri marazi bir merakla izliyordu Marisa. Kendisine artık bu ikisi arasındaki yakınlığın daha başka kanıtlarını bulmak istemediğini söylüyordu ama aynı zamanda bunu yapmaya da mecburdu. Bunun onu felakete sürükleyeceğini biliyor, yine de şüphelerinin doğruluğunun kanıtlanmasını istiyordu. Öğrenecekleri bugüne kadar istediği her şeyi paramparça edecekti. Güven duyabildiği tek ilişkisini yok edecekti. Tırnağının ucuyla çekelemeye başladığı yeni oluşmuş bir yara kabuğu gibiydi bu olay: Kurumuş kahverengi yassı taneciklerinin kenarlarını narin olan yeni deri ağının sağlamlığını test etmek istercesine hırpalıyordu.

"Belki de gerçekten ben hayal görmüşümdür," diyordu kendi kendine. Ne de olsa her yer karanlıktı ve o da uykusundan yeni uyanmıştı. Boş yere gerilim yaratıyor, içinde amok koşusunda olan tüm o hamilelik hormonlarından ötürü kendi kendisini tahrik ediyordu. Güvensizlikleri artmıştı. Hepsi bu. Tabii ki Jake ile Kate arasında bir şey olduğu yoktu.

Ama sonra yine aynı şey oluyordu. O müzikli hadise. Çalıştığı yerin sadece bir kat altında ergenler gibi dans eden ikisi. Kate'in Jake'le çabucak kurduğu samimiyet, eve ilk geldiğinden beri fark edilen o tuhaf sahip olma isteği, buranın onun olduğunu varsayması ve eşyalarını farklı odalarda orta yerde bırakarak burada yer kaplaması. Koridorda Jake'in yanından geçerken Jake'in elinin arkasına hafifçe dokunduğunu görmüştü Marisa. Jake ona bir fincan kahve getirdiğinde Kate'in onun kolunu sıkışını göz ucuyla seyretmişti. Onun

fark etmediğini sanıyorlardı ama fark ediyordu. Marisa'nın onlardan şüphe etmediğine inandırmıştı onları. Bir sonraki adımın ne olacağını hesaplayana kadar zamanın geçmesini bekliyordu. Seyrediyordu. Notlar alıyordu. Sanki bir vakayı kafasında birleştiriyordu ve bir gün bu vakayı sunması istenecekti.

Geceleri Jake ve Kate yatarken o uyanık kalıyordu. Bebek gelmeden önce işinde mesafe almak istediğini söylüyor ama çalışmak yerine masasında oturuyor ve defterine kızgın kızgın bir şeyler karalıyordu. Tek bir sayfaya, kâğıt karalamalarla dolana ve bunu bu kadar basit bir şekilde açıkladığı için kendini daha iyi hissedene kadar tekrar tekrar "Sanırım Kate'le ilişkisi var," yazıyordu. Bu fikir, bu şekilde aktarıldığında, onu incitme gücünün bir kısmını kaybediyordu.

Kate'i işe giderken takibinin üçüncü haftasında, beklenmedik bir güneş ışığı patlaması vardı. Oxford Sirki'ne varana kadar o kadar sıcaklamıştı ki kasketini çıkarmış, saçını kafa derisinde düz duracak şekilde arkaya atmıştı. Asker ceketinin düğmelerini açmış ve ceketi beline bağlamıştı. Kate, her zamanki gibi metrodan ondan önce inmişti. Marisa, onun yürüyen merdivende yürüyüşünü seyretti. Marisa da her zamanki gibi kenarda bekliyordu çünkü artık bunun, kendisine, Kate istasyondan çıkmadan önce onu bir anlığına görmesi için yeterli zamanı sağladığını biliyordu.

Marisa yürüyen merdivenin tepesinde, açık alana adımını attı. Bariyerlere doğru yürüdü. Telefonunu bulmak için çantasını karıştırırken birisi kolundan tuttu ve öyle bir kuvvetle kıvırdı ki Marisa topuklarının üzerinde dönüp acıyla viyakladı.

"Kahretsin!" dedi çırpınarak kurtulmaya çalışırken. Kafasını kaldırdığında yüzünden birkaç santim ötedeki Kate'i gördü.

"Beni niye takip ediyorsun?" diye sordu Kate. Ağzı Marisa'ya o kadar yakındı ki Marisa yanaklarında tükürük hissetti. Nefesi ılıktı ve kahve kokuyordu. "Tanrı aşkına beni niye takip ediyorsun?"

Marisa düşünemeyecek kadar şaşırmıştı. Rutinine o kadar alışmıştı ki Kate bir tarafa, kendisine bile haklılığını kanıtlamayı unutmuştu. Kate'e verecek bir cevabı yoktu, bu durumu açıklamanın bir yolu yoktu.

"Bundan *vazgeçmeni* istiyorum, anlıyor musun?" Kate'in gözleri alevlenmişti, dudaklarının etrafındaki deri öfkeden büzülmüştü. Kate hâlâ Marisa'nın kolunu tutuyordu. Parmakları Marisa'nın el bileğinin üzerindeki hassas eti o kadar bastırıyordu ki Marisa morlukların oluşmaya başladığını hayal edebiliyordu: pembe, daha sonra mavimsi ve en son mor izler.

"*Yeter.*"

Marisa'nın boğazından asit yükseldi. Sınırları aşanın Kate değil de kendisiymiş gibi göstermenin ne kadar kolay olacağını biliyordu. Bu da başka bir tuzaktı ve bundan kaçış yoktu.

"Evet, tamam, peki." dedi Marisa sessizce. "Özür dilerim."

"Polisi aramadığım için şanslısın."

"Lütfen arama."

Kate, Marisa'nın elini bıraktı. Marisa elini sallayarak koluna yeniden kan gelmesini sağladı. Kafasını kaldırıp tekrar yukarı baktığında Kate'in yüzünün yumuşadığını gördü. Göz kapakları koyu kahverengiydi ve köşelerine gölge atmıştı. Rastık ve maskarayı kusursuzca sürmüştü, hiçbir yerde topaklanma yoktu. Ruj sürmemişti. Bu sabah Marisa dudaklarına dudak parlatıcısı sürmüştü ve şimdi saç tutamları parlatıcıya yapışıyordu. Kate'in saf ve mesafeli şıklığıyla kıyasladığında Marisa, kendisini aptal ve bayağı hissetti. Karnındaki bebek ağırdı ve Marisa'nın şeklini de bozuyordu.

"Lütfen Jake'e söyleme," diye fısıldadı Marisa, orada olduğunu o âna kadar bilmediği gözyaşlarını tutarak. Sesi kısılmıştı. Sesi fısıldar gibi ve içler acısı çıkıyordu.

Kate iç çekti. Arkasında, askerlerle ilgili bir yardım kuruluşu için para toplayan üniformalı bir adam parayı topladığı tenekeyi tıngırdattı. Tıngırtı, Marisa'nın kafasının içindeki sesten farksızdı.

"Söylemeyeceğim," dedi Kate montunun kemerini bağlayarak. Montun kumaşını, avuç içleriyle üzerinden toz silkercesine aşağı doğru fırçaladı. "Beni silkercesine," diye düşündü Marisa. "Bununla sinirini bozmak istemem."

Marisa yanağını ağzına kan tadı gelene kadar ısırdı. Gözyaşları yerini damarlarında ateşe bıraktı. Öfke, hedefini vurmaya hazır gergin bir sapan gibi, içinde geri çekilmişti. Kafasını salladı ve öfkesinin mi yoksa küçük düşüşünün mü kazanacağından emin olamadan yürüyen merdivenlerden indi.

Ama metroya bindiği andan itibaren emindi. Öfke.

Öfke her zaman kazanırdı.

On Bir

O GECE UYUMADI. Yine. Daha önce hiç fark etmediği trafik gürültüsü artmıştı. Uykunun bir illet olduğunu, onsuz da gayet iyi idare edebileceğini düşünmeye başlamıştı. Başka şeylerle meşgul olabilecekken neden o kadar zamanı yorganın altında bilinçsiz halde boşa harcadığını merak ediyordu. Üretebileceği eserleri, tamamlayabileceği siparişleri hayal etti. Kendi çocuk kitabını bile yazabilirdi. Hatta çalışmaları dünyanın en iyi galerilerinde sergilenebilirdi. Gevezeliklerin kibar ve mırıltı halinde olduğu ve diğer insanların bakışları arasından kendisinden bahsettiklerini ve ona baktıklarını, onun yeteneğine ve başarısına hayran kaldıklarını bilerek öylece süzülebileceği beyaz duvarlı özel gösterim gecelerinde şampanyalar onun şerefine kaldırılırdı.

"Gördün mü?" diyecekti annesine, parlak kırmızı ve turuncuların tuvalin üzerine, kasabın kanı gibi damladığı soyut bir eserin önünde durarak. "Ben de *bir şey* başardım."

Sabahın erken saatlerini çalışma odasındaki masasında, sosyal konutun merdiven boşluğunun sabah gölgesini çimenlerin üzerine düşürebilmesi için güneşin bahçenin üzerinden yükselmesini bekle-

yerek geçirdi. Bir sayfa çıkardı ve bantla tutturdu. Ama niyet ettiği üzere boyamak yerine, Marisa, Sharpie marka siyah bir kalem ile kâğıda kelimeler karaladı. Farklı bir tekniği deneyimlemek istiyordu. Bir keresinde Amerikalı bir kavramsal sanatçının beyaz ve kırmızı metin şeritleri kesip çıkardığını ve bunları gözleri kapalı kadınların, viran sokaklardaki boş evlerin, haşin denizlerin ve öfkeli gökyüzlerinin ve şehirlerde kapı aralıklarındaki fahişelerin gri tonlarındaki fotoğraflarına yapıştırdığını görmüştü. O da aynen bu sanatçı gibi resimlerinde tipografi kullanmak istiyordu.

Babasının bir zamanlar bir kız arkadaşı olduğunu hatırlıyordu, pek çok sayıdaki kız arkadaşların ilki. Annesi ile kız kardeşi gittikten birkaç yıl sonra ve Marisa yatılı okula gönderilmeden hemen önceydi. Onu eve bir gece geç saatte getirmişti. Marisa'nın uyuduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama Marisa arabanın dışarıda durduğunu, şoför kapısının ve ardından yolcu kapısının çarparak kapanışını duymuştu. Daha sonra anahtarın kapı kilidine girişini, mutfakta bardakların tıkırtısını ve en sonunda merdiven sahanlığından geçen yolu takip ederek üst kata yönelen fısıltılı ayak seslerini duymuştu.

Sigara dumanının kokusu. Babasının nazik öksürüğü. Yatak odasına vardığında sarhoş olduğunu gösteren tökezlemesi.

Onları ince yatak odası duvarının ötesinden duydu. Alçının diğer tarafından coşkulu ve boğuk gelen, tanıdık olmayan bir kadın kıkırdaması ve ardından babasının sabit, bas tonda kıkırdaması. *Onu böyle güldürmek için ne söylemiş olabilirdi kadın,* diye düşündü Marisa, ve neden aynısını kendisi yapamıyordu? Neden başka birinin yanında böyle mutlu olabilirken Marisa'nın yanında hep o kadar üzgündü?

Yorganının altından, inleme ve öpüşme sesleri duydu. İnleme ve öpüşme seslerini çarşaflara sürtünme sesi, karyola başlığının gıcırtısı, sessiz olmaya çalışan yetişkinlerin alçak iniltileri, ardından çok tiz bir çığlık ve çığlığın sahibini yan odada çocuğunun olduğunu söyleyerek susturan Marisa'nın babası ve ardından yine yetişkin kahkahaları.

"Sorun yok," dedi kendi kendisine, "bu sadece bir rüya." Hem bunun bir rüya olmadığını bildiği halde Marisa uykuya yakın bir şeye dalmayı başardı. Kendisine hikâyeler anlatma konusunda başarılıydı ve hikâyelerinde meseleler her zaman gerçek hayattakinden daha kolay hallolurdu. Ertesi sabah okul üniformasını giydi ve kahvaltı için aşağıya indi. Babası her zamanki gibi uzun zaman öncesine ait bardakların izleriyle üzerinde yuvarlaklar oluşmuş eski çam masada oturuyordu, o içeri girince ona doğru döndü.

"Marisa," dedi. Sesi resmiydi. "Günaydın canım."

Gömlek giymiş, kravat takmıştı; üzerinde örme yün hırka vardı. Marisa'nın mutfakta başka birinin varlığına dikkatini çeken de buydu: Babasının normal görünme çabası. Marisa'nın bakışları odanın diğer tarafına çevrildi ve kaloriferin önündeki kırmızı koltukta oturan aşırı derecede zayıf kadına odaklandı. Güzel siyah saçları başının tepesinde toplanmış, kadife kumaş kaplı bir saç tokasıyla tutturulmuştu. Yüzü bir deri bir kemikti ve derisi belirgin kemiklerinin üzerinde iyice gerilmişti. Dudağını kırmızı rujla süslemişti. Beyaz ipek bluzun üzerine kıvırcık buklet bir ceket giymişti. Tasarımcının ismini, imzasını ve logosunu taşıyan bir parçanın ucuz bir taklidi gibi duran ceketlerdendi ve yıpranmış yakasından çıkan başıboş lacivert iplikler kadının köprücük kemiği boyunca istenmeyen otlar gibi yayılmıştı.

Kahveyi uzun solgun parmaklarıyla kavramış, ısınmak için kahveden tüten zayıf buharı ararmışçasına fincanın üzerinde iki büklüm olmuştu. Kafası, vücudunun geri kalan kısmına fazla büyük görünürken vücudu da her an dağılabilecekmiş gibi duruyordu. Bacak bacak üstüne atmış, omurgası eğri, kafası öne çıkık oturma şekli çarpışmaya hazır görünüyordu.

"Merhaba tatlım," dedi kadın.

"Marisa," dedi babası. Artık ayaktaydı ve kucağında duran peçete kayarak yere düştü. "Bu... şey... yani, bu benim... arkadaşım, Jacqueline."

"Bana Jackie de lütfen," dedi kadın, dün geceki kahkahadaki haykırışla. Beyaz kahve fincanı, rujuyla lekelenmişti. Marisa'nın annesinin kullandığı bir kahve fincanıydı ve üzerinde aslan resmi vardı. Annesi gittiğinden beri o fincandan bir şey içmemişti Marisa. Dolapta antika bir eşya gibi saklanıyor, hakiki sahibini bekliyordu. Babası hiçbir şey söylememişti ama onun da fincanı çıkarmayı reddettiğini Marisa fark etmişti.

"Merhaba," dedi Marisa, çok uzun süre ona bakmak zorunda kalmasın diye gözlerini indirerek.

Jackie, fincanını masaya bıraktı ve ince kollarını geniş geniş açarak Marisa'ya doğru geldi. Marisa, kadının fiziksel temas beklentisinde olduğunu dehşetle fark etti.

"Sarılmaya bayılırım," dedi Jackie, bir sigara tiryakisinin gırtlaktan gelen kahkahasıyla. "Gel buraya canım."

Kaçış yoktu. Döner çamaşır askısına sarılmış gibi hissetti.

"Canım, canım," demişti Jackie, Marisa'nın sırtını okşayarak. "Daha çok görüşeceğiz bence."

Kafası Jackie'nin köprücük kemiğinden yayılan iğrenç paçuli kokusuna bastırılmış olan Marisa, kadının babasına göz kırptığına dair tuhaf bir hisse kapılmıştı. Marisa geri çekilerek kadının kollarından kurtuldu ve yanakları ateşler içinde masaya oturdu. Babası halen ayakta duruyordu. Yüzü durgundu. Sanki dünya artık onun anlayamadığı bir hızda dönüyormuş gibi anlayışı kıt görünüyordu.

Otur, demek istedi Marisa. Otur ve tekrar benim babam olmaya başla.

Mısır gevreği paketine, yarısı boş tam yağlı süt şişesine ve gümüş rengi kapağı açmak için başparmakla bastırılması gereken butona baktı ve duyguları aniden değişti. Sandalyesini geri itti, masa sarsıldı.

"Vaktim yok," dedi. "Okula geç kaldım."

"Saat daha sekizi çeyrek geçiyor," diye itiraz etti babası.

"Tanrım, bu günlerde çocukları çok çalıştırıyorlar, değil mi?" diye sordu Jackie belli bir kişiye hitap etmeksizin. "Senin için üzülüyorum tatlım."

Marisa o an Jackie'ye dönüp gülümsedi.

"Siktir git," dedi. Net ve güçlü kelimeleri aralarındaki sessizliğe tertemiz bir darbe indirdi. Bu sinkaflı küfrü babasının önünde ilk defa kullanmıştı. Hâlâ o kadar küçüktü ki babası büyük ihtimalle onun bu küfrü bildiğini düşünmemişti. Gerçi Jackie'yle akşam yemeğine çıkarken Marisa'yı evde bakıcısı olmadan tek başına bıraktığına göre babasının gözünde o kadar da küçük olmadığı aşikârdı.

Bir şaşkınlık ânı yaşandı. Jackie bir adım geriye gitti, koltuğa çarparak tökezledi. Marisa'nın babası kaskatıydı. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti Marisa. Tamirinin mümkün olmayacağını Marisa'nın halihazırda bildiği bir şeyi söylemek üzere ağzını açmıştı ki Marisa bunu duymamak için evden koşarak çıktı, yola koştu ve montu ile okul çantasını almadığını ve var olanla idare etmesi gerektiğini fark ettiğinde de otobüs durağına kadar durmadı. Otobüste kimse onunla konuşmadı. Nedenini bilmiyordu ama annesinin gittiği andan itibaren etrafa tuhaflık saçıyordu. Sanki yalnızlığın kuvvet alanı onu içine almıştı ve tanınmaya değer biri olmadığını herkes biliyordu.

Jackie'yi bir daha hiç görmedi.

Yıllar boyunca, babasının kendisiyle tanıştırdığı bütün kız arkadaşlarıyla kendisini yarışa soktu Marisa. Her seferinde kazandı ve sonunda babası flört etmekten tamamen vazgeçti. Babasını son gördüğünde, yıpranmış bir yağmurluk ve yemek lekeleriyle dolu kravatıyla, Marisa'yı Londra'daki dairesinde ziyarete gelmişti. Kaş-

ları karman çormandı ve çok uzamıştı. Zayıftı, hatırladığından daha zayıftı, ve kravatındaki yemek lekelerine rağmen yetersiz beslenmiş görünüyordu. Marisa'nın küçük tek kişilik yatağına samimiyetsiz bir takdirin mutluluğuyla bakarken gözleri çapaklı ve boştu. Nefesinde cin kokusu alabiliyordu Marisa. Ona çay yapmıştı, o da çayı koltukta oturarak ve ceketini çıkarmadan içmişti.

"Montunu almamı istemediğinden emin misin?"

"Ah, hayır hayır. Zahmet vermek istemiyorum."

Çok güçsüz ve çok yaşlı görünüyordu. Marisa, çok yakın zamanda muhtemelen öleceğini fark etti. Bunu düşününce, henüz başlamakta olan bir kaybın sancısını hissetti. Onun ölümü hayatında bir eksiklik yaratacağı için değil, varlığı hayatında bir boşluk yarattığı için.

O günden sonra, bir daha babasıyla iletişime geçmedi. Aramalarını ve "Kızıma" yazan hüzünlü doğum günü kartlarını görmezden geldi ve sonunda babası da çabalamayı bıraktı. Sonrasında Marisa, Jake'in yanına taşındı ve herhangi bir iletişim adresi bırakmadı.

Çalışma odasında güneşin doğuşunu seyrediyordu. Bulutlu gökyüzü nikotin sarısına dönmüştü. Masası ışıkta sepya gibi görünüyordu. Çok parlaktı. Kâğıt bant rulosunu masasından aldı ve camlara karşıdan karşıya şeritler halinde yapıştırmaya başladı. Böyle daha iyi olmuştu. Merkezi ısıtma çalıştı. Borular, gemi halatları gibi tangırdıyor ve gıcırdıyordu. Ev, sanki iç işleyişinin tamamı duyulur olmuş gibi, kulağa eskisinden daha gürültülü geliyordu. Sesi engellemek için elleriyle kulaklarını kapattı. İşe yaramıyordu. Ev etrafında uğulduyor ve titriyor gibiydi. Kafasını eğip önündeki kâğıda baktığında kâğıdı siyah ve beyaz çizgilerle kapladığını, karmaşık tasarımlı, ilmek ilmek bir örümcek ağı çizdiğini gördü.

Karnı, eşofman altından dışarıya doğru çıkmıştı. Bu pantolonu giydiğini hatırlamıyordu ama galiba birkaç gündür üzerinde bu vardı. Onu içinde büyüyen bu hücre bolluğuna bağlayacak bir şey, herhangi bir şey hissetmek arzusuyla her iki elini hamile karnına koyarak avuç içleriyle hafifçe bastırdı. Daha çok erken olduğunu bilmesine rağmen, bebeğin içinde düzensiz hareketlerle döndüğünü, içeriden yumuşak yumuşak eşeler gibi hissettiren ani kıpırdanışlarını hissedebildiğini hayal etti. İnternet siteleri çokbilmişlik ederek "Bebeğin saçları çıkıyor olabilir" ve "Bebek yüzünü ekşitmek ya da gülmek için yüz kaslarını kullanıyor olabilir" ve "Bebek limon ya da sıkılmış yumruğunuz büyüklüğünde" diyordu.

Yumruğunu sıkarak göbek deliğinin altına yerleştirdi ve orada bıraktı. Parmak eklemleri, cildine kıyasla beyazdı. Yumruk büyüklüğü.

Yay gibi dümdüz kolunu geriye çekip yumruğunu Kate'in yüzüne indirdiğini hayal etti. Kate'in şaşkın bakışlarını, ince bir kan akıntısı burun deliklerinin birinden yavaş yavaş sızarken ellerini kaldırıp burnuna götürüşünü hayal etti. Kate'in arkasını dönüp giderken yaşadığı korkuyu hayal etti. Onu bir kez daha yumrukladığını hayal etti. Bu kez o kadar büyük bir kuvvetle vuracaktı ki Kate yere düşecekti. Ona yukarıdan baktığını, Kate'in döşeme tahtalarında inlediğini hayal etti ve sonra, onun yok oluşunu hayal etti. Kate'in bütün vücudunun sanki zamanın lastiği kopmuş da Kate boşluktan düşmüş gibi gözden kaybolduğunu.

Telefonunu eline alıp hamileliğin gelişimiyle ilgili bilgiler içeren internet sitelerinde gezindi.

"Bebeğin bağırsakları, doğumdan sonra ilk bağırsak hareketini oluşturacak atığı, yani ilk dışkıyı üretir."

"On dördüncü haftada, gelişimini tamamlayan cinsel organlar sahneye çıkar."

Minyatür bir penis ve vulvanın smokin giyilen çok gösterişli bir baloya geldiğini, sarı ve kırmızı bir merdivenden aşağıya şık bir yaylı sazlar dörtlüsünün makamına ayak uydurarak indiğini canlandırdı hayalinde.

"Ellerinizi sık sık yıkayın ve lavabonun elverişli olmadığı zamanlar için sıvı dezenfektan taşıyın. Yiyecek, içecek ya da diş fırçanızı kimseyle paylaşmayın ve veba gibi bulaşıcı hastalıklar taşıyan insanlardan uzak durun. Hasta eşinizi yatağa sokmamanız sorun teşkil etmeyecektir."

Eş. Marisa'nın eşi yoktu. Evinde yaşadığı, Marisa bebeğine neredeyse dört aylık hamileyken kiracılarıyla ilişki yaşayan Jake vardı. Bir an için durumunun tehlikesini hatırladı. Kusmak istiyordu. Ağlaması gerektiğini biliyordu ama duygulara boğulması gereken yerde bir boşluk hissediyordu: Sanki tüm bağları kopmuştu da bu zifiri karanlığa düşmekteydi.

"Hamilelikte ilk üç ayın dertleri azaldıkça çok büyük ihtimalle daha enerjik ve insancıl hissedeceksiniz. Ufukta başka iyi haberler de var: Sabah bulantıları ve işemek için tuvalete gidiş gelişler de azalacak."

Bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Ama bir şeyler yapmak zorundaydı.

Saatler geçti. Sonra mutfakta kendisine bir bitki çayı yaptı çünkü hamilelik sitelerinde kahve artık aşırı dikkatli tüketmesi gereken sayısız tehlikeli maddeden biri olarak nitelendirilmişti. Poşet çayı

demlenmeye bıraktı ve çay kaşığının tersiyle poşeti bastırdı. Masaya oturdu ve gözünü dışarıya, bahçeye dikti. Çimenler, sabahki yağmurdan ötürü ıslaktı ve bir örümcek ağının parıltısı, cam kapının köşesine köprü kurmuştu. Marisa, gri ipliğin sulu ışığı kırışını seyretti.

Bir yuva kurmak için bu kadar çok emek, diye düşündü. Başı bedenine ağır geliyordu. Başını göğsüne doğru indirerek boynunun arkasına eliyle masaj yaptı. O sırada, mutfak sandalyelerinden birinin üstünde düz, gri bir kare ilişti gözüne. Masanın altına itilmişti ve bakışlarını yere doğru indirmeseydi fark etmezdi. Jake'in dizüstü bilgisayarıydı bu. Normalde işe götürürdü ama görünen o ki bugün evde unutmuştu.

Telefonunu almak için sabahlığının cebine uzandı. Ama sonra, tam Jake'i arayacakken, fikrini değiştirdi. Dizüstü bilgisayarı masanın üstüne çıkardı. Kenarı pürüzsüz, yüzeyi dokununca hafif pürüzlüydü. Bilgisayarı baş parmağıyla açtı. Jake'in şifresini biliyordu. Bir keresinde Jake'in arkasında durup bulaşıklarla meşgul oluyormuş gibi yaparak klavyede şifreyi yazarken seyretmişti.

Şifreyi tuşladı: "143Richborne". Bu, onların adresleriydi. Belki onun için halen bir anlam ifade ediyordu. Bu ev, yuvaları, bebekleri, Marisa?

Ekran açıldı ve bir Rönesans tablosunun resmi belirdi. Uzun sarı saçları, köprücük kemiğinin etrafında büklüm büklüm olmuş al yanaklı Meryem Ana ve İtalyan tarzı bir kır manzarasına karşı yerleştirilmiş semiz İsa bebek. Dinle ilgili sanat eserlerinden hoşlanıyordu Jake.

Marisa, ne aradığından emin değildi. Kendisine haberlere bakmak için sisteme girdiğini söylüyordu. Son birkaç aydır kendisini olaylardan o kadar soyutlamış, kendi ortak yaşamlarını kurmaya göstermesi gereken ilgi onun dikkatini o kadar dağıtmıştı ki dış dünyada neler olup bittiğini takip edememişti.

Ama daha BBC'nin internet sitesini ziyaret etmesine fırsat kalmadan, ekranın sağ üst köşesinde bir uyarı belirdi. Gri bir dikdörtgen üzerinde siyah Sans Serif yazı tipinde Kate'in adının çıktığını gördü.

"Onu bu sabah gördün mü?"

Marisa'nın anlaması biraz zaman aldı. Ama sonra olayı çözdü. Dizüstü bilgisayar Jake'in mesajlarına bağlanıyordu ve Marisa, Jake'in gerçek zamanlı mesajlarına tanıklık ediyordu. Ekranın en altında, üst üste geçmiş, biri mavi diğeri beyaz, elips şeklinde iki konuşma balonundan oluşan bir simge vardı. Büyük balonun üzerinde bir göz gibi büyüyüp küçülen bir "I" şeklinin olduğu kırmızı bir daire bulunuyordu.

Okunmamış mesaj.

Marisa, konuşma balonlarına tıkladı ve işte karşısındaydı: Kate'ten Jake'e ve Jake'ten Kate'e mesaj üstüne mesaj.

Fark ettiği ilk şey, öpücüklerin sayısı oldu. Jake, Marisa'yla olan mesajlaşmalarını hiçbir zaman sevgi ifadeleriyle bitirmezdi. Marisa, bunun, Jake'in garipliklerinden biri olduğunu düşünmüştü. Resmiydi çünkü öyle olması gerekiyordu, çünkü işte geçirdiği zamanda yapması beklenilen çok fazla şey vardı. Marisa, öyle olduğunu sanıyordu.

Ama yanılmıştı. Kate'e yazdığı mesajları, parmağı kayıyormuş ya da anlamsız bir şiir yazıyormuşçasına, kalplerden oluşan satırlarla bezeniyordu. Satırlar o kadar yoğundu ki neredeyse, sanki çok gizli bir belgeyi paragraf paragraf yazıya döküyor gibiydi.

Yüzlerce mesaj vardı. Nereden başladıklarını görmek için geriye, geriye, geriye kaydırıyordu ama ekran "Daha fazla yükle" önerisinde bulunmaya devam ediyordu. Marisa'nın kalbi paramparça olmuştu. Ciğerlerindeki nefes tükenmişti.

Kate, 2 Haziran'da "Seni seviyorum" yazmıştı. Marisa'nın hesapladığına göre bu, Kate evlerine taşındıktan birkaç hafta sonra olmalıydı. Ama mesajlar çok daha eskiye gidiyordu. Birbirlerini çok öncesinden tanıyorlardı. Tüm olanlar, Kate kiracıymış gibi davranmaları, Jake'in Marisa'ya artık dışarıdan yardım olmadan kirayı karşılayamadıklarını söylemesi, hepsi oyundu. Marisa'ya tuzak kurulmuştu. Jake, Marisa'nın ona karşı duyduğu saf sevgiyi metresini evlerine taşımak için suiistimal etmişti. Nasıl olmuştu da Marisa bu kadar aptal olabilmişti?

Boğazı metalik bir tatla doldu. Yutkundu, ardından öğürdü. Saatlerdir, hatta belki günlerdir bir şey yememişti. Kim bilirdi? Kimin umurundaydı? Midesinin yukarıya doğru kuru kuruya hareketi dışarıya hiçbir şey vermiyordu. Ağzını eliyle kapayarak her şeyi içinde tuttu. Korkuyu, süzülmüş kahve telvesi gibi ayırıp kenara koydu.

"Bebeğim, seni düşünmeden duramıyorum," yazmıştı Jake 15 Temmuz'da. "Bu gece o iç çamaşırını giy." Konuşmaya göz kırpan bir surat ve patlıcan simgesi bırakmıştı.

"Haha. Tamam. Ama Marisa ne olacak?"

"Bir yolunu buluruz." Göz kırpan bir surat daha.

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum sadece."

"O iyi," yazmıştı Jake. "Bana güven. Endişelenmemize gerek yok."

Bunlar çok kalıplaşmış laflardı. En kötü tarafı da buydu. Jake hakkında daha olumlu şeyler düşünmüştü. Farklı olduğuna inanmıştı: dürüst, açık sözlü, hilesiz. İhtiraslı değil ama güvenilir. Görünen oydu

ki Jake'i, güya âşık olduğu adamı, hiç tanımamıştı. Görünen oydu ki Jake, yasak tutkularıyla cebelleşen yetişkin bir okul çocuğuydu ve kaba cinsel imalar ve simgelerle iletişim kuruyordu. Görünen oydu ki Marisa'yı mümkün olan en iğrenç şekilde hor görüyordu. Onu aptal yerine koyuyordu çünkü o kiracılarıyla sevişmeye devam ederken Marisa, at gözlüğü takmış ve anlayışı kıt bir aptal gibi hareket etmişti. Bunca zaman Marisa, Jake'in suskun ve duygusal açıdan mesafeli ama ona inkâr edilemeyecek şekilde âşık bir adam olduğunu düşünmüştü. Marisa onun çocuğuna hamileydi! Bunun istediği tek şey olduğunu söylemişti Marisa'ya. Ama Marisa, Jake'in mesafeliliğinin mizacı ya da doğruluğundan değil; aylardır, belki ta tanıştıkları andan itibaren, kendisini kandırmasından kaynaklandığını içinde bir şeyler kırılarak idrak ediyordu artık.

Amacı neydi? Yapılabileceğini göstermek mi? Zevki başka yerden alırken onu damızlık kısrak olarak kullanmak mı? Belki de Jake psikopattı. Bir zamanlar psikopatlarla ilgili bir kitap okumuştu ve belirleyici özelliklerinden birinin empati yoksunluğu ve dilbazlık, yapmacık bir cazibe olduğunu biliyordu. Tam olarak Jake'i tarif ediyordu. Jake'in çok derinlikli biri olduğuna inanmıştı. Ama o üç boyutlu insan resmi çıkmıştı. Sahte. Düzenbaz. Kimi incittiği umurunda olmayan bir şarlatan.

El bileği acıyordu. Aşağı baktığında bileğini diğer elinin tırnaklarıyla çizerek zarar verdiğini ve bileğinden kan aktığını gördü. Otomatik olarak ayağa kalktı ve lavabonun altında içinde bir kutu kâğıt peçetenin bulunduğu dolaba gitti. Bileğine bir peçete bastırdı. Beyazın üzerinde kırmızı-kahverengi noktalar belirdi. Marisa kendi kanını görünce saf ve şiddetli bir öfke hissetti. Önünde, seramiği boyanmış ve karmaşık şekillerle süslenmiş bir meyve kâsesinin içinde dört limon vardı. Jake, öğrenciyken sırt çantasıyla Fas'a yaptığı seyahatten getirmişti ve Jake'in bu kâseyi kendisini genç hissettirdiği için sevdiğini Marisa biliyordu.

Kâseyi o anda kaldırıp karşı duvara fırlattı. Limonlar uçuştu ve zıplayarak yere düştü. Seramik yere çarptı ve çığlığa benzer bir ses çıkararak kırıldı. Ama sonra Marisa, çığlığın kendisinden geldiğini fark etti. Bağırıyordu ama ağzından kelimeler dökülmüyordu. Büyümüş karnını sıkıca tutup hamileliğinin hayali ağırlığını hissederek çığlık attı. Sonra, tekrar çığlık attı. Boğazı çığlık atma gayretiyle yıpranana, tek duyduğu kederinin kendi kulaklarında çıkardığı çınlama sesi olana kadar çığlık attı. Bu kadar aptalcasına inandığı aşkının kederi. Karnında taşıdığı, artık birbirini seven bir annenin

ve babanın kucağına doğmayacak olan bebek için duyduğu keder. Jake'in aşkına değer biri olduğuna inandığı, bütün bunlara inandığı için kendi gülünçlüğüne duyduğu keder. Şimdi anlıyordu. Hayatın ona vermeye çalıştığı dersi şimdi anlıyordu: Marisa hiçbir zaman hiçbir şey için yeterli olmayacaktı. Kısa süreliğine de olsa bir şeyler için yeterli olabileceğini düşündüğü için dünya onunla alay ediyordu.

"Seni lanet olası pislik!" diye bağırdı son tatsız kelimenin sesli harflerini, asıl ses kendi ciyaklamasının yankısı haline gelene kadar uzatarak. Çığlık atarken bu kelimenin kendisini mi yoksa Jake'i mi yoksa Kate'i mi kastettiğini bilmiyordu.

Marisa, meyve kâsesinin kırık parçalarını siyah zemin üzerinde dağınık bıraktı. Bu mutfağı ilk gördüğü ânı hatırladı, büyüklüğünden ne kadar etkilendiğini. Olgun zevkteki güzelliğinden gözü korkmuştu: pürüzsüz yüzeyler, mat boyanmış döşeme tahtaları, kapağını açmak için iki kez hızla vurmanız gereken bulaşık makinesi. Artık gerçek dışı görünüyordu, kötü bir rüya gibi. Bu oda onunla alay ediyordu. Duvarlar, onun hararetli düşüncelerinin etrafını çeviriyor, onları minnacık ve acı veren bir küpün içine bastırıyordu. Keskin ve ani bir baş ağrısı şakaklarını pençesine almıştı. Ocağın yanındaki raflarda düzgünce istiflenmiş olan yemek kitapları ona olan nefretlerini kusuyordu. Dolaptaki bombeli ve parlak şarap kadehleri, onu kandırdıkları için birbirleriyle tebrikleşerek tokuşuyorlardı. Ve dışarıda, sosyal konutun yüksek merdiven boşluğu, Marisa'nın iç ışığının kırıntılarını, zihninin karanlığında yer yer bulunan, patlayarak çoğalan o umut beneklerini yok ederek gözünde her zamankinden daha çok büyüyor, karanlık Marisa'nın düşüncelerine sızdıkça her bir benek kendi kendine sönüyordu. O kimdi ki umut edecekti? O kimdi ki hayatın ondan yana olduğunu düşünecekti?

Nefes verdi, yumruklarını açtı ve ona kadar saydı.

"Sinirlendiğimde ya da üzüldüğümde ya da kimsenin beni dinlemediğini düşündüğümde ona kadar sayarım," demişti annesi bir keresinde. Beş ya da altı yaşlarında olması gereken Marisa yatağında yatıyor, sıcak yanaklarıyla hızlı hızlı soluyordu. "Sen de dene canım."

Şimdi altı, yedi, sekiz diye sayarken annesini hayal ediyor ve hafızasında yılların unutturamadığı yüzünü canlandırdıkça sakinleşiyordu.

Masanın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayara döndü. Öfkesinin yerini kopukluk almıştı. Eylemlerini artık şaşkın bir soğukkanlılık yönetiyordu ve mesajları daha serinkanlılıkla, neredeyse geçmişe dair bir merak konusuymuşçasına inceleyebildiğini fark etti.

"Onu bu sabah gördün mü?"

Kate'in son mesajı havada asılı duruyordu. Tam o anda birbirini art arda hızla takip eden üç nokta belirdi. Jake yazıyordu.

"Hayır. Odasındaydı. Rahatsız etmek istemedim. ●"

Jake, noktalarına ve dilbilgisi konusundaki hassasiyetine, aldatırken bile özen gösteriyordu.

Sonra ekranda tırtıl gibi titreyen bir üç nokta daha. Jake yazıyordu.

"Üzülme," diyordu Jake, "Her şey yoluna girecek ve kısa süre sonra gerçek bir aile olacağız. Seni seviyorum. ●●●●●"

Midesi bulandı. Demek ki bu bir kaçamaktan ibaret değildi. Kate ve Jake, ayan beyan, "gerçek bir aile" olarak gelecek planlıyorlardı. Ama tam olarak nasıl? Jake'in çocuğuna hamile olan oydu... tabii eğer... hayır... bu düşünce çok korkunçtu. Bunu yapmayı düşünüyor olamazlardı... değil mi?

"Sabırsızlanıyorum," diye cevapladı Kate. "Ben de seni seviyorum. ●"

Tabii eğer... Marisa doğum yapana kadar bekleyip doğumdan sonra ondan kurtulmayı düşünmüyorlarsa. Yapmazlardı. Çok acımasızca olurdu. Kendi annesi tarafından terk edilmişlik hissi hakkında Jake'e anlattığı onca şeyden sonra Jake'in aynı şeyi doğmamış çocuklarına bile isteye yaşatabileceği fikri Marisa'da Jake'in kafa derisini yüzme isteği uyandırdı. Ne duygusuz lanet olası bir piçti.

Düşün. Düşünmeliydi. Düşün Marisa. Düşün, düşün, düşün.

Ama mesajlara dönüp dönüp duruyordu, tekrar tekrar.

5 Temmuz

JAKE: Harikasın ve seni seviyorum. Ne olursa olsun bunu unutma."

Onun kelimelerini okurken kalbi karnının içinde bir şişip bir sıkışmaya başlıyordu sanki.

20 Ağustos

KATE: "Bu gece geç kalacağım. Beni beklemeden yat."

Marisa'yı vuran bu rahatça sahiplenmeydi. Beklemeden yatmama fikri... Ne yani? O üst katta derin uykudayken alt kattaki koltukta şipşak sevişecekler miydi?"

12 Eylül

KATE: "Marisa için endişeleniyorum. Huzursuz görünüyor."

JAKE: "Her şey kontrol altında. Çok fazla kaygılanıyorsun. J"
KATE: "Tamam."

15 Ekim
KATE: "Tanrım, Jake. Marisa iş yerime geldi."
JAKE: "NE?"
KATE: "Kontrolünü kaybetmişti."
JAKE: "Seni arayacağım."

Marisa sayfayı son mesajlara kadar aşağı kaydırdı. O üç nokta tekrar belirecek mi, ikisinden biri daha suçlayıcı bir mesaj yazacak mı diye merak ederek ekrana bakıyordu. Kate'i düşündü. Dar kalçalarını ve narin vücut yapısını. Çeşitli açılardan balerine benzeyişini. Kate, yediği yemek miktarından egzersiz rutininin titizliğine ve toplantı ve randevularını gözden geçirmek için her pazar gecesi ajandasını kontrol edişine kadar çok disiplinliydi. Marisa'nın telefonunda bir ajandası yoktu. Karalamalarla ve silik düşüncelerle dolu yıpranmış eski kâğıt defteri vardı.

Ne yapacaktı? Öğleden sonraları çalışması gerektiği halde koltukta yatıp kablolu TV kanallarında seyrettiği, *Sevgilimin Cinayeti* ya da *Heidi Brown'ın Hikâyesi* gibi adlar verilen türden filmlerde son, şüphesiz belliydi. Mağdur kadın valizlerini toplar ve haklı bir güceniklik içinde evden ayrılırdı. Ama Marisa'nın gidecek yeri yoktu. Kiracı olarak oturduğu daire, o Jake'le aynı eve taşınır taşınmaz kiraya verilmişti. Haftalardır ödeme alamıyordu çünkü işini ihmal etmişti. İşine olan isteğini kaybetmiş gibiydi. Kate'in her hareketini takip etmek, umduğundan daha fazla zamanını almıştı ve artakalan zamanını da şekerleme yaparak ya da boşluğa bakıp düşünerek geçiriyordu.

Güzel evinden ve iyi yaşam standardından vazgeçmek istemiyordu. Bunlara alışmıştı. Jas ile iletişimi kopmuştu ama yine de belki tekrar iletişime geçip yanında kalma ricasında bulunabilirdi. Jas muhtemelen evet derdi. Ama başına gelen her şeyi anlatmak zorunda kalmanın rezilliği onun için çok fazlaydı. Babasıyla yıllardır konuşmuyordu.

Ama yine de Jake'le kalamazdı, öyle değil mi? Jake'le yüzleşmek zorunda kalacaktı ve çığlık çığlığa kavga edeceklerdi ve ... ya sonra? Ya Marisa'ya hodri meydan deyip her şeyin bittiğini ve Kate ile bir gelecek planladığını söylerse? O zaman Marisa, dandik küçük bir apartman dairesinde Jake'in on beş günde bir ziyaret ettiği bekâr bir anne olacaktı. Bu ahlak dışıydı. O ve Jake evli bile değillerdi. Kirayı Jake ödüyordu. Marisa'nın herhangi bir yasal hakkı yoktu.

Annesinin, yataktaki Marisa'nın üzerine eğilip sarı saçlarının bir tutamı, tam da şimdi Marisa'nın olduğu gibi öne düşmüş halde Marisa'nın köprücük kemiğini gıdıklayarak "Ona kadar say," deyişini hayal etti. "Ona kadar say canım, o zaman daha iyi hissettiğini göreceksin."

Marisa da öyle yapmaya karar verdi. Bir sonraki adımın ne olacağını bulana kadar tekrar tekrar ona kadar sayacaktı.

İkinci Bölüm

On İki

EVE ÖNCE KATE DÖNDÜ. Kapıda anahtarını çevirdiğinde ev karanlıktı, perdeler açıktı. Hava serindi. Merkezi ısıtma henüz devreye girmemişti. Kış yaklaştığına göre artık Jake'e merkezi ısıtmayı yeniden programlamasını söylemeyi unutmamalıydı. Jake bu tür işlerde iyiydi. Kapı eşiğinden geçtikten sonra, montunu bile çıkarmadan önce, ilk yaptığı şey oturma odasının perdelerini çekmek oldu. İçerideki ışık dışarı yayılıyor, evin içindekiler tam ekran görünüyordu. Dışarıdan geçenlerin sokaktan evinin içini görebildikleri düşüncesi hoşuna gitmiyordu.

Koridorda yan yana dizilmiş askılardan birine parkasını astı. Işığı yakmak henüz aklına gelmemişti. Şalını çıkarıp saçlarını balıkçı şapkasından kurtarıp kabartırken duydu: bir itiş kakış ve ardından bir gıcırtı.

Kate kıpırdamadan durdu. Nefesini tutmuş, karanlık kulaklarını daha yüksek bir frekansa duyarlı hale getirirken dikkatle dinliyordu. Uzakta bir arabanın kornası çaldı. Dışarıda birisi radyoyu açmıştı ve radyonun sadece çok minik tıngırtısını seçebiliyordu.

Başka bir ses gelmedi. *Belki de yalnızca eski bir evin tıkırtısı*, diye düşündü. Halen buna alışma aşamasındaydı. Daha önce, kapısında

kapıcıların durduğu yeni yapılmış apartmanlarda yaşamıştı. Evlerin içindeki sterilliği sevmemişti ama orada kendisini daha güvende hissediyordu.

Richborne Terrace evinin ise tam aksine, tuğla örgüsüne tarih işlemişti. Bir keresinde internette nüfus sayımı sitesini kullanarak araştırmış, 1901 senesinde evde emekli mavnacı J. Humphrey, eşi ve üç çocuğunun yanı sıra, şaşırtıcı bir şekilde, postacı Patrick Lancton'ın aile reisi olduğu dört kişilik başka bir ailenin yaşadığını öğrenmişti. Ev, özgün hallerini İkinci Dünya Savaşı'nda iki bombanın yok ettiği asansörsüz ve alçak dubleks daire bloklarının karşısında bulunuyordu. Kate hayaletlere inanıyor sayılmazdı ama inanmıyor da değildi. Bazen, yanında başka bir varlığı hissedip hissedemeyeceğini merak ederdi. Thames'in kasvetli sularında mavnaları aşağı yukarı çalıştırarak geçirdiği yıllardan ötürü elleri sertleşmiş, ayaklarını sürüyen yaşlı bir suret.

Kate koridorda titredi.

Dışarıda gökyüzü tüm renklerinden arınmıştı. Geçen ay saatler geri alınmıştı ve o günden bu yana günler kısalmıştı. Saat akşam 6'ydı ama gece yarısı gibiydi. Kapının üzerindeki camdan ancak seçebildiği ay bile gri bulut demetleriyle cansızlaşmıştı.

Çantasını yere bıraktı ve mesajı olup olmadığına bakmak için telefonunu cebinden çıkardı. Jake, onu özlediğini ve yedi buçuğa kadar döneceğini söyleyen bir mesaj yazmıştı. Jake'in adını orada görünce küçük, tanıdık bir heyecan hissetti. Ana ekranın kilidini açtı ve cevap yazmaya başladı.

"Sorun değil." Omuzları telefonun üzerine eğilmiş şekilde, başparmaklarıyla yazıyordu mesajı. Mesajı gönderdi, telefonu pantolonun cebine geri bıraktı ve ardından döndü, ışık düğmesini bulmak için elini duvarda gezdirdi.

Telefonun parlak ışığından allak bulmak olmuş gözleri, karanlığa uyum sağlamaya çalışıyordu ve düğme, olduğunu düşündüğü yerde değildi. Sıva boyunca, hafif tökezleyerek elleriyle aradı.

Telefonu kalçasında titreşti. Elini cebine uzattı ve arkasına dönerken onu gördü: Kendisine doğru yuvarlanan ve mürekkep lekesi gibi büyüyen top şeklinde bir gölge. Kendisini savunmak için kollarını kaldırmaya vakti olmadı. Duyduğu sesin eski boruların gıcırtısı ya da şekilsiz hayaletlerin homurtusu olmadığını, ona zarar vermek isteyen bir şey olduğunu çok geç anladı.

Ağır ve biçimsiz bir ağırlık kafatasına öyle bir kuvvetle darbeler indiriyordu ki boynu çatırdıyor ve kafası öne doğru düşüyordu. Dü-

şünceleri, önce parçalara ayrılıyor, ardından birleşerek parlak, göz kamaştırıcı bir beyaza dönüşüyordu. Kate yere düştü. Hep birisi ona saldırsa çığlık atabileceğini düşünürdü. Ama şimdi görüyordu ki Kate dehşet ânında sessiz kalmıştı. Kendinden geçerken, kahverengi, yapışkan bir suyun yüzünü kapladığını düşündü. Yoğun bir karanlığa doğru batmaktayken yavaş bir teknenin loş ışığını hayal etti ve akım onu nehir yatağının dibine çekerken, nafile yere, o ışığa ulaşmaya çalıştı.

Kendine geldiğinde, sağ bacağı uyuşmuştu ve sert, soğuk bir yüzeye dayanmıştı. Göz kapakları yapış yapıştı ve açabilmek çaba gerektiriyordu. Görüşü bulanıktı ve lenslerinden birinin gözünden kaydığını fark etti. Gözünün kenarları kaşınıyordu ve kuruydu. Gözlerini bir kere, iki kere, üç kere kırpıştırdı ve lens, olması gereken yere geri oturdu. Sürekli değişen bir desen belirginleşti: Titreyen ve ardından sabitleşerek karo zemine dönüşen kahverengi ve beyaz mozaik parçaları. Yanağı sıyrılmıştı ve üşüyordu. Yüzü karoların üzerinde, sağ omzu göğsünün altında konforsuz şekilde bükülmüş olarak yan yatıyordu. Sol ayak bileği, biçimsiz şekilde geriye doğru eğilmişti. Başı zonkluyordu. Ense kökünde pıhtılaşan bir sıvının sebep olduğu nahoş bir his vardı. Kanı düşününce bayılacak gibi oldu ve o görüntüden kurtulmak için bir dakikalığına gözlerini kapattı.

"Kate."

Bu onun adıydı.

"Kate."

İşte yine. Henüz kim olduğunu çıkaramadığı tanıdık bir ses adını söylüyordu.

"Gözlerini aç Kate."

Kafası hâlâ bulanıktı. Birisi bir kar küresini baş aşağı etmiş ve Kate'in düşüncelerini sim gibi dağıtmıştı.

"Kate."

Bir kadın sesiydi. Çok yakından olmasa da tanıdığı biriydi. Hakkında endişelendiği biriydi. Sonra, aniden, dank etti. Marisa. Tanrıya şükür. Marisa buradaydı. Arkasından eve girip davetsiz misafiri tedirgin etmiş ve Kate'i yerde yatarken bulmuş olmalıydı.

"Mrsssa," diye geveledi Kate. Ağzındaki dişlerden biri sallanıyordu. Dili şişmişti. Marisa'nın burada olduğuna sevindiğini söylemeye çalışıyor ama cümle ağzından "Çoğ mulu oldm," şeklinde çıkıyordu.

"Konuşma," dedi Marisa.

Kate gözlerini tamamen açtı. Marisa'nın terliklerinin kenarlarını görüyordu: Kate'in hep nefret ettiği kabarık bej patikler. Yaşlı işi

görünüyorlardı, Marisa ise çok gençti. Kate, kendisini tam olarak toparlayamamıştı. Ama şu an neden bunu düşünüyordu? Konsantre olması lazımdı. Yerden kalkması ve tıbbi yardım alması gerekiyordu. Marisa bir ambulans çağırırdı, emindi. Ama eğer dışarıdan yeni geldiyse Marisa neden terlik giymişti.

Kate, bükülen omzunu düzeltmeye ve kendisini süpürgeliğe yaslanmış şekilde oturur konuma getirmeye çalıştı. Bu bile, elektrikli yılan balığı çarpmış gibi bir acıyı kaburga kemiklerine gönderiyor ve acı omurgasından aşağı iniyordu. "Aaah!" diye haykırdı. Sallanan diş tamamen düşmüştü. Ağzının içinde bir oraya bir buraya dolaşıyor, dilinin altında takılıp kalıyordu. Kate öğürdü. Galiba kusacaktı. Dişi dışarı tükürdü. Diş, beyaz bir karoya, kan birikintisinin içine düştü. Yanağını tekrar yerin serinliğine dayayarak mide bulantısının geçmesini bekledi. Marisa neden orada öylece oturuyordu? Neden ona yardım etmeye çalışmıyordu?

"Doğrul Kate."

Marisa'nın sesi tekdüzeydi, neredeyse robot gibiydi. *Belki de bağrına taş basıyor,* diye düşündü Kate. Belki de Kate'in şoku atlatmasını sağlamanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyordu.

"Ambulans," dedi Kate. Diş artık ağzında olmadığı için kendisini anlatması şimdi daha kolaydı.

"Ambulansa ihtiyacın yok Kate. Gayet iyisin. Sadece konuşmak istiyorum."

Bu, Kate'in uyuşmuş beynine ulaşan ilk tuhaf sinyaldi. *Ah,* diye düşündü, Marisa'nın yardım etmeyeceği belliydi. Marisa, Kate'in tahmin ettiği gibi davranmıyordu. "Ah," dedi içinden, "ah."

Sonra, Kate, bacaklarını hareket ettiremediğini fark etti. Birbirlerine yapışmış gibiydiler, kaldırılamayacak kadar ağırdılar. Kafasını aşağı indirip koridor zeminine bakınca bacaklarının etrafına sıkıca sarılı ip yumakları olduğunu gördü. İpi tanımıştı, Jake'in evde spor için satın aldığı şeylerdendi. Hafta sonları, arka bahçedeki demir kapının sivri uçlarına sarar, göbek yağı yakmak için çömelme pozisyonunda ipi bir aşağı bir yukarı sallardı. Şimdi ip hareketsizdi, örgülü ağırlığını bacaklarında hissediyordu. Kate, ipi koridor zemini boyunca bakışlarıyla takip etti. İpin ucunun Marisa'nın elinde olduğunu görmesine saliseler kala anladı.

"Selam."

Marisa, yarı karanlıkta dik ve özgüvenli bir şekilde, ipi elinin ve bileğinin etrafında birkaç kez dolamış halde mutfak sandalyesinde oturuyordu. Sarı saçlarını omuzlarının etrafında serbest bırakmıştı.

Gri bir hırka, pis bir tişört giymişti ve sutyen takmamıştı. Hamile karnı çıkıntı yapmıştı. Bacakları yayılmıştı. Duruşunda tuhaf bir umursamazlık vardı. Kate'e Jake'in dizüstü bilgisayarında gördüğü Meryem Ana ve İsa portresini hatırlattı: Meryem Ana'nın altın yaprak şeklindeki arka planın üzerinde heybetli ve heyecansız göründüğü, orta çağ sonuna ait süslü altar panosundan bir bölüm. Dizinde ayakta duran yetişkin görünümlü bebekle ilişkisinin tek işareti, Meryem Ana'nın mavi ve sarı kumaş ile sarılı başının hafif eğikliğiydi. Bebeğin etrafına şık bir şekilde yerleştirdiği elleri bile çocuğun etine dokunmuyordu sanki.

"Jake ve sen ne zamandan beri yatıyorsunuz?"

Marisa soruyu sakince sordu ama yanakları kızardı. Her iki yanağın ortasındaki kırmızı nokta, şiddetli bir öfkenin çekirdeğine işaret ediyordu. Kate soruya şaşırmıştı. Durumun gerçek üstü tuhaflığından o kadar kafası karışmıştı ki sorulanı algılaması biraz zaman aldı. Bir saniyeliğine korktuğunu unuttu.

"Ne?"

"Beni duydun."

Kate güldü. Kendisini yeniden dik pozisyona getirmeye çalıştı ve bu sefer başardı. Ağırlaşmış bacaklarını iki koluyla tuttu ve ayakları vücudunun geri kalan kısmıyla yaklaşık doksan derecelik açı yapana kadar bacaklarını yarı itti, yarı taşıdı. Bu çabadan bitkin düşmüş halde, sırtı duvara dayalı oturuyordu şimdi. Burnunun ucundan ter damlıyordu. Elinin arkasıyla teri sildi. Elini kendisine doğru çektiğinde elinde kan vardı.

"Bana... ne... yaptın?" diye sordu Kate.

Marisa kaşını kaldırdı.

"Ah, Kate, Kate, Kate. Ben sana her ne yaptıysam senin bana yaptığının yanında sönük kalır."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Kate ağlamaya başladı. Ağladığı için kendisinden nefret ediyordu.

"Neden kan akıyor?"

"Üzülme. Yaşayacaksın. Kafaya küçük bir darbe sadece."

Kate, Marisa'yı hiç böyle soğuk ve mesafeli görmemişti. Kullandığı dil bile hastane jargonunu andırıyordu. Marisa genelde çok karmakarışık, darmadağınık ve anaç birisiydi. Kate, hep onun biraz umutsuz vaka olduğuna inanmıştı. Tuhaf, evet. Son zamanlarda davranışları dengesiz ve endişe vericiydi. Ama *bu yaptığı*, tahmin edebileceğinin ötesindeydi.

Doğrudan Marisa'ya baktı ve ardından Marisa'nın bir şey tutuyormuş gibi görünen ellerine indirdi bakışlarını. Koridor hâlâ kasvetliydi ama koridorun aşağısındaki açık bir kapıdan içeri ışık süzülüyordu. Işık, Marisa'nın ellerinin arasındaki küçük parıltıdan cılız bir şekilde yansıyordu. Kate bu ışıltının bıçak olduğunu fark etti. Marisa elinde bıçak tutuyordu.

Panik göğsünü tırmaladı. Kafasını döndürerek bir kaçış yolu bulmaya çalıştı ama yoktu. Pencere yoktu. Ayakları bağlıyken hareket etmenin bir yolu yoktu. Pantolonunun içinden bir ılıklık sızdı ve Kate, altına işediğini fark etti. Hâlâ ağlıyordu, artık hıçkırarak ağlıyordu, boğazı yanıyordu. Birisi duyar umuduyla çığlık atmaya başladı. Ama bu evdeki duvarların kalın olduğunu biliyordu. Komşularının gürültüsünü hiç duymamışlardı. Bir kere bile.

Çığlıklar Marisa'yı rahatsız etti.

"Sessiz ol Kate, sessiz ol."

Ama Kate çığlık atmaya devam etti çünkü çığlık sesi halen hayatta olduğuna dair güvenini tazeliyordu. Hâlâ umut olduğuna. Çığlık atıyordu. Kelimeler yoktu, sadece sesler vardı ve bunu yaptıkça Marisa'nın daha da tedirginleştiğini fark ediyordu.

"Kate, lütfen dur. Sus, sus, sus, şimdi. İyisin. İyisin. Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Marisa sandalyesinde öne doğru geldi ve bıçağı dikkatlice yere koydu. Kate, bunun mutfaktaki ahşap kesme bloğundan, bilenmesi gereken bıçaklardan biri olduğunu fark etti. Geçen gün domates dilimlemek için kullanmıştı ve bıçak o kadar kördü ki domatesin kabuğunu zedelemek bile zor olmuştu. Bu onu sakinleştirdi. Marisa bu bıçakla canını yakamazdı. Göstermelikti, o kadar.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Marisa. Şimdi sesi az öncekinden farklıydı, daha az boğuk ve daha hararetliydi. "Delirmek üzereyim ve sadece konuşmak istiyorum."

"Zaten öylesin," demek istedi Kate. "Delirmişsin." Bunlar, aklı başında bir insanın hareketleri değildi. Aylardır Marisa için endişeleniyordu: neredeyse hiç uyumayışı ya da yemek yemeyişinden, Kate'i sinsice izliyormuş gibi evin içinde gizli gizli gezişinden. Marisa'yı Oxford Sirki'ndeki metro istasyonunda kendisini takip ederken yakaladığı gün de vardı. Bundan o kadar korkmuştu ki Jake'e anlatmıştı.

"Sana kafayı takmış galiba," demişti Jake, Kate'in saçlarını okşayarak gözünün önünden çekerken. "Bir kadının başka bir kadına duyduğu hayranlık gibi bir şey."

Ama Kate bunun zararsız bir hayranlık olmadığını daha o zaman anlamıştı. Daha karanlık bir şeydi. Sanki Marisa aslında Kate'in yerinde *olmak*, onun bedeninde can bulmak, onun derisinden giysiler dikmek istiyordu.

"Bütün bunlar bebek için iyi olmayabilir," demişti Jake'e. "Onun için gerçekten endişeleniyorum. Ve söz konusunun sadece Marisa'nın esenliği olmadığını ikimiz de biliyoruz. Beni asıl ilgilendiren şey bebek."

İkisinin, bebek geldiği zaman olacaklarla ilgili planları vardı. Yapacaklarıyla ilgili. Marisa hayatlarından bir çıksa ne kadar mutlu olacaklardı.

"Biliyorum," dedi Jake. "Onunla konuşurum." Kate, Jake'in böyle yapacağına inanmıştı. Jake'e her zaman güvenirdi.

KAKTÜS TEAM

On Üç

ALTI YIL ÖNCE TANIŞMIŞLARDI. Jake, onun detayları hiç hatırlayamamasıyla hep dalga geçerdi. Yıldönümlerini ve Sevgililer Günü'nü küçük hediyeler ve birbirlerine uzun zamandır yaptıkları özel şakalara atıfta bulunan düşünceli kartlarla hatırlayan Jake idi. Ama, altı yıl önce tanıştıklarını Kate biliyordu çünkü her şey onun otuzuncu yaş gününde olmuştu. O dönemde, arkadaşlarından birinin yönettiği düşük bütçeli bağımsız bir filmin tanıtımı üzerinde çalışıyordu. Bir tür iyilikti bu aslında. Bu işten para kazanmıyordu ama sahneleri ilgi çeken ve anlatılması gereken bir hikâyeyi anlatan bu filme inanıyordu. Koruma altına alınmış ve danışmanlardan biri tarafından cinsel istismara uğramış on iki yaşındaki bir kızı konu alıyordu. Kate, geniş sayfa gazetelerden birkaç eleştirmeni filmin galasına gelmeye ikna etmişti ve eleştirmenler filmi beğenmiş, filmin gündeme oturmasını sağlayan beş yıldızlı yorumlar yazmış ve filmin bir avuç sinemadan daha fazlasına dağıtılmasını sağlamıştı. Kate'in arkadaşı Ajesh'in o sıralar gözüne girmeye çalıştığı büyük yapımcılardan biri ahlak duygusu olmadan doğduğunu keşfeden bir gençle ilgili senaryo geliştirmekle ilgileniyordu. Henüz çekim aşamasında olan filmin geçici ismi *Kötü Ergen* idi.

Dairesinden yürüme mesafesi uzaklığında olan bir Wandsworth barının üst katındaki odada yapılan otuzuncu doğum günü kutlamasına Ajesh gelmiş ve yanında Kate'in hiç tanımadığı birkaç adam getirmişti. Ajesh bunu hep yapardı. Yanında birilerini getirip getiremeyeceğini sormamıştı ama o kadar sempatik biriydi ki bunu ona asla çok göremezdiniz. Kendi işlerini yaptırmaya da insanları bu şekilde ikna ediyordu.

"Katie!" diye bağırdı odanın diğer ucundan. Kate'in ona Katie demesine izin verdiği tek kişiydi Ajesh. Üzerinde Topshop'tan o gün için aldığı dar mavi saten elbise ve o gün onun doğum günü partisi olduğu ve sürtük gibi giyinmeye izinli olduğu için giydiği, normalden daha yüksek topuklu ayakkabıları vardı. Şampanyadan sarhoş olmuştu Kate. Fitilli kadife kumaştan takım elbise giyen ve tanıdık kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlüklerini takan Ajesh'e gülümsedi ve ona doğru yürüdü.

"Doğum günün kutlu olsun, canım," dedi Ajesh ona sarılarak. "Vay anasını. Çok formdasın."

Bir kere yatmışlardı, üniversitedeyken. Güzeldi ama sürdürmelerine yetecek kadar iyi değildi ve her ne kadar zaman zaman Kate onu düşünse ve onu düşünmek Kate'i bazen tahrik etse de, ki Kate bunu Ajesh'e hiç söylememişti, görünüşe göre bu arkadaşlıklarının yakınlığını etkilememişti. Ajesh, sigara ve Red Bull kokuyordu.

"Teşekkürler," dedi Kate, reverans yapmak için geri çekilirken dengesini kaybederek. Düşündüğünden daha sarhoştu. Ajesh, kolunu Kate'in beline dolayarak onu sabitledi.

"Arkadaşlarımla tanış," dedi Ajesh, iki adamı öne getirerek. İkisi de takım elbise giymişti.

"İkiniz de takım elbiselisiniz," dedi Kate aptal aptal.

"Çünkü onlar çok önemli şahsiyetler ve bizim aksimize, doğru dürüst işleri olan doğru düzgün yetişkinlerden, değil mi arkadaşlar?"

Daha uzun boylu olan takım elbiseli öne doğru eğildi ve Kate'e içinde pahalı bir şampanya markası bulunan açık sarı kutuyu verdi.

"Umarım davetsiz gelişimiz sizin için sorun değildir," dedi. Güzel bir yüzü vardı ve gülümsemesi, memnun bir şekilde kırışan gözlerinin uçlarına kadar ulaşıyordu.

"Teşekkür ederim. Bu, normalde içtiklerimden çok daha iyi," dedi.

"Sana demiştim Katie. Aşırı klastırlar."

"Peki nereden tanışıyorsunuz?"

Ajesh'in eli hâlâ Kate'in belindeydi ve eliyle onun kalçasını okşuyordu. Bu, Kate'in hoşuna gidiyordu, güzel görünüyordu ve bu gece onun gecesiydi, biliyordu.

"Evet, Jake ve Steve," takım elbiseli adamlardan daha kısa boylu olanı Kate'e göz kırptı, "gelecek filmimin finansmanını sağlayacak."

"Tamamını değil," dedi Jake, hâlâ gülümsüyordu. "Güzel bir kadının otuzuncu yaş günü partisine davet edilmemizi sağlayacak kadarını."

Kate kaşlarını kaldırdı. Kendisini gevşemiş hissetti, sanki bütün kasları Jake'in bakışının sabit ağırlığı altında gevşiyordu. Bu ânın bozulması ihtimaline karşın, dikkatlice Ajesh'in elini eline aldı ve kalçasından uzaklaştırdı. Öne doğru bir adım atarak Jake'e yaklaştı. Farkındaydı, Jake'e yakın olması gerekiyordu, bunu fark etmişti. Önceden siyah olduğunu düşündüğü takım elbisesinin koyu lacivert olduğunu fark etti. Kravat takmamıştı. Kravatı çıkarıp katladığını ve ceketinin cebine koyduğunu sonradan öğrenecekti Kate. Gömleğinin en üst iki düğmesi çözülmüş, Kate'in o an yalamak istediği tenini üçgen şeklinde ortaya çıkarmıştı. Kate, parmak uçlarında uzanıp Jake'in vücudunun büyük ve güvenli kütlesine yaslanmak ve dudaklarını onun her bir santiminde gezdirmek istedi. Bu kadar aşikâr bir fiziksel arzuyu daha önce hiç hissetmemişti ve o kısacık anda Kate, o âna kadar deneyimlediği tüm sekslerin, tüm flörtlerin, ilişkilerin ve öpüşmelerin bunun yüzeysel bir öncüsü olduğunu fark etti. Bu zamana kadar hep yanlış yapmıştı Kate. Keşfedilecek engin, vahşi bir kumsal varken o, kumluk oyun alanında oynayıp durmuştu.

Tuhaf olansa çok konuşmamışlardı bile. Jake bar kapısından içeri girip partiye gelir gelmez sanki aralarında her şeyin tam olarak böyle olacağına dair sözsüz bir anlaşma yapılmıştı. Bu pervasızlık kaçınılmazdı.

O ilk heyecan patlamasından sonrasını çok hatırlayamıyordu Kate. Akşamın geri kalanı yanıp sönen ani ve kısa ışıklar halinde geliyordu aklına. İkisi "Mr. Brightside" şarkısında dans ediyorlar, ter içinde ve yüzlerinde kocaman bir sırıtmayla aşağı yukarı zıplıyorlardı. Jake'in gömleğinin yarısı pantolonundan dışarı çıkmıştı, takım elbisenin ceketini ise terk edeli çok olmuştu. Jake'in getirdiği şampanyayı şişesiyle içiyordu Kate, Jake son tortuları içebilsin diye şişenin dibine vuruyordu, sarı etiketli şişenin üzerinden Jake'in gözleri Kate'in gözleriyle buluşuyordu. Kate bir konuşma yaptı. Tüm arkadaşlarını karşısında görünce gözleri dolmuştu ama aslında söylediklerıyle etki lemek istediği tek kişi, herkesin kafasını görecek kadar uzun boyuyla odanın en gerisinde duran Jake idi. Kate, Ajesh'in ona küçük plastik

bir paket içerisinde verdiği toza parmağını daldırıyor, sonra parmağının ucunu yalıyordu. Işıklar, müzik ve mutlak hatasızlık duygusu. Ardından da herkes uyuşturucunun etkisinde ya da sarhoşken, veya hem alkolün hem uyuşturucunun etkisi altındayken Jake'in Kate'in elini kavrayışı, onu koridora çekişi, duvara dayayışı ve dili derinlerde, kendi vücudunun ağırlığını onunkine bastırarak Kate'i öperken kafasının arkasını kocaman avuç içiyle tutuşu.

Öpüşme uzun sürdü ve Jake kendisini geri çektiğinde, elleriyle Kate'in yüzünü kavrayarak başparmaklarının uçlarını Kate'in gözlerinin altındaki yumuşak deride gezdirdi.

"Hayatıma hoş geldin," dedi Jake. "Merhaba."

Jake, Kate'in dairesinde çok vakit geçirdi. Kate'in yatağı tek kişilikti ve dairesinde 193 cm'lik bir erkeğin kalıcı olarak taşınmasına yetecek yer aslında yoktu. Jake, onun için sorun olmayacağını söyledi ve giysilerini, düzenli bir yığın halinde Kate'in gardırobunun en alt rafına yerleştirdi. Her sabah işe gitmek için giyinmek üzere giysilerini en alttan çekip çıkarırken gömleğinin kırışmasından hiçbir zaman şikâyet etmedi. Kate, onu pantolonunu giyip kemerini takarken, kravatına kusursuz bir Windsor düğümü atmadan önce kollarını ceketinin içine geçirirken seyreder ve bu kadar olgun görünmesi karşısında büyülenirdi.

Aralarında sadece üç yaş vardı ama Kate'in işi resmi giysiler giymesini ya da yetişkinler gibi davranmasını gerektirmiyordu. Hatta, bunun tam tersiydi. Yirmili yaşlarının başındaymışsın gibi görünmek film sektöründe olumlu bir vasıftı. Bürosu Soho'nun merkezindeydi ve halen haftanın çoğu gecesi iş arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için dışarı çıkıyordu: ağır çerçeveli gözlükleri ve kutudan yeni çıkmış spor ayakkabılarıyla kendilerini rap yıldızı sanan erkekler ve asker pantolonları ve düzleştirilmiş saçlarıyla kendini spor şıklığında manken sanan kadınlar. Haftada bir ya da iki kere, içiciler, gece kuşlarına dönüşürlerdi ve içlerinden ayaktakımı bir grup sabahın erken saatlerinde kendilerini Groucho'da bulurdu. Duvarda asılı "Bu Kulüpte Katı Bir Uyuşturucu Karşıtı Politika İzlenmektedir" tabelasına rağmen tek bir tuvalet kabinine yığılıp çizgi çizgi kokainleri bölüşürken gözleri parlar, burunları seğirirdi.

Ardından sokaklarda kol kola sendelerlerdi. Siyah taksiler kornaya basıp taksiciler yoldan çekilmeleri için onlara bağırırken onlar, gençliğe özgü bir yaygarayla yolun ortasında yürürlerdi. Çöpçüler kaldırımları temizlemeye başlarken gece otobüsünü bekler, eve gider, birkaç saat uyuduktan sonra koyu renk gözlükler takıp leopar desenli

giysiler giyer, göz kalemi çekip halen bir önceki geceden kafaları güzel vaziyette işe dönerlerdi. Dün gecenin ışıltısının lekesi, eteğin kenarına yapışmış keneler gibi yüzlerine yapışırdı.

Onlara karşı gelinemezdi. Eğleniyorlardı. O kadar bilinçli, kendini ifade eden, gerekli bir *eğlenceydi* ki bu, yaşamanın tek yolu olarak görünüyordu onlara. Takım elbiselilere, "para babalarına", baş yöneticilere, maaşlı kölelere, bankacılara ve yönetim kurulu danışmanlarına acıyorlar, kendilerini onların zıddı olarak tanımlıyorlardı. Onlardan daha az maaş almaları, emekli aylıklarının olmaması, patronlarının onları kaliteli öğrenci stajyerler gibi kullanmaları umurlarında değildi. Prensipleri ne olursa olsun, önemli olan o prensibe bağlı kalmaktı. "Kişisel olan siyasidir," derlerdi birbirlerine, tutkulu bir şekilde başlarını sallayarak, ama bunun ne anlama geldiğinden aslında emin değillerdi. İşin, hayatın, ebeveynlerinin miras aldığı dünyanın kurallarını yeniden yazan anarşistlerdi onlar. Aynı zamanda filmler üretmeleri, hayal ürünlerini pazarlamaları ve gazetecilerden gizlilik anlaşması imzalamalarını istedikleri ve daha sonra düşüncelerini öğrenmek için onlara e-posta yazdıkları bedava özel gösterimlere küçük maden suyu şişeleri ve plastik tepsiler üzerinde Pret'ten aldıkları üçgen şeklindeki sandviçlerle gitmeleri haricinde. Ancak işlerinin ahlaki değeri ya da pozisyonlarının doğasında var olan tezatlar, İşçi Partisi'ne oy verdikleri ve çöplerini geri dönüştürdükleri sürece asla tartışmaya açık görünmüyordu onlara.

Bu kumpanyaya ilk katıldığında, Kate'in rolünün bir parçası, iki günlüğüne bir suit otel rezervasyonunun yaptırılacağı ve oyuncuların asistanlar, eğitmenler ve kokulu mum yakan görevlilerin eşliğinde döşemeli bir koltukta alışılmadık bir cazibe sisine bürünmüş halde oturacağı ve gazeteler, dergiler, radyo ve televizyondan muhabirlerin gelip aynı soruları tekrar tekrar soracakları eğlenceli gezilerin organize edilmesini sağlamaktı.

"Filan kişiyle çalışmak nasıldı?"

"Role nasıl hazırlandınız?"

"[Ünlü eşinin adını buraya yerleştirip] ile neden ayrıldınız?"

Bir de çocuğu olan kadınlara münhasıran: "Hepsini bir arada idare etmeyi nasıl başarıyorsunuz?"

Kate banyoda, mermer kaplı küvetin kenarına oturur, ünlü kişinin ekibi tarafından önceden özellikle yasaklanmış soruların sorulması ihtimaline karşın, ihtiyatlı bir şekilde dinlerdi. Çok garip bir durumdu. Röportaja katılması gerekmiyordu ama yine de katılacağını ve gazetecinin ünlü kişinin konfor alanını ihlal ettiğini duyması halinde

banyodan bir hologram gibi çıkıp röportajı bitirmesi gerektiğini orada bulunan herkes biliyordu. Kate bunu yapmaktan nefret ediyordu ve öncesinde hep asabı bozuluyordu. Gazeteciler çoğu zaman ondan çok daha yaşlı oluyordu ve onları, ifade özgürlüğünü inkâr ediyormuşçasına, bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini söyleyerek haşlamak tuhaf bir duyguydu. Neden istediklerini soramıyorlardı ve ünlü kişi cevap vermek istemediğini neden kendisi söyleyemiyordu?

Pazarlama bölüm başkanı ve patronu Mica'ya bunu bir keresinde sormuştu. Mica doğrudan gözlerinin içine bakmış ve "Çünkü ünlüler yetişkin bebekler gibidirler ve kendileri adına bir şeyleri yapmaları için başkalarına ihtiyaçları vardır. Kendi kararlarını verme yeteneğini kaybederler."

Kate, kısa ve sinirli bir kahkaha atmıştı. "Bu biraz genelleme oldu, değil mi?"

Mica ona baktı. Büyük, altın halka küpeler takmış, mat mercan rengi ruj sürmüştü ve saçları öyle kısacık kesilmişti ki sanki kafatası görünecekti. Kendi çağında göz korkutucuydu.

"Bebeğim, neyin neden yapıldığını sormak senin işin değil," demişti Mica. "Senin işin bunu yapmak, tamam mı?"

"Tamam ama..."

"Hayır. Yapmamamız gereken şey bu, biliyorsun bebeğim. Bunu ikili bir tartışmaya dönüştürmüyoruz. Harika film tanıtımımızın, bir mankafanın sözleriyle gasp edilmesini istemiyorum... Bilmiyorum... Hitler tamamen kötü biri değildi."

Kate homurdandı. "Tabii tabii."

"Şaşıracaksın bebeğim," dedi Mica. Masasından kalkıp kollarını kavuşturunca altın bileziği tıngırdadı. "Şaşıracaksın."

Kate, Mica'nın tavsiyesini dinledi. "Tükendiğini" ve daha ağır ilerleyen, daha anlamlı bir varlık sürdürmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek yüksek kalite taytlar ve kristal yüz masaj ruloları üreten bir yaşam tarzı markası kurmak için işi bırakan eski patronunun yerine geçene kadar kendisine söyleneni yaptı. Kate, bir keresinde eski patronunun bu internet sayfasından bir şeyler almıştı. Pahalı olsa da iyiydi. Taytlar eline ulaştığında ayak bileklerinde dikey sarı fermuarları vardı.

Birkaç ay sonra, yönetmenin Nazi soykırımını inkâr eden kötü şöhretli biri tarafından yazılmış bir kitabın "haksız sayılmayacağını" söylediği bir basın toplantısı yapıldı. Bu toplantıdan sonra şirketin filmlerinden biri gişe hasılatında dibe vurdu ve Kate, Mica'nın söylediklerini hatırladı. Kate şaşırmamıştı bile. Yönetmenin söyledikleri hakkında filmin dağıtımcılarına bir kriz yönetimi bildirisi karaladı.

Kate'in tüm dikkati olayın kötü neticelerinin üstesinden gelmek, basının dikkatini dağıtmak ve yönetmenin daha sonra okumadan imzalayacağı taslak özür metnini hazırlamaya yoğunlaşmıştı. Özür metnini Twitter'da yayınladılar ve metin 25 bin beğeni aldı.

Kate, artık kendisi gibi benzer bir idealizm ve bilgisizlikle yola çıkan kızlar görüyor, Mica'nın o zamanlar kendisini ne kadar sinir bozucu bulduğunu anlıyor ve kendisinin de bu sektörü ne kadar kanıksadığını fark ediyordu: Başlangıçta fark edilemeyecek şekilde ve sonra, birdenbire, bir gecede olmuşçasına. Ana akım filmlere olan sevgisini kaybetmiş, sanatın insanları değiştirme gücü hakkındaki eski inanışlarını unutmuş ve reklam kampanyaları, bedava otel suitlerinin büyük masrafları, film festivallerindeki bitmek bilmeyen kulis çalışmaları ve Hollywood'un çok ünlü kişilerinden saat gece 3'te gelen ve Soho'da baklagiller ve tam tahıllardan oluşmuş beslenme şekline uygun yemekler pişiren bir aşçı bulmak gibi aptalca istekleri küçümser olmuştu. Ajesh ondan *Kötü Ergen*'de yardımcı olmasını istediğinde bu fırsata bu yüzden balıklama atlamıştı. Bir şeyleri önemsemekten zevk alıyordu: ön odada, açıldığında çalışma masası olan katlanır masada gece geç saatlere kadar çalışmayı seviyordu. İş arkadaşlarıyla eskisi kadar sık dışarı çıkmayı bırakmış ve bunu özlemediğini fark etmişti. Artık daha yaşlıydı ve enerjisi yoktu. Kokain yorucu olmaya başlamıştı ve sanki bir bilgisayar oyunu oynuyormuş da bir sonraki seviyenin açılmasını bekliyormuşçasına bunun yerine bir şey koymaya hazırdı. Jake otuzuncu doğum günü partisine girdiğinde anlamıştı. Beklediği şeyin bu olduğunu anlamıştı. Beklediği sadece Jake'in kendisi değildi, Jake'in temsil ettiği her şeydi. Yetişkinlik. Birliktelik. Durulmak. Ortamlardan çekilmek.

Jake çok samimiydi ve Kate de bunu sevmişti. Jake dünyada yaşamıyordu, dünyayı anlamıyordu. Şatafat ona hükmetmiyordu ya da isimlerden etkilenmiyordu. Sayıları, hesap tablolarını ve anlam ifade eden matematiksel sonuçları seviyordu. Ama Kate'i de çok seviyordu, bu çok aşikârdı. Üç ay geçtikten sonra Kate'ten yanına taşınmasını istemişti. Kate'in dairesi kiraydı ama Jake, akıllılık edip kendi dairesini emlak piyasası hareketliliğinden önce satın almıştı. Parkın yakınındaki Battersea'de bir apartman bloğunda odaları farklı katlarda bulunan bir evdi. Eski Kate olsa bu eve burun kıvırır, aşırı gösterişli ve fazla yerleşik bir yaşam olacağını düşünürdü: Güneybatı Londra'da günün birinde kendi aile mülkünü yönetmek gayesiyle mesleklerinde uzmanlaşana kadar okumuş, kırmızı pantolon ve şişme yelekler giyen genç erkeklerin oturduğu bir kısım. Ama otuz yaşın-

daki Kate, yirmi beş yaşındaki Kate kadar peşin hükümlü olmamaya karar vermişti. Ayrıca, Jake'in maaşı onunkini gölgede bırakıyordu ve Jake, ipoteğin büyük bir kısmını ödemeyi teklif ediyor, Kate'ten sadece ufak bir katkı bekliyordu.

Daire, Kate'in tahmin ettiğinden daha güzeldi: alçak tavanlar ama büyük pencereler, iki yatak odası ve bir ebeveyn banyosu, Fas kilimleriyle kaplı yerler, Jake'in annesinin Jake'e verdiği desenli çanak çömlekle dolu asma beyaz rafları olan bir mutfak. Ana banyoda Jake'in "ıslak oda" dediği devasa bir duşakabin vardı.

"Bu bir duşakabin Jake," diye ısrar etmişti Kate oraya taşındığında.

"Islak oda o," demişti Jake, Kate'i omuzlarından hafifçe yakalayıp baş parmaklarını beline basturıp oradaki yumruları masajla gevşeterek. "Emlakçı öyle dedi."

Kate, güldü.

"Ah, peki. *Öyleyse*... yani emlakçılar her zaman doğruyu söyler. Dolayısıyla..."

Jake kafasını eğdi, Kate'i öptü ve Kate, onun sert sıcaklığını ve kalbinin güvenilir atışını hissederek kendisini ona doğru bastırdı.

"Seni seviyorum," dedi Kate. Bunu hiçbir zaman bu kadar içten söylememişti.

Seks iyi geçmişti. Son derece dürüst olması gerekirse, şu âna kadar yaptığı en iyi seks değildi ama bağlamsal olarak başarılı olmuştu. Bağlam, bu adamın onu seven, iyi bir erkek olmasıydı. Geçmişte yaşadığı inanılmaz seksler hep performanslarıyla gurur duyan ve duygusal bağlanmaya çok az ilgi duyan güvenilmez narsistlerle olmuştu. Karnındaki kaygı baloncuklarını kaynayan romantik bir tutku sanmış, aşkın insanı hiç gerçekleşmeyecek bir yolculuğu bekleyen yarı dolu bir valiz gibi tedirgin hissettiren bir şey olduğu yanılgısına kapılmıştı.

Jake ise, tam tersine, evi gibiydi. Güvende hissettiriyordu. Yatak odasında dikkatliydi. Her zaman Kate'e ne istediğini sorar, onu incitmekten, rahatsız hissettirmekten ya da bir şekilde memnun edememekten korkardı. Kate'in istediği ise hükmedilmek ve sikilmekti. Temiz bir şekilde ve muhabbet etmeden. Normal hayatında, yatak odasında devam etmesini istemeyecek kadar çok konuşuyordu. Tartışmaktan, insanların neye ihtiyaçlarının olduğunu bilmemelerinden yılmıştı. Ama bunun utanması gereken bir şey olduğunu hissediyordu ve gizli arzuları, feminist tarafını dehşete düşürüyordu. Dolayısıyla, Jake ile seksin normalliği, kendine has bir rahatlama şekline dönüşüyordu.

Jake ile ilgili en tahrik edici şey, Kate'i çok istemesiydi. Bu, Kate'e kendini şehvetli ve arzu edilir hissettiriyordu. Birlikte vakit geçirdikçe seks de daha iyiye gidiyordu. Jake, Kate'in vücudunun Jake'in dokunuşuna nasıl cevap verdiğini öğrenmeye başlamıştı ve Kate, salt fiziksel bir varlığa mümkün olabildiğince dönüşene kadar düşüncelerinden kopmaya çalışıyor ve bu işe yarıyordu. En azından bir süreliğine.

On Dört

DAHA SONRA GERİYE BAKTIĞINDA, hayatları yolundan çıktıktan sonra, Kate kendisini işlerin ters gitmeye başladığı ânı saptamaya zorlayacaktı. O zamanlar bunun öneminin farkında değildi ama, geriye dönüp baktığında nihayet bu ânın Jake'in annesiyle tanıştığı an olduğu sonucuna vardı. Aralarında ilk defa bir gerilim yaşanıyordu ve mutfağın zemininde uzun zaman önce kırılmış bir bardaktan bir parçacık gibi orada duruyordu bu huzursuzluk: Sabah yalın ayak üzerine basana, keskinliği derinizin altına yerleşip kalana kadar göze çarpmıyordu.

Annabelle'den davet geldiğinde altı aydır birlikteydiler. Jake'in annesi onu her pazar akşamı saat 5'te "arayı kapatmak" için çağırırdı. Jake annesiyle oturma odasındaki koltuğun üzerinde sohbet ederken Annabelle'in sesinin tiz tınısını duyabilirdi Kate. Jake onunla konuşurken başka biri olurdu. Daha muhtaç biri, hâlâ bir şekilde onaylanmayı arzuluyormuş gibi.

Yetişkin bir erkeğin annesiyle bu kadar güdümlü ama aynı zamanda boğucu bir ilişkisinin olmasını tuhaf buluyordu Kate. Jake'in akşam saat 5 randevusunu unuttuğu ender durumlarda, Annabelle korumacı ve incinmiş davranırdı. Bir keresinde Kate ile Jake, pazar akşamı

sinemaya gitmişlerdi, dışarı çıktıklarında Jake telefonunu açmış ve Annabelle'den dört cevapsız arama ve Jake'in nerelerde olduğuna dair birbirinden telaşlı üç mesajla karşılaşmıştı.

"Lanet olsun," demişti Jake. "Arasam iyi olacak. Yoksa çok merak eder."

"Tamam," diye cevaplamıştı Kate kendisini Jake'in kolundan kurtararak. Karışmayacaktı ama yine de bunun tuhaf olduğunu Jake'in bilmesini istiyordu.

Jake annesini aramıştı da Annabelle öyle yatışmıştı. Ertesi gün Jake, Annnabelle'e bir buket çiçek göndermeyi ayarlamıştı. Kate'e göre bu kesinlikle abartıydı.

"Sanırım hayatında ben dışındaki tek kadının annen olmasına sevinmeliyim," diye takılmıştı Kate, aslında bu bir şaka değildi.

"Seks yapmak istediğim tek kişi sensin."

Bu yeterince rahatlatıcı değildi. Annabelle'i eleştirmediğini ya da kendisini ondan uzaklaştırmaya çalışmadığını fark etmişti Kate.

"Çok şükür."

"Seni sevecek."

Bu da Kate'in duymaya ihtiyacı olan şey değildi.

Konu orada kapanmıştı. Jake, annesiyle arasındaki yakınlığın sebebinin Jake'in tek erkek çocuk ve en büyük çocuk olması olduğunu, bu yüzden Annabelle'in ona güvendiğini söylemişti. Ama kız çocuklarının ya da kocasının, Jake'in babasının, üstüne düşmemesi tuhaf geliyordu. "Ah, Chris bu tür şeylerde çok başarılı değildir," demişti Jake, başka birinin sabit düşüncesini papağan gibi tekrarladığını gösteren bir gerçekçilikle. Babasının itibarını azaltmak istediğinde ona ilk adıyla hitap ederdi.

"Ne tür şeylerde?" diye sormuştu Kate.

"Yani, çok cana yakın, iyidir filan ama çok güçlü karakter sahibi biri değildir. Güçlü olan annemdir."

"Doktor olduğunu sanıyordum?"

"Emekli pratisyen hekim. Hiçbir zaman tam anlamıyla üstün başarılı biri olmamıştır."

"Peki ya kız kardeşlerin?"

Jake irkilmişti.

"O çetrefilli bir durum. İkisi yurtdışında yaşıyor. Millie ise hiç aramıyor..."

"Annen onları arayabilir ama."

"Arıyor. Ama annem ve ben hep birbirimize daha yakın olmuşuzdur."

Sonra yapmakta olduğu şeye geri dönerdi: Kolunu Kate'in omzuna dolamış vaziyette TV'de ragbi maçı seyreder ya da işletme yönetimi stratejisi hakkında bir kitabın sayfalarını hızla çevirirdi. Böylece konu orada kapanırdı. Kate'in sorularında hiçbir zaman bir alt metin ya da gizli bir sebep sezmezdi. Onun hakkında hep en iyisini düşünür ve söylediklerini dışarıdan göründüğü gibi kabul ederdi. Bu onun bilinçsiz sevimliliğinin bir parçasıydı, Kate bunu bilirdi ve birbirine zıt iki şeyi aynı anda isteyemezdi.

Bu yüzden Jake'in ailesi en çok kaçınılan konuydu. Ayrıca Annabelle ve Chris yüzlerce mil ötedeki Tewkesbury'de yaşıyorlardı ve Kate onlarla zaman geçirmek zorunda olmadığı müddetçe mevcut durumdan memnun olduğunu düşünüyordu.

Ama sonra, pazar akşamı telefon görüşmelerinin biri aracılığıyla davet geldi. Jake her zamanki gibi kanepede oturuyordu ve Kate, gazete eklerinden birine göz atmak için yatak odasına gitmişti. Jake'i konuşurken duydu.

"Evet anne."

"Her şey yolunda, sağ ol."

"Ah, aslında bu hafta çok yoğun değildi. Anlaşma onaylandı, iyi yani."

"Evet."

"Hmmm, hıhı."

"Ah, tamam. Aynen."

"Şu an yanımda değil aslında. Dur sorayım."

Kapı boşluğundan yatağa doğru yürümüştü, telefonun kablosu uzamıştı.

"Annem," demişti Jake. "Seninle konuşmak istiyor."

Kate, azar işiteceğine dair tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Sanki Annabelle, Kate'in onun çok beğenilen oğluna göre olmadığını kesin bir dille bildirecekti. Telefonu almadı ama eşofman üstünün şapkasını kafasına geçirdi ve kafasını yumuşak pamuğun içerisine bir çocuk gibi iyice soktu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Jake dudaklarını oynatıp konuşur gibi yaparak "Alsana!" dedi telefonu ona doğru sallarken.

Kate uzandı ve ahizeyi kulağına bastırdı.

"Alo?"

"Merhaba Kate?"

Ses net ve buyurgandı.

"Evet."

"Ben Annabelle, Jake'in annesi."

"Evet, biliyorum."

Annabelle keskince güldü. Kate, ona karşı kaba davrandığını anlamıştı.

"Nasılsınız?" diye sordu, sesi sahte bir neşe takınmıştı. "Sizinle konuşmak ne güzel!"

"Seninle konuşmak da güzel Kate, hakkında bu kadar çok şey duyduğum bir isme hitap edebilmek çok güzel. Sanırım sen ve Jake..." kısa ama anlamlı bir duraksama oldu, "... *flört ediyormuşsunuz*. Üç ay civarında bir süredir, değil mi?"

"Aslında altı ama..."

"Altı! Aman tanrım!"

Kate, kapı kasasına dayanıp kollarını kavuşturmuş, alnında hafif bir çatıklık olan Jake'e baktı. Acaba ilişkilerinin süresini annesi kendisini tehdit edilmiş hissetmesin diye kasıtlı olarak mı kısaltmıştı?

"Ve birlikte çok fazla vakit geçiriyorsunuz," diye devam etmişti Annabelle. "Ne zaman arasam Jake'in evindesin galiba."

"Şey, ben..." Demek ki Jake birlikte yaşadıklarını annesine söylememişti. "Evet," diye kısa kesti güçsüz şekilde.

"Dinle lütfen. Ocakta tavuk, deniz ürünleri ve tavşanlı pilavım olduğu için mutfağa gitmem gerekiyor ama Jake'e bir hafta sonu öğle yemeğinde sizi ağırlamak istediğimizi söyledim. Size uygun olan bir zamanda. Gençlerin ne kadar yoğun olduklarını bilirim, o yüzden siz uygun bir tarih seçin, biz size uyarız. Ayın yirmisi olmasın ama. Yirmisinde olmaz çünkü o gün koromuz var. Aslında on üçü de uygun değil ama başka bir tarih *harika* olur."

"Teşekkürler," dedi Kate, bu en sevmediği davet şekli olmasına rağmen. Birisi kesin bir tarih belirtmediğinde bir bahane bulmak da imkânsız oluyordu. "Harika olur."

"Güzel. Sabırsızlıkla bekliyoruz."

Aralarındaki sessizlik biraz fazla uzadı. Kate, yatağın ucundaki ayaklarına baktı. Kahverengi örgü çorap giymişti. Ayaklarının arkasında parktaki ağaçların tepelerini ve ince kırmızımsı pembe bulut izini seçebiliyordu."

Bana tekrar Jakey'i verebilir misin?"

"Ah, evet. Tabii ki. Affedersiniz."

Telefonu uzattı. Jake kaşlarını kaldırdı ama Kate arkasını döndü ve dergisini okuyormuş gibi yaptı. Kate, ebeveynlerle tanışmaktan nefret ederdi. Bu yüzden Jake'e bu gibi bir öneride bulunmamıştı. Kate'in annesi ve babası müthiş, sessiz, Tory'e oy veren, yarı müstakil ev insanlarıydı ama Kate'in şu an olduğu kişiyle pek ilgileri yoktu. Onu anlamıyorlardı, o da onları anlamıyordu ve her iki taraf buna saygı

duyuyordu. Aile kurumundan kopup kendilerini keşfedemeyen yetişkinlere güvenmiyordu Kate. Ta kırsal kesime gidip sadece oğullarıyla bir ilişki sürdürmeyi seçtiği için havalı Annabelle ve mahcup Chris'e neden el pençe divan olması gerektiğini, geleneğin kurallarına neden itaat etmesi gerektiğini anlamıyordu.

Jake yanına yatmaya geldiğinde yatak çöktü. Kate, Jake'in vücudunun kendisininkine sokulduğunu, dizlerinin kıvrılarak Kate'in dizlerinin arkasına oturduğunu hissetti. Jake, Kate'in boynunu öptü.

"Her şey yolunda, değil mi?" diye sordu. "Bunun nefret ettiğin bir şey olduğunu biliyorum ama sana gerçekten minnettarım."

Kate'in omuzları yumuşadı.

"Annem seni sevecek. Biliyorum."

Kate ona döndü ve dudaklarını öptü.

"Senin için yapacağım."

Ve Kate, sözünün eriydi.

Üç hafta sonra, arabayla Tewkesbury'e gittiler. Araba onların ortak satın aldıkları ilk ciddi şeydi. Jake, uygun bir seçenek bulana kadar *AutoTrader* internet sitesini günlerce taramıştı: kilometre sayacında makul miktarda mil bulunan ve önündeki ne Jake'in ne de Kate'in önemsediği bir çizikten ötürü 2 bin pound'a satılan gümüş rengi bir Volkswagen Polo. Arabanın tarifi, arabanın sadece "kadın sürücüler" tarafından kullanıldığı gerçeğine karşı onları uyarıyordu. Bu, Kate'e komik gelmişti.

"Onlara bir e-posta yazıp bunların ne *tür* kadınlar olduklarını sorabilir miyiz?" diye sormuştu, Jake'in başının arkasını onun sevdiği şekilde kaşıyarak.

"Ne tür bir kadından araba satın almak istemezsin?" diye sormuştu Jake gülümseyerek.

"Bir fahişeden. İffetsiz bir kadından. Çok fazla likra giyen ve en iyi arkadaşının kullandığı arabanın yolcu koltuğundan dışarı sigara üfleyen bir kadından."

Jake, Kate'in TLC'nin "No Scrubs" şarkısına yaptığı atfı anlamadan gülmüştü. Aslında hiç müzik dinlemez, spor yorumlarını ve izleyicilerle telefon bağlantısı kurulan radyo programlarını tercih ederdi. Ama ikisi de Oasis'i seviyordu.

"Söz konusu kadınları inceleyelim," demişti Jake, Kate'i kucağına çekip ata biner konumda oturtarak. "Eğer onları yetersiz bulursak, arabalarını almayı reddedelim."

Öpüşmüşlerdi ve Kate geri çekilip Jake'in yakışıklı, içten yüzüne baktığında, daha önce kimseden bu kadar hoşlanmadığını düşünmüştü

kendi kendine. Onu seviyordu elbette ama birine âşık olmak ondan hoşlandığın anlamına gelmiyordu genelde. Jake'te, hem aşkı hem de hoşlanmayı hissediyordu.

Arabayı satın almak için Lambeth'teki 1950'lerden kalma az katlı apartmana geldiklerinde görünürde kadın yoktu. Parayı alan ve anahtarı veren bir erkekti.

"İşte, dostum, ataerkillik bu şekilde işliyor," demişti Kate, Jake park alanından geri geri çıkarken ve o yolcu koltuğunda otururken.

"Arabayı iyi fiyattan bulup almamızı sağladığına göre sadece bir günlüğüne ataerkilliği takmasam sorun olur mu?" diye sormuştu Jake, direksiyonu kendi etrafında döndürürken.

"Sorun olur mu, emin değilim ama bu seferlik seni ihbar etmeyeceğim."

Jake'in çıplak önkolunda çillerin oluşturduğu çizgide parmak uçlarını gezdirmişti ve ardından sevişmişlerdi. Kate, kendini araba kaputuna gelişigüzel yatmış, boşalırken arabanın motorundan gelen ısının sırtının en dar kısmında hissettiğini hayal etmişti.

Jake'in anneleriyle tanışmaya giderken arabada yine bunu düşündü Kate. Arabada bilfiil hiç sevişmemişlerdi. Çok küçük ve rahatsız olacağını biliyordu ama yine de bu fikir hoşuna gidiyordu. Güler ve sapık olduğunu düşünür diye bunu Jake'e teklif etmeye utanırdı. Jake'in sekse karşı tavrı hayata bakış açısıyla benzerdi: Gereksiz zorluklar ne kadar az olursa o kadar iyiydi.

Sürücü koltuğundaki Jake'e yan profilden bakmak için döndü. Arabayı her zaman o kullanırdı çünkü bu konuda daha başarılıydı. Yüzü, dün bir battaniye, bir şişe pembe şarap, baget ekmek ve bir kap süpermarket humusu alıp öğleden sonranın ılıklığında keyiflendikleri Battersea Park'taki piknikte güneşten yanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Jake.

Kate başını salladı.

"Endişelenme. Harika görünüyorsun."

Endişeli olması gerektiğini düşünmesine rağmen Kate endişeli değildi. Kibar ve cana yakın olabilir ve görevini yapabilirdi ama bunun dışında Jake'in annesini kazanmaya ya da onunla sahte bir yakınlık kurmaya çalışmamanın daha akıllıca olacağını hissediyordu. Annabelle ile arasına mesafe koymanın daha iyi olacağı doğuyordu içine.

Sohbetten kaçmak için radyoyu açtı. Bir pop yıldızının reverb cihazında ağır yankı yapan sesi arabanın içine süzüldü. Her ne kadar endişeli hissetmese de giysilerine çok özen göstermişti Kate. Annabelle'i etkilemesi gerektiğinden değil, olabildiğince özgüvenli

görünmek istediğindendi ve bu sebeple, en sevdiği kısa kesilmiş kot pantolonunu giymiş, bir çift platform topuk kuşanmış, kısa ve kalın altın kolyesini ortaya çıkaracak şekilde düğmeleri açılmış kahverengimsi sarı, ipek bir gömlek giymişti. Bu sabah saç kurutma makinesini kullandığı için saçları normalden daha düzdü, saçının alışılagelen düzensizliği şimdi daha parlak bob kesim bir saça ehlileştirilmişti. Kırmızı ruj, siyah maskara, her iki yanağın tombul kısımlarına hafif allık. O kadar. Jake'in kırmızı ruju sevdiğini biliyordu. Bunun Kate'i daha Parisli gösterdiğini söylerdi ve Jake'in bunu her söyleyişinde, erkek ihtirasının göze çarpan aşikârlığına gülerdi Kate.

Chiltern Tepeleri, Swindon'ın sonsuz dolambaçlı yolları ve ardından Cotswolds'un değişik renklerdeki aşırı yapmacık evlerinin arasından geçtikten sonra Jake'in nihayet sinyal verip evin bahçesine doğru kısa bir yola dönmesi ve ardından kırmızı tuğladan muhteşem bir evin avlusuna çıkmaları üç saat sürdü. Çocukluğunun geçtiği evi anlatırken Jake orayı çiftlik evi olarak adlandırırdı ama Kate eve baktığında, bu evin gerçek bir çiftlik evi olmaktan ziyade sosyetik birinin hayalindeki çiftlik evi olduğunu fark etti. Çatıda dört tane baca saymıştı ve pencerelerin her birinin etrafında taş oymacılıkları vardı. Ön kapı girişinin her iki tarafında kusursuz biçimde budanmış iki minyatür ağaç duruyordu. Yapraklı dallar, itaatkâr biçimde kesilerek gösterişli yeşil küreler haline getirilmişti. Evin araba yolundaki mucurlar o kadar temiz görünüyordu ki sanki yapay bir dekordu. Evin etrafı tarlalar ve ormanlarla kaplıydı ve Kate arabadan kuş sesleri eşliğinde indi.

"Benimle gerçekten dalga geçiyorsun," dedi Kate, Jake tutması için eline ona uzatırken.

"Efendim?"

"Burası çok güzel."

Jake kızardı. "Teşekkürler."

Kate bunu samimi olarak söylememişti. Güzel yanlış kelimeydi, fark etmişti. Göz korkutucuydu ve gözü korktuğu için kendisinden nefret ediyordu.

Onlar süslü Viktoryen zile basmadan kapı açıldı.

"Canım!"

Annabelle evden hızla çıktı ve kafasını Jake'in boynuna gömerek sarıldı. Bu kucaklaşma Annabelle, Jake'i serbest bırakana kadar birkaç saniye sürdü.

"Sen de Kate olmalısın."

Annabelle öne çıkarak Kate'in ellerini kendi ellerine aldı.

"Dur sana bir bakayım," dedi Annabelle ve bakışlarını Kate'in vücudu üzerinde dolaştırdı. "Çok *zayıfsın*, değil mi?"

Jake güldü.

"Anne, yapma! Takmışsın kiloya."

"Ah, takılıyorum sadece. Biz kadınlar için bu bir iltifattır, değil mi canım?"

Kate'i kemikli bir kucaklaşmaya zorladı. Kate, gözlerini devirmemek için kapatmak zorunda kaldı.

"Seni görmek o kadar güzel ki," dedi Annabelle, Kate'in omzunun arkasından Jake'e bakarak. "İçeri girin. İçeri girin."

Kucaklaşma ansızın sona erdi ve Annabelle eve girdi.

"Sizinle tanışmak da güzeldi," diye cevap verdi Kate, Annabelle'in uzaklaşan sırtına.

Koridor havalıydı. Yerler, Kate'e yatılı okulu hatırlatan kırmızımsı kahverengi bir desenle döşenmişti. Loş ışıkta, Annabelle'e ilk defa doğru düzgün bakabilme fırsatını yakalamıştı. Uzun boylu bir kadındı, dimdik ve şık. Vücudu, narinden ziyade güçlüydü. İnce altın yüzüklerle çevrelenmiş uzun parmakları, büyük elleri vardı. Çok esmerleşmişti ve yüzünün sağ tarafında, karaciğere benzeyen iki leke, solgun kahverengi bir yarımada oluşturmuştu. Gözleri, baktığınızda altındaki kumu görebildiğiniz sığ deniz suyu gibi, mavinin en berrak haliydi. Adaçayı yeşili bir kamisol atletin üzerine beyaz, tiril tiril keten bir hırka, altına da beyaz keten pantolon ve derinin arkada ayak bileklerini ortaya çıkaracak şekilde aşağı doğru kıvrıldığı soluk mor Fas terlikleri giymişti.

"Merhaba, baba," dedi Jack ve Kate, kapı aralığından beliren ufak ve ince yapılı bir figür fark etti. Chris oğlunun elini sıktı ve ardından Kate'in karşısına gelerek onu her iki yanığından hafifçe öptü. Merhametli gözleri vardı ve dirsekleri yamalı bordo bir kazak giymişti. "O uzun ve zorlu yolculuğa katlanarak buraya gelmeniz çok nazik bir davranış," dedi, sesi evin yankılı kasvetinde kayboluvermişti. Baş işaretiyle aydınlık ve çiçekli, tombul koltukların vadi zambağı desenleriyle kaplandığı ve kendisinin misafir odası dediği odaya çağırdı onları. "Şimdi, içkiler."

Kitap raflarıyla kaplı duvarın altındaki içki dolabına doğru yavaşça yürüdü. Kate, Kenneth Clark'ın *Medeniyetler* belgesel dizisinin bir kopyasını ve gümüş çerçeveli birkaç adet karışık saçlı çocuk fotoğrafını gördü. Battersea'deki çiçekçiden getirdiği bir demet laleyi hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Lalelerin sapları kahverengi paket kâğıdına yapışmış, kâğıt sırılsıklam olmuştu.

"Ah, söylemek isterim ki Annabelle, bunlar senin için."

Annabelle ona tuhaf tuhaf baktı. Dalgalanan keteniyle uzandı ve çiçekleri aldı. Üstünü lekeleyebilirler korkusuyla biraz uzakta tutuyordu. Gülümsedi ama gülümsemesi, gözlerine pek yansımıyordu.

"Kate, teşekkürler," diye mırıldandı. "Sana burada resmi davranmadığımızı ve bana Annabelle demen gerektiğini söyleyecektim ama senin bunu hemencecik yapacak kadar rahat hissetmene çok sevindim." Çiçeklerin kokusunu içine çekmek için başını öne eğdi. "Bunları bulabilmeniz zekice. Normalde kesme çiçeklerle uğraşmam. Biliyorsun, bahçede bir sürü güzelliğimiz var. Ah!" Kısa bir kahkaha attı. "Tabii ki bilmiyorsun. Buraya daha önce gelmedin, değil mi? Kusura bakma, canım. Jakey'nin arkadaşlarının hepsini aklımda tutamıyorum." "Arkadaşlar" deyişi, soru işaretleri uyandırıyordu. "Ne kadar aptalım. Sana etrafı daha sonra gezdiririz, değil mi Jakey? Müştemilatın birinde yeni yaptığımız küçük kulübeyi görebilirsin. Evet. Hoş." Onun bakışının baskısı altında canlılığını yitirmekte olan lale buketini kaldırdı. "Ama bunlar gerçekten... *harika*. Şimdi vazoların yerini hatırlamam gerek. Oturun, oturun lütfen!"

Annabelle, baş hareketleriyle sandalyeleri gösterdi.

Oturdular. Odadan çıktı, çıkarken Jake'in omzunu hafifçe sıktı ve sanki çocukmuşçasına başının tepesini öptü. Kate'in bakışları Jake'e takıldı. Jake ona göz kırptı. Kate yavaşça iç çekti. Sadece birkaç saat daha. Sonra buradan çıkabileceklerdi.

"Al bakalım." Chris, devasa bir cin tonik bardağını Kate'in eline tutuşturdu. Annabelle bir şişe beyaz şarapla odaya geri dönüp bardağını hazırlıksız bir şekilde havaya kaldırırken Kate cin tonikten büyük bir yudum aldı. Cinini olabildiğince sessiz yuttu.

"Jakey'i evde görmenin ve zarif Kate'le tanışmanın ne büyük bir *zevk* olduğunu söylemek istedim."

"Doğru dedin," dedi Chris, daha da büyük bir bardak cini odanın ortasına doğru kaldırıp içkisinin günün ilk içkisi olmadığını düşündüren bir belirsizlikle gülümseyerek.

Annabelle koltukta Jake'in yanına oturdu ve boştaki elini özel olarak Jake'in dizine yerleştirdi. Odanın diğer tarafında dik bir sandalyede oturan Kate, eğilerek şöminenin önünde duran, yıpranmış deri bar sandalyesine oturmaya çalışan Chris'i seyretti. Annabelle'in "Çerezler, canım!" diyen sesi Chris'in bu çabasını yarıda kesti.

"Ah evet, benim hatam," dedi Chris, yarı çömelmiş pozisyonundan doğrulurken kemikleri gıcırdayarak. İçki dolabına geri yürüdü, kocaman bir fıstık paketi çıkardı ve büyük bir kibarlıkla geri getirip

House & Garden dergisinin eski sayılarıyla dolu alçak sehpaya koyduğu minik bir kristal kâseye küçük bir avuç döktü. Sehpa Kate'in uzanamayacağı kadar uzaktaydı, o da cinini içti ve başı dönmeye başladı. Chris, cini son derece sert yapmıştı.

"Peki," dedi Annabelle, bacaklarını zarif bir açıyla bacak bacak üstüne atmış, koltukta arkasına yaslanarak. Yüksek sosyete kadınlarının ciltlerinde kırmızı leke bırakmasın diye bu şekilde bacak bacak üstüne attıklarını bir yerlerde okumuştu Kate. "Nasıl tanıştınız?"

"Kate'in otuzuncu doğum günü partisine davetsiz misafir olarak katıldım," dedi Jake, odanın karşı tarafındaki Kate'e bakıp sırıtarak.

"Aman tanrım," dedi Annabelle. "Ne kadar ayıp!"

"Güzeldi Annabelle. Şampanyayla geldi, ben de içeri aldım."

Konuşma sırasında Jake'in annesinin adını mümkün olduğunca çok kullanmaya karar verdi.

Chris kıkırdadı.

"Mantıklı," dedi.

Annabelle gülmedi ama ağzında hafif bir gülümsemenin iziyle düz bir ifadeyle Kate'e baktı. Başka bir şey söylemedi ve sessizliğinin bile bir otoritesi vardı. Kate, ensesinin karıncalandığını hissetti. Biraz daha cin içti ve genelde yaptığının aksine muhabbeti ilerletmeye çalışmadı. Annabelle'in onu sınadığını hissetti ve teslim olmayı reddetti. Sessizlik, Jake çerezlere uzanıp ona ikram etmek için gezinene kadar uzadı.

"Oradan çerezlere uzanamazsın," dedi. Kate, Jake'in bunu fark etmesine sevinmişti.

Öğle yemeğini mutfakta, ("Sadece dördümüz olduğuna göre yemek odasına geçmenin bir anlamı yok, sizce de öyle değil mi?" diye sormuştu Annabelle.) Kate'e Provence'e yaptıkları pek çok seyahatten birinden getirdikleri söylenen açık eflatun renginde bir masa örtüsünün serili olduğu çam ağacından uzun bir masada yediler. Tabak takımı, oturma odasından bile daha çiçekliydi ve tahıllı baget, kenarında "KÂSE" yazan bir kâsenin içinde dilimlenmiş vaziyette servis edilmişti. Bıçaklar ve çatalların fildişi sapları solmuş, nikotin sarısı rengini almıştı.

Annabelle, uzun gri sarı saçlarını göstere göstere topladı ve üstünde duman tüten limon turşulu tavuk budu yemeğini ocaktan almadan önce önlüğünü şov yaparcasına giydi. Tavuk budu içerisinde halen birkaç iri parça bulunan patates püresi ve çok pişmiş brokoliyle birlikte servis edildi.

"Kırmızı mı beyaz mı?" diye sordu Chris, her ikisinin de şişesini eliyle göstererek. "Kırmızı, oldukça iyi, ucuz bir şarap. Beyazsa yeni küçük bir Sancerre..."

"Ya da roze. Kimileri de roze sever," diye ekledi Annabelle, tuhaf ve biraz nahoş bir zaafmışçasına.

"Kırmızı lütfen," dedi Kate ve kendisi dışında herkes birer bardak beyaz şarap içerken seyretti.

Muhabbete, Jake'e işi, falanca iş arkadaşının nasıl olduğu, gelecek için planlarının neler olduğu, dairesinin nasıl olduğu ve beğendiği o kitaplığı alıp almadığı vesaireye dair ve hepsinin Annabelle'in oğlunu ne kadar iyi tanıdığını, onun hayatının her alanında ne kadar yakından yer aldığını ve başkasına nasıl yer olmadığını göstermek için tasarlandığını Kate'in hissettiği bitmez tükenmez sorular hükmetti.

Küstah ve kendini beğenmiş olmayan, doğrudan hedef alınıp alt edilse bile art niyeti fark edemeyen Jake, rahatça sohbet ediyor ve Annabelle onun iştahını överken Jake ikinci tabağını yiyordu.

"Biraz daha alır mısın Kate?" diye sordu Annabelle, tavuk yemeğini ona doğru iterek. Vücut diliyle "Lüften," dedi. "Biraz kilo alman lazım."

"Böyle iyiyim, teşekkürler Annabelle. Çok lezzetliydi ama."

Annabelle, omuzları geride dimdik durdu ve yemeği masanın üzerinden geri çekti.

"Yemek arttı, çok yazık. Eve götürmen için yanına koyacağım Jakey."

"Olur anne. Sağ olasın."

Kate nasanın altında yumruğunu sıktı ve tırnaklarını avcunun içine batırdı.

"Şarap?" diye sordu Chris ve Kate henüz evet bile demeden bardağını doldurmaya başladı. Kate, Annabelle ile ilişkisinin alkol aldıkça düzelebileceğini çabucak anladı ve Chris'in de aynı sonuca varmasının ne kadar zaman aldığını merak etti.

Misafir odasında, muhtemelen çok önemsemedikleri ev hediyelerini sakladıkları bir dolabın arkasından bulunup çıkarılmış küflü bir kutu çikolatanın eşliğinde kahve içtiler. Kate, kibarlık olsun diye tek lokmalık çikolatalı trüf seçti ama etrafında son kullanma tarihinin üzerinden birkaç ay geçtiğini gösteren beyaz bir tortu tabakası olduğunu fark etti. Tadını almamak için iki ısırıkta çabucak yuttu.

Artık şaraptan viskiye terfi etmiş olan Chris dinlediğini göstermek için çeşitli aralıklarla kafasını sallarken Annabelle sözlü saldırısına devam etti. Annabelle, yaz için planlarını ana hatlarıyla anlattı

(Provence ve ardından, yılın o zamanı çok sıcak olmasına rağmen, belki Sevilla'ya "kısa bir gezinti") ve Jake'in kız kardeşlerinin yapacaklarının kapsamlı bir listesini verdi (Millie daha yeni terfi etmişti, Julia Hong Kong'u beklediğinden daha çok sevmişti ve *Kurbağa*, Dublin'deki üniversite bölümünün başına geçmişti).

"Ona neden Kurbağa diyorsunuz?" diye sordu Kate.

Son sürat devam ederken lafının kesilmesine şaşıran Annabelle, hafifçe öksürdü.

"Yani bu, onun aile arasındaki takma adı ve şu âna kadar ona başka türlü hiç seslenmedik, değil mi Jakey?"

"Dürüst olmak gerekirse ben ona artık daha çok Olivia diyorum."

"Ne sebeple?"

"Yabancıların yanında kız kardeşine hem karada hem de denizde yaşayan bir hayvan adıyla seslenmek kulağa biraz tuhaf geliyor."

Kate güldü.

"Bu sevgi gösteren bir isim!" diye karşı çıktı Annabelle. "Her neyse, Kate, senin soruna cevap verecek olursak, bebekken geğirdiğinde çok tuhaf bir ses çıkardığı için. Daha çok *kurbağa vıraklaması* gibi bir şeydi aslında ve Julia henüz çok küçüktü ve Olivia ismini söyleyemiyordu. Kurbağa daha kolaydı ve çok tatlıydı... Bu tür şeyler nasıl olur bilirsin."

Annabelle, "bu tür şeyler" ifadesinin odanın içindekilerin hepsini kapsayabileceğini ya da hiçbirini kapsamayacağını gösterir şekilde elini salladı.

Aslında Kate bu tür şeylerin nasıl olduğunu bilmiyordu. Yetişkin kızlarına Kurbağa demeye istekli bir aileyle hiç tanışmamıştı. Evlatlarına en kötüleyici takma adları verebilmeleri ve bu adın onların hayattaki şanslarını etkilememesi sosyetiklerin sahip olduğu tuhaf bir ayrıcalıktı. Kate'in hiç takma adı olmamıştı ve takma adların insanları çocuk gibi davranmaya ittiğini ve aptalca olduğunu düşünürdü. Jake ona "Bebeğim" diye seslendiğinde bile tüyleri ürperirdi.

Öğle yemeği sonrası sohbet, Annabelle'in Kate'e işi hakkında tek bir soru sorduğu ve ardından cevabı hakkında konuştuğu iki saat daha uzadı. En sonunda Jake, muhabbette bir boşluk bularak "Biz gitsek iyi olur. Hava kararıyor," dedi, Kate'e doğru yürüdü, elini tuttu ve Kate ayağa kalktığında oracıkta, annesiyle babasının önünde dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler," diye fısıldadı kulağına.

Montlarını almak için Kate'i koridora götürürken elini bırakmadı. Annabelle, Jake'in üzerine titriyor ve Chris kapı aralığında iyi niyetle gülümserken plastik saklama kaplarına konmuş artan yemeklerle

dolu eski bir Waitrose poşetini eline tutuşturuyordu. *O an büyük ihtimalle çift görüyordur,* diye düşündü Kate, Chris'e doğru dönüp gülümserken.

"Canım," dedi Annabelle, uzun süreli sarılma sırasında Jake'i kendine doğru bastırırken. "Seni görmek harikaydı." Sesi çatlamaya başlamıştı. "Seni özlüyorum, biliyorsun. Eve daha sık gelmelisin. Senin Londra'da tek başına olduğunu düşünmek istemiyorum."

"Ben tek başıma değilim," dedi Jake uzaklaşarak. "Kate var."

"Tabii ki var ama tam olarak..." Annabelle kendisini durdurdu. Görev duygusuyla Kate'i kucakladı. Kate, Annabelle'in kolyesinin ucunun köprücük kemiğine girdiğini hissedebiliyordu. Boyu Annabelle'in omuzlarına zar zor geliyordu.

"Seninle tanışmak güzeldi," dedi Annabelle ve o âna kadar gün boyunca olduğundan daha samimi geliyordu sesi.

"Teşekkürler. Sizinle tanışmak gerçekten... çok güzeldi Annabelle."

"Oğluma iyi bak, olur mu?"

"Ah, bakacağım. Bu konuda bana kesinlikle güvenebilirsin."

Arabaya bindiler ve araba yolu boyunca arabanın camlarından el salladılar. Jake sinyal verdi ve sola yola döndü.

"Teşekkür ederim. Harikasın," dedi. "Annemi hiç bu kadar..."

Korkunç, diye düşündü Kate. *Soğuk. Kendini beğenmiş. Sahiplenici.*

"... etkilenmiş görmemiştim."

Yüzünde bir gülümseme ya da kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu gösteren bir ağız bükülmesi ya da ciddi olmadığına dair ketum bir işaret sezinlemek için Jake'e baktı. Hiçbiri yoktu.

"Ne?"

"Sana bayılacağını biliyordum."

"Bekle, şey mi diyorsun... sence... annen benden *hoşlandığı* için mi o şekilde davrandı?"

Jake, şaşırmış bir tavırla, kısa süreliğine ona döndü.

"Evet. Senden kesinlikle hoşlandı."

Kate, bir şaka yapmak, sohbetin saçmalığını ortaya koymak için Jake'in sadece onu gaza getirdiğini ve evet, annesinin berbat olduğunu ve hayır, bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacaklarını itiraf etmesini sağlayacak bir şey yapmak üzereydi. Ama kendini durdurdu. Jake'in yüzünün yandan duruşu Kate'i bunu yapmaması için uyarıyordu. Gerçekleri, inandığı şekliyle belirtiyordu sadece. Annesinin gaddar bir ev sahibesi gibi davrandığını göremiyordu ve

ona bunu anlatmak, otuz yılı aşkın süredir devam eden zehirli annelik nüfuzunun sökülüp atılmasını gerektirecekti. Annabelle, morsalkım sarmaşıkları gibi Jake'in ruhuna işlemişti.

"Ah," dedi Kate en sonunda. "Sevindim. Dürüst olmak gerekirse ben öyle olduğundan emin değildim."

Kelimelerini, siste yolunu bulmaya çalışırcasına alışılmadık bir dikkatle seçti.

"Sanırım seninle ilgili ciddi olduğumu sezebiliyor ve buna alışkın değil."

"Öyle mi?" diye sordu Kate, elini birkaç saat önce Jake'in annesinin elini koyduğunu gördüğü yere, dizine yerleştirerek. "Peki ya eve getirdiğin ve bahçeyi gezdirdiğin bütün o *arkadaşların*?"

Jake irkildi.

"Annemin o an neden bahsettiğini bilmiyorum. Eve sadece birkaç kız getirmişimdir bugüne kadar ve onlar, senin yanında sönük kalıyor."

"Öyle mi?"

Jake kafasını eğerek ona baktı.

"Öyle."

Gözlerini tekrar yola çevirdi ve birkaç dakika samimi sessizlikte sürdüler. Kate, radyoyu açmak için öne eğildi ama tam düğmeye basacakken Jake konuştu.

"Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum," dedi.

Kate gözlerini dikip ona baktı. Kalbi umutla güm güm atıyordu.

"Evlenmek istemediğini biliyorum," diye ekledi Jake aceleyle. Gerçekti. Kate, dini inancının olmaması ve feminist olduğu göz önünde bulundurulduğunda, ataerkil bir gelenekte takılıp kalmak istemediğini Jake'e en başından söylemişti. Jake, onun ciddiyetine gülmüştü.

"Bana uyar," demişti Jake. Şans bu ya, benim de dindar bir aile reisi olma arzularım hiç olmamıştır. Bu özgeçmişimde çok saçma görünürdü."

Tam o anda, arabada "Seninle bir ailem olmasını istiyorum. İkimizin," dedi.

Kate, kafasını onun koluna yasladı ve teninde Jake'in sık yıkanan gömleğinin pürüzsüzlüğünü hissetti.

"Bunu ben de istiyorum."

Kate, bunun gerçekliğine hayret etti. Jake'in çocuklarını doğurmak istiyordu. Bu yeni bir histi ama sanki bu his doğduğundan beri

iliklerinde varmış gibi hissediyordu. Annabelle hakkında ne düşündüğünün ya da Annabelle'in onun hakkında ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Şu an aile kavramı o ve Jake'ten ibaretti.

O zamanlar, her şey gerçekten de bu kadar basit görünmüştü.

On Beş

HER ŞEYİ TİTİZLİKLE PLANLADILAR. Kate, doğum kontrolünü bırakmak için yılın sonuna kadar bekleyecekti. O zamana kadar birkaç büyük film çıkmış olacaktı ve iş daha az yoğun olurdu. Kate hamile kaldıktan sonra daha büyük bir ev aramaya başlarlardı. Şimdiki daireleri ikisi, hatta belki küçük bir bebek için yeterliydi ama aileleri bir süre sonra büyüyecekti ve daha büyük bir alana yetecek paraları vardı (Ya da daha doğrusu, Jake'in yeterince parası olduğunu, Kate kendisine hatırlatıyordu.).

Hafta sonları parkta yürüyüşlere çıkıyorlar ve beğendikleri isimlerden (kız için Matilda, erkek için Leo), kendi ebeveynlerinden ne kadar farklı ebeveynler olacaklarından ve özel okullar hakkında ne düşündüklerinden bahsediyorlardı. Kate, özel okula şiddetle karşıydı; Jake ise yeterli paralarının olması halinde çocuklarına verebilecekleri en iyi eğitimi vermeye çalışmaları gerektiğine inanıyordu. Ama bebekleri doğduktan sonra yıllarca bir karar vermeleri gerekmeyeceğinden şimdilik aynı fikirde olmamaları konusunda hemfikirdiler.

Böyle bir ortak projeye sahip olmak çok iyi hissettiriyordu. Muhabbet tıkandığında tartışmaya her zaman dönebilecekleri bir şeyin

olması, birlikte yapacakları, ön planda sağa sola ekleyebilecekleri detayların bulunduğu, gökyüzünün şu kısmı için farklı bir renk ve kendilerini bekleyen küçük şekil için daha ince bir fırça seçebilecekleri bir resmin olması çok güzeldi. Uzun süreli bağlanmaktan korkmayan, ortaklığa, paylaşıma ve iletişime inanan bir erkekle ilişkide olmak Kate'in güvenini tazeliyordu. Onu duygusal bağlılık kırıntılarıyla besleyen erkeklerle flört ederek geçirdiği onca yıldan sonra, ruhunun bu derece doyurulması sessiz bir zaferdi. Jake onu bir kere bile hayal kırıklığına uğratmamıştı, annesi onları ayırmak için elinden geleni yaptığında bile.

O gergin pazar öğle yemeğinden sonra Annabelle, Jake'i telefon yağmuruna tutmuş, Kate konusunda emin olup olmadığını ve onu gerçekte ne kadar tanıdığını sormuştu. Aynı eve taşınmaları için biraz erken değil miydi? Elbette bunu sadece onu sevdiği için söylüyordu. Jake bunu anlıyordu, değil mi? Bu sorular, ta ki Jake, annesinden şüphe etmekten her zaman uzak durma eğilimine rağmen, telefonunun ekranında annesinin numarası çıktığında bunu görmezden gelmeye başlayana kadar devam etti. Jake bile, nazik, sevgi dolu, iyi evlat Jake bile, gün içerisinde Annabelle'e istediği ilgiyi gösterecek zamanı bulamıyordu. Bunun üzerine Annabelle, Kate'i aramaya, şehre bir dahaki gelişinde onu kahveye davet eden sesli mesajlar bırakmaya başladı: "Peter Jones'a uğramaya karar verdim ve seni görmeyi çok isterim. Kız kıza."

Kate, kaçamak mesajlarla cevap veriyordu ve iletişim zaman içinde azalmıştı.

"Beni kaybediyor olma düşüncesinden hoşlanmıyor sadece," demişti Jake bir akşam, açık mutfak penceresinin çıkıntısında oturmuş Aperol Spritz içip Londra'nın damlarını seyrederken.

"Hmmm." Kate'e göre bir annenin bu şekilde hissetmesi uygun değildi ama hiçbir şey söylemedi.

Birkaç adım ötede bir güvercin bir kiremidi gagalıyordu. Güvercinin orada yiyecek olmadığını anlayışını ve ardından utanmışçasına göğsünü kabartıp sinirli sinirli yürüyüşünü seyretti.

"Seni sevecek, sadece bekle. Bir tarafı halihazırda seviyor zaten. Tek sorun ikinizin de gerçekten çok..."

"Söyleme Jake."

"Neyi?"

"Aslında birbirimize çok benzediğimizi söyleyecektin."

Saçını eliyle tarayıp güvercinin tüyleri gibi kabartarak güldü Jake.

"Evet."

"Ki bu birincisi doğru değil ve ikincisi doğru olsa bile seni ciddi Oedipus kompleksi olan bir tür evet efendimciye dönüştürür."

"Haklısın."

"Hiçbir zaman o kadar yakın olmayacağımıza göre bu konuyu bir kenara bırakalım. Tewkesbury'de yaşadığına göre her şey yolunda."

Jake başını salladı ve ardından "Kız kardeşlerim bu yüzden uzağa taşındı," dedi.

"Mantıklı."

Jake, tokuşturmak için kadehini ona doğru kaldırdı.

"İkimize."

"Bize."

"Başka kimseye ihtiyacımız yok," dedi Jake, kendine özgü tarzıyla doğrudan gözlerinin içine bakarak.

"Yok."

Aksi takdirde ilişkilerinin yedi yıllık kötü seksten ibaret olduğunu ve bunu o andan sonra da çok fazla yapmaya niyetli olduklarını herkes anlar diye göz temasını korumaya büyük özen göstererek kadehlerini tokuşturdular.

Partiler, iş yemekleri ve sadece ikisinin dairelerinde televizyonun önünde Cabernet şişeleri açıp fazla miktarda konyak kreması yedikleri özellikle içkili Noel Günü'nden oluşan ve alkollü içki kokan neşeli iki haftanın ardından Kate doğum kontrol hapını ocak ayında bıraktı. Bu iki hafta eksiksiz bir mutluluk yaşamışlardı. Ama işe döndüklerinde, her zamanki Yeni Yıl rehaveti içlerine sızdı. Sıcaklık sıfır derecenin altına düşüp geceler kısalmaya başladığında Kate, ocak ayını ayık geçirmeye karar verdi. Kendi kendine bünyesini güzel bir sebeple zehirden arındırdığını hatırlatıyordu ancak günler çok uzun geliyordu ve uykusu çok kısaydı.

Şubat ayına kadar hamile kalmayınca bunu çok kafaya takmadı. Kendi kendine bir senelik doğum kontrol hapı kullanımından sonra hormon seviyesinin yeniden dengelendiğini söyledi. Ayrıca ocak ayı da çok yorucu geçmişti. Martta, onun yaşında bir kadının hamile kalması için gereken ortalama süreyi internetten araştırarak kendisine moral verdi ve umudunu çok kısa bir süreye bağladığını fark etti. Anlaşılan kendisine en az bir yıllık süre tanımalıydı.

Nisan geldi ve geçti. Ardından mayıs. Haziranda, iç çamaşırına kan lekesi bulaşınca banyo dolabından tamponlarını bulup çıkarmak zorunda kaldığı için sinirlendi. Temmuz ayında tekrar adet görünce ağladı. Hamile kalmayı ne kadar çok istediğini hamile kalma çalışmalarına başlayana kadar fark etmemişti. Ama bu konuyu çok uzun

süre konuşmuşlar ve tüm planlarını yapmışlardı. Şimdi ise vücudu her şeyi geciktirdiği için öfkeliydi. Jake'e bu konudan bahsetmiyor, Jake de ona bir şey sormuyordu.

Bunun yerine, Boots'tan yumurtlama testi çubukları satın alıyor ve ne zaman yumurtlayacağını takip etmek için HCG seviyesini kontrol etmek adına her sabah istikrarla bu çubuklara işiyordu. HCG, gebeliğin erken dönemlerinde plasenta tarafından salgılanan ve gebelik testinde kullanılan bir hormondu, internetten öğrenmişti. İnternet, Parisli bir heykelin pantolonundaki tümseğe sürtünmenin, burnunun sol tarafını delmenin ve Cerne Abbas Devi'nin üzerinde sevişmenin hamile kalmasına olanak dahilinde yardımcı olacağını da gösteriyordu. Bu önerilere güldü ama elinde olmadan hatırında da tuttu.

Ağustosta, Mikonos'a tatile gittiler ve kendisine bir ay izin verdi. Bebek sahibi olmaya çalıştıkları sırrını açtığı herkesin tek söylediği "Sadece rahatla," idi. "Tatile çıkarsınız, bir gece sarhoş olursunuz, sevişirsiniz ve bir bakmışsın hamile kalmışsın. Stres yapmaktan vazgeçmen gerekiyor."

Ama stres yapmaktan vazgeçme çabası, Kate'i daha endişeli bir hale sokuyordu. Tüm tatil boyunca gergindi ve Jake sorunun ne olduğunu sorduğunda ona anlatmak istemiyordu. Kendisinden utanıyordu ve bunun kendi suçu olduğuna inanıyordu.

Eve döndüklerinde düzenli seks yapma alışkanlıklarından soğudular ve eylül ile ekim kaçırılan fırsatların telaşıyla geçti. Kate geç saatlere kadar çalışıyordu ama yaptığı işe karşı hiç tutkusu kalmamıştı. Kasımda Kate, adet döngüsündeki en verimli dönemlerin hepsinde seksi başlatmaya kararlıydı ama fiilen sevişerek geçirdikleri zamanın çoğunda bu düşünceler yüzünden odaklanamadığı için bunu doğal ya da duygusal görünen bir şekilde yapmak çok zordu. Jake onu becerirken hamile kalacağı seks bu mu olacaktı diye soruyordu kendisine; peki o bunu anlayacak mıydı, farklı mı hissedecekti, o ânın bu an olduğuna dair kozmik bir işaret olacak mıydı? Peki spermin rahim boynundan yukarı çıkacak zamanı bulabilmesi için seksten sonra yarım saat yatar pozisyonda mı kalmalıydı? Öyle olması gerektiğini okumuştu. Spermlerin rahim boynundan yukarı çıkmasına yardımcı olmak için bacaklarını havaya mı kaldırmalıydı? Ama bu çok saçma görünürdü ve bunu bu kadar önemsediğini Jake'e belli etmek de istemiyordu. Onun da kendisi gibi takıntı haline getirmesini istemiyordu ama aynı zamanda Jake'in bebek sahibi olmaya odaklandığına, kendisinin ise onu hayal kırıklığına uğrattığına üzülüyordu. Seks yaparken bütün bunlar kafasının içinde vızıldıyordu ve Jake orgazm olmak üzereyken

Kate bazen seksin bitmesi ve Jake'in onu tahrik etmek için Kate'e gereksiz görünen bu uzatmalı çabası olmaksızın içine boşalması için kendisi de orgazm olmak üzereymiş gibi davranıyordu. Diğer kadınların hiç düşünmeden yaptığı şeyi yapmayı besbelli beceremezken onun kendi hazzının ne önemi vardı?

Sonra yine aralık ayı geldi çattı. Kocaman bir yıl geçmişti, Noel için Annabelle ile Chris'in evine gitmeye karar vermişlerdi, Kate çekiniyordu. Ama eşyalarını arabaya yerleştirdiler ve çiftlik evi olmayan çiftlik evine doğru yola çıktılar. Oraya vardıklarında Kate o kadar bitkindi ki bahaneler üreterek doğruca yatak odasına gitti. Annabelle'in onun ayak altında olmamasını tercih edeceğini biliyordu ve dantelle süslenmiş yastığa yüzünü gömüp ne kadar yalnız hissettiğine ağladı.

Derin bir uykuya daldı ve yarım saat sonra kapının çalınmasıyla uyandı. Elinde bir fincan çayla Jake içeri girdi. Çay tabağını komodinin üzerine bıraktı ve Kate'in yanına oturdu. Saçlarını okşayarak gözlerinden uzaklaştırdı ve eli, Kate'in sıcak alnına rağmen bir serinlik hissetti.

"İyi misin?"

Kate, ağlamadan konuşabileceğine güvenmediği için kafasını salladı.

"İyi görünmüyorsun Kate. Üzgün görünüyorsun. Aylardır üzgün görünüyorsun."

Kate, hiçbir şey söylemedi. Yastığından, çayın doğal buharının kokusunu alabiliyordu.

"Bunu konuşmak ister misin?"

Kate, hayır diyecekti ama aslında bu konuda konuşmak istediğini fark edince kendisini durdurdu. Bu konuyu konuşmayı çok istiyordu.

"Hamile değilim."

"Değilsin."

Jake, yorganın üzerinde Kate'in elini tuttu.

"Canını sıkan şey bu mu?" diye sordu Jake.

Kate, tekrar kafasını salladı.

Jake iç çekti.

"Üzgünüm aşkım. Senin üzgün olmana çok üzülüyorum. Ama..." Kate, Jake'in sözlerini aşırı dikkatle seçtiğini görebiliyordu. "Henüz sadece bir yıl oldu. Kendine karşı daha merhametli olman lazım. Olacak. Zamanı geldiğinde."

Kate sırtını yastıklara dayadı ve çaydan bir yudum aldı. Tatlıydı.

"Çaya şeker mi ekledin?"

"Evet. Tatlı bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Enerji vermesi için."

"Halihazırda yeterince tatlı olduğumu düşünmedin mi?"

Jake, şaşırtmaya yönelik taktiği fark etti ve gülerek bu taktiğe teslim olmayı reddetti.

"Bence mükemmelsin."

Kate, parmak eklemlerini gözlerine bastırdı.

"Sence gerçekten olacak mı?" diye sordu.

Jake, ellerini Kate'in yanaklarına koydu ve ona bakmasını söyledi.

"Evet. Buna inancım tam. Altı ay, hatta bir yıl ya da ne kadar sürecekse o kadar sürmesi umurumda değil çünkü bizim bütün hayatımız birlikte geçiyor."

"Yani, seksen beş yaşına gelmeden bebek sahibi olmayı çok isterim."

Jake, ellerini iki yana bıraktı. Dışarıdaki ışık soluklaşıyordu ve Kate, Jake'in karanlığa gömülmüş profilini, âdemelmasının yutkunurken ani iniş ve çıkışlarını görebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi Kate. "Ciddiyetsiz davranmak istemedim. Bu konuda ciddiyetsiz değilim."

"Olmadığını biliyorum." Gözlerini soluk kırmızı ve sarı desenli kilime dikmiş, hâlâ yere bakıyordu. "Sanki ölüm döşeğindeymişsin gibi konuşuyorsun. Otuz bir yaşındasın, zamanımız kalmamış gibi davranma lütfen."

"Tamam tamam, biliyorum. Haklısın."

Bu konuyu konuşmaları iyi olmuştu. Kate rahatlamıştı ve Jake'e aylardır olduğundan daha yakın hissediyordu. Yatak kılıfını arkaya fırlattı, sarılarak Jake'in kucağına tırmandı, kollarını boynuna doladı ve başını omzuna yasladı. Jake, sırtını okşadı.

"Her şey yoluna girecek."

Kate, ona inandı. Hep inanırdı.

Noel, Kate'in korktuğu kadar kötü geçmemişti. Annabelle'in aşçılığı her zamanki gibi çok kötüydü ama sohbeti daha az saldırgan geliyordu Kate'e, sanki onunla olan kavgası bitmişti. Bu sefer Kate'e en sevdiği kitap dahil olmak üzere bir sürü soru sormuştu ve Kate *Middlemarch* cevabını verince, Annabelle aynı fikirde olmanın coşkusuyla eriyip bitmişti.

"Balayına gittikleri kısım," demişti Annabelle, yanakları yemek sonrası konyaktan parlayarak "ve Dorothea'nın aşkın okyanus gibi olacağını sandığı ama aslında bir havuzdan öteye geçemediğini söylediği kısım... ah, *mükemmel.*"

Misafir odasında her zamanki köşesinde oturan ve pek çok şeye kayıtsız kalan Chris aniden canlanmıştı.

"Sakin!" dedi.

Hepsi güldü ve Kate, sadece Annabelle'in edebi zevkine değil, o an hissettiği sıcaklığa şaşırmıştı.

Tabii ki Annabelle her zamanki dümenlerinin tamamını yine çeviriyor, her yemekte Jake'i yanına oturtmakta ısrar ediyor, anıları yâd ederken Kate'in yer almadığı çok eski aile anekdotlarını hatırlıyor ve bir noktada Jake ve eski kız arkadaşının resimleriyle dolu eski bir fotoğraf albümünü çıkarıyordu.

"Ah, ne komik, sen ve Charlotte'un bu kadar fazla fotoğrafı olduğunu unutmuşum," dedi Annabelle. "Size Kurbağa'nın en komik fotoğrafını göstermek istemiştim sadece... şimdi, nerede o...." Albümü Kate'in net şekilde görebileceği bir açıyla yemek masasının üzerine yerleştirdi ve sayfalarını hızla çevirmeye devam etti. Arada bir duruyor ve "Charlotte çok tatlı bir kızdı, değil mi?", "Jakey, burada çok genç, yakışıklı ve mutlu görünüyorsun!", "Charlotte'a ne oldu? Onunla hâlâ görüşüyor musun?" diye soruyordu.

Jake, kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok anne."

"Yazık. Onu tekrar görmeyi çok isterim."

Jake, masanın altından Kate'in elini sıktı.

Ama Annabelle'in bu cümlesi Kate'e kırıcıdan ziyade komik geldi. Annabelle'in dokundurmaları o kadar üstünkörüydü ki bunlara üzülmek insana kendisini neredeyse huysuz hissettirirdi.

Folyoya sarılı hindi artıkları ve pastırma dilimlerine sarılıp kızarmış ekmek üzerinde servis edilen bir düzine ekşi kuru erik saklamak üzere, amaç değiştirmiş olan eski bir dondurma kabını yüklenip Londra'ya döndüklerinde Kate, bayağı eğlendiğini fark etmiş ve şaşırmıştı. Dahası da vardı: Dinlenmişti.

"Bu sefer o kadar da kötü değildi," dedi Jake'e dönüş yolunda.

"Söylemiştim. Annem senin harika olduğunu düşünüyor." Sonra sırıttı. "Sadece bunu henüz kendine itiraf edemiyor."

On Altı

AYLAR GEÇMİŞTİ VE HÂLÂ HAMİLE KALAMIYORDU. Nisanda, regli birkaç gün gecikmişti ve mahalledeki eczaneden bir test almıştı. Heyecanlanmamaya çalışarak, kendisini bunun kesinlikle onların günü olduğuna inandırmasına izin vermemeye çalışarak klozete oturdu. Testin kapağını geri kapattı ve çizgilerin belirmesini bekledi. Dakikalar geçti. Gözlerini gebelik testinin küçük oval penceresine dikmişti. Bir çizgi göründü: kurutma kâğıdı üzerine bir kömür darbesi gibi solgun bir işaret. İkinci çizginin buna eşlik etmesini bir saniye boyunca beklerken kalbi ağzında atıyordu ama ikinci çizgi hiç gelmedi. Onun yerine, güneş ışığının aydınlattığı bir sokakta gölge yapamayan bir ağaç gibi o tek işaret, varlığının beraberinde getirdiği tartışılmaz yokluğu Kate'in yüzüne vururcasına gitgide koyulaştı. *Bu doğru olamaz*, diye düşündü Kate. Bir çizginin gebe olmadığı, iki çizginin gebe olduğu anlamına geldiğini belirten görsel bir anahtarın bulunduğu ambalajını kontrol edip durdu. Testi ambalajından çıkarmak için acele ederken talimatları yanlış mı okumuştu acaba? Hayır. Gerçek tam karşısında duruyordu.

Ağlamaya başladı ve bu seferkinin farklı olacağına inandığı için kendi aptallığı onu yiyip bitirdi. Art arda acı dolu aylardan sonra, ancak

yok olmak için var olmuş bir umuda bel bağlamanın ne anlamı vardı? Testi çöp kutusuna attı ve Jake'e söylemedi. Ertesi sabah adet gördü. O gece önceden hazırlanmış margaritayla karıştırdığı tekiladan sarhoş olmuştu ve alkol, boğazını sağlam atılmış yumruk gibi dövüyordu.

Jake, gebelik testini banyonun çöp kutusunda buldu ve Kate'e sordu. Kate gerçeği söyleyince Jake ona sarıldı ve saçını okşadı ama Kate kendini uyuşmuş hissediyordu.

Kate, duygularının üstünü yavaş ama gözle görülür bir şekilde alaycılıkla örttü. Bu bir tür kendini korumaydı. Bir arkadaşı hamileliğini Facebook'a on iki haftalık bulanık ultrason taramasını yükleyerek ilan ettiğinde sızlanmış ve Jake'e can yakıcı bir espri patlatmıştı. Boğumlu ellerini daha büyük yetişkin ellerin tuttuğu yeni yeni yürüyen çocuklarla dolaşan kadınlardan kaçmak için karşı kaldırıma geçiyordu. Restoranlarda ağlayan bebeklerden şikâyet etmeye ve Kate'in öpüp koklaması ve etkileşime geçmesinin bekleneceği yenidoğan bebeklerin olacağını bildiği ortamlardan uzak durmaya başlamıştı. Hepsi çok acı vericiydi.

Bu düşünceyi akıllarından çıkarmanın bir yolu olarak ev aramaya başlamalarını öneren Jake oldu.

"Hamile kalmanı beklerken hayatlarımızı beklemeye almamalıyız," dedi. "Sebep olması gerekenden daha fazla strese yol açıyor."

"Gerçekten ev satın almanın bundan *daha az* stresli olacağını düşünüyorsan oldukça çaresiz durumdayız demektir," dedi Kate boş gözlerle.

Ama kabul etti ve ev görmeye giderek, banyoların ve bahçelerin nispi büyüklüğünü değerlendirerek ve ayrı bir ofis alanına gerçekten ihtiyaçları olup olmadığını ve bölgedeki okulların kayıt alanlarını incelemeleri gerekip gerekmediğini birbirlerine sorarak birkaç hafta geçirdiler. En sonunda sevdikleri bir yer buldular, satış hemen hemen engelsiz ve gecikmesiz gerçekleşti, taşındılar, eşyalarını yerleştirdiler, bir renk şeması seçtiler ve mor kadife bir koltuk aldılar. Tüm süreç dört aydan biraz uzun sürdü. Artık dikkatlerini dağıtacak başka bir şey yoktu.

Kate, hiçbir yerine alışkın olmadığı yeni evin merdivenlerinden inip çıkıyor, çocuk odası olarak kullanmayı düşündükleri odaya girip yere oturuyor ve tavana asacakları bebek dönencesini, duvara koyacakları çerçeveli hayvan alfabesini düşlüyordu. Gece kızını ya da oğlunu emzirmeye geldiğinde bebeğinin yüzündeki gülümsemeyle karşılanmayı da hayal ediyordu.

Hâlâ bir şey olmamıştı. Sonra bir yıl daha geçti. Pratisyen hekimleriyle görüşmek için bir randevu aldılar. Pratisyen hekim Kate'in kolundan kan aldı ancak bu kandan birkaç gün sonra alınan sonuçlarda kayda değer bir şey çıkmadı çünkü hamile kalma çalışmalarına başlayalı iki yıl olmuştu. Seçeneklerini Bay Cartwright adında bir uzmanla görüşmek üzere yerel hastanelerine sevk edildiler.

Bay Cartwright ile ilk tanışmalarında Kate onu sevdi. İyi konuşuyordu, dalgalı kır saçları vardı ve yıpranmış yakışıklılığıyla bir TV dedektifini andırıyordu. Onlara yapacakları diğer testlerden, sperm örneklerinden, iç taramadan ve "bize içeride neler olup bittiğini göstermesi için" rahmine boya konulmasını kapsayan işlemden bahsetti. Rahminde Hogarth'ın *Gin Lane* [Gin Yolu] tablosundaki gibi basamaklarda kendinden geçmiş sarhoş misafirlerle dolu cümbüşlü bir partinin gerçekleştiğini hayal etti Kate.

Test sonuçları geldi. Ters giden bir şey yoktu. Bay Cartwright, kısırlıklarının (Hamile kalamayışının artık bir adı vardı. Bir sorun olarak teşhis edilmişti.) "açıklamasız" olduğunu söyledi. Önlerindeki seçenekleri uzun uzadıya konuştular ve tüp bebek yöntemini denemeye karar verdiler; Kate'in vücudunu menopoza girdiğine inandırarak kandırmak için kendisine günlük hormon iğneleri yapacaktı.

"Bu baskılama aşaması," diye anlattı Bay Cartwright sakin bir tonda. Kate ise doğal refleksleri sanki uzun süredir uygunsuz davranışlar sergiliyormuş da ıslah edilmeye ihtiyaçları varmış gibi hissetmişti.

Ardından karnının altını gerekli sayıda yumurta üretene kadar alabalık gibi gıdıklayarak yumurtalıkları uyarmak için daha fazla iğne vardı. Ancak Kate gün aşırı iç tarama için hastaneye gittiğinde alçak sesle konuşan Portekizli hemşire yumurtaların görmek istedikleri kadar çok sayıda olmadığını söylüyordu. Kate hastaneden her seferinde kederli ve üzgün ayrılıyor, hastane çıkışındaki kafede durup papatya çayı içiyordu (Kafeinden kaçınması söylenmişti.). Tekerlekler üzerinde damar içi serumlar sürükleyen, sabahlık giymiş soluk tenli adamlar ve tekerlekli sandalyede çikolatalı çörek yiyen bir çocuğun etrafına toplanmış ailelerle çevrelenmiş halde cam kenarındaki bir bankta oturur, dışarıdaki caddeye bakar ve dünyanın hareketli ama anlamsız aktivitesine ve o kadınlığın en doğal biyolojik işlevini yerine getiremezken dünyanın nasıl bu kadar kolay işleyebildiğine hayret ederdi.

Ama yine de ağlamıyordu. Hormonları onu duygusaldan ziyade donuklaştırmıştı. Sanki dünyayı dolaylı olarak lekeli lensler ve pamukla tıkanmış kulaklarla deneyimliyordu.

Bu yüzden de hemşire ona yumurtayı taşımaya yetecek olgunlukta görünen sadece bir tane folikül bulunduğunu söyleyip daha hafif bir işleme geçebilecekken bunun yerine yumurta toplama işini gerçekleştirmek istediğinden emin olup olmadığını sorduğunda göz yaşı dökmemişti. Kate, bu işi mantıklı sonuca ulaşarak bitirmek istediklerini söylemekle yetindi. Sonuçta gerekli olan tek bir yumurtaydı, değil mi?

Ama her nedense, doğru yumurta o değildi. Jake'in spermiyle bir kültür kabında döllenemedi. Umutsuz bir girişimdi. Aşılamanın başarı oranlarının çok daha yüksek olduğu o çok meşhur blastokist aşamasına geçilmedi. Doğru şeyleri içermiyordu. Çok umut vaat etmişti ama iş eyleme geldiğinde başarısız olmuştu.

Kate ile Jake o gece iki şişe şarabı birlikte devirdiler.

"Tekrar deneriz," dedi Jake. "Bu yüzden ortalama üç döngü sürdüğünü söylüyorlar. Üzülecek bir şey yok."

Yeni mutfaklarında masada oturuyorlardı ve loş akşam ışığı cam bahçe kapılarından içeri sinsice sokuluyordu. Kate, Jake'in yüzüne bakmaya dayanamıyordu. Jake'in ona kendisini iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu ama sesinin tonundan onun da panik yapmaya başladığını anlayabiliyordu. Kate uzandı ve ellerini onun ellerinin üzerine koydu. Başka bir şey söyleyemeyecek kadar bitkindi.

On Yedi

BAY CARTWRIGHT İLE BİR DÖNGÜ DAHA gerçekleştirdiler. Bay Cartwright bu sefer yedi yumurtayı yakalamıştı (Kullandığı kelime buydu, ölü sülünlere ulaşmak için çalılıkları eşeleyen bir av köpeğiydi sanki.). Üç tanesi döllendi ama sadece iki embriyo, gerekli sayıda hücreye bölündü ve bu iki embriyodan sadece bir tanesi embriyoloji uzmanından aktarım için yeterli notu alabildi. Doğru standartlara ulaşamamış olan diğer yumurtalar, sınavdan geçemedikleri için okuldan atıldı ve okulda her zaman dikkatli ve sağlam karakterli bir öğrenci olmuş olan Kate bunu kişisel algıladı. Doğru olanı yaparsa, çok çalışırsa, iyi sonuçlar alır ve sabit bir işi olursa ve genel anlamda düzgün bir insan olmaya çabalarsa hayatın onun umduğu şekilde ilerleyeceğini düşünmüştü her zaman. Annelik ve çocuklar da bunun bir parçasıydı. Böyle olurdu, değil mi?

Yumurtalarını tıbbi atık kutusuna atılmış hayal etti ve akıbetlerinin ne olduğunu merak etti.

Bir embriyo rahmine aktarılmıştı ve hemşirelerin Kate'i rahat takılmaya teşvik ettiği, ayaklarını havada tutmasını ve yorucu egzersizler ya da sıcak banyo yapmamasını söylediği takip eden on iki muhteşem gün boyunca Kate kendisini kesin olarak hamile hissetti.

"Çünkü öylesin," dedi Jake yüzü zevkten kızararak. "Buna hiç şüphe yok." Kate'i burnunun ucundan öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum, seni akıllı şey."

Kate, uzun zamandır olmadığı kadar mutlu ve huzurluydu. Bu on iki gün boyunca, bebek ya da çocuk arabalarıyla karşılaşmamak için karşıdan karşıya geçmeyi bıraktı. Bunun yerine, anne ve babalara, aralarında gizli bir yakınlık varmışçasına, geniş geniş gülümsemeyi seçti. Kadınların anlayabildiğini, sadece annelerin kokusunu alabildiği özel bir salgı olduğunu hayal etti. Nehir boyunca uzun yürüyüşlere çıktı, yürürken sesli kitaplar dinledi, sığ yerlerde gezinirken gördüğü balıkçılların fotoğraflarını telefonuyla çekti. Sağlıklı beslendi: Büyük kâselerce yeşil, yapraklı sebzeler ve küp küp doğranmış tatlı patates ve her güne blenderden geçirilmiş kereviz suyuyla başladı. Vücuduyla aynı ritimde olduğunu hissetti, bedeninin birliği tarafından kuşatulmuştu: Kate ve kalınlaşmış rahim duvarına tam olması gerektiği gibi tutunurken hücreleri düzgünce bölünen ve çoğalan embriyosu bir bütün olmuştu.

On üçüncü gün kanaması başladı. Çok değildi. Külodunda görmezden gelmeyi seçtiği paslı bir lekelenme. Takip eden saatlerde kanama biraz ağırlaşınca Kate internete döndü ve bulmak istediği hikâyelere ulaşmak için doğurganlık sitelerini takıntılı şekilde taradı, kendisini kötü haberlerle ilgili olarak uyaranların tamamını da seçim dışı bıraktı. Bunun bir yerleşme kanaması olabileceğini okudu. Her şeyin olumlu ilerlediğine dair bir işaret olabilirdi. Takip eden uykusuz gece boyunca bu düşünceye tutundu. Ama sabahleyin çarşafta kırmızı bir leke vardı.

Yanında uyuyan Jake, çalar saat onu bir saat sonra uyandırana kadar her şeyden habersizdi. Gözlerini açtığında Kate ile göz gözeydi. Hemen anladı. Kate, Jake'in bildiğini gözlerinden anlıyordu ve Jake'in ona daha fazla güvenmemiş olması Kate'i öfkelendirdi.

"İşe yaramadı," dedi Kate ve ardından Jake'e sırtını döndü, yatağın kendisine ait tarafında duvara dönük yattı. Jake'in ona yaklaşıp her zamanki gibi ona sarılacağını sanmıştı ama Jake herhangi bir harekette bulunmadı. Dakikalar geçti. Yatağın diğer tarafından boğuk bir ses geldi. Kate arkasına döndü ve Jake'in ağladığını yüreği burkularak fark etti. Ses çıkarmamak için burnun en üst kısmını başparmağı ve işaret parmağıyla sıkıştırmıştı ama Kate ona sarılıp "Çok özür dilerim. Çok çok özür dilerim," deyince hıçkırarak ağlamaya başladı: nefessiz kalmış izlenimi veren, büyük, ıstıraba sebep olan hıçkırıklar.

Kate'in onu rahatlatmasına izin verdi ve ardından komodininden bir kâğıt mendil alarak burnunu sildi.

"Boktan bir durum, değil mi?" dedi konuştuğunda. Kate başını salladı. Jake'in iyimserliği ilk defa güçsüz düşmüştü ve Kate, Jake'in bunca zamandır korkmuyormuş gibi davranmaya çalıştığını anladı.

Kate bebeklerine tutunamadığı için çok kötü hissediyordu. Yine kendi hatası olduğunu düşünüyordu.

Jake şiltenin üzerinden Kate'in elini yakaladı.

"Seni seviyorum Kate. Umduğumuzdan daha uzun bir zaman alsa bile bir bebeğimiz olacak. Ve bebeğimiz olduğunda onu oraya varmak için üstesinden geldiğimiz her şeyden ötürü çok seveceğiz."

Elleri, Kate'inkilerin üstünde sıcacık oldu. Dışarıdan, bir motosiklet çalışırken patlayan egzozun sesi duyuluyordu. Panjurdaki boşluklardan içeriye güneş sızıyordu ve Kate güneşin uzaklaşmasını, yağmurun yağmasını, havanın onun düşünceleriyle uyumlu olmasını diledi.

Jake'in ıslak yanağını ve ardından dudaklarını öptü. Jake öpücüğe güçlü bir tutkuyla karşılık verdi, boynunun arkasını yakaladı ve Kate'in kafasını kendininkine bastırdı. Sanki bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordu. Ama Kate, kendisine neyi ve neden kanıtlamaya çalıştığını sorgulama iznini vermedi.

Bay Cartwright, yeniden denemeden önce birkaç ay tatil yapmaları gerektiğini söyledi onlara.

"İyileşmek için kendinize zaman tanıyın. Tatile çıkın."

Ofisinin duvarları gözleri parlayan kadınlarla yorgun ama mutlu görünen erkeklerin kucaklarındaki bebeklerin resimleriyle kaplıydı. Fotoğrafların bazılarında Bay Cartwright kendisinden memnun olduğunu gösteren, geniş bir gülümsemeyle yer alıyordu. Fotoğrafların birinde kucağında ikizler vardı, kareli gömleğinin kolları sıvanmıştı ve her bir kolunun kıvrımında tek yumurta ikizlerinden biri sığınmıştı.

"Değer mi?" diye söyleyiverdi Kate.

Yanındaki plastik sandalyede oturan Jake şaşırmıştı.

Bay Cartwright, Kate'le göz göze geldi.

"Bu ikinizin kararı," dedi. "Ben yüzlerce hasta deneyimime dayanarak konuşabilirim ve size onların kesinlikle değdiğini düşündüklerini söyleyebilirim."

Sesi sakindi. Danışmanın tavrı Kate'e kendisini giderek daha histerik bir kadın gibi hissettirmek için tasarlanmış gibi görünüyordu. Tavrı, şakalar yaptığı ve daha iyimser olduğu ilk randevularından bu yana değişmişti. Bay Cartwright Kate kendi üzerine düşeni yapmadığı için artık öfkeliydi. Sonuçta o kendi payına düşeni yapmıştı. İlaçları bizzat kendi yazdığı gerçeği bir tarafa, suçun ilaçlarda olma olasılığı

dahi yokmuşçasına Kate'e "ilaçlara yanıt veremediğini" birden fazla kez söylemişti.

"Teşekkürler, Bay Cartwright," dedi Jake. "Bundan sonraki adımlarımızı düşünmek için biraz zaman tanıyacağız kendimize."

Zemin kattaki kafede kahve içmeye gittiler. Tatile gitmediler ama sonraki birkaç ayı kendilerini başka projelerle meşgul etmekle geçirdiler. Akşam yemeğine arkadaşlarını çağırdılar. Sinemaya, diğer insanların tavsiye ettiğini duydukları sanat galerilerine ve restoranlara gittiler. Annabelle geldi ve hafta sonu, eninde sonunda bebek odası olacak olan ama şimdilik iki kişilik bir yatak koydukları odada kaldı. Evle ilgili kibar konuştu ve kendisini ağırladıkları için Kate'e teşekkür etmek adına kocaman bir buket şakayık getirdi. Özüne, sadece bir kere, neden bu kadar büyük bir yere taşındıklarını sorduğunda dönmüştü.

"Saray yavrusu," demişti, öyle olmamasına, hele ki Annabelle'in sayfiyedeki kendi geniş konutuyla karşılaştırıldığında kesinlikle yanından bile geçmemesine rağmen. "İkinizin bu kadar fazla alana ihtiyacı yok aslında?"

Mutfağın devamındaki L şeklindeki koltukta oturuyorlardı. Jake, annesinin gerçekten de bir bardak alması gerektiğine dair itirazlarına rağmen, Peroni birasını doğrudan şişeden içerken Kate ve Annabelle bir şişe Chablis' paylaşıyordu.

"Evi beğenmedin mi yani?" diye sordu Jake.

"Ah, hayır hayır. Onu demek istemedim. Ev güzel. Ayrıca evi döşeme şekliniz de çok... yani, hoş. Size de biraz boş bir evde dolaşıyormuşsunuz gibi gelmedi mi diye merak ettim sadece."

Annabelle yüzünü Jake'e doğru eğdi. Tiril tiril, ince örgü hırkalarından bir başkasını giymişti ve içki bardağını her kaldırışında sallanan kısa ve kalın altın alımlı bileziği el bileğini çekiyordu.

Kate sessizliğini koruyarak bardağını yeniden doldurdu.

"Boş bir evde dolaşmıyoruz," dedi Jake. "Hem ilelebet sadece ikimiz olmayacağız, değil mi?"

"Anlamıyorum."

"Yani, çocuklarımız olduğunda..."

Annabelle güldü.

"*Çocuk?*" dedi, kelimeyi sanki Jake saçma bir komplo teorisini özetliyormuş gibi telaffuz ederek. "Ama herhalde... düşünüyor olmazsınız... yani... ben... evli bile değilsiniz hayatım!"

Kate homurdandı. Jake'in boynu alacalı kırmızı olmuştu.

"On dokuzuncu yüzyılda yaşamıyoruz anne."

"Hayır, biliyorum ama..."

"Aslına bakarsan, çocuk sahibi olmaya çalışıyoruz ama kolay olmuyor ve ben, biz, bu konuda biraz daha hassasiyet rica ediyoruz."

Jake'in söz dizimi, sinirlendiğinde resmileşir ve orta yaşa kaçardı.

Annabelle tokat yemiş gibi görünüyordu. Daire şeklindeki şeftali rengi allığın altında yüzü solgundu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi, bardağını sehpaya koyarak. Koltuktan ayağa kalktı ve Christian Dior parfümünün izini geride bırakarak hızla odadan çıktı.

Kate bardağını boşalttı.

"İyi geçti," dedi soğuk bir şekilde.

Jake mutfak tezgâhına doğru yürüdü ve boş bira şişesini geri dönüşüm kutusuna öyle kuvvetli attı ki Kate, tuzla buz olduğunu duymadığına şaşırdı. Kate, onun yanına gitmesi, Annabelle ile arasında bir tür barış tesis etmeye çalışması ve aracılık etmesi gerektiğini biliyordu ama çok yorgundu. Yatacağını söyledi ve şarap bardaklarını Jake'in toparlaması için sehpanın üzerinde bıraktı.

Annabelle ertesi sabah kahvaltıda, önünde yenmemiş bir dilim kızarmış ekmekle çok durgun ve dimdik oturuyordu. Her zaman yaptığı makyajını yapmadığını Kate fark etti. Yaşlı ve solgun görünüyordu ve incindiğini göstermek istediği belliydi.

"Kahve ister misin Annabelle?" diye sordu Kate.

Jake annesinin karşısında oturuyor, onunla etkileşime geçmek zorunda kalmamak için *The Economist*'in bir sayısını göstere göstere okuyordu.

Annabelle kafasını salladı, bunu yaparken bir elini köprücük kemiğine yaslamıştı.

"Üstüme vazife olmayan bir yerde konuştuysam özür dilerim," dedi en sonunda, sesi sakindi. "Fark etmedim... ikiniz için bu kadar *zor* bir konu olduğunu."

Jake bir şey söylemedi ama kafasını dergiden kaldırdı ve gözleri annesinin gözleriyle buluştu. *Pekâlâ*, diye düşündü Kate, *sanırım açıklama görevi bana düşüyor.*

"Mesele şu ki Annabelle, biz tüp bebek tedavisi gördük."

Annabelle bir duygu belirtisi göstermedi.

"Kısırlık tedavisi," dedi Kate. "Görünüşe göre doğal yollardan hamile kalamıyorum."

"Kalamıyor*uz*," diye düzeltti onu Jake yumuşakça.

"Ah, anladım. Peki, doktorlar şansınızın ne kadar olduğunu söylüyor?" diye kibarca sordu Annabelle.

"İki tüp bebek döngüsü gerçekleştirdik," diye devam etti Jake. "Başarısızlıkla sonuçlandı. Üç tane öneriyorlar."

Annabelle reçele uzandı ve soğuk kızarmış ekmeğine sürmeye başladı. Bıçağını dikkatlice tabağa geri koydu, küçük bir ısırık alarak düşünceli bir şekilde çiğnedi. Yutmasını ve bir sonraki kaçınılmaz yorumun odaya düşmesini beklediler.

"İkiniz için endişeleniyorum. Hepsi bu."

"Her şey yoluna girecek," dedi Jake.

"Sizi umutlandırıp sonra da umutlarınızın alt üst olmasını istemem," diye devam etti endişeyle kaşlarını çatarak. Masanın karşısına uzandı ve elini Kate'in kolunun üzerine yasladı.

"Sevgili arkadaşım Trisha'yı tanıyorsun? Kızı beş kez tüp bebek denedi ama şansı yaver gitmedi. Nedenini bilmiyorlar. Sanırım sizinki de böyle bir şey. Ayrıca bunu yaşamak berbat bir şey olmalı, sevgili Kate. Doktorların aslında yapılacak hiçbir şey yokken her tür tıbbi işlemi önermesinden endişeleniyorum ve bu işlemin kendisi çok bunaltıcı olabilir, değil mi? Anladığıma göre yani. Tabii ki ben hiç böyle bir şey yaşamadım."

Kate, Annabelle'in kelimelerinin hiçbir etki bırakmadan üzerinden geçip gitmesi için elinden geleni yaptı. Bir sene önce olsa, Annabelle'in düşüncesinin müdahaleci tutumuna haklı olarak içerleyebilirdi ama artık kendisini savunacak ruhsal ya da fiziksel kudreti kalmamış gibiydi. *Hem gerçekten,* dedi kendi kendine, *bu, Annabelle'i hiç ilgilendirmez. Keşke Jake ona söylememiş olsaydı.*

"Bunaltıcı, evet," dedi Jake. "Kate çok cesur davrandı."

Annabelle yavaşça göz kırptı, o berrak mavi gözler Annabelle konuşurken daha da berraklaştı.

"Zavallı Kate." Kate'in kolunu sıvazladı. "Çok zor olmalı. Hamile kalamayan kadınlara tüp bebek tedavisi yapılmasının bir nevi ileri evre bir kanser hastasına kemoterapi uygulamak gibi bir şey olduğunu okumuştum bir yerlerde."

Kate bir ya da iki saniyeliğine onu doğru duyup duymadığından emin olamadı. Kolunu çekti, Annabelle'in eli masaya düştü. Kate ayağa kalktı, sandalyesini geriye o kadar hızlı itti ki sandalye yere çarptı. Jake ona doğru uzandı ama Kate, Jake'e gitmedi. Sırası değildi. İkisine de kızgındı. Annabelle'e, söylediği şeyler yüzünden; Jake'e de Annabelle ile arasındaki bu kan bağından dolayı.

"Bu hiç yapıcı değil Annabelle," dedi Kate sessizce. Sonra mutfağı terk edip evden çıktı. Montunu evde unuttuğu için iki saat sonra

geri döndüğünde üşümüş ve ıslanmıştı. Jake onu koridorda sarılarak karşıladı.

"Gitti," dedi. "Kötü tartıştık. Özür dilerim. Seninle bir daha bu şekilde konuşmayacak."

Kate, Jake'in kendisine sarılmasına izin verdi ama hiçbir şey söylemedi. Âşık olduğu adama fiziksel olarak bu kadar yakınken nasıl bu kadar yalnız hissedebildiğine şaşırdı. Ama hissediyordu işte.

Üçüncü döngüde dokuz adet yumurta üredi ("Her seferinde artıyor!" dedi Bay Cartwright Kate'in ona yumruk atmak istemesine sebep olan bir neşeyle.). Dört tanesi döllendi ve iki tanesi rahmine geri yerleştirildi. Dolayısıyla artık teknik olarak ikizlere hamileydi. Ama bu sefer hamileymiş gibi hissetmiyordu hiç. Bu döngünün başarısız olacağını, karşıt duygu olan umuttan daha güvenli görünen bir kadercilikle kabul etti. Böyle olunca tekrar kanaması, bu kez iki haftalık bekleme süresinin son gününde başlamıştı, şaşırmamış ve hatta çok fazla üzülmemişti bile. Geçen on sekiz ay boyunca, dalgalanan duygulara artık bağışıklık kazanmıştı. Bir keresinde bir film festivalinden dönerken Seoul havaalanında gördüğü o robotlardan biri gibiydi. Robotlar, terminalin zemininde yüzlerinde dostça bir gülümseme ve doğru cevapları bulmak için basabileceğiniz bir dokunmatik ekranla gidip geliyordu. O da bu hale gelmişti: işte, evde, Jake'in yanında. Sorulara cevap veriyor ve sohbetlere katılıyordu ama görünenin altında gerçek bir duygu yoktu. En küçük şeyleri hissetmesi için kendisine izin verse, bunun kaçınılmaz biçimde daha büyük şeylere yol açacağını biliyordu. Bu, örgüye atılan tek bir yanlış ilmeğin bütün deseni mahvetmesi gibi ölümcül bir çözülmenin başlangıcı olurdu.

Özel bir kliniğe gittiler. Great Portland Caddesi'nde, dilimler halinde limonlu polenta keki ve kuşburnu çayı satan pahalı bir mezeci dükkânının yanındaki binada yer alıyordu. *Neyse ki burada çikolatalı çörekler ve seruma bağlı adamlar yok,* diye düşündü Kate oraya ilk gittiklerinde. Klinik, sanki kütüphaneye giriyorlarmış gibi, onlara plastik bir kart verdi ve görüşme için üst kata çıkmaları söylendi. Beyaz döşenmiş sahte deri mobilyalar, *Tatler*'in eski sayıları ve yetişkinlerin ellerinde tutulan flu mercek, bebek ayağı fotoğraflarının yer aldığı broşürlerle dolu krom ayaklar üzerinde duran sehpaların doldurduğu oturma odalarında beklediler. Özel kliniğe gitmenin, ekonomi sınıfından sonra birinci sınıf uçmakla eş değer olduğunu düşünüyorlardı ama randevular yine geç kalıyordu ve uzmanların ofisleri yine mavi küçük çivilerle duvarlara tutturulmuş başka bebek fotoğrafları ve teşekkür kartlarıyla doluydu. Kate hâlâ kendisine over rezervinin çok düşük

ve rahminin, sanki TripAdvisor'da berbat bir yatak ve kahvaltılı otel değerlendirmesi yapılıyormuşçasına, "yaşanması zor" bir yer olduğu söylenen işlevi bozuk bir kadın gibi hissediyordu.

Uzmanları, yine bir erkek, bu sefer Bay Abadi adında İsrailli bir doktor, giderek azalan şansları konusunda Bay Cartwright ile aynı fikirdeydi ama "istenilen sonucu" almak için doğru yerde olduklarını söyledi. İlk randevularında, Kate'e bir iç tarama yaptı ve Kate pantolonunu ve külotunu çıkarıp o dönmeden önce kargacık burgacık bir kâğıt havluyla kendisini örtmeye çabalarken orada gözleri başka tarafa çevrilmiş şekilde durdu.

Dört ve beşinci döngülerde Kate ilaçlara hâlâ cevap vermiyordu ve Bay Abadi, dozajı, Kate'e kendisini mütemadiyen ağlamaklı bir çöküşün eşiğindeymiş gibi hissettirecek kadar yükseltti. Bu döngüler işe yaramıyordu, dolayısıyla doğal katil hücreler ve DNA kırılması denilen şeyler için başka testler yapıldı ve her ikisinde de alkol alamadıkları ve birbirlerine karşı huysuz davrandıkları uzun antibiyotik tedavilerine başlandı.

Sonrasında bayram! Tüp bebek tedavisinin altıncısı bir gebelik oluşturdu. Kate, iki haftalık bekleme süresinden kanamasız çıktı ve on beşinci günün sabahında test yaptığında ağlamadı ama orada, tuvalette, birkaç dakikalığına şoke olmuş vaziyette oturdu. Jake'e söylemek üzere yatak odasına döndüğünde ikisi de gözyaşlarına boğuldu.

"Seni zeki şey..." diye fısıldadı Jake, Kate'in kulağına. "Seni zeki, zeki şey."

Ama her ne kadar Kate çetrefilsiz bir sevinç yaşamak istese de yaşayamadı. Nelerin yanlış gidebileceğinin çok farkındaydı ve onun tüm o eski deneyimleri, diğer müstakbel anne ve babalara verilen kof mutluluğu onun elinden almıştı. Keşke o kadar toy olabilseydi, keşke durumunun ona yüklediği tüm istenmeyen ve davetsiz bilgileri unutabilseydi. Ama tuvalete her gidişinde, kan olup olmadığını kontrol ediyor, her kramp ya da sancı hissedişinde en kötüsünden korkuyordu ve yine, dünyasının herhangi bir uyarıda bulunulmaksızın yıkılabileceği temel gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyordu.

Bay Abadi, Kate'i, tüp bebek tedavisi boyunca yaptığı gibi her sabah karnına vurduğu steroit ve kan sulandırıcılara başlattı. İğneler, göbek deliğinin her iki tarafında keşfedilmemiş bir galaksinin yıldız haritası gibi çopur morluklar bırakıyordu. Herkes ona hamile olduğunu söylüyordu ama Kate hamileymiş gibi hissetmiyordu. Kendisini farklı hissetmiyordu. Hassasiyeti kontrol etmek için göğüslerini sıkıyordu. Kahve kokusundan midesinin bulanması için can atıyordu. Neden

internet forumlarının onu inandırdığı kadar bitkin olmadığını merak ediyordu.

İçini rahatlatma merakıyla, anonim bir kullanıcı ismiyle bu forumlardan birine katıldı ve hamile olduğun halde hamile hissetmemek gibi bir şey olur mu diye sordu. Cevaplar akın akın geldi.

"Endişe etme tatlım. Bende sekizinci haftaya kadar belirtilerin hiçbiri yoktu ve sevgili kızım şu an üst katta uyuyor. Şimdi beş yaşında," yazmıştı @tupbebeksavascisi.

"Kaygı da %100 bir belirti!" diye ekledi @hamilekalmayacalisanhayatagaci.

"Endişeleniyorsan doktorunla görüş," dedi @bisikletebinentekboynuzluat. "Ama bunlar çok erken günlerin, o yüzden stres olmamaya çalış! Partnerin sana güzel, dinlendirici bir masaj yapsın! İstirahat et! Değerli bir yük taşıyorsun!! Sarılıyor ve öpüyorum."

Mesajların her birinin altında, e-posta imzası gibi ayrıntılı bir ilave vardı. Burada, kadınlar (Hepsi kadındı.) kendi hamilelik hikâyelerini şaşırtıcı ayrıntılarıyla anlatıyor, düşüklerini ve hayal kırıklığına uğratan negatif hamilelik testlerini sıralıyor ve, bazıları yumurta bağışına rağmen dahi başarısız olmuş her tüp bebek döngüsünü sayıyordu. Her dipnotta birkaç kısa cümleye indirgenmiş bıkkınlık ve keder öyküsü de vardı ve bir süre sonra Kate'in gözleri buğulanmaya başladı, dizüstü bilgisayarını kapatıp yattı.

Yedinci haftaya ulaşmayı başardı. Bay Abadi, erken tarama için kliniğe uğramasını istedi. Kate korkuyordu ama umutluydu. Jake, görünüşte iyimserdi ve her şeyin güzel olacağını söylüyordu ama Kate ona inanamıyordu. Bay Abadi sondayı Kate'in vajinasının içine yerleştirdi. Kate, Bay Abadi konuşmaya başlayana kadar sessiz geçen uyarı niteliğindeki saniyeleri fark etti ve haberlerin iyi olmadığını anladı.

"Gebelik kesesi var." Lateks eldivenleriyle ekranı işaret etti. "Ama korkarım embriyo yok Kate." Kibar bir aksanla konuşuyor, T'leri suyun üzerinde seken taşlar gibi ses çıkarıyordu. "Bu aşamada bir embriyo görmemiz gerekirdi. Bu da hamileliğin olması gerektiği gibi gelişmediği anlamına geliyor."

"Daha yavaş gelişiyor olabilir mi?" diye sordu Jake.

"Doğal bir hamilelikte, evet, bunu bir olasılık olarak görebilirdik. Ana rahmine düşme tarihlerinde her zaman biraz gecikme payı vardır. Ama sizin durumunuzda, embriyoları tam olarak ne zaman yerleştirdiğimizi biliyoruz, dolayısıyla..." Kafasını salladı. "Çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Kate ama sonra bunu neden söylediğini anlamadı. Çünkü sorun vardı. Sorun vardı.

Sonra Bay Abadi ona sonraki adımları anlattı. Bunun ne zaman olabileceğini bilmenin herhangi bir yolu olmasa da ya doğal olarak düşük yapmayı bekleyecekti ya da Bay Abadi ona tıbbi düşük yaptırmak için ilaçlar verecekti. Artık boş beklentisinden mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyordu, bu yüzden ikinci seçeneği tercih etti. Belli olmayan sayıda günler ve haftalarca içinde ölü bir şeyi taşıma fikri ona insanlık dışı göründü. Bay Abadi, Kate'i ağrının yoğun olacağı, ilk yirmi dört saat içinde bu acının zirveye ulaşacağı konusunda uyardı. Sonra en kötü şey sona ermiş olacaktı.

Eve gittiler ve şarap içtiler. Kate, çarşafların üzerine bir çarşaf sererek ve Netflix kutu setiyle kendisini hazırladı. Telefonunu uçak moduna aldı ve ilk ilaçları vajinasının üst kısmına anlatıldığı gibi yerleştirdi. Sonra bekledi. Parasetamol aldı ve biraz daha bekledi. İlaçları vajinasına soktuktan yaklaşık iki saat sonra şiddetli karın ağrısı başladı. Sanki rahmindeki kir endüstriyel hafriyat makinesi tarafından kazılarak çıkarılıyordu. Ağrı o kadar şiddetliydi ki bayılacağını sandı. Dalgalar halinde geliyordu. Zirveye ulaşıyor ve ardından azalıyordu. Bir noktada lavaboya kustu. Onunla ilgilenmek için bir gün izin almış olan Jake, solgun ve üzgün bir şekilde yatak odasına geldi ve yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Yoktu. Kate, bunun üstesinden gelebilmek için kimsenin onu takip edemeyeceği bir yere gitmesi gerektiğini biliyordu.

Sonraki bir buçuk saat boyunca ağrı en üst seviyelere yükseldi ve sonra şaşırtıcı bir hızda hafifleyerek çekip gitti. Kanama ağırlaştı ve içinde her ne varsa onun pıhtı ve zerrelerini klozete boşaltırken, görmemek için aşağıya hiç bakmadı. Beyninin bunun neyi temsil ettiğini düşünmesine izin vermedi. Seçecekleri isimleri. Sevebilecekleri çocuğu.

Kanama ve ağrının tamamen dinmesi bir hafta sürdü. Çok vahşi bir deneyimdi. Kate, kadınlar bunu yaşadığı için dehşete kapılmıştı ve bunu ona kimse söylemediği için kızgındı. Şüphesiz, buna bir daha dayanamazdı.

Bay Abadi, alternatif seçenekleri düşünmeye başlamalarını önerdi.

"Dört yıl oldu, değil mi, denemeye başlayalı?"

"Evet," dedi Kate, bu süre içerisinde ne kadar çok şeyin yaşandığını ve ne kadar az şeyin başarıldığını düşünerek. Sonsuza kadar sürmüş gibiydi ama aynı zamanda çarçabuk olup bitmişti.

"Yumurta donörü, araştırmak isteyeceğiniz seçeneklerden biri olabilir ancak konuşulduğu üzere, rahminde bir yara izi var ve bu da bebeği taşıyamayacağın anlamına geliyor Kate."

Bebek taşımak. Çok tuhaf bir ifadeydi. Alışverişte aldıklarını taşırdın. Yük taşırdın. Virüs taşırdın.

"Dolayısıyla senin özel durumunda uygun olanın ne olduğunu hissettiğine bağlı olarak, taşıyıcı anneliği düşünebilirsiniz. Ya da evlat edinmeyi."

O bu kelimeleri söylerken hissettiği ilk şeyin rahatlama olması Kate'i dehşete düşürmüştü. Bunu tekrar yapmayacağı, kendisinden tekrar tekrar denemesinin ve işe yaramadığında hissettiği berbat acı ve üzüntüyü yaşamasının beklenmeyeceği için rahatlama. Yüzü ifadesiz, boynunun arkasına masaj yapan Jake'e baktı.

Kate neden olduğunu anlamasa da Bay Abadi'ye teşekkür ettiler. Klinikten, bebek fotoğraflarını ve saksılı çiçekleri geride bırakarak çıktılar. Evlat edinme her zaman son seçenekleri olmuştu, en son başvuracakları çare ve bir sonraki aşamanın bir parçası olarak dile getirildiğini duymak tuhaftı. Pahalı bir kafede oturdular, kapuçino içtiler ve fincanların yanında ücretsiz gelen İtalya'ya özgü bademli bisküviden yediler.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jake. Kate masaya yaslanmıştı ve Jake'in eskiden olsa yapacağı gibi ellerini ellerinin içerisine almadığını fark etti. Bu süreç onu da tüketmişti. Yüzü, kanlı canlı görünümünü kaybetmişti ve alnında, Kate'in daha önce fark etmediği yatay çizgiler vardı. Gerginlik, yağsız ve kaslı vücudunun geri kalan kısmına uymuyordu. Duygusal stresle başa çıkmanın bir yolu olarak daha çok antrenman yapmış, spor salonunda ağırlık çalışmış, uzun koşulara çıkmış ve her perşembe sabahı kişisel antrenörüyle boks yapmıştı. Parasını her zamankinden daha sofistike spor kıyafetlerine yatırmıştı: Amerika'dan sipariş edilmesi gereken ve logoları göze çarpmasa da fark edilebilir olan spor markaları ve Masai Mara'da yalın ayak koşma deneyimini yaşatmak amacıyla üretilmiş hafif tabanlı örgü spor ayakkabıları. Suyla çalkalanmış protein tozu içmiş ve derisini tabağının kenarına bıraktığı tavuk göğüslerini yemişti. O derileri çöp kutusuna sıyıran Kate, derilerin diken diken olmuş varlığının kendisini sessizce yargıladığını hissederdi. Tarafsız bakıldığında Jake, harika görünüyordu ama Kate, onun eski göğsünün yumuşaklığındaki rahatlığı özlemişti. Şimdi Kate kafasını Jake'in kalbinin üzerine yasladığında ve Jake onu kucağına aldığında kavrayışı çok sertti.

Kate'in kendi vücudu kendisine yabancılaşmıştı. Kollarında yogadan kalma düzgün kasları ve kaburga kemiklerinin üzerindeki deride hafif karın kası izleriyle her zaman sıkı bir vücudu olmuştu. Ama şimdi göbeği gevşek ve sıvıyla dolu geliyordu ona. Kalçalarının daha da

genişlediğine ikna olmuştu. Aylardır düzenli spor yapmıyordu. Daha şişman olduğundan, hamile kalma çabalarının ve her hamileliği kaybetmenin hüznünün vücudunda fiziksel bir iz bıraktığından emindi. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını uzunca bir süre fark etmedi.

"Kate?"

Jake'in sorusuna cevap vermediğini fark etti.

"Yorgunum," dedi.

"Taşıyıcı annelik konusunda ne düşünüyorsun? Ya da bunu daha sonra mı konuşmak istersin?"

O an, özellikle üzgün hissetmediği halde ağlamaya başladı. Jake ona bir peçete verdi ve Kate peçeteyle yanaklarını kuruladı. Kafesin köşesinde, sanki Kate'in mutsuzluğunun bir yansımasıymış gibi, bir bebek hüngür hüngür ağlamaya başladı ve anne, bluzunun düğmelerini açarak emzirmeye koyuldu. Bebek ânında sakinleşti, dikkatle annesinin memesini emdi. Onlara bakarken Kate'i, kıskançlık ve aşırı hayranlık karışımı bir duygu basmıştı. Çaresizdi. Başka hiçbir şeyi bebek istediği kadar istemiyordu. Bundan başka hiçbir şeyi gözü görmez olmuştu. Anne olmazsa öleceğini hissediyordu.

"Sanırım iyi bir fikir olabilir?" dedi. "Ben sadece... yapamadığım bir şey için bu kadar üzüleceğimi ummuyordum."

"Ah, aşkım," dedi Jake. "Çok üzgünüm."

"Ve acaba buna maddi olarak gücümüz yetecek mi?"

"Tabii ki yetecek. Gerekirse evi tekrar ipotek ederiz. Bebek daha önemli, değil mi?"

Kate başını salladı ve "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

Jake'in yüzü düştü.

"Bunu sormana gerek var mı sence? Seni her şeyden çok seviyorum. Biz bunu aşacağız. Birlikte, tamam mı?"

"Tamam."

İki hafta içerisinde, onları sohbet etmeye davet eden bir taşıyıcı annelik kuruluşuyla iletişime geçmişlerdi. Düz pamuk bir gömlek ve makul kısa ve kalın topuklu ayakkabılar giymiş, işin ehli ve kır saçlı bir kadın olan Carol onlarla oturmuş ve "Burada size oldukça fazla bilgi vereceğim," demişti. Gülüşü Kate'e eski biyoloji öğretmenini hatırlatmıştı. "Hazır mısınız?"

Birleşik Krallık'ta, taşıyıcı anne için masrafların karşılanması hariçinde para ödemenin yasadışı olduğunu, taşıyıcı annenin özverili bir yardım etme isteği içgüdüsüyle hareket etmek zorunda olduğunu, taraflar herhangi bir şey imzalamadan önce üç aylık bir "birbirini tanıma" süreci olduğunu, Kate'in yumurtalarını mı yoksa taşıyıcı

annenin yumurtalarını mı kullanacaklarına karar vermeleri gerekeceğini, potansiyel taşıyıcı annelerin onlar gibi çiftler ile eşleşebileceği bir internet siteleri olduğunu, müstakbel anne babaların potansiyel taşıyıcı anneleri sayı olarak üçe katladığı düzenli konferanslar ve sosyal etkinlikler yapıldığını anlattı. Kate ve Jake, oradan bir düzine broşürü alıp evlerine getirdiler ve mutfakta karşı karşıya oturup kupalarca demli çay içerek hepsini okudular. Her şeyi insanları yabancılaştırmak üzere tasarlanmış tıbbi bir dille konuşan erkek uzmanlardan destek almaktansa bir projeye, kontrolü daha fazla ellerinde tuttukları bir şeye sahip olmak güzeldi.

Carol onları ertesi ay, Coventry'deki bir otelde gerçekleştirilen sosyal etkinliğe davet etti.

"Konulu bir parti," dedi. Gangsterler ve Sevgilileri. Sizin tarzınız olan bir şey mi bilmiyorum. Ama öyleyse gelmelisiniz. Yolculukları sizinkine benzer birçok çiftle tanışırsınız ve hikâyeleri anlayan insanlarla paylaşmak çok iyileştirici olabilir.

Kate de Jake de parti kostümlerinden nefret ediyordu ama buna değeceğini düşündüler ve Amazon'dan kostüm sipariş ettiler: Kate için ucuz polyesterden, sahte incilerle süslenmiş ve bir sigara ağızlığıyla tamamlanan ergen kız elbisesi; Jake içinse bol, ince çizgili bir takım elbise. Coventry'de sarı tuğlalardan örülmüş iki katlı bir bina olan ve yerde bordo elmas desenli bej rengi halılar serilmiş Grand Eastern Otel'e arabayla gittiler. Oda seyrek eşyalı ve temizdi: sünger şilteli bir yatak, tek tek sarılmış şeker paketleri ve sütlüğü ile bir çaydanlık; banyodaki fayanslı duvara sabitlenmiş tek bir plastik dağıtıcıda karıştırılmış duş jeli ve şampuan. Pencereden bakılınca görülen manzara otoparktı. Minibardan votka tonik yaptılar ve yatağa oturarak içtiler. Sonra birbirlerine baktılar ve durumun tuhaflığına güldüler. Kate, uzun zamandan beri ilk defa böyle gülüyordu.

"Sence çok mu içiyoruz?" diye sordu Jake'e, soruyu ne derece ciddiyetle sorduğundan emin değildi.

"Yaşadığın bunca şeyden sonra iki tek atamayacaksan ne zaman atacaksın?" cevabını verdi Jake.

"Sanırım haklısın."

Kostümlerini giydiler. Kate, koyu kırmızı bir ruj sürdü. Jake ona "O kadar seksi görünüyorsun ki eve döndüğümüzde de bunu giy ki üzerinde bu varken sevişebilelim," dedi. Votkadan hafif sarhoş olan Kate kendisini tekrar güzel hissetti. Partinin yapıldığı konferans salonuna giden koridorda yürürken el ele tutuştular. Salon helyum balonlar ve Al Capone'un "ARANIYOR" posterleriyle süslenmişti.

Odanın yarısı misafirlerle dolmuştu bile. Doğrudan bara gittiler. Kate gergindi, nedenini bilmiyordu. Barmenden votka tonik istediler.

"Tek mi, duble mi?"

"Duble," dedi Kate ve Jake aynı anda.

Arkadan tanımadıkları bir ses geldi.

"Tarzınızı beğendim."

Döndüklerinde karşılarında bir kadın duruyordu. Tüylü bir saç bandıyla alnından uzaklaştırılmış darmadağınık sarı saçları vardı ve altında ipek kadın geceliği olan erkek takım elbisesi giymişti. Cildi bronzdu ve güzel bir gülüşü vardı. Hoş ve cana yakındı, ama akım bir filmde erkek başrol oyuncusunun seksi kız kardeşi rolünü oynayabilecek biriydi.

"Selam," dedi, elini uzatarak. "Ben Marisa."

Günümüz

On Sekiz

"DELİRECEK GİBİ HİSSEDİYORUM," dedi Marisa. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Tamam," dedi Kate, sesini mümkün olduğunca yatıştırıcı bir hale sokarak. "Seni anlıyorum. Konuşalım. Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım sana."

Marisa'nın omuzları gevşedi. Hemen sakinleşti. Bıçağı koridordaki masaya bıraktı.

"Bunun için özür dilerim," dedi Marisa. "Kullanmayacaktım."

"Biliyorum."

Kate'e gülümsedi. Yüzünün geri kalanını orantısız hale getiren kırık bir gülümseme. Saçı karışıktı ve yıkanmamıştı. Kate, diğer kadının vücut kokusunu, giysilerinin altındaki doğal keskinliğini alabiliyordu.

"Ah Marisa," dedi Kate. "Sorun ne?"

Şimdi Marisa'nın göğsü inip kalkıyordu ve sandalyede kendini bırakmış bir şekilde otururken gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Kafasını kaldırarak ince uzun saç tutamlarının arasından baktı. Kate, sanki kendisini yalnızca irade gücüyle görünmez yapabilecekmiş gibi bedenini duvara bastırdı. Ama gidecek bir yer yoktu ve ayakları hâlâ iple bağlıydı.

"Marisa, tatlım, ipi çözebilir misin lütfen? Hiçbir yere gitmeyeceğime söz veriyorum. Sadece biraz rahatsızım bu şekilde olmaktan."

Marisa, ağzı açık bir vaziyette Kate'e bakıyordu. Kate, Marisa'nın kendisini ne kadar anladığından emin değildi. Marisa, neredeyse ulaşılamaz görünüyordu. *Nasıl*, diye düşündü Kate, *nasıl işlerin bu hale gelmesine izin verdik? Bu nasıl oldu?* Vahşi bir atı evcilleştiriyormuşçasına yumuşak konuşmaya devam etti Kate. Yumuşak bir ses tonuyla teşvik ederek ve avcunda şekerle yaklaşmaya cesaretlendiriyordu atı.

"Lütfen, ipi çöz canım, ki konuşabilelim. Mutfaktaki koltukta bir fincan çayla oturabilir ve bu problemi çözebiliriz. Başın dertte değil. Ben iyiyim. Sana kızgın değilim. Lütfen, Marisa."

Bu şekilde birkaç dakika geçtikten sonra, Marisa sandalyesinde daha dik oturdu ve saçlarını iki eliyle avuçlayıp yukarı kaldırarak arkada gevşek bir topuz yaptı. Yüzü her nedense daha sakin görünüyordu, içindeki iblisi şimdilik kendinden uzak tutuyordu. Bir elini koruma amaçlı olarak karnına bastırmış şekilde ayağa kalktı. İpteki düğümleri çözmek için eğildi, parmakları işe yaramadığında ipi kesebilmek için bıçağa uzandı. İp gitgide gevşedi ve Kate, kanın tekrar bacaklarına aktığını hissedebiliyordu.

"Teşekkürler Marisa."

"Mutfağa gitmek istemiyorum. Burada oturalım."

Marisa kayarak yere, Kate'in yanına indi, sırtını duvara dayadı. Kate'e o kadar yakındı ki Kate, Marisa'nın saçının yanağını gıdıkladığını hissedebiliyordu ve bu, elinde bıçakla Kate'in üzerine çöktüğü zamankinden her nedense daha korku vericiydi. Kate, kokuyu ve dehşeti zihninden uzaklaştırmaya ve nefes alıp verişini düzenlemeye çalıştı. Gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak kafasını topladı.

"Sorun nedir Marisa?"

"Biliyorum," dedi Marisa.

"Neyi biliyorsun?"

"Kes saçmalamayı. Ben aptal değilim. Siz öyle olduğumu düşünseniz de hiçbir zaman sizin kadar akıllı olmamış olsam da ben salak değilim. Sana bir kere sordum zaten. O zaman tekrar sorayım: Sen ve Jake ne zamandan beri yatıyorsunuz?"

Kate apışıp kalmıştı.

"Altı yıl," dedi. "Bunu biliyorsun."

"Bunu nasıl bu kadar sıradan bir şeymiş gibi söyleyebiliyorsun? Seni evimize davet ettik. Bana olan borcunu bu şekilde mi ödüyorsun? Benim ilişkimi mahvederek mi?"

"*Senin* ilişkin mi?"

Marisa başını salladı ve o an, anlamamış olmayı tercih ettiği gerçek içgüdüsel olarak Kate'in kafasına dank etti.

"Ama... Ne... Marisa..." Kelimelere takılarak tökezledi. Sesi kısıldı, neredeyse fısıltıya dönüştü. Düşündüğü şey olamazdı, kesinlikle? Marisa bilmiyordu... Duymamıştı... Bilemezdi...

"Sen bizim taşıyıcı annemizsin," dedi Kate. Marisa, duymamış gibi, boş boş bakıyordu.

"Bizim *taşıyıcı annemizsin,*" diye tekrar etti Kate. "Anlıyor musun?"

Sonra Marisa çok ilginç bir şey yaptı. Kate'in elini eline aldı ve gülmeye başladı. Başlangıçta yavaş yavaş gülüyordu ama sonra kahkaha hızlandı ve tiz, durdurulamaz bir gürültü halini aldı.

"Ah Kate," dedi, kıkırdamaların arasında nefessiz kalarak. "Kate, Kate, Kate, zavallıcık. Sen her şeyi yanlış anlamışsın. Ben Jake'in hayat arkadaşıyım. Bizim çocuğumuz olacak. Sen bizim kiracımızsın."

Kate çocukken, babası her ayın ikinci pazar günü arabayla bit pazarına giderdi. Bazen, Kate yeterince erken kalkmışsa onu da yanında götürürdü. Bir vadinin dibinde yaşıyorlardı ve araba yolculuğu onları evlerinin bir tarafındaki dik yoldan yukarı çıkarır ve ardından tekrar aşağıya, en yakın köye indirirdi. Sabahın o saatinde onlarınkinin haricinde birkaç araba olurdu. Kate'in babası da tepeyi çıkarlarken hızlanarak arabayı diğer tarafa atlatır, Kate'in içini uçururdu.

"İçim gıdıklandı!" diye çığlık atardı Kate keyifle. Arabanın kontrolü kaybedeceği düşüncesi bir tür neşeyle karışık dehşet uyandırırdı ve kaybetmediğinde, yüreğinin dış dünyanın hızına yetişebilmesi için fazladan atması gerekirdi.

Marisa'nın konuşmasını dinleyip zihinsel dengesizliğinin derinliğini kavrarken Kate içinin yine gıdıklandığını hissetti. Tek bir farkla: Bu sefer normale dönmüyordu. Bu kez araba diğer tarafa hiç geçmiyordu. Aksine, havada uçuyor, takla atarak asfalt yola çakılıyordu, hem de öldürücü bir güçle.

"Marisa," dedi Kate ve mümkün olduğunca kısa ve net anlatmaya çalıştı. Jake benim hayat arkadaşım. Altı yıldır birlikteyiz. Çocuğumuz olmadı. Senden taşıyıcı annemiz olmanı ve yanımıza taşınmanı istedik. Bizim bebeğimizi taşıyorsun. Bizim. Sizin değil."

Marisa bir süre hiçbir şey söylemedi. Arkasını dönerek kendi kendine konuştu. Kate, Marisa'nın sağ elinde tırnaklarının çevresindeki ölü deriyi yediğini görebiliyordu. Marisa konuşmak için ağzını açana kadar birkaç dakika sessizlik içinde oturdular.

"Mesele şu ki Kate..."

Kilidin içinde dönen anahtarın sesiyle konuşması kesildi. Ön kapı açıldı. Jake eve gelmişti.

Geçmiş

On Dokuz

EN BAŞTA İNANAMADILAR. Kimse inanamadı. Carol, uygun bir taşıyıcı anne bulmalarının birkaç yıl sürdüğünü söylemişti. İlk sosyal etkinliğinizde biriyle eşleşmek çok ender rastlanan bir durumdu. Ama hem Kate hem de Jake, Marisa'ya ânında bir yakınlık hissetmişti. Şimdi geçmişe baktığında Kate, kendi kendine soruyordu: *Aslında aralarında herhangi bir yakınlık yoktu da çaresizlikleri mi onları bu yakınlığı bulmaya itmişti acaba?*

Hal böyleyken, üçü, o gece kendilerini içinde buldukları sahnenin tuhaflığından (ve komikliğinden) rahatlıkla konuştular. Marisa, onların doğurganlık yolculukları hakkında birkaç soru sordu çünkü herkes buna, 1980'lerin kötü ama popüler rock şarkısı gibi, yolculuk diyordu ama soruları laubali ya da seksle ilgili sorular değildi. Dinledi, başını salladı ve gerçekten anlayışlı görünüyordu. Kendisinin de hep çocuk istediğini ama buna henüz tam olarak hazır olmadığını söyledi. Kısırlıkla mücadelenin ne kadar zor olabileceğini eski arkadaşlarından ve kendi annesinden birinci ağızdan duyduğunu söyledi.

"Kız kardeşimle aramda yedi yaş var," diye açıkladı Marisa. O dönem annem üst üste düşük yapmış. Çok kötüymüş."

Kate ona baktı ve kısırlığın kalıtsal olup olamayacağını merak etti. Marisa, düşüncelerini okumuşçasına "Ama ben her şeyi kontrol ettirdim. Her şey yolunda görünüyor ve sanırım kimsenin annem için yapamadığını ben hâlâ gençken başkaları için yapabilirim diye düşündüm, anlarsınız işte."

Marisa'nın "gibi"ler ve cümleleri havada bırakan gereksiz soru işaretleriyle dolu, '80'lere ya da '90'lara ait bir konuşma tarzı vardı.

"Çok münasebetsiz bir soru olmazsa kaç yaşındasın?" diye sordu Jake. Dört tane votka içmişti ve her zamankinden daha gevşemiş hissediyordu.

"Yirmi sekiz."

O kadar açık sözlü ve hilesiz konuşuyordu ki Kate büyülenmişti. Karizmatik olmanın istekli olmaktan daha fazla prim yaptığı büyük şehirde yıllarca yaşayınca dünyaya bakışları donuklaşmış, insani iyiliğe inanmayan medyatik tiplerle uğraşmaya o kadar alışmıştı ki Kate, Marisa ona şeffaf kâğıt ambalajından henüz çıkarılmış oyuncak bebek gibi bozulmamış gelmişti. Marisa, kırsal kesimde büyüdüğünü söylemişti ve Kate'e göre Marisa, sağlıklı kemikleri, sarımsı kahverengi saçları, parıldayan gülüşü ve çevresiyle mükemmel uyumu ile bir Thomas Hardy romanının sayfalarından kopup gelmiş bir kadın kahraman gibi halen biraz eski moda görünüyordu. Tavrında bir masumiyet vardı. Kate, onu bir bebekle kolayca hayal edebiliyordu.

Marisa, ertesi sabah erken kalkması gerektiğini söyleyerek onlardan önce partiden ayrıldı. Kate onun bu halinden de hoşlanmıştı: Parti en yüksek hızına ulaştığında çekip gidebilecek kadar aklı başında ve kendisiyle barışık olmasından.

"Sizinle bağlantıda olmak isterim gençler," dedi Marisa. Sizin için de uygunsa tabii. Zorlama yok!"

Jake, Kate'e kısa bir bakış attı. Kate kafasını hafifçe salladı.

"Biz de isteriz," dedi Jake. "Numaramı almak ister misin?"

"Tabii ki," dedi Marisa ve ekranı çatlamış eski bir iPhone bulup çıkardı.

"Vay," dedi Jake. "Çok yüksek bir yerden düşürmüş olmalısın."

Marisa güldü.

"Ne zamandır değiştirmeyi düşünüyorum ama bilirsiniz işte."

Jake telefon numarasını yazdı ve telefonu Marisa'ya geri uzattı.

"İkinizle de tanışmak çok güzeldi," dedi Marisa. Onları öpmek için herhangi bir girişimde bulunmadı, Kate rahatlamıştı. Eğer ilişkileri ilerleyecekse sınırların baştan net bir şekilde çizilmesi gerekiyordu.

"Seninle de tanışmak çok harikaydı," dedi Kate, gerçekten öyle düşünüyordu. Dört senedir ilk defa küçük bir umut kabarcığı hissetti.

Carol, hemen heyecanlanmamalarını söyledi.

"Önünüzde uzun, upuzun bir yol var," dedi. Şimdi birbirinizi tanımaya başlamanız, gerçekten uyumlu olup olmadığınıza bakmanız ve bu inanılmaz değerli şey konusunda birbirinize güvenip güvenemeyeceğinizi görmeniz lazım. Ayrıca Marisa sıradışı biri, bunu da unutmayalım."

"Ne bakımdan?" diye sordu Kate.

"Yani, aldığımız taşıyıcı annelerin çoğundan genç ve daha önce kendi çocuğu olmamış, bu bizim tercih ettiğimiz bir şey. Oyunbozan bir durum değil kuşkusuz ama dikkat etmemiz gereken bir durum. Ayrıca Marisa bekâr, dolayısıyla bir hayat arkadaşının desteğini de almayacak. Bu süreç boyunca iyi bir destek ağına sahip olacağından emin olmanız lazım."

"Ama görece genç olması artı puan değil mi?" diye sordu Jake. "Doğurganlık bakımından yani."

"Olabilir, evet. Sadece aklımızda bulundurmamız gereken bir durum," diye tekrar etti Carol. "Kimin yumurtalarını kullanacağınızı konuştunuz mu?"

"Eğer böyle bir seçenek varsa taşıyıcı annenin yumurtalarını tercih edeceğiz herhalde."

Açık bir biçimde konuştu Kate ve sesinin çatlamamasına özen gösterdi. En kısa sürede hamile kalma ihtimalinin bu şekilde en yüksek olacağını söyleyen Bay Abadi'nin tavsiyesi doğrultusunda hareket ediyorlardı. Her ne kadar Kate hedefe nasıl ulaştıklarının bir önemi olmadığını, kucağına aldığı an o bebeğin onun olacağını kendisine anlatmaya çalışsa da çocuğunun onunla herhangi bir genetik bağı olmayacağı gerçeğini de kabul etmeye çabalıyordu.

"Pekâlâ," dedi Carol. "O zaman, Marisa'nın dış görünüşünün sana benzemediği gerçeğinin senin için sorun olup olmadığını da düşünmeniz gerekecek Kate."

"Jake'e benziyor," dedi Kate.

"Biliyorum. Ama o spermini verecek, dolayısıyla..."

"Evet, bunun farkındayım. Bu konuda çok düşündüm."

Gerçekten düşünmüştü. Nihayet Marisa'nın avantajlarının tümünün bu bencil kaygıdan daha ağır bastığı sonucuna varana kadar zihninde bu konunun üzerinden defalarca geçmişti. Jake'in baba olmayı çok istediğini biliyor ve onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesine daha fazla katlanamıyordu. Bu durumla barışmak istiyordu,

kendisine de barıştığını söylüyordu. Zamanla, bu durum gerçeğin farklı bir şekli halini aldı.

"Benim için sorun yok," dedi Kate Carol'a.

Yanındaki sandalyede oturan Jake uzandı ve Kate'in elini sıktı.

***

Kate'in tavsiyesi üzerine Jake, partiden beri Marisa'yla mesaj yoluyla düzenli olarak haberleşiyordu.

"Altın yumurtlayan tavuğu kaçırmak istemeyiz," demişti Kate yarı şaka yarı ciddi. "O gece büyük ihtimalle herkesin telefon numarasını alıyordu."

Bahçedeki bankta oturmuş, çiçek açmaya yeni başlamış ortancayı hayranlıkla seyrediyorlardı. Bahçenin öbür ucundaki duvarın ardından yüksek sesle oynanan bir bilgisayar oyununun sesi geliyordu. Bir sosyal konutun yanında yaşıyorlardı ve uzun kırmızı tuğladan bir merdiven boşluğu, bahçelerinin sonundaki dikdörtgen şeklindeki gökyüzü parçasını gizliyordu. Evi bu yüzden bu kadar iyi fiyata almışlardı. Emlakçı, alıcılarının çoğunun evi almaktan bu merdiven boşluğu yüzünden vazgeçtiklerini söylemişti ama bu ne Kate'in ne de Jake'in umurundaydı. Nihayetinde Londra, farklı yerleşimlerin karmaşık bir bileşimiydi. İkinci Dünya Savaşı'ndaki bomba hasarının ardından harabe alanlarda türeyen yüksek binalar, daha eski evlere, sararmaya başlayan bir ağız dolusu dişin arasındaki yeni altın dolgular gibi yaslanmıştı. Burada yaşamak, düzenli bir şehirdense hakiki şehir karmaşasına kapılmak gibiydi. Kate, şehrin karışık tarihini seviyordu.

"Onunla flört ediyormuşuz gibi geliyor," dedi Jake. Kate'e bir bardak roze şarap doldurdu.

Kate, ona gözlerini kısarak baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onunla ilgilendiğimizi göstermek istediğim için mesajlarının her birini çok irdeliyorum ama çok hevesli gibi görünmek de istemiyorum, demek istiyorum."

Kate güldü. "Sersem."

Şarap ve güneş ışığı onda hafif bir kayıtsızlık yaratmıştı. Kafasını, Jake'in omzuna dayadı. "Flört ettiğin tek kişi benim."

Jake, onu kendine doğru çekti.

"İyi ki."

Gündüz randevusu uygun geldiği ve tehditkâr olmadığı için hafta sonu kafede Marisa'yla bir buluşma ayarladılar. Kate, düzgün fakat çok şık olmayan kıyafetler giyindi çünkü en güvenilir ve kararlı ha-

liyle çıkmak istiyordu Marisa'nın karşısına. Beyaz keten bir gömlek ve boyfriend kesim kot pantolonun altına spor ayakkabısı giymekle yetindi. Jake, gri bir tişört ve en sevdiği kot pantolonunu giydi. Yerleşmek ve heyecanlarını dindirmek için buluşma yerine kararlaştırılan saatten yarım saat önce geldiler ve Marisa içeri girdiğinde onları kolayca görebilsin diye pencere kenarında bir masa seçtiler.

Marisa gelince onlara gülümsedi ve masanın yolunu tuttu.

"Selam," dedi. Saçları omuzlarındaydı. Kostümünü çıkarınca Kate'e hatırladığından da güvenilir görünmüştü. Üzerinde pembe askılı, yazlık, pamuklu bir elbise vardı. Askılar, esmerleşmiş kollarına kayıp duruyordu. En üstteki düğme iliklenmemişti ve parlak mavi bir sutyenin üçgen şeklindeki bir bölümünü ortaya çıkarıyordu. Kate'in ona baktığında dönüp dolaşıp geldiği kelime "olgun" idi. Bu kadının bebeklerini taşıyacağını, o kadının bu kadın olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu ve bu bilgi onu sakinleştiriyordu. Mücadelelerinin onları buraya getirdiği düşüncesi bir anda ona tuhaf şekilde mantıklı geldi. Sanki bebekleri, Marisa'nın ortaya çıkmasını beklemişti.

"Seni tekrar görmek çok güzel," dedi Jake, Marisa'nın elini sıkarak.

Çay sipariş ettiler ve Marisa'nın çayı, küçük bir yumurta saati ve Japon tarzı bir tepsi dahil her tür gereksiz takım taklavat ve garsonun çayı ne kadar süre demlemeye bırakması gerektiğine dair uzun açıklamasıyla birlikte geldi.

"Vay," dedi Jake. "Ne kadar da karmaşık bir çay."

Güldüler.

"Ben daha çok İngiliz Kahvaltısı tarzı bir erkeğim şahsen," diye devam etti Jake. Aradaki buzları eritmek gibi zorlu bir görevi Kate'e bırakmadan üstlendiği için Jake'e karşı ani bir şefkat duydu Kate. Biraz sessiz kalmak ve sadece gözlemlemek istiyordu.

Jake ve Marisa, kendi ailelerinden ve yetiştirilişlerinden bahsetti. Marisa, mutlu bir çocukluğun huzurlu bir tablosunu çizdi. Annesiyle babasının halen mutlu bir evliliklerinin olduğunu ("Dürüst olmak gerekirse, onların ilişkisi benim için çıtayı oldukça yükseltti," diye de ekledi.) ve küçük kız kardeşi Anna ile çok yakın olduklarını söyledi.

"Peki ne işle meşgulsün?" diye sordu Kate.

"Çocuk kitapları yazıyor ve resimlendiriyorum."

"Ah, ne kadar harika!"

Kate, Marisa'nın yaratıcı olmasına çok sevinmişti. Endişelendiği şeylerden biri de buydu: kendisinin sanatçı genlerinin bebeğe geçmeyecek olması.

"Teşekkürler! Yani, Roald Dahl falan değilim. Çocuklarına kişiselleştirilmiş masallar yazmam için anne babalar ve aile üyelerinden siparişler alıyorum."

"Süreç nasıl işliyor?"

Marisa, saçlarını bir el hareketiyle arkaya, omuzlarına attı. Saçları, kumsalda güneş kremi reklamı yapan modellerde gördükleri türden, uzun ve dalgalıydı.

"Bana birkaç fotoğraf ve bazı temel özellikleri gönderiyorlar, ben de oradan yola çıkarak çalışıyorum."

Onlara, yaptığı işe Masallar Diyarı adını verdiğini söyledi. Kate ve Jake de adın çok zekice olduğunu söyleyerek onu övdüler. Jake dizini masanın altından hafifçe Kate'inkine sürttü, Kate de Jake'in kalçasını sıktı. Her şeyin bu kadar iyi gittiğine inanamıyorlardı.

İçeceklerini bitirene kadar taşıyıcı annelikten bahsetmediler. Konuyu açan da Marisa oldu.

"Bunun çok erken aşamalarında olduğumuzu biliyorum ama sizleri gerçekten sevdiğimi ve taşıyıcı anneniz olarak size yardım etmeyi çok istediğimi belirtmek istedim sadece. Bunu siz de isterseniz tabii." Kıkırdadı. Yüzü kızardı. "Zorlama yok!"

Kate'in gözleri yaşlarla doldu.

"Bunu duymak..." Sesi kısıldı. "Çok asil ve inanılmaz bir şey. Teşekkür ederiz. Kusuruma bakma lütfen."

Marisa'nın önünde ağlamak istemiyordu, o yüzden klozet kapağını indirip üstünde birkaç dakika oturmak üzere tuvalete yöneldi. Orada yanaklarını top şeklinde sarılmış tuvalet kâğıdıyla kuruladı. Birkaç derin nefes aldı. Kapının arkasında bebek yogası reklamı vardı.

"İçinizdeki ana tanrıçayı serbest bırakın" yazıyordu ve tombul bir bebeği havaya kaldıran geniş kalçalı, kaftan giymiş bir kadının fotoğrafı vardı. Kate bu posteri daha önce görmüştü ve poster her seferinde onu hiddetlendirmişti. O kadar ukala, o kadar duyarsız ve onun yaşadıklarıyla o kadar alakasız duruyordu ki posteri çekip yırtmamak için her seferinde kendisini tutmak zorunda kalmıştı. Fotojenik gebelik göbekleri ve minik yenidoğanların Instagram'da yayınlanan, Kate'te çığlık atma isteği uyandıran ve keşke "Hamilelikle ilgili içerik geçmişte yaşanmış olumsuz deneyimleri hatırlatabilir" uyarısı olsa dedirten o gönderiler gibiydi. Ama bugün, postere uzun uzun baktı ve bu posterdekinin bir gün kendisi olabileceğine inandı.

Kotunun cebinden telefonunu bulup çıkardı ve Jake'e mesaj yazdı.

"Bence aradığımız kişi o, sence de öyle değil mi?"

Gönder tuşuna bastı ve bekledi. Kapıda bir tıkırtı oldu. Sifonu çekti, ellerini yıkadı ve dışarıdaki kişinin çok beklemeyeceğini anlaması için ellerini kurutucunun altına yerleştirdi. Telefonu titredi.

"Kesinlikle öyle. ●"

Kate kabinden dışarıda bekleyen kadına geniş geniş sırıtarak çıktı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı. Tam hareketli kafeden geçerek masalarına geri yürürken, bir an Marisa'nın masanın karşı tarafına uzanıp Jake'in bileğini eliyle tuttuğunu gördü.

Sohbetteki bir noktayı vurgulamak için yapılmış, hızlı bir hareketti. Oturduğu yere dönüp onunla tanıştıkları için kendilerini ne kadar şanslı hissettiklerini Marisa'ya söylerken bu konuyu artık düşünmüyordu.

Yirmi

BİRLİKTE ÇOK VAKİT GEÇİRDİLER. Takip eden üç ay boyunca, Carol'ın tavsiye ettiği gibi devamlı bir aradalardı. Pikniklere gittiler. Taşıyıcı annelik konferanslarına katıldılar. Sanat galerilerini ve müzeleri gezdiler, Marisa kendisini garip hissetmesin diye Jake ve Kate'in onun her iki yanına oturduğu sinema buluşmalarına gittiler. Taşıyıcı anneliğin neleri gerektirdiğine ve süreci üçünün de mümkün mertebe net olacak şekilde nasıl yürüteceklerine dair düzinelerce sohbet ettiler. Üçü arasında, Marisa Grover'ın bebekleri doğduktan sonra yasal ebeveynliği Kate Samuel ve Jake Sturridge'e devrettiği bir taşıyıcı annelik anlaşması yaptılar. Marisa, bebekten her zaman "sizin bebeğiniz" diye bahsediyordu. Yumurtalarının alınması ve Jake'in spermiyle döllendirilmesi için tabi tutulacağı tıbbi işlemlerle ilgili her şeyi biliyordu ve sürecin gözünü korkutmadığını söyleyerek Kate'i sakinleştiriyordu.

"Sadece senin açından hiçbir sorun olmadığından emin olmak istiyorum. Bütün bu sorular için özür dilerim," demişti Kate bir akşam, üçü Battersea Parkı'nda nehir kenarında yürürken.

"Ah tanrım, çok iyi anlıyorum," diye cevap verdi Marisa. "Sanırım sizinle tanışmadan önce bunu yapmak isteyip istemediğimi çok uzun

ve derinlemesine düşündüm, dolayısıyla bence nasıl bir işe girdiğimi biliyorum."

"Bunu duymak güzel," dedi Jake.

Marisa'nın onlara söylediği her şey kusursuzdu. Zaman zaman, sanki onu icat etmişler, sanki o gerçek olamayacak kadar iyiymiş gibi geliyordu Jake ve Kate'e.

Kate'in değiştirmek istediği sadece tek bir şey vardı. O da Marisa'nın yaşam düzeniydi. Onlara Kuzey Londra'da bir daire kiraladığını söylemişti ama onu dairesinde ziyaret ettiklerinde evin apartman dairesinden ziyade bir bekâr odasına benzediğini görünce Kate şaşırmıştı. Kuzine mutfak yatak odasının içindeydi ve banyo, neredeyse bir gardırop büyüklüğündeydi. Daire, pişmiş yemek ve kötü su tesisatı kokuyordu. Kate, üst kattan gelen yüksek sesli müziğin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Rutubetli ve ufacıktı, ön pencere doğrudan anayola bakıyordu. Cam, egzoz dumanından kirlenmişti.

"Marisa gelip bizimle yaşasa nasıl olur?" diye sormuştu Kate o akşamın ilerleyen saatlerinde. Televizyonun önündeki koltukta oturmuş şarap içiyor ve bisiklet yarışlarındaki doping skandalıyla ilgili bir Netflix belgeseli seyrediyorlardı.

"Efendim?" Jake ilk başta Kate'i duymadı. Kumandaya uzandı ve durdur düğmesine bastı. "Ne demiştin?"

Kate, şarap bardağını sapından tutmuş, içindeki içkiyi bardağın kenarında iz bırakacak şekilde nazikçe çalkalıyordu.

"Marisa'dan yanımıza taşınmasını istesek mantıklı olur mu acaba diye düşünüyordum."

Önlerindeki alçak masadaki kâseden cips almak için uzanmış olan Jake, hareketi yarıda bıraktı. Arkasına yaslandı ve bir kahkaha patlattı.

"*Ne?*"

Kate ona dümdüz, ifadesiz bir bakış attı.

Jake, Kate'in şaka yapmadığını fark edince yüzü tekrar ciddileşti.

"Iıı. Vay. Tamam. Bunu beklemiyordum. Tamam. Bunu sindirmem için bana birkaç saniye izin ver."

Televizyon, ekran koruma durumuna geçmiş, suyun altında usulca hareket eden yunus görüntüleriyle dolmuştu.

"Bir süredir düşünüyorum ve bizden bu kadar uzak olması fikrini gerçekten sevemedim..."

"*O kadar* da uzak değil."

"Değil, biliyorum. Ama ikimiz de uzun saatler çalışıyoruz ve yakınımızda olsa daha kolay olur. Bu objektif olan kısmı." dedi, Jake'in beyninin nasıl çalıştığını bilerek. "Duygusal kısmı ise: Onun bir aile

desteği olmaksızın tek başına yaşaması fikrini de sevmiyorum. Tüm ailesi kırsalda yaşıyor, değil mi? Ayrıca ona göz kulak olmamız, sağlıklı beslenip beslenmediğini ve takviyelerini zamanında alıp almadığını kontrol etmemiz vesaire de böylece çok daha kolay olur."

"Ama..."

"Taşıyıcı annelik için, makul harcamalar dışında, para ödemenin yasadışı olduğunu da göz önünde bulundurduğumuzda bu, bizim için yaptığı bu dehşet büyük iyilik için ona teşekkür etmenin bir yolu da olabilir."

Jake sessizdi ama Kate, onun ruh halindeki şüpheci duyguların yerini mantık çerçevesinde bir değerlendirmenin aldığını anlayabiliyordu.

"Ona boş odayı verebiliriz. Orada stüdyosunu kurabilir. Fazlasıyla yer var."

Jake, kendisine bir bardak daha şarap doldurmaya girişti ama şişenin boş olduğunu gördü. Ayağa kalktı, şarap rafına gitti. Vidalı kapaklı bir kırmızı şarabı raftan alıp koltuğa getirdi ve yerine otururken Kate'e de ikram etti.

"Teşekkürler," dedi Kate, bardağını uzatarak.

Kate sessizdi. Fikrin mantık süzgecinden geçmesine zaman tanıyordu.

"Tamam," dedi Jake.

"Tamam?"

"Bence iyi bir fikir."

Kate, ona doğru yuvarlandı ve yüzünün her yerini öptü.

"Ah, senin de böyle düşünmene o kadar sevindim ki. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler."

Jake güldü ve Kate'i dudaklarından öperek karşılık verdi. Ağzında tanen tadı vardı.

"Farz edelim ki Marisa kabul etti," dedi Jake, onu omuzlarından tutarak. "İnsanlara ne diyeceğiz?"

"Mesela... Kiracımız olduğunu?"

"Anneme bile mi?"

Kate, koltuğun kendisine ait tarafına döndü.

"Hayır. Bence Annabelle'e doğruyu söylemeliyiz."

Jake kafasını salladı.

"Anlamayacak."

"Evet," diye onayladı Kate. "Ama onaylamak zorunda değil."

En sonunda karar kolaylıkla verilmişti. Kate, kararı Marisa'ya ertesi gün telefonda söyledi.

"Kate, aman tanrım, çok cömertçe bir davranış. Emin misiniz?"

Sesi, koşudan dönmüşçesine nefes nefeseydi.

"Biz olumlu bakıyoruz. Yanımızda olman çok güzel olur. Ama kendini zorunlu hissetmeni istemiyoruz. Neden uğrayıp evi ve odanı görmüyorsun? Hem kararını da vermiş olursun."

"Çok isterim."

Ertesi gün öğleden sonrası için bir buluşma ayarladılar. Jake bir iş toplantısından çıkamamıştı ama Kate'in çalışma saatleri daha esnekti ve Marisa'ya etrafı gezdirmek için evde bulunması kolay olmuştu. Marisa'nın dış kapı zilini çalmasını beklerken heyecanlıydı. O sabah birkaç saati temizliğe ve her şeyin mümkün olduğunca davetkâr görünmesini sağlamaya ayırdı. Boş odadaki nevresim takımını değiştirdi ve raflara en sevdiği kitaplardan oluşan seçme parçaları koydu. Alt katta kokulu mumlar yaktı ve mutfak yüzeylerini sildi.

Marisa geldiğinde sarıldılar. Kate onu içeri davet etti ve emlakçıymış gibi ona evi gezdirmeye başladı. Ortamı sessiz tutan ısıcamı, iki banyoyu (Bu, Marisa'nın kendine ait bir banyosu olacağı anlamına geliyordu.) gösterdi ve mahremiyet açısından, Jake ile kendisinin yatak odasının başka bir katta olduğunu belirtti.

"Ah, çok güzel," dedi Marisa hayran kalmış bir ifadeyle. "Işık harika."

Mutfakta Kate, bahçeye açılan cam kapıları açtı. İçeriye habersizce bir saksağan girince Kate kafasını başka yöne çevirip eğmek zorunda kaldı. Takip eden telaş içerisinde kuşun kanadı bir vazoya takıldı. Vazo yere düşünce saksağan da dışarıya çıktı. Kuşları hiçbir zaman sevmemiş olan ve her türden uğursuzluğun habercisi olduklarını düşünen Kate bunu önemsememeye çalıştı.

"Çok şükür!" dedi, kuş gözden kaybolmadan önce gökyüzünde yükseklere uçunca. "Umarım bu seni evden soğutmamıştır?"

Marisa hiç soğutmadığını ve endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Eğer Kate ve Jake gerçekten eminse, taşıyıcı annelik macerasına birlikte devam ettikleri birkaç ay boyunca buraya taşınmayı çok istediğini söyledi. Kate ona tekrar sarıldı, o kadar sıkı sarıldı ki diğer kadının kalp atışlarını bile duyabiliyordu. Geri çekildiğinde Marisa, ona sanki gözleri odağını kaybetmiş, sanki zihni onu başka yere götürmüş gibi tuhaf bakıyordu. Bu çok kısa bir an sürdü. Marisa'nın yüzü, neredeyse Kate fark eder etmez düzeldi.

"Nereye gitmişti acaba," diye merak etti Kate.

Marisa'yı uğurladı ve caddeden aşağıya yürürken onu seyretti. Marisa metroya giderken birine mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Sonra Kate kapıyı kapattı ve her şey bu kadar iyi gittiği için kendisinden memnun olarak koridorda bir süre durdu.

Bir kamyonet kiralayıp Marisa'nın taşınmasına yardım ettiler, kutuları Marisa'nın dairesinin dar merdivenlerinden aşağı çektiler ve arka tarafta üst üste istiflediler. Şehri arabayla bir uçtan bir uca geçerken radyo açıktı ve Marisa pop şarkılarının sözlerinin tamamını biliyor gibiydi. *Güzel sesi var*, diye düşündü Kate. Marisa'nın çocuklarına vereceği genetik mirasla ilgili olarak Kate'i mutlu eden şeylerden biri de buydu. Marisa eşyalarını çabucak ve planlı bir şekilde boşalttı. O gün akşam itibarıyla işlerin tümü bitmiş, Marisa evlerine yerleşmişti ve mutfak masasında karşılarında oturuyordu. Sanki her şey çok uzun zamandır böyleymiş gibiydi. Kate, aile gibi olduklarını fark etti.

Marisa, boş pencerenin önüne eğimli bir mimar masası yerleştirdi. Uzun saatler odasında çalışıyor, akşam yemeğine saçında boya, ayağında sandalet ve üzerinde tam oturmayan tulumuyla iniyordu. Yıllardır uyumadığı kadar iyi uyuduğunu söylüyordu. Yüzü kilo almıştı ve gözlerinin altındaki karanlık yok olmuştu.

Onun evlerindeki varlığının farkında olan Jake ve Kate, Marisa'yı rahat hissettirmek için ellerinden geleni yapıyordu. Özenliydiler. Çay ya da az miktarda şarap isteyip istemediğini sürekli soruyorlardı ve onun yanında "çift gibi" davranmamaya karar vermişlerdi. Marisa kendisini dışlanmış hissetmesin diye birbirlerine dokunmayı ya da sevgi göstermeyi bırakmışlardı. Geceleri, o duymasın diye sessizce sevişiyorlardı.

Üç, belki dört hafta bu şekilde geçti. Daha sonra, her şeyin göründüğü gibi olmadığına dair ilk ipucunu tam olarak ne zaman aldığını hiç hatırlayamayacaktı Kate. Küçük şeylerle başladı her şey: zamanında fark edilmesi neredeyse imkânsız olan ama şimdi geriye dönülüp bakıldığında kaçınılmaz sona zemin hazırladığı anlaşılan davranışlar ve eylemler.

Marisa'nın Kate'in en sevdiği bardakları arkaya itip kendi bardaklarını dolabın önüne getirişi vardı. Bir de dişlerini üst katta ona tahsis ettikleri daha küçük banyoda fırçalamak yerine ebeveyn banyosunda fırçalaması. Yatmadan önce onların küvetinde uzun uzun banyo yapmayı seviyordu ama kullandıktan sonra banyoyu asla temizlemiyordu. Onlara sormadan Apple hesaplarından TV programları indiriyordu. Bir keresinde Kate onu yatak odalarında Kate'in makyaj masasında oturmuş, mücevherlerini denerken bulmuştu.

"Ah, çok özür dilerim Kate!" demişti Marisa. Tavrı, bu çok büyük bir mesele değilmişçesine tasasızdı. "Senin şu küpelerine bayılıyorum. Bana yakışıp yakışmayacaklarına bakmak istedim. Bir sakıncası yok, değil mi?"

Kate de "Hayır, tabii ki yok," demekten başka bir seçeneği olmadığını hissediyordu.

Kate, kendi kendine çok kontrolcü davrandığını söylüyordu. Marisa neden onların evi kendi eviymiş gibi davranmasındı ki? Onu yapmaya teşvik ettikleri şey bu değil miydi? Ayrıca Kate onu üzmemek için çok temkinli davranıyordu. Üzerinde bu kadar çok çalıştıkları fırsatı kaçırmamak için her şeyi göze almıştı. Marisa'nın onlara en uygun taşıyıcı anne olduğunu söyleyip duruyordu kendisine. Bebekleri olana kadar, Marisa ne yapmak ve nasıl davranmak isterse istesin, bununla mümkün olduğunca şefkatli ve cömert bir şekilde baş etmek zorundaydı. Bu en önemli şeydi ve Kate'in bütün eylemlerini bu yönlendiriyordu. Mevcut durumu bozma. Dargınlığa sebep olacak bir şey yapma. Görünenin hemen arkasında her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu unutma.

Ama Marisa, evin içerisindeki alanını sinsice genişletmeye devam ediyordu. Kitaplarının bazılarını raflara koyup koyamayacağını sormuş, Jake de ânında kabul etmişti. Kate oturma odasına indiğinde Marisa'nın Kate'in en sevdiği gri sırtlı Persefone romanlarından oluşan koleksiyonunu raftan indirip yerde dağınık şekilde istiflenmiş halde bıraktığını görmüştü. Raf artık fotoğrafçılık ve kadın çıplaklığıyla ilgili, kimsenin okumadığı ama herkesin sahipmiş gibi görünmek istediği ağır sanat kitaplarıyla yüklüydü.

Bir defasında Kate, yakında bir yerde iş toplantısı olduğunda eve gün ortasında ansızın gelivermişti. Kapıdan içeri girer girmez, koşu ayakkabılarının her zaman koyduğu yer olan koridordan alındığını fark etmişti. Marisa, şaşırmış halde merdivenlerden inmişti.

"Ah," demişti. "Kimseyi beklemiyordum."

Kate, hafife almaya çalışmıştı.

"Ben burada yaşıyorum."

"Biliyorum. Sadece... Gün içerisinde kendi yaratıcı alanımda olmaya alışkınım, anlarsın işte?"

Nefes aldığım için kusura bakma, diye düşündü Kate, Marisa arkasını dönüp üst kata geri giderken.

"Bir saniye bekle. Marisa, affedersin ama spor ayakkabılarımın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kate neden ondan sürekli özür dilediğinden emin değildi. Yanlış bir adım atmaktan çok korkuyordu.

"Evet, onlara takılıp düşüp duruyordum. Ben de merdivenin altındaki dolaba koydum."

"Ah, tamam."

Marisa dürüstçe gülümsedi Kate'e. Altın sarısı saçlarını arkasındaki merdiven sahanlığı penceresi aydınlatıyordu, güneş başını bir hale gibi çevrelemişti. Marisa, Kate'e gülümseyerek birkaç saniye böyle durdu. Gözleri tamamen açıktı, ayakları yere sapasağlam basıyordu ve kalçası aralıklıydı. Kate, içgüdüsel olarak, kendisine meydan okunduğu izlenimine kapılmıştı ama sebebinden emin değildi.

"Teşekkürler," dedi Kate en sonunda, korkaklığından ötürü kendisinden nefret ederek. *Spor ayakkabılarımın orada durmasını seviyorum diyebilirdim*, diye düşündü montunu çıkarırken. "Neden demedim?" Ama tüm o hippi gibi görüntüsü, taranmamış saçları ve bol ressam tulumuna rağmen Marisa göz korkutucu olabiliyordu. Korkunç olduğundan değil, kesinlikle. Daha çok ne düşündüğünü ya da nasıl tepki vereceğini asla tahmin edemeyeceğinizden.

Zaman geçti. Kate bu konuyla ilgili Jake'le konuşmadı çünkü, en nihayetinde, Marisa'nın buraya taşınması onun fikriydi ve nispeten önemsiz şeyleri çok büyüttüğünü düşünüyordu. Bu konuda suçu artan hassasiyetinde buluyordu ve kendi düşüncesinin bu alışılmadık yaşam üçgeninin yarattığı stres tarafından gölgelendiğinden emindi. Bu yüzden sessiz kaldı, makul davranmadığı için kendisini azarladı ve otomatik bir refleks haline gelene kadar her sabah spor ayakkabılarını merdivenin altından, en sevdiği bardağı da dolabın arka tarafından bulup çıkardı.

Sonra Marisa onlara yemek pişirmeye başladı. Kate onu vazgeçirmeye çalışmıştı çünkü her ne kadar Marisa'nın arkadaşlığından hoşlansa da her yemek vakti ille orada olmasını istemiyordu. Marisa sorun olmadığını söylemiş ve Jake laf arasında annesinin peynirli makarnasını sevdiğini söyleyince peynirli makarna pişirmeyi kendisine görev edinmişti.

"Benim peynirli makarnam efsanedir," demişti neşeli bir şekilde. "Bana güvenin."

İlk tanıştıklarında Kate, Marisa'nın benlik algısının çekimine kapılmıştı. Şimdi ise "Bu kadar özgüven aşırı değil mi?" diye düşünüyordu. Zaman zaman, işinden bahsederken, kendisini "boyalar ve diğer iletişim araçlarıyla çalışan bir ressam" gibi gösterişli ifadelerle tanımlıyordu. Kate ise tuhaf küçük çocuk kitaplarına resimler çizdiği

ve siparişlerin çoğunu Instagram mesajları gönderen ebeveynlerden aldığı düşünüldüğünde bunun biraz abartı olduğuna inanıyordu. Kate birkaç tanesini görmüştü. Masallar, basit resimler ve olay örgülerinden oluşuyordu. Kate'in eğitimsiz gözlerine bütün çocuk kitapları benzer görünüyordu. Jake daha kibar davranarak saçı nasıl boyadığı ve belli bir ten rengini elde etmek için hangi renkleri karıştıracağı gibi sorular sormuştu.

"Bebeğimiz geldiğinde bir tane de onun için yapman gerekecek!" demişti neşeli bir şekilde.

"Çok sevinirim," cevabını vermişti Marisa.

Masaya geldiğinde, peynirli makarna çok güzel olmuştu. Kate'in canını sıkan bir başka şey de buydu: Kate yemek pişirmeyi kendi alanı olarak görüyor, Jake de onun evdeki rasgele malzemelerden bir çırpıda lezzetli bir yemek hazırlama kabiliyetini övüyordu. Ama şimdi Marisa onun büyük gücünü çalıyordu.

"Mmm, çok iyi," dedi Jake, makarnadan çatal dolusu yerken.

"Domuz pastırması sayesinde," dedi Marisa. "ve dört farklı tür peynir."

Kate, Marisa'nın bütün yorumlarını, Kate orada yokmuşçasına, tamamen Jake'e yönelttiğini fark etti. Yine her şeyden çok anlam çıkardığını söyledi kendi kendine. Nihayetinde hassas bir durumdu. Kate, kendi çocuğuna hamile kalma işini bu daha genç ve daha doğurgan kadına devrediyordu. Başarabileceği şeylere sahip çıkmaya, iyi olduğu konuları sahiplenmeye çalışması anlaşılabilirdi.

"Çok lezzetli," dedi Kate, peynirli makarnanın onun zevkine göre fazlaca yoğun olduğunu düşünmesine rağmen. "Teşekkürler."

Marisa gülümsedi.

Tabağı boşalmış olan Jake, sandalyesinde arkasına yaslandı ve önündeki sahneyi mutlu mutlu inceledi.

"Çocuk sahibi olmayı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi damdan düşercesine. "Biliyorum, kulağa tuhaf geliyor."

Kate onunla göz göze geldi ve göz kırptı. Masanın altından Jake'in dizine ulaştı.

"Hiç de tuhaf gelmiyor," diye itiraz etti Marisa. "Neden gelsin ki?"

"Erkeklerden bu tür şeyler söylemeleri beklenmez."

"Saçma."

Marisa, dirseklerini masaya dayadı, kafasını ellerine yasladı. Tişörtünün V yakası açılarak göğüs arasını ortaya çıkardı. Kate, Marisa'ya o kadar yakındı ki tatil güneşlenmesinden kalan, tam göğüs ucunun bulunduğu yerde etin beyazlaştığı bikini izini görebiliyordu.

"Ben de sabırsızlanıyorum," dedi Marisa, "ve kulağa tuhaf gelip gelmemesi umurumda değil."

Kıkırdadı. Kate ona baktı. Marisa'nın konuşma şekli çok sahiplenici, çok laubaliydi. Bu deneyim kendisininmiş gibi sahipleniyordu ama öyle değildi. Bu deneyim onlarındı.

"Bizim için yaptığın şey için sana minnettarız, Marisa," dedi Kate taşı gediğine oturtarak.

Yüzü Jake'e dönük olan Marisa, başını hafifçe Kate'e doğru eğerek teşekkür etti. Ortam gergindi ve üçü arasında tüm bu olup bitenin ezici ağırlığını hisseden Kate, "Harika olacak," dedi canlı bir şekilde ve tabakları temizlemek için masadan kalktı.

O gece yatakta, Kate yuvarlandı ve kollarını Jake'in beline dolayarak kendisini Jake'in sırtına yerleştirdi. Jake, ellerini Kate'inkilerin üzerine koydu ve bacaklarını birbirlerininkilere doladılar. Kate, yüzünü Jake'in ensesine bastırdı, saçının en yumuşak yerinin ağzını gıdıkladığını hissetti.

"Seni seviyorum," dedi Jake.

"Ben de seni seviyorum." Gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı ama uyuyamadı. "Jake?"

"Efendim."

"Sence her şey yolunda mı? Marisa'yla yani."

Jake, arkasını dönüp ona baktı, dikkat kesilmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"O çok... kulağa aptalca geliyor... ama..."

"Beni üzüyorsun."

"Ah, hayır, özür dilerim. Üzülecek bir şey değil, sadece... Kendi evindeymiş gibi davranıyor, değil mi?"

"Yani bizim istediğimiz de bu değil miydi?"

"Sanırım. Yani... eşyalarımın yerlerini değiştiriyor."

Jake, sessizce güldü.

"Spor ayakkabılarının mı?"

"Evet!"

"Orada, ön kapının tam önünde durmaları çok sinir bozucuydu, biliyorsun."

"Onun tarafını tutmayı bırak!"

Jake ona sarıldı. Muzip bir ses tonu takınarak "Taraf falan yok! Bu bir yarışma değil. Bu işte beraberiz, değil mi?" dedi.

Kate, yüzünü Jake'in göğsüne yapıştırarak konuştu, sesi boğuktu.

"Sen de onun peynirli makarnasını abarttıkça abarttın."

Jake güldü.

"*Bu* mudur yani? Yapma, Kate."

"Hâlâ en çok benim yemeklerimi mi beğeniyorsun?"

Çocuklaştığını biliyordu ama elinde değildi. Jake'in içini rahatlatmasını istiyordu.

"Tabii ki beğeniyorum. En çok seni seviyorum. Seninle bir bebeğimizin olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Keşke başkalarını bu işe katmak zorunda olmasaydık ama kattığımıza göre, harika görünen birini bulduk ve eğer tek sinir bozucu alışkanlığı senin spor ayakkabılarının yerini değiştirmekse, sanırım buna birkaç ay daha katlanabiliriz, değil mi?"

Kate, ona daha da sokuldu.

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Geri çekildi ve Kate'in burnunun ucunu öptü. "Senin için bunun ne kadar zor olduğunu düşünemiyorum. Ama embriyo transferini birkaç hafta içinde yapacağız, değil mi? Ve sanırım o zaman hepimiz çok daha az gergin hissedeceğiz."

Kate, bir şey söylediği için mutluydu. Korkularını dillendirerek onların anlamsızlığını ortaya koymuştu. Böylece artık korkularını anlamlandırabiliyordu: Bu gelenek dışı aile birimindeki yeriyle ilgili anlaşılabilir endişesinin tetiklediği paranoyadan ibaretti. Taşıyıcı annelik ajansının tavsiye ettiği terapist, bu şekilde hissedebileceği konuşunda Kate'i uyarmıştı. Kaygılı beyninin ona söylediklerini gerçekte olanlardan ayırması önemliydi. Öyle düşünmesi, öyle olduğu anlamına gelmiyordu.

"Anne yine sensin," dedi Jake. "Bunu unutma."

Jake, onu sakinleştirmekte ve olaylara daha mantıklı bakmasını sağlamakta her zaman başarılı olmuştu. Gözlerini yeniden kapattı. Dışarısı sessizdi ve Jake, kısa süre içinde hafif hafif horlamaya başlamıştı. Kate uyumanın eşiğine gelmişti ki döşeme tahtasının gıcırdadığını duydu. Geri çekilen ayak seslerininkine benzer bir ses bunu takip etti.

Ertesi gün, rüya mı görmüştü yoksa kapıda gerçekten onları dinleyen biri mi vardı, emin olamadı.

Yirmi Bir

ANNABELLE'İN DOĞUM GÜNÜ YAKLAŞIYORDU. Jake, anne ve babasını Londra'da iyi bir restoranda on numara bir öğle yemeğine çıkarmayı ve onlara lüks bir otelde bir gece ısmarlamayı önerdi.

"Bu tür şeyleri sever," dedi, planı ana hatlarıyla Kate'e anlattığında. "Hem bu şekilde, bizde kalmasına gerek kalmaz."

"Zaten kalamaz. Marisa var."

"Biliyorum. Ama bu şekilde bunu bir hediye kılığına sokarız, Annabelle de kandırıldığını düşünmez."

Bir pazar sabahıydı. Dışarıda yağmur yağarken Jake fırında ay çöreği ısıtıyordu. Kısa bir süreliğine dönüp cam kapılara çarpan doluya baktı. Dolunun sesi, yere dökülen bilyeler gibi şakırdıyordu.

"Kesinlikle, harika bir fikir," dedi Kate. "Paramız yeter mi?"

"Yani, pek sayılmaz, ama doğum gününü kutlamak için bir şeyler yapmak istiyorum. Böylece, ona taşıyıcı annelikten nötr bir ortamda bahsetme şansını da yakalamış oluruz."

"Tamam."

Annabelle'i aşırı derecede hassas bir çocukmuş gibi "idare etmek" zorunda oluşlarına içerliyordu Kate. Taşıyıcı anneliğin aslında ne

olduğunu ve bunu neden yaptıklarını açıklar açıklamaz destek veren kendi anne babasına söylerken sıradan davranmıştı. Annesinin asıl sorunu bebeğe hangi ismi vermeyi düşündükleri ve, evli olmadıkları göz önüne alındığında çocuğun Jake'in soyadını mı yoksa Kate'inkini mi alacağı olmuştu.

"Onu da zamanı gelince hallederiz," demişti Kate. Daha gidecek çok yolumuz var."

"Çok geçe bırakmayın canım," diye cevap vermişti annesi, sonra da su ısıtıcısını çalıştırmıştı. "Çay?"

Ama Annabelle farklı bir meseleydi. Taşıyıcı anne aramaya başladıklarından beri Jake ona söyleyecekleri için endişeliydi. Otuz dokuz yaşında bir erkek olduğu ve hayatla ilgili kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğu göz önüne alındığında annesinin onun hakkında ne düşündüğünü neden bu kadar önemsediğini anlamakta zorlanıyordu Kate. Küçük yaşta yatılı okula gönderilince bilinçaltında hep annesinin onu onaylamadığını mı düşünmüştü acaba ve belki de o zamandan bu zamana bu eksikliği telafi etmeye çalışıyordu. Kate, bu teorisini Jake'e tanıştıktan kısa bir süre sonra sormuştu ama Jake kale almamış, Kate'ten "yatılı okulla ilgili ruhsal analiz saçmalığını" dinlemekten kendisini azat etmesini rica etmişti. Konu da orada kapanmıştı.

Annabelle'i aradıklarında doğum günü planına çok sevinmişti. Kararlaştırılan cumartesi geldiğinde Jake keten bir gömlek, Kate de çiçekli bir elbise ve alçak topuklu ayakkabı giymişti. Aşağı indiler ve koridor masasının üstündeki kâseden anahtarları aldılar. Montlarını alırken arkadan Marisa'nın sesi geldi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. Bir elinde boya fırçası, diğer elinde de bir kavanoz bulanık su tutuyordu.

"Annemi doğum günü için öğle yemeğine çıkaracağız," dedi Jake.

"Ah. Peki, iyi eğlenceler."

"Eğleneceğimizden pek emin değilim," dedi Kate.

"Kate," dedi Jake, ses tonunda hafif bir sitemle. "Eğleniriz, teşekkürler."

Jake ön kapıyı açtı ve Kate'in kolunun altından geçerek dışarı çıkması için açık tuttu.

"Bir gün Annenle tanışmayı çok isterim," dedi Marisa.

Kapının önünde Kate ona sorgulayarak baktı. Söylediği tuhaf bir şeydi, öyle değil miydi? Yoksa bir taşıyıcı annenin kısa bir süre sonra yasal ebeveyn olacak kişinin annesiyle tanışmak istemesi son derece normal miydi?

"Ne istediğine dikkat et," dedi Jake soğuk bir şekilde.

Kate, trençkotunu kollarından geçirdi.

"Görüşürüz Marisa," dedi, sesi umursamazlığını koruyordu ama etkileşimin kesinlikle sona erdiğini de bildiriyordu.

"Evet, görüşürüz! Saat kaçta dönersiniz sizce?"

"Emin değiliz. Birkaç saate döneriz herhalde. Hoşça kal," dedi Jake kapıyı kapatırken. "İyi eğlenceler," diye bağırdı posta kutusundan.

"İyi eğlenceler?" diye güldü Kate, Vauxhall Park'tan geçerlerken. Lavanta çalılıkları dikenlerin, çimenlerin arasından yeni bir asfalt pist oluşturan işçiler vardı. "Niye öyle söyledin? Çocuk değil o."

"Bilmiyorum. Onu davet etmeyerek yanlış bir şey yapmışım gibi geldi. Anladın mı?"

"Aynen. Tuhaftı."

Bir bisikletliden kaçmak için aceleyle yana kaydılar.

"Belki de yalnızdır. Çok arkadaşı yok gibi, değil mi?"

Kate omuz silkti.

"Biz varız."

"Doğru."

Green Park'a gitmek için Victoria Hattı metrosuna bindiler. Green Park ile The Wolseley arasındaki kısa mesafeyi yürüdüler. Oraya ilk varan onlardı. Baş garson, salonun ortasında yer alan at nalı şeklindeki masalarını gösterdi. İnsanları seyredebilmek için döşemeli koltuğa yan yana oturdular. Baş garson, okumaları için gazete vermeyi teklif etti. Hayır dediler. Gitti ve bir sürahi suyla döndü. Jake, Bloody Mary istedi.

"İki olsun," dedi Kate. "Ekstra baharatlı."

Son günlerde alkolün verdiği özenle zamanlanmış narkotik gevşemeyi daha çok canı çeker olmuştu. Rahatlamak için ihtiyacı olduğunu söylüyordu kendi kendine. Kısırlık tedavisi devam ederken aylar boyunca içmedikten sonra bunu kendisine borçlu olunduğunu düşünüyordu.

Masayı inceledi. Menü kalındı ve tuzluk ile karabiberlikler gümüştendi. Kapıda, hava akımının müşterilere ulaşmasını engellemek için bir perde vardı. Kate, bunun her zaman sınıfsal bir gösterge olduğunu düşünmüştü.

Jake'in annesi ve babası on beş dakika gecikmişti. Annabelle masaya koşturarak geldiğinde telaşlı görünüyordu. Gök mavisi ipeği ve trenle ilgili özürleri bir sel gibi çağlıyordu. Chris, birkaç dakika sonra göründü. Montlarını vestiyere bırakmıştı. Tüvit bir ceket giymiş, belli belirsiz bir gülümseme takınmıştı.

"Çok özür dilerim," dedi Annabelle, Jake döşemeli koltukta Kate'in yanına yerleşmesi için ayağa kalkarken. "Demiryolu hattına izinsiz giren biri nedeniyle tren geç kaldı. Berbattı! Tüm koltuklar doluydu. İnsanlar ayaktaydı. İlk vagonda bile." Duraksadı. "Mesaj yazdım."

"Ah, affedersin anne, telefonuma bakmadım. Neyse, boş ver, şimdi buradasınız ya. Biz de sizi beklerken iyi vakit geçirdik."

"Görebiliyorum," dedi, boş Bloody Mary bardaklarına şöyle bir bakarak.

"Ben de bir tane alayım," dedi Chris, bir garson çağırarak. "Başka isteyen var mı?"

Kate minnetle başını salladı.

"Ben bir bardak şarap alacağım canım," dedi Annabelle, "benim doğum günü kutlamam olduğuna göre."

"Tabii ki! Bir şişe sipariş etmemiz lazım," dedi Jake garsona.

Annabelle kolunu sıktı. "Teşekkür ederim tatlım. Anneni şımartıyorsun. Ne kadar iyi bir evlat."

Kate gözlerini devirmemeye çalıştı.

"Ya sen nasılsın Kate?" Annabelle, Kate'e döndü. "Kusura bakma. O telaşla ancak selam verebildim!" Kısa bir kahkaha attı. Her iki kulak memesinde asılı safir ve boynunda zincirin üzerinde dikkat çekmeyen bir elmas vardı. Gergin görünüyordu ve kafası her hareket ettiğinde küpeler onunla birlikte sallanıyordu.

"İyiyim, teşekkür ederim. Seni görmek..."

"Canım, şalımı uzatır mısın?" Üzerinde National Trust işaretinin kabartması bulunan büyük el çantasından uçuk mavi bir şal çıkaran Chris'e eliyle işaret etti. Annabelle, şalı aceleyle ve dikkatsizce omuzlarına attı, titriyordu.

"Ben donuyorum, siz üşümüyor musunuz?" Kate'in elini sıkıca tuttu. "Bak, nasıl üşüdüm!"

"Ah, canım," diye cevap verdi Kate. "Eminim birazdan ısınırsın. Montunu getirmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, hayır. Çok uzun sürer." Annabelle elini çekti, rahatsız olmuştu. "Sipariş verelim, değil mi? Açlıktan ölüyorum, sen acıkmadın mı Jakey?"

Yemek geldiğinde Annabelle, yemeğin biraz yavan olduğunu iddia etti ve tuzluğu yaprakların üzerinde birkaç saniye sallayarak tavuk salatasına tuz ekledi. Kâsenin yarısını yedi, kalanını dokunmadan bıraktı. Sohbet, Annabelle'in kısa süre önce Dublin'de ders verdiği üniversitede bir öğrenciyle tartışan Kurbağa için duyduğu endişe etrafında döndü. Söz konusu öğrenci, Kurbağa'nın derslerden bi-

rinde transfobik bir yorum yaptığı yönünde şikâyette bulunmuştu ve üniversite yetkilileri konuyu araştırırken Kurbağa görevinden geçici olarak uzaklaştırılmıştı.

"Yani, bu günlerde insanlar çok *hassas*. Linç edilirim korkusuyla hiçbir şey söyleyemiyorsun."

Kate, iniltiyi öksürük olarak göstermek için ağzına bir peçete bastırarak sızlandı.

"Sana saygım sonsuz Annabelle ama bu çok iyi bir ifade olmadı."

Annabelle, gözlerini Kate'e dikti. Çok uzak bir mesafeden bakıyor gibiydi.

"Ah, sanırım şu an yanlış bir şey söylüyorum, öyle mi? Yani hatasız kul olmaz."

Jake, Kate'e baktı ama Kate, onu görmemiş gibi yaptı. Jake'in daha sonra ona anne ve babasının başka bir çağın ürünü olduğunu, her şeyin bağlamla ilgili olduğunu ve onların kasıtlı olmayan ırkçılığını şahsen desteklememesine rağmen onlara yeni alışkanlıklar öğretmeyi bekleyemeyeceğini söyleyeceğini biliyordu. Kate aynı fikirde değildi ve ayrımcı tavırlara dikkat çekme yükümlülüğü hissediyordu. Uzun soluklu tartışmalarından biriydi ve büyük ihtimalle hiçbir zaman çözüme kavuşmayacaktı. *Nihayetinde*, diye düşündü Kate kızgın bir şekilde, *Jake, Tory'ye oy vermeyi ancak onunla tanıştığında bırakmıştı.*

Masada, garip bir sessizlik vardı. Chris, bu sessizliği bir şişe Picpoul söyleyerek bozdu.

Ondan sonra yemek canlandı. Annabelle İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden ayrılması konusuna girip geçen gün arkadaşı Trisha'nın evinde, "Bu ülkenin AB'den ayrılmasının yanlış olduğuna beni iyiden iyiye ikna eden en harika *göçmen temizlikçiyle* tanıştım. Onun gibi çalışkan insanlar bir şansı hak ediyor bence. Farage ve benzerlerinin bizi inandırdığının aksine, o personel sosyal yardımları da talep etmiyor..." diye iddia ettiğinde Kate dilini tuttu.

Jake, öğle yemeği devam ederken yavaş yavaş yumuşasın ve daha çakırkeyif olsun diye annesinin bardağını doldurmaya devam etti. Puding geldiğinde Annabelle, başarılı bir şekilde silahsızlandırılmıştı ve Kate'e sinemada hangi filmleri seyretmesini tavsiye ettiğini sormaya başlamıştı (Bu Annabelle'in ortamı yumuşatmak için her zaman kullandığı yöntemdi, sanki oğlunun kız arkadaşının işiyle ilgili tek bir şey biliyordu ve onları ne kadar önemsediğini göstermek için açık açık ve sürekli olarak bu şeyi kullanmaya çalışıyordu.).

"Aslında size söylememiz gereken bir şey var," dedi Jake, kaşığını ve çatalını sıcak çikolatalı suflenin iki tarafına yaslayarak.

"Ah, ben de öyle umuyordum!" dedi Annabelle, Chris'e göz kırptı ve masanın karşısından Chris'e dudaklarını oynatarak "Demiştim," dedi.

Annabelle'in nişanlarını ilan edeceklerini düşündüğü Kate'in kafasına o an dank etti.

"Evlenmiyoruz," deyiverdi. Ortam bir anda buz kesti. Annabelle, şalını kendine daha da doladı, incinmiş görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Nedir o zaman?"

"Özür dilerim," diye ekledi Kate birkaç dakika gecikmeli olarak. "Ben sadece..."

Annabelle'in ona kendisini sürekli olarak nasıl bu kadar endişeli hissettirdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Evlenmiyoruz," dedi Jake dürüstçe. "Ama heyecan verici bir haberimiz var. En azından biz heyecan verici olduğunu düşünüyoruz."

"Hamilesin!" diye çığlık attı Annabelle. "Ah Kate, ne kadar harika, bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve her gece bunun için dua ediyordum, *dua ediyordum.*"

Kolunu Kate'in omuzlarına doladı ve Kate'i kendisine çekerek sarıldı. Kate kendisini Annabelle'in kollarından kurtardığında Annabelle'in gözlerinde yaşlar olduğunu görünce şaşırıp kaldı.

"Annabelle," dedi Kate. "Çok tatlısın."

"Anne olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu biliyorum ve senin anne olmanı çok istiyorum."

Bu samimiyet o kadar beklenmedikti ki Kate ağlamak üzere olduğunu hissetti. Son birkaç senenin ve Marisa'nın evlerinde, yanlarında kalmasının verdiği daha yakın zamanlı gerginlik içinde çalkalandı ve dışarı dökülmesini önlemek için tırnaklarını avuç içine bastırması gerekti.

"Korkarım hamile değilim," diyebildi. "Ama ben, biz, anne baba olmayı umuyoruz."

"Ha," dedi Chris ve sonra tekrar sessizliğe gömüldü.

Sonra, tam da en yanlış zamanda, çay mı yoksa kahve mi istediklerini sormak için garson geldi. Jake, garsondan bir dakika müsaade etmesini istedi. Garson sinirli sinirli yürüdü, gücenmişti.

"Anlamıyorum," dedi Annabelle.

"Mesele şu ki anne," diye başladı Jake titreyerek. "Bildiğiniz üzere, denedik ama ne yaptıysak işe yaramadı, açık söylemek gerekirse. Tüm yükü sırtlanan Kate'in üzerinde berbat bir yük haline geldi..."

Kate ile göz göze geldi ve Kate, kafasını salladı. Neler yaşadığı konusuna girmesini istemiyordu.

"Ama tıbbi tavsiye üzerine," diye devam etti Jake, mesajı almıştı. "Yeni bir seçeneği araştırmaya karar verdik. Bu seçenek de taşıyıcı annelik."

"Taşıyıcı annelik mi?" diye sordu Annabelle, yeni duyduğu yabancı bir kelimeyi ilk defa deniyormuş gibi.

"Evet, bizim bebeğimizi başka bir kadının taşıyacağı..."

"Onu biliyorum."

"Ve çok şanslıyız ki bir taşıyıcı anne bulduk!" Şimdi ses tonu neşeliydi. Soğukkanlı olmaya çok çabalıyordu ama tam olarak başaramıyordu. "Adı Marisa. Çok cömert davranarak bize yardım etmeyi kabul etti. Biz de bu kadar şanslı olduğumuza inanamıyoruz ama taşıyıcı anneyi bulduk."

Annabelle, Jake'e tokat yemiş gibi bakıyordu. Kate, Annabelle'in diyecek bir şey bulamadığını daha önce hiç görmemişti. Yanakları çökmüştü, ağzı hafif açıktı. Kucağında küçük kuşlar gibi kıpır kıpır eden elleri hariç tamamen kıpırdamadan oturuyordu.

Chris peçetesini aldı ve düzgünce katlayarak masanın bir kenarına koydu.

"Yani, bence bu da kutlanacak başka bir şey, sizce de öyle değil mi?" dedi Chris. Yemek başladığından beri söylediği en uzun cümleydi. Bardaklarını doldurmaya başladı. Annabelle'in bardağına geldiğinde masanın karşısına doğru eğildi ve küçük bir çocuğu cesaretlendirirmiş gibi başını sallayarak Annabelle'e gülümsedi.

"Teşekkürler, Chris," dedi Kate.

"Evet, teşekkürler baba."

"Kolay olmamıştır," dedi Chris bu sefer. "Pes etmemenize hayranlık duydum."

"İyi misin anne?" diye sordu Jake.

"Ne? Ah. Evet. Evet. Çok iyiyim. Özür dilerim. Ben sadece... sindirmeye çalışıyorum."

Kate uzandı ve elini Annabelle'in üst koluna hafifçe bastırdı. İpek serin ve yumuşaktı ve avcunun altında hafif yapışkandı.

"Bunu anlamak biraz zaman alıyor," dedi Kate. "Böyle pat diye söyleyiverdiğimiz için özür dileriz."

Annabelle ona doğru döndü.

"Ama... ciddi olamazsınız?" diye sordu o keskin, şahin bakışlarıyla. "Bu Marisa denen kadını nereden tanıyorsunuz?"

Annabelle'in, hoşnutsuzluğu ağzının bükülüşünden belli bir halde hâlâ doğrudan Kate'e bakıyor olmasına rağmen, Jake "Taşıyıcı annelik grubu vasıtasıyla tanıştık," dedi.

"Her şey yasal," dedi Jake. "Bir anlaşma imzaladık. Yasal anne baba biz olacağız..."

Annabelle sözünü kesti. "Yasal olarak belki, peki ya genetik olarak? Bu tür şeyler *önemli*. Özellikle erkekler için. Erkeklerin bebekleriyle bağ kurabilmeleri için bebeklerinin kendilerine benzemesi gerektiğini bir yerlerde okumuştum."

Kate neredeyse gülecekti. Sonra neredeyse ağlayacak gibi oldu.

"Bizim istediğimiz de bu değildi," dedi Kate sessizce.

"Ama geldiğimiz nokta bu," diye araya girdi Jake yumuşakça. "Ayrıca, yetiştirme genetikten çok daha önemli." Durdu. Annabelle, öksürecekmiş gibi yumruğunu ağzına götürdü ama herhangi bir ses gelmedi.

"Genetiğin önemli olduğu yerlerde de benzerlikler var," diye devam etti Jake. Annabelle'in kültürel züppeliğine hitap edeceğini bildiği için ressam olduğunu vurgulayarak Marisa'nın altyapısından biraz bahsetti.

"Ressam mı?" diye feryat etti Annabelle. "Nakde sıkışmış olmalı. Ne kadar ödüyorsunuz ona?"

"Hiçbir şey ödemiyoruz," dedi Jake. "Çünkü bu yasadışı olur." Sazı eline tekrar almadan önce sohbette yerinde bir boşluk bıraktı. "Makul masraflarını karşılıyoruz."

"Ne, kirası gibi mi? Bu size ne kadara mal oluyor?"

"Annabelle," dedi Chris yumuşakça. Sus işareti yaptı ve bir bilgi yarışmasındaki zili çalıyormuş gibi elini yukarı aşağı hareket ettirdi.

Annabelle derin bir nefes aldı. Sabırsızca nefes verdi ve kendisine biraz maden suyu doldurdu.

"Kirasını ödemiyoruz..."

"Bu da bir şey galiba," dedi Annabelle.

"Çünkü bizimle yaşıyor."

Annabelle bardağını masaya o kadar çabuk bıraktı ki kenarlarından su döküldü.

"Sizinle *yaşıyor*?" Siz... Yani... Siz.. siz ikiniz de aklınızı mı kaçırdınız? O kadar yakın yani? Bu ebeveynlik değil, bu üçlü bir ilişki! "Onu," sesi fısıltıya dönüştü, "*hamile bırakmanız* mı gerekecek? Düşünceniz bu mu?"

Kate ona vurabilirdi. Bunun yerine masadan kalktı ve hızlıca tuvalete yürüdü. Bodruma inerken taş spiral merdivende neredeyse

ayağı kayacaktı. Kabin kapısını içeriden kilitledi ve nefes alıp verişini düzenlemeye çalıştı. Kabinden çıktığında yanındaki lavabonun önünde ayakta durmuş, pembenin kuvvetli bir tonuyla rujunu tazeleyen, Kate'ten daha yaşlı bir kadın vardı.

"İyi misiniz?" diye sordu kadın Kate'e.

Kate aynaya bakınca yanaklarının solgun, maskarasının akmış olduğunu fark etti.

"Evet, teşekkürler. Kusura bakmayın."

"Özür dilemeyin."

Kadın ruj sürme işini bitirdi ve dudaklarını birbirine sürttü.

"Aileyle öğle yemeği mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Kate ellerini yıkarken.

"En kötüsü."

Kadın rujun kapağını kapatıp Kate'in klasik Chanel olduğunu fark ettiği el çantasına bırakırken Kate, kalın kâğıt havluyla ellerini kuruladı.

"Bol şanslar."

"Teşekkürler," dedi Kate, sakinleşmişti. "Çantanızı çok beğendim bu arada."

"Ah, çok naziksiniz. Kızım verdi."

Sonra, Kate'in geleceğini hep bildiği soruyu sordu. Kate bazen bu sorunun yüksek sesle sorulmasının kaç saniye alacağını bile sayabiliyordu.

"Çocuklarınız var mı?"

Kate kafasını salladı. *Hayır,* diye düşündü. *Hayır, çocuklarım yok. Ama bu soruya cevap vermenin bana nelere mal olduğunu bilseniz sormazdınız.*

"Yok," dedi Kate, kâğıt havluyu bir top haline getirip mermer tezgâhın üzerinde açılmış yuvarlak deliğe atarken.

"Ah, iyi. Daha zamanınız var."

Yabancıların kendilerini onun rahmi hakkında bu kadar çok söz hakkına sahip hissetmeleri sıradışı geldi Kate'e. Henüz tanıştığı insanlar onun yaşını, cinsel eğilimlerini ve annelik dürtülerini tahmin ediyordu. Sorunun içerisinde ima edilen ve tüm kadınların çocuk sahibi olmak istemesi gerektiği ve istemeyenlerin bir şekilde eksik olduklarına dair bir varsayım vardı. Bu onu zıvanadan çıkarıyordu. Şimdi de Kate'in içinde bir boşluk bırakmıştı bu soru.

Üst kata birlikte çıkmak zorunda kalmamak için tuvaletten, önce kadının çıkmasına izin verdi. Kate masaya döndüğünde içinden çıkılmaz bir duruma gelinmişti. O yokken belli ki ağız dalaşı yapılmıştı. *Jake, anne babasına benim nasıl dengesiz bir deli olduğumu anlatmıştır büyük*

ihtimalle, diye düşündü Kate ve annelik arzusu ile hamile kalamamasının onu nasıl takıntılı birine dönüştürdüğünü. Böyle düşünmesi haksızlıktı, biliyordu. Ama acısını bir yere koyması gerekiyordu.

Kate masaya varınca Annabelle ayağa kalktı ve ona doğru geldi. Kollarını uzatmıştı, elbisenin mavi kolları sarkık ayçiçekleri gibi sallanıyordu.

"Kate, canım. Duyarsız davrandığım için çok özür dilerim."

Annabelle onu kucakladı. Şefkat, sert bir masajın hissettirdiği şiddetli acı gibiydi: rahatsız edici ama sonuç olarak rahatlatıcı.

"Bu konularda ben çok eski kafalıyım ve yeterli bilgi sahibi de değilim. Jake bana her şeyi anlattı ve anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Bu bebeğin genetik olarak senin olmayacağını bile bile bunu yapmanın son derece cesur bir davranış olduğunu düşünüyorum. Sanırım ben yalnızca ikiniz için endişelendim, hepsi bu. Kendimi kötü ifade ettiysem özür dilerim."

Kate geri çekildi ama Annabelle bırakmıyordu.

"Teşekkürler Annabelle."

"Beni affedebilecek misin?" diye sordu Annabelle abartıya kaçarak. Dolayısıyla Kate'in evet demekten başka seçeneği yoktu. Tabii ki affedecekti ve hayır, endişelenmesine gerek yoktu, kızmamıştı ve evet, bunun alışılmadık bir durum olduğunu anlıyordu ama hayır, Annabelle endişelenmemeliydi, her şey yasaldı ve evet, tabii ki Annabelle'in babaanne olacağı için heyecanlanması onu mutlu etmişti.

Kate, öğle yemeğinin geri kalanını bir tür şaşkınlık içinde, başka bir galaksiden ışınlanmış gibi görünen otomatik hareketlerle kahvesini yudumlayıp çikolatalı şekerlemelerini yiyerek geçirdi. Chris'ten bunu istediğini hatırlamamasına rağmen Chris ona bir konyak sipariş etmişti ve Kate konyağı üç yudumda mideye indirmişti. Konyak için Chris'e minnettardı ve Jake hesabı isteyip ödediğinde ve anne babasını otele götürmesi için siyah taksi çağırmak üzere dışarı çıktıklarında Kate, etrafındaki dünyayla bizzat değil de dolaylı bir ilişki içindeymiş gibi hissediyordu.

Galiba üzgündü ama üzüntü artık o kadar derine inmişti ki üzülüp üzülmediğini nasıl anlayacağını unutmuştu.

Yirmi İki

ROLÜ ARTIK MARISA DEVRALMIŞTI, yumurta üretimini tetiklemek için kendisine her gün doğurganlık ilaçları enjekte eden şimdi oydu. Küçük cam şişeleri buzlukta saklayan, tozu gerekli miktarda sıvıyla karıştıran, şişenin üstünü iğneyle delen ve karışımı şırınganın içine çeken Marisa'ydı. Mutfaktaki koltukta oturan, iğneyi göbeğinin sert bir bölümüne sokmak için pijamasının üstünü kaldıran ve şırıngayı bastıran Marisa'ydı. İlaçlar kan dolaşımına sızarken etinin üzerindeki baskıyı şırıngayı geri çekerek azaltan Marisa'ydı. Kullanılmış iğneleri hastanenin verdiği ve buzdolabının üstünde sakladıkları sarı ve mor keskin ve delici alet atık kutusuna atan Marisa'ydı. Kate, süt almak için buzdolabının kapısını her açtığında gözüne ilişiyordu ve aynı süreci gerçekleştirmeye çalışıp başarısız olduğu tüm o zamanlar aklına geliyordu.

Jake'in, nasıl hissettiği, yardıma ihtiyacı olup olmadığı, onun için dışarıdan bir şey almasını isteyip istemediğine dair özenli sorularının muhatabı Marisa'ydı. Kusursuz olan, seçilmiş olan, doğurgan olan, bütün rüyalarını gerçekleştirecek olan Marisa'ydı. Ama asıl rüyalarında üçüncü kişi yoktu; kurdukları hayalleri değiştirmek, hayallerinin yıldızlı kumaşını gerçekliğin koşullarına uyacak şekilde

kesmek zorunda kalmışlardı. Birbirlerine hiç söylemeseler de şanslı olanların, hamile olanların ve kalanların ve bunun herkeste böyle olduğuna inananların, alternatifleri düşünmek zorunda kalmayanların, tuvalete her gidişlerinde kan gelip gelmediğini kontrol etmeyenlerin, ebeveynliğe kendi haklarıymış, sürekli meyve verecek bir ağaçtan elma koparmakmış gibi sahip olanların içerisinde yıkandığı o cahil mutluluğunun eksikliğini ikisi de hissediyordu.

Kendisini bu sürecin bir parçası haline getirmek için Kate de çeşitli küçük ama önemsiz yöntemler denemişti. Her enjeksiyon sırasında yanında olmak istediğini Marisa'ya söylemiş, hatta şırınganın pistonunu kendisinin bastırmasını bile önermişti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," cevabını vermişti Marisa. "Ben iyiyim, gerçekten."

Kate, *Ama istiyorum*, demedi.

Sohbetlerine Marisa'yı da kattı ve yeterince uyuyup uyumadığını, yeterince su içip içmediğini sordu. Ona nazikçe onunla ilgilendiğini ifade etmek istiyordu ama bu ilginin Jake'ten değil de ondan gelmesini Marisa'nın sinir bozucu, hatta müdahaleci bulduğunu Kate anlayabiliyordu. Bu yüzden Kate, düşüncelerini seslendirmeden önce bastırarak kendisini sansürlemeye başladı. Etrafında bir koza örülmesi ve stresten arındırılması gereken Marisa'yı rahatsız edecek ya da üzecek herhangi bir şeyi yapmaktan çok korkuyordu. Bu da yemek vakitlerinde Jake ve Marisa rahat rahat sohbet ederken Kate'in çoğunlukla neredeyse tamamen sessiz kalması anlamına geliyordu. Bu tür şeylerde Jake her zaman daha başarılıydı.

Jake sürecin tamamıyla ilgili iyi bir ruh hali içindeydi. Çok yakında bebeklerini kucaklarına alacakları konusunda aşırı umutlu ve iyimserdi. Evin içinde ıslık çalmaya, kaslı göğsü terden parlarken Romen deadlift yapmaya ve gitgide ağırlaşan dambılları iki yana kaldırarak bahçede daha sık çalışmaya başlamıştı. Havalar ısınınca Marisa, o homurdanır ve inlerken dışarıda oturuyor, onun yanında olmaktan hoşlandığını söyleyerek bankta kitap okuyordu. Mutfaktaki cam kapılardan onları gözlemleyen Kate, birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündü: İkisi de sarışın, heyecanlı, sağlıklı ve canlı idi. Her sabah aynada, kendi dar yüzü ve kararmış gözleriyle karşılanıyordu. Köprücük kemiği çıkıntı yapmıştı ve kot pantolonunun beli bol geliyordu. Doğal narinliği, sıskalığa yaklaşmıştı ve ona yakışmıyordu. Onu yaşlı gösteriyordu ve bunu değiştirmeye gücü yoktu. Bedeni sanki artık ona ait değildi. Vücudu kendisine sarsılmaz kurallar koymuştu. Aksini düşünmekle aptallık etmişti.

Bir gün Marisa'ya hamileler için yoga dersinden bahsetti, hamile kadınlarla olmanın doğurganlığı ne kadar artırdığına dair bir makale okuduğunu söyledi. Kate, onun da gitmek isteyip istemeyeceğini sordu.

"Muhakkak," dedi Marisa, Kate'in hep daha önce bir tuhaflık fark edip etmediğini sorgulamasına sebep olan aydınlık gülümsemesiyle. "Deneyeceğim."

"Harika. Gideceğin zaman bana söyle, ben de seninle geleyim."

Marisa kaşlarını bir milimetreden az yukarı kaldırdı ve ardından, hiçbir şey olmamış gibi yüzünü düzeltti. Ama Kate görmüştü. Ya da gördüğünü düşünmüştü, emin olamıyordu. Marisa, yogaya gideceğini Kate'e hiç söylemedi. Kate'in Marisa'yı bir sabah evden kolunun altında rulo yapılmış bir matla çıkarken görmesi tamamen tesadüf eseri olmuştu. Ofise telefon edip o gün evden çalışacağını söylemiş, sonra üzerine eşofman altı ve tişörtünü giymişti. Marisa'ya yetişmeye çalışmış ama zamanında gidememişti. Sınıfa vardığında, diğer tüm kadınlar matlarının üzerinde ait oldukları yerdeydi ve ortam müziği çalıyordu.

Sıkıcı bir dersti, tüm duruşlar hamileliğin ileri aşamaları için tasarlanmıştı ve Kate dersin bitmesini sabırsızlıkla bekledi. Marisa sınıfın önünde yoga hocasını takip etmek için elinden geleni yapıyordu ama bu işte acemi olduğunu gösteren hantal, zarafetsiz bir şekilde hareket ediyordu. Kate yogada Marisa'dan daha iyi olduğu için bir gurur kıpırtısı hissetti. Marisa'dan iyi olduğu birkaç yönden biriydi herhalde.

Ders bittikten sonra Kate, Marisa'nın matını sarıp çıkmasını bekledi. Marisa'ya selam verdi ve Marisa'nın bu kadar soğuk olmasını, onu gördüğü için bu kadar şaşırmasını garipsedi. Üzerinde fazla durmamaya çalıştı ve sohbetteki münasebetsiz boşlukları, ortamı yumuşatmak için uydurduğu boş laflarla doldurdu.

"Yani birlikte yaparsak güzel olur diye düşündüm," dedi Kate.

"Ama yapmadık," dedi Marisa.

"Ne yapmadık?"

"Yogayı. Birlikte yapmadık. Sen arka tarafa gizlendin."

Kate zorlama bir kahkaha attı.

"Gizlenmedim! Sadece sana alan tanımak istedim."

Birlikte caddeye çıktılar. Kate, Marisa'nın hasret giderip sohbet etmek için kahve içmeye gitmek isteyip istemediğini sordu. Marisa, istemedi. İşlerinin bir teslim tarihi olduğunu söyleyip gitti. Kate, kaldırım taşında durdu ve Marisa'nın uzaklaşmasını, ardından durup omzunun üzerinden arkasına bakışını seyretti. Kate, kolunu kaldırdı ve Marisa'yı sinirlendirmediğini umarak el salladı.

***

Yumurtayı bir çarşamba günü topladılar. Marisa'yla birlikte kliniğe gitmek için öğleden sonra işten izin aldılar. Marisa iyi bir ruh halindeydi. Görünüşe göre yoga dersiyle ilgili mesele unutulmuştu. Morumsu mavi renkte bir gömleği, bir dizinde beyaz boya lekesi olan bol fitilli pantolonun içine sokmuştu. Onda her zaman yetişmemiş, tamamlanmamış görünen bir şey vardı: düzgünce giyinmeye zamanı olmamış gibi. *Ama en azından,* diye düşündü Kate, *çalışırken ortalıkta pat pat yürüdüğü o iğrenç sandaletleri giymemiş.*

Bay Abadi, Marisa'daki ilerlemeden memnundu.

"Çok iyi," dedi çizelgeleri kontrol ederken. "Gerçekten de iyi görünüyor."

Marisa'ya, Kate'e hiç bakmadığı şekilde tatlı tatlı baktı.

Jake, numune vermek için başka bir odaya gitti. Yarım saat sonra elleri ceplerinde geri döndü. Kate, onun gözlerine bakamadı. Bu süreci ne kadar makul kılmaya çalışırsa çalışsın, Jake'in sperminin başka bir kadının yumurtalarını döllemek için kullanılacağını düşünmek hâlâ rahatsız ediciydi. Mastürbasyon yaparken ne düşündüğünü merak etti. Onu mu düşünmüştü? Başka birini mi? Yoksa klinikten verdikleri köşesi kıvrılmış porno dergilerine mi göz atıyordu?

Kate ve Jake toplama süreci için bekleme alanına yönlendirildi.

"En kısa sürede çıkıp size kaç tane yumurta yakaladığımızı söyleyeceğim, söz veriyorum," dedi Bay Abadi, Marisa'yı bir ekranın arkasına götürerek.

"Hoşça kalın, gençler," dedi Marisa giderken. "Umutluyum."

Jake ve Kate'e şans diledi, onlar da Marisa'ya şans dilediler.

"Harika gidiyorsun," dedi Kate, olumlu bir izlenim bırakmaya kendini zorlayarak. Marisa'nın cömertliğini hatırlamasını ve tam da bu klinikteki bu odaya ait kendi üzücü anılarına odaklanmamayı telkin etti kendisine. Böyle olmak zorundaydı.

Jake, onun elini sıkıca tuttu.

"İyi misin?" diye sordu Kate.

Başını salladı, çenesi ince bir çizgi halini almıştı.

"İyi olacak," dedi Kate, onu yanağından öpmek için uzanırken.

Marisa on dört tane yumurta üretti. Bay Abadi mest olmuştu.

"Çok iyi bir sayı. Çok iyi," deyip duruyordu. "Çok büyük bir sayı."

On dört, diye düşündü Kate. Çok fazlaydı. Sanki Marisa bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordu.

Yanında, Jake'in omuzları gevşemiş ve yüzüne bir gülümseme yerleşmişti.

"Harika," dedi, Bay Abadi'nin elini sıkmak için ayağa kalkarken.

"Evet." diye ekledi Kate sessizce. "Harika."

Ertesi gün Kate'in telefonunu bilinmeyen bir numara aradı. Arayan Bay Abadi'ydi, yumurtaların sekizinin döllendiğini söylemek için aramıştı. Kate de işteki Jake'i aradı. Bunun iyi haber olduğunu ama emin olana kadar beklemeleri gerektiğini ikisi de biliyordu. Döllenmiş yumurtaların transfere layık görülmeleri için hücrelerini beş gün boyunca gerekli hızda bölmeleri ve artırmaları gerekiyordu. Bay Abadi beşinci günde tekrar arayarak Kate'e "altı kusursuz dölütçük" elde ettiklerini söyledi. Kate, dölütçüğün anlamını biliyordu: Hücreler, bebeği oluşturacak hücreler ve plasenta haline gelecek hücreler olarak ayrılmaya başlamış demekti. Dölütçüğün, yumurtadan çıkan civciv gibi yumurtadan çıkıp koruyucu kabuğundan filizlenerek ovumu saran *zona pellusida*'yı oluşturacağını biliyordu. Bu terimin etimolojisine ilk tüp bebek döngüsünde bakmış, "parlayan ışıltılı yüzük" anlamına geldiğini öğrenmişti. Şimdi bu yüzüğü, üç kişilik gezegenlerinin etrafında alevli bir çember, koruyucu bir ışık kalkanı olarak hayal ediyordu.

Bay Abadi, iki embriyo transfer etmeyi önerdi. "Ama bu kalitedeki embriyolarla, sizi uyarmış olayım, ikizlere hazırlıklı olmanız lazım!" dedi. Sesi telefonda neredeyse zafer sarhoşu gibiydi, Kate'in daha önce hiç duymadığı kadar babacan ve neşeliydi. "Sonra kalan dört taneyi de dondururuz ve isim bulamayacak kadar çok çocuğunuz olabilir."

Her zaman yaptıkları gibi, onun tavsiyesine uydular. Anne baba olmak için her şeyi göze alır hale geldikleri için bu artık bir alışkanlığa dönüşmüştü. Eleştirel düşünme yeteneklerini yitirmişlerdi. Aynı günün ilerleyen saatlerinde iki embriyo transfer edildi ve Jake, Kate ve Marisa klinikten Richborne Teras'a gitmek için siyah taksiye bindiler. Takside hiç kimse konuşmadı. Şoför Magic FM dinliyordu, bu yüzden taksinin arka tarafı hafif pop melodileriyle dolmuştu. Kate'in yanında oturan Marisa, iç çekerek arkasına yaslandı. Karşısındaki küçük arka koltuğa tünemiş olan Jake, Marisa'ya yorgun hissedip hissetmediğini sordu.

"Biraz, evet. Yatıştırıcı ilaçtan olmalı. Bay Abadi, iki tane cin tonik içmişsin gibi hissettirdiğini söyledi, yalan değilmiş."

Bay Abadi, aynı cümleyi Kate'e de söylemişti ama Kate bir şey demedi. Gözünün ucuyla, Marisa'nın karnını koruduğunu gördü. *Abartıyor*, diye düşündü nezaketsiz bir şekilde.

Marisa'ya çok sıcak suyla banyo ya da yorucu egzersizler yapmaması gerektiği yönünde tavsiyelerde bulunulan iki haftalık bir bekleme süresi vardı.

"Artık yoga yok," dedi Marisa, Kate'e. "Ne kötü!"

"O dersin zorlu kategorisine girebileceğini sanmıyorum," diye cevap verdi Kate. "Ama kesinlikle dinlenmelisin."

Kate iki hafta boyunca her gün kahvaltıyı Marisa'nın yatağına getirdi.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Marisa, konuşurken bir yandan sıcak tereyağlı tosta uzanıyordu.

Kate, Marisa tostu yerken, yatağın kenarına oturup kahvesini yudumladı. Marisa'nın çiziminin nasıl gittiğinden, Kate'in tanıtımını yaptığı filmlerden, gerçekte ikisini de yiyip bitirmekte olan konu dışında her şeyden biraz sohbet ettiler. Kate, haftalardır hissetmediği kadar yakın hissediyordu Marisa'ya. Ufacık bir iyimserlik kırıntısı hissetmek için kendisine izin veriyordu. Yeniden yemek yapmak istemeye başladı ve Jake'e en sevdiği yemekleri pişirdi. Ev yapımı ekmek soslu kızarmış piliç. Nigel Slater'in klasik geleneksel Fransız usulü sebzeli türlüsü. Bedava bir süpermarket dergisinden aldığı Fas kuzusu ve kuru erikli yahni tarifi.

Sonrasında: bir gece Marisa koltukta oturmuş TV seyrederken pişirdiği peynirli makarna. İki haftalık bekleyişin on üçüncü günüydü. Marisa, ertesi gün, hormon seviyelerinin en yüksekte olacağı sabah vakti, kalktıktan hemen sonra ilk iş olarak hamilelik testi yapacaktı. Bu şekilde, test sonucunun yanlışlıkla pozitif çıkması söz konusu olmayacaktı.

Kate gergindi ama heyecanlıydı da. Jake'in anahtarının kilitte döndüğünü duymak için beklerken karnında, çıkmaya başladıkları ilk günlerdekine benzer titrek bir his vardı. Ona yakın olmak, ona sarıldığını hissetmek istiyordu. Jake eve geldiğinde mutfağa girdi. Fırından gelen erimiş peynir kokusunu duyunca doğruca Kate'in yanına giderek fırını açmaya çalıştı. Kate, Jake'in eline hızla vurup henüz hazır olmadığını söyledi.

"Tamam tamam, söz veriyorum," dedi Jake, omuzlarını silkerek ceketini çıkarıp kravatını gevşetirken.

"Selam," dedi Marisa koltuktan.

"Ah, merhaba Marisa," diye cevap verdi Jake, elini neşeyle ona doğru sallayarak.

Bir bardak su almak için arkasını döndü. Marisa o anda başı aşağıda aceleyle odadan dışarı fırladı.

Kate ellerini tek parmaklı fırın eldiveninden sıyırdı ve eldivenleri tezgâhta bıraktı.

"Bu da neydi?" diye sordu Jake.

"Hiçbir fikrim yok."

"Ben mi bir şey dedim?"

Kate ona güldü, yanına gitti ve ellerini boynuna dolayarak onu dudaklarından derin derin öptü.

"Büyük ihtimalle," diye şaka yaptı. "Büyük ihtimalle tamamen senin hatan."

Jake, ona baktı. Kate'in saçından bir tutamı parmak uçlarıyla kulağının arkasına sıkıştırdı. Tanıdık, sahiplenici bir hareketti ve Kate'in hoşuna gidiyordu.

"Gidip Marisa'ya bir bakayım," dedi Jake. "İyi mi bir göreyim."

"Evet, sen öyle yap. Ben de buradaki işimi halledeyim."

Jake üst kata çıktı. Kate, peynirli makarnayı fırından çıkardı ve o yeşil salata yaparken durup cızırdaması için tezgâha bıraktı. Salatalıkları dilimledi ve avokado soydu. Jake mutfağa geri döndüğünde salata sosunu yarılamıştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda," dedi Jake ve doğrama tahtasına uzanarak bir parça salatalığı ağzına sokuverdi.

Birkaç dakika sonra tam Jake masayı hazırlayıp mumları yakarken Marisa'nın çığlığını duydular. Jake, bıçakları ve çatalları gürültüyle bıraktı ve üst kata koştu. Kalbi çılgınlar gibi çarpan Kate onu takip etti. Birinci kattaki banyoya ulaştıklarında kapı savrularak açıldı ve yanakları ıslak, havadaki elinde bir hamilelik testiyle Marisa dışarı fırladı.

"Hamileyiz!" dedi, merdiven sahanlığından yarı bağırarak.

"Ne?" diye sordu Kate, bayılacakmış gibi hissediyordu. "Ne?"

Jake'in omuzları sarsıldı ve ağlamaya başladı. "İnanamıyorum," deyip duruyordu. "İnanamıyorum."

Marisa'nın yanına giderek onu sıkıca kucakladı. Sonra Marisa da ağlamaya başladı. Ve dünyası sarsılırken sabit kalabilmek için kendini duvara bastırmış olan Kate, kayıp yere otururken dizlerinin kontrolü kaybettiğini anladı. Kafasını elleriyle kavradı ve sesin kendisinden geldiğini fark edene kadar hıçkırarak ağlayanın kim olduğunu merak etti.

Yirmi Üç

ÜÇÜ BİR RUTİNE ALIŞTILAR. Hamilelik artık ev halkının odak noktası haline gelmişti. Marisa'nın vücudunun ihtiyaç duyduğu kadar uyuması gerekiyordu; bu yüzden Kate ve Jake sabahları sessiz duruyor, evden parmak uçlarında çıkıyor, çıkarken çarpmasın diye kapıyı nazikçe kapatıyorlardı. Kate, folik asit ve hamilelik için multivitaminler almış, lavabonun üzerindeki dolaba istiflemişti. Erken hamilelik döneminde yenilmesi gereken yiyecekleri Google'da araştırıyor, yapraklı yeşil sebzeler ve yağlı balıklarla dolu sağlıklı, renkli yemekler pişiriyordu. Mide bulantısından solgun Marisa, yemeklerin çoğunu yiyemiyor, dolayısıyla, onun yerine, gerekli tüm besinleri geçişim yoluyla iletebilirmiş gibi Kate yiyordu.

Kate ilk ay hamileliğe tam anlamıyla inandıramadı kendini. Marisa'dan yeni hamilelik testleri almasını isteyip duruyor, Marisa da nazikçe itaat ediyordu.

"İşte," diyordu Marisa, iki pembe çizgisi olan çubuğu ya da "hamile" kelimesini gösteren dijital pencereyi Kate'e vererek.

"Teşekkürler," diye cevap veriyordu Kate.

Marisa ona sarılıyordu.

"Sorun değil."

Kate, oldukça zengin bir pozitif hamilelik testi koleksiyonu biriktirmiş, her birini lavabonun yanında duran banyo dolabının çekmecesinde saklamıştı. Bazen sırf yan yana düzgün bir şekilde istiflenmiş hamilelik testlerine bakmak için dolabı açıyordu. Böylece bu mutlak gerçeği kendisine hatırlatıyordu: Hamileydiler. Bu kadar uzun süre, bu kadar hasretten sonra gerçek buydu.

Marisa, yeni durumuna çabuk alıştı. Uzun zamandır görünmediği kadar sakin görünüyordu. Kate, onu yargılamanın adil olmadığını düşünmeye başlamıştı. Hepsi çok uzun bir süre yıpranmış sinirlerle yaşamışlardı. Şimdi baskı kalkmıştı ve sanki bir ısı dalgasının ardından, çimenlerin arasından serin bir meltem hışırdıyor gibiydi.

Geceleri yatakta Kate, Jake'in kollarında uyuyakalıyor, sabaha kadar uyanmıyordu. Uykusunda rüya görmüyordu ve deliksiz uyuyordu. Dinlenmiş uyanıyordu. Jake gündüzleri ona mesaj yazmaya yeniden başlamıştı. Onu düşündüğünü ya da onu sevdiğini ya da onunla sevişmek için sabırsızlandığını söyleyen küçük mesajlar. Masasında bu mesajları okurken bunu ne kadar özlemiş olduğunu fark ediyordu Kate. Sessizce seviştiklerinde o kadar şiddetle sevişiyorlardı ki sanki ikisi de birbirini yiyip bitirmek istiyordu.

İkinci ayda, Kate yeniden bebek isimleri düşünmeye başladı. Bu, Jake ve Kate'in sayısız kere yaptıkları bir tartışmaydı ama tüp bebek döngüleri başarısız olmaya başlayınca bu konuyu hiçbir şey söylemeksizin rafa kaldırmışlardı. İsmi olan bir bebek hayal etmek çok acı vericiydi çünkü onları beklentiye sokuyordu ve beklemediğin zaman, beklenti en zalim tuzak oluyordu.

Bu kez Marisa, onların en iyi kalite ikiz embriyolarını taşıdığı için Kate daha özgüvenliydi. Kız ismi olarak Maya ve Eva'yı, erkek ismi olarak da Leo ve Oscar'ı beğeniyordu ama Jake'e bir şey söylemiyordu çünkü kaderin akıl sır ermeyecek kadar öngörülemez olduğunu ikisi de biliyordu.

Bu kadar uzun süre bekledikten sonra, dokuz ay artık katlanılması imkânsız geliyordu.

Bebeklere onları sevdiklerini söylemeye, Marisa'nın karnına eğilerek doğrudan göbeğine "Sizi seviyoruz," diye fısıldamaya başladılar. Onlar bunu yaparken Marisa iyi niyetle gülümsüyor, karnının hiç bu kadar ilgi görmediğine dair şakalar yapıyordu.

Bir süreliğine her şey kusursuzdu. Gelecekte, her şey olup bittikten sonra, bunu hatırlamak Kate için önemli olacaktı. Bir süreliğine her şey çok iyi gidiyor gibiydi.

İlk başta, fazlasıyla basit konulardan ötürü Kate'in zihnine rahatsız edici düşünceler sızmaya başlamıştı, pencereye çarpan eşek arısının camın ardındaki boğuk vızıltısı gibiydi.

Marisa, hafta sonları öğleden sonra geç saatlere kadar odasında duruyordu. Kate, bir fincan bitki çayı isteyip istemediğini sormak için kapısını çalıyor ve ondan cevap alamıyordu. Odadan çıktığında ise ketum davranıyor, sorulara tek kelimelik cevaplar veriyor, yemeğini sohbete katılmadan yiyordu. İyi hissedip hissetmediğini, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını ve onun için ne yapabileceklerini soruyorlardı.

"Biraz yorgunum," diyordu Marisa. "Her şey yolunda, gerçekten."

Hafta içi onu kontrol etmenin bir yolu yoktu. Kate, günün ortasında ofisten evi aramaya başladı ama Marisa telefonu açmıyordu. Cep telefonuna cevap vermek konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı, dolayısıyla denemenin anlamı yoktu. Eşek arısının vızıltısı yaklaşmaya ve yükselmeye başlamıştı. Marisa odasında gitgide daha fazla vakit harcıyor, Kate sebebini sorduğunda ise çalıştığını, yağmur gibi yağan işleri zamanında bitirmeye uğraştığını söylüyordu.

"Yeni çizimlerinden bazılarını görmeyi çok isterim," dedi Kate, sohbet başlatmak için.

Marisa ona garip garip baktı.

"O kadar çok resim yapmıyorum. Şu sıralar daha çok yazıyorum," dedi.

"Ah!" diye devam etti Kate canlı bir şekilde. "Her ikisini de yapabildiğine göre çok zekisin."

Marisa'nın daha fazla yazdığını gerçekten de fark etmişti. Jake ya da Kate yemek pişirirken, televizyonun önündeki mutfak kanepesinin uzak tarafında her zamanki yerinde oturuyor, bir deftere hızlı hızlı bir şeyler karalıyor, kalemin çıkardığı ses onların sohbetine düzensiz bir ritim katıyordu. Kate, ne yazdığını sormak istiyordu ama Marisa'nın ruh halindeki bir şey onu çok korkuttuğu için soramıyordu.

"Ben mi aptalca davranıyorum?" diye sordu Jake'e, bir cumartesi günü Battersea Park'ta yürüyüşe çıktıklarında.

"Hayır. Ondaki değişikliği ben de kesinlikle fark ettim." Londra havasının o çok tanıdık, ani aydınlanmalarından birinde güneş kendini göstermişti ve Jake, ceketinin cebinden Ray-Ban güneş gözlüğünü bulup çıkardı. "Bu konuyla ilgili onunla biraz konuştum."

"Nasıl yani?"

"Şey, sütün kaynarken taşması meselesi. Bunu sana anlatsam mı anlatmasam mı bilemedim ama..."

Gözlerini Kate'ten kaçırarak nehre doğru baktı.

"Ne?" dedi Kate. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı."

"Şey. Annem ona davetsiz bir ziyarette bulunmuş."

"Annabelle?"

Jake gülümsedi.

"Sadece bir annem var."

"Şükürler olsun ki," dedi Kate.

Sonra ona Annabelle'in nasıl kapıda belirdiğini ve Marisa'nın onu kahveye davet ettiğini anlattı. Kate, emrivaki yaptığı için Annabelle'e sinirlensin mi yoksa ilgilendiği için minnettar mı olsun bilemedi.

"Sanırım," diye devam etti Jake, Budist tapınağını geçerlerken, "annemi biraz zorlu buldu."

"Her bahse girerim. Zavallı Marisa. O zamandan beri biraz gergin olması mantıklı o zaman."

Jake, tek kullanımlık kahve bardağından bir yudum aldı ve fincanı indirdiğinde kapuçino köpüğü üst dudağında boydan boya, bıyığa benzer ince bir çizgi bırakmıştı.

"Kaygılanılacak bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Muhtemelen sadece hormonel bir durum, değil mi?"

"İlk üç ay zımbırtısı," diye karşılık verdi Kate.

"Kesinlikle. Bu dönemde biraz afallamış olması normal, değil mi? Büyük ihtimalle midesi bulanıyor ve çok yorgun, bizi bunlarla üzmek istemiyor."

"Haklısın." Yeniden huzurlu hissetmek Kate'i rahatlatmıştı.

"Hatta," dedi Jake, kolunu Kate'in omzuna koyarak "*iyiye* işaret."

Ama eve döndüklerinde huzursuzluk, olduğu yerde duruyordu. Kate, Marisa'yı kendileriyle yaşamaya davet ederken kısa sürede normal bir düzene oturacaklarını ummuştu. Aksine, öngörülemez ruh çalkantıları olan ama huzuru korumak için hoş görülmesi gereken ergen bir kiracıyla yaşıyor gibi hissettirmeye başlamıştı. Kate, Marisa'ya Annabelle ile ilgili ne düşündüğünü sorduğunda Marisa çok şaşırmıştı.

"Nereden biliyorsun?"

"Jake söyledi."

Kate, Marisa'nın bu konuda neden bu kadar ağzı sıkı davrandığını anlayamadı.

"Annabelle'in fazla... olabileceğini biliyorum," dedi Kate geçiştirmeye çalışarak.

"Bence harikaydı," diye karşılık verdi Marisa. "Gerçekten hayran kaldım."

Kate, üstelemedi. Marisa'nın böyle hissetmesinin olumlu bir şey olduğunu ve bunun belki de Annabelle'i de aralarındaki anlaşmayı desteklemeye teşvik edeceğini söyledi kendi kendine. Jake ile ikisi, Marisa'ya üzerine titrenmesi ve dikkatle tutulması gereken kırılgan, değerli bir kuş yavrusu gibi davranmaya devam ettiler. Marisa onların bebeğini koruyordu, karşılığında onlar da Marisa'yı korumak zorundaydı. Kate, ilgisizliğini ve ara sıra olan dalgınlığını hamileliğin verdiği yorgunluğa bağlıyor ve bu varsayımı desteklemek için ihtiyacı olan kanıtları bulmak adına internetteki doğurganlık forumlarına başvuruyordu.

"Daha önce hiç o kadar yorgun hissetmemiştim," yazmıştı @cinnerede42. "Her gün öğleden sonra üç saat yatıyordum."

"Canımı kızıma hamileyken mide bulantım çok oldu," diye ekliyordu @AnneAyi. "İçmediğim halde akşamdan kalma gibiydim hahaha. Ama şimdi arayı kapatıyorum!"

"Aferin kız," diye cevap vermişti @kuzeylondraninprensesi. "Biz annelerin de kendine zaman ayırmaya ihtiyacı var!!!"

On ikinci hafta taramasından önceki hafta, Kate ile Jake, oturma odasında oturmuş gazete okurken Marisa üst kattaydı. Tıpkı Battersea'deki dairelerindeki gibi, ikisi bu şekilde yalnızken rahattılar. Kate onlara hayat bu kadar ciddileşmeden önceki o eski yıllarını hatırlatacak bir müzik açmak istedi. Telefonundaki çalma listelerine eski bir Oasis albümünü bulana kadar göz gezdirdi, ardından telefonu hoparlöre bağladı, sesini açtı ve baterinin devreye girmesine izin verdi.

Aşağı yukarı zıplayıp saçının bir festivaldeymişçesine yüzüne düşmesine izin vererek şarkı sözlerini söylemeye başladı. Sonra Jake de yanına gelerek her zaman yaptığı gibi bir eli havada dans etti. Şimdi ikisi de nakaratı söylüyor, basgitarın ayaklarının altında çalışını hissediyor, müziğim ritmini tüm vücutlarında yaşıyorlardı. Kendini böyle salıvermek, havayı ciğerlerine çekmek, hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi dans etmek, kısa bir an için yetişkin olduklarını unutmak çok iyiydi. Kate, Jake'e çılgınca sırıtıyordu, sonra şarkı durdu ve sıradaki parça başlamadan önce bir duraksama oldu.

İkisi de nefes nefese kalmışlardı. Kendilerine gelmek için şömine çerçevesine yaslandılar ve kafalarını ritimle birlikte sallarken albümün ve hatırlattığı anıların alev almasına izin verdiler.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu Kate. "Harika bir klasik."

"Evet. Bayılırım."

Marisa'yı kapıda görmediler. Orada olduğunu ancak "ALO?" diye bağırdığında fark ettiler. Kate korkmuştu. Dağınık saçları yılan gibi

omuzlarına düşen Marisa'ya baktılar. Kate, Marisa'nın gözlerinde daha önce görmediği öfkeli bir parıltı gördü.

"Müziğin sesini kısabilir misiniz?" diye sordu Marisa. Sesi, sanki Marisa'nın kontrolünden çıkmış, sanki Marisa ne kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında değilmişçesine hâlâ yüksekti. "Çalışmaya çalışıyorum."

Ellerini birbirine bağlamıştı. Bir elinin tırnakları diğer elinin arkasını tırmalıyordu. Demire çarpan bir top gibi gergin ve kontrolsüz görünüyordu.

Müzik mi?" diye sordu Kate.

"Evet."

"Aslında o kadar da yüksek sayılmaz."

"Beni kulaklarıma tıkaç takmak zorunda bırakacak kadar yüksek," dedi Marisa.

Kate'in boğazı düğümlendi. Öğretmeni tarafından azarlanmış bir çocuk gibi hissetti. Pişman olması gerekiyordu ama aksine kendisini kıkırdamanın eşiğinde buldu. Dans, içinde bir şeyleri serbest bırakmıştı. Yeniden özgür ve gençti.

Jake ile göz göze geldi ve onun da gülmemek için kendisini tutmaya çalıştığını gördü. Marisa'nın orada kollarını biçimsiz hırkasının üzerinde kavuşturduğu duruşunda durumu daha da komik hale getiren bir şey vardı.

"Taaamaaam," dedi Jake. "Özür dileriz."

Müziği durdurdu. Marisa birkaç saniye daha orada, ikisine ters ters bakarak ayakta durdu. Sonra döndü ve odadan çıktı. Kate, merdivenlere çıkışını duyana kadar bekledi ve ardından kahkahasını içinde daha fazla tutamadı. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıncaya kadar çaresizce gülmeye başladı. Jake ona sus işareti yapıyordu ama o da gülüyordu. Sonra, kahkaha, başladığı gibi beklenmedik bir şekilde durdu. Oda boş ve sessizdi ve öğleden sonraları, temiz suyun içerisine yağ sızmış ve yüzen tüm kuşların tüylerini kuşlar boğuluncaya kadar bir yağ tabakası kaplamış gibi aniden mahvolmuştu.

Taramada, Marisa her zamanki haline dönmüştü: güler yüzlü, kibar ve Bay Abadi'ye karşı o kadar cana yakındı ki Kate neredeyse cilve yaptığını düşünecekti. Konuşur ve yaşadığı tüm erken hamilelik belirtilerini özetlerken Marisa'nın gözleri parlıyordu: yorgunluk ile hassas göğüsler ve yeşil sebzelere karşı isteksizlik.

"Jake bana bir sürü güzel yemek hazırlıyor," dedi Marisa, Jake'le göz göze gelerek. "İmdadıma yetişti."

Kate, şaşırıp kalmıştı. Yemeklerin çoğunu pişiren kendisiydi. Belki de Marisa yanlış hatırlıyordu.

"Güzel, çok güzel," dedi Bay Abadi neşeyle.

Marisa yatar koltukta uzanırken Kate ve Jake onun yanında oturdu. Bay Abadi ultrason jelini Marisa'nın ne görmek istediğini bilen biri için yeterince belirgin şekilde çıkıntı yapmış karnına sıkarken el ele tutuştular. Sonra Bay Abadi, ultrason sensörünü Marisa'nın göbek deliğinin soluna yerleştirdi.

"Şimdi," dedi, Jake ve Kate'in daha net görebilmesi için ekranı çevirirken. "Bakalım orada neler oluyor."

Kate'in midesi bulandı ve geçmişte pek çok kez aldığı kötü habere kendisini hazırladı. Ekranın dayanılmaz siyahlığı karşısında gözlerini kapadı.

"İşte kalp atışları..."

Gözlerini açınca Bay Abadi'nin gülümseyen yüzünü gördü.

"Kuvvetli ve sağlıklı bir kalp atışı."

Kate'in göğsü genişledi ve Kate inledi. Ses, o sesi çıkaracağını fark edemeden ağzından kaçmıştı. Piksellerden oluşmuş, kalp gibi çarpan güzel beyaz bir nokta gördü. İçi sevgiyle doldu.

"Ama," dedi Jake, "ikincisi nerede?"

İkinci bir kalp atışı yoktu.

Bay Abadi, ikizlerinden birinin "ortadan kaybolduğunu" söyledi. Kullandığı kelime buydu. Sanki içinden testere geçen kutuların ya da aniden çekilen ipek perdelerin bulunduğu bir sihirbazlık gösterisindeydiler ve Bay Abadi, daha önce bütün bir insanın bulunduğu yerde artık bir boşluk varmış gibi konuşuyordu.

"Tamam," dedi Jake. "Tamam."

Tabii ki, diye düşündü Kate. O mutluluk ânını cam kırıkları gibi gibi delip geçecek bir üzüntü olmazsa olmazdı. Doğurganlıktan beklediği bir şey haline gelmişti bu. Mutlu olunacak çetrefilsiz bir sebep asla var olamazdı.

Sandalyede, Marisa'nın gözleri donuklaştı. Yüzünü onların olmadığı tarafa çevirdi.

"Çok üzgünüm," dedi Bay Abadi. "Ama burada..." ekranı gösterdi, "Sevinilecek bir sürü şey var. Bundan çok memnunum."

Hastaneden bir duygu karmaşası içinde ayrıldılar. Kate, embriyolardan birinin kaybı karşısında duyduğu üzüntüye şaşırmıştı. Ama, aynı zamanda, hâlâ sağlıklı bir gebelik vardı ve kucağında bebeğini tutma fikrine sevinmekten de kendini alamıyordu. *Onun* bebeği. Onların.

Tuhaftır ki bu haberi en kötü karşılayan Marisa idi. Klinikten dönerken takside özür dileyip onları ne kadar çok hayal kırıklığına uğrattığını söyleyip durdu. Onu ellerinden geldiğince yatıştırdılar ama Richborne Terrace'a geri döndüklerinde yalnız kalmak istediğini ve biraz uyuyacağını söyledi.

Jake ona bir şey getirmesini isteyip istemediğini sordu ama Marisa başını salladı ve günün geri kalanını uyuyarak geçirmek üzere odasına çıktı. Kate ve Jake üzülmüşlerdi ama bir yandan da çok heyecanlıydılar. Koridorda birbirlerine sarıldılar. Jake, bir şişe şampanya açmayı teklif etti. Ama Kate çok aceleci davranıp riske gireceklerinden korktu. Onlar da votka ve tonikte uzlaştılar. İçecekleri Jake hazırladı. Üç ölçek votka döktü ve toniği çok az koydu. Bardaklara taze limon suyu sıktı ve buzdolabının dağıtıcısından buz küpleriyle doldurdu. Sonra bir tanesini Kate'e verdi ve bahçede oturmayı önerdi.

İçeceklerini dışarı çıkardılar ve bir şey söylemeye ihtiyaç duymadan bir süre konuşmadılar. Marisa'nın odası oturdukları yerin hemen üzerinde olduğundan çok fazla gürültü yapmamaları gerektiğinin farkındaydılar.

İlk turdan sonra, Jake iki içecek daha hazırladı ve Kate, hafiften sarhoş olmaya ve sıcaklamaya başladı.

"Taşıyıcı anneliğin avantajlarından biri bu," dedi bardağını havaya kaldırarak. "İçebilmek."

"Hayattan olabildiğince zevk almaya bakacağız," diye onayladı Jake. "Çok şey yaşadık, değil mi?"

"Evet."

Bahçenin diğer ucunda, sosyal konut kulesi gökyüzüne yükseliyordu. Dar pencerelerde ışıklar titreyerek yanıp sönüyordu. Bir uçak, alacakaranlıkta arkasında sökülen ham pamuk gibi buhardan bir iz bırakarak geçti gökyüzünden. Jake ve Kate ışık zayıflayınca içeri girdiler, içeceklerini de kanepeye taşıdılar. Kate ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı ve masaj yaptırmak istediği mesajını alsın diye bacaklarını Jake'in kucağına koydu.

Jake, Kate'in ayak başparmaklarını, sonra bileklerini ovmaya başladı. Oradan kot pantolonuna ve kalçalarına ilerledi ve ardından beline çıktı. Nefes alıp verişi değişmişti. Kate birazdan olacakları hayal edince hafif sızıyla karışık zevk duydu. Jake, bacaklarını ayırarak arasına kaydı ve yüzünü kaldırıp dudaklarını Kate'in dudaklarına dayadı. Kate, bir eliyle Jake'in boynunu avuçladı ve diğer elini, pantolonunun altında itaatkâr şekilde sertleşmiş olan penisinin üzerine koydu.

"Yapmamalıyız," diye fısıldadı Kate. "Burada olmaz."

"Haklısın," dedi Jake ama onu öpmeye devam etti, Kate de ona dokunmaya. Jake'in göğsünün ağırlığı Kate'in hareket etmesini imkânsızlaştırıyordu. O da Jake'e öpüşerek karşılık verdi. Yapmamaları gerektiğini bilerek ama yapmamaları gerektiği için daha da tahrik olarak ve yapılmaması gerekene izin verip yapılmak zorunda olana dönüştürerek öpüştüler.

Marisa fark ettirmeden odaya geldiğinde öpüşüyorlardı. "Ben sanırım fırında patates yiyeceğim," diye ilan ettiğinde hâlâ öpüşüyorlardı. Marisa bunu söyler söylemez Kate, kendisini Jake'ten geri çekti. Jake hemen ayağa kalkıp saçını eliyle geriye atarken hafif sallanarak kendisini hızlıca toplamaya çalıştı. Kate gömleğindeki düğmeleri tekrar ilikleyip karşılıklı mahcubiyeti dindirmek için Marisa'ya gülümserken Jake, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya uğraşıyordu.

Ama Marisa utanmış görünmüyordu. İğrenmiş görünüyordu. Midesini sıkıca tutarken benzi atmıştı. Kate, özür dilemek için ağzını açtı ama kendisini durdurdu. Nihayetinde burası onların eviydi. Onlar bir çiftti. Birbirlerine şefkat gösterebilirlerdi. Marisa dışlanmış hissetmesin diye aylardır çok dikkatli, çok düşünceli davranmışlardı ama bu şekilde sonsuza kadar devam edemezlerdi.

Jake, rahatsızlığını gizlemek için, her zaman yaptığı gibi fırında patates ve rendelenmiş peynir hakkında kibar bir sohbete girmişti. Ama Kate, alkolün de etkisiyle pişmanlık duymuyordu. Marisa'nın onu kendi evinde istenmeyen misafirmiş gibi hissettirmesinden bıkmıştı. Bu yüzden orada, Marisa'nın gözlerine bakarak ve geri adım atmayı reddederek dikildi. Diğer kadından yayıldığını hissettiği öfke karşısında afallamıştı. Marisa onu bir sahiplik ya da hakimiyet düellosuna davet eder gibiydi. Kate gözlerini Marisa'ya dikti, önce onun dönüp gitmesini bekliyordu. Bunu yapmak, bu evin sahibi ve bu bebeğin annesi olarak gücünün yeniden tesis edilmesi Kate için önemliydi. En sonunda Marisa gözünü kırpıştırdı ve mutfaktan çıktı.

Bir elinde fırınlanacak patatesi tutan Jake, Marisa'ya patatesi hâlâ isteyip istemediğini sordu.

"Aç değilim," dedi Marisa, kapıda duraksayarak.

"Bir şeyler yemelisin Marisa," diye rica etti Jake.

"Sana söyledim. Aç değilim."

"Peki," dedi Kate.

Jake başını salladı, anlamamıştı.

Marisa, özür dilemeden ya da tevazu göstermeden gitti.

"Sanırım bugün ondan bizim fark ettiğimizden daha fazla şey götürdü," dedi Jake, patatesi buzdolabına geri koyarken.

İnsanların hep iyi yanlarını görme konusunda bitmek tükenmek bilmeyen bir kapasiteye sahipti Jake ve bazen Kate *Keşke böyle olmasa,* derdi.

"Belki de," dedi Kate. Ama içinde gömülü yatan derin ve sessiz bir parçası vardı ve bu parça bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Kendisine bir içecek daha koydu ve yavaş yavaş sokulan huzursuzluğu görmezden geldi.

Günümüz

KAKTÜSÜN

Yirmi Dört

JAKE EVE GELDİ.

Koridorda yerde, Marisa'nın yanında oturan Kate, Jake'e doğru bir hareket yapmaması gerektiğini biliyordu. Marisa'yı sakinleştirmeyi, bıçağı koridor masasına bıraktırmayı ve ayak bileklerindeki ipi çözdürmeyi ancak başarabilmişti. Bu istikrarsız denge durumunu bozacak bir şey yapmak istemiyordu. Yanında, omuzları öne doğru kamburlaşmış; kafası, ağır çekim haber videolarında gördüğünüz içe doğru çöken o binalar gibi içten içe yıkılıyormuşçasına öne doğru eğilmiş halde duran Marisa mırıldanıyordu. Başlangıçtaki dehşet geçmişti ve Kate, şu an aklı başında olmayan biriyle karşı karşıya olduklarını ve ne yapmaya çalışırlarsa çalışsınlar bunu aşırı dikkatle yapmaları gerektiğini fark ediyordu. Çok sakindi. En önemlisi bebeklerinin güvenliğiydi. Bunun dışındaki her şey daha sonra halledilebilirdi.

Anlamasını isteyerek gözlerini Jake'e dikti Kate.

"Neler oluyor?" diye sordu Jake, durumu kavramaya çalışarak: sırtları süpürgeliğe dayalı oturan iki kadın, mutfak bıçağı, ip, yerde sızan yama şeklindeki ıslaklık, desenli fayansın üstünde Kate'in dişinin kanlı lekesi.

"Siz ikiniz iyi misiniz, aman tanrım, aman tanrım. Bebek iyi mi? Ne oldu? Polisi arayacağım."

İş çantasını ve anahtarlarını yere bıraktı. Kate'in tarafına koşmak üzereydi ki Kate, olabildiğince soğukkanlı biçimde "Hayır, Jake," dedi. "Kimseyi arama."

Jake, görünmez bir akıntıdan serseme dönmüş gibi durdu.

"Marisa'yla ilgilen," dedi Kate. "O üzgün."

Marisa artık hıçkırarak ağlıyordu ama hıçkırıklar birbirinin içinde eriyor, daha çok iniltiye benzer bir ses çıkıyordu. Nefes almaya çalışıyordu çünkü çok ağlıyordu.

Kate, çaresizlik içinde, sabit bakışıyla bir şeyler anlatmaya, içinde bulundukları durumun ciddiyetini telepati yoluyla iletmeye çalışarak Jake'e bakıyordu.

Jake anlamış gibi görünüyordu. Ya da en azından anlamaya yaklaşmıştı.

Marisa'nın yanına diz çöktü ve kolunu omzuna yerleştirdi.

"İyisin," dedi Jake, Marisa'ya. "Güvendesin. İyisin. Her şey yoluna girecek."

Marisa, ıslak yüzünü Jake'in omzuna dayadı ve saçı lastik tokadan çıkarak serbest kaldı. Kirli tişörtünün yakası açıldı.

"Ah Jake," dedi, nefes aldı. "Bana bunu neden yaptın?"

"Ben... Ben, ne yaptım?"

Marisa'nın başının üzerinden Kate'e baktı. Kate, Jake'e titreyerek gülümsedi. Ses çıkarmadan, ağız hareketiyle "Bana güven," dedi.

"Marisa ikimizin bir ilişki yaşadığını düşünüyor," diye yüksek sesle söyledi Kate, sesini olabildiğince net ve emin tutmuştu. Dili, dişinin bıraktığı boşluğa girdiği için son kelimeyi ağzında yuvarlamıştı.

"Yaşıyordunuz," dedi Marisa, Jake'in göğsünde ileri geri hareket ederek. "Mesajları gördüm. Aptal değilim."

"Marisa, ben evinizde kiracı olduğum için üzgün," dedi Kate, Jake değişen manzarayı yavaş yavaş anlayabilsin diye. Marisa'yı dışarıdan yardım istemesine yetecek kadar uzun süre sabit tutar umuduyla, Marisa'nın hikâyesiyle devam etme kararını bir anlığına almıştı. "O gün o yüzden beni iş yerime kadar takip etmiş." Jake'in onu anladığından emin olmak için duraksadı. Jake başını hafifçe eğince anlaşıldığına kanaat getirdi. "Ben de Jake eve dönünce bu meseleyi hallederiz dedim."

Marisa ağlamayı bıraktı ve başını Jake'e doğru kaldırdı.

"Seni görmek istedim," dedi Marisa hüzün dolu bir ,ifadeyle. "Çünkü senin bebeğini taşıyorum."

"Taşıyorsun," dedi Jake.

Kate rahatladı. Jake nedenini henüz anlamasa bile Kate'i destekliyordu. Çenesi gerilmişti, boynundaki sinirler belirginleşmişti. Jake bundan hoşlanmıyordu ama Kate'in yapabileceği bir şey yoktu. Şimdilik yoktu. Önceliği bebeğin güvenliği ve dolayısıyla Marisa'nınki olmalıydı.

"Ben herkese çay getireceğim," dedi Kate. Yerden destek alarak yavaşça ayağa kalktı. Bacaklarından biri uyuşmuştu ve sağ ayağındaki karıncalanmanın geçmesini beklemek zorunda kaldı fakat bunun dışında ciddi bir zarar görmemişti. Yüzündeki teri sildi. Eline bakınca kanı fark etti. Kan bedeninden adeta tamamen çekilmiş gibiydi. Olayın gerçekliğiyle bağı kopmuş vaziyette, şaşkınlık içinde mutfağa gitti. Musluktan su ısıtıcısını doldurup kaynaması için düğmesine basarken seyretti kendisini. Sonra ekmek kutusunun yanında tuttukları telsiz telefonu kaptı, üst çekmeceden bahçe kapısının anahtarını aldı ve cam kapıları olabildiğince sessiz bir şekilde kaydırarak açtı. Verandaya çıktı.

Polisi, ambulansı ya da bu hamileliğin geleceğini tehlikeye atacak herhangi bir yetkiliyi aramak istemiyordu. Marisa tutuklanırsa ne olacaktı? Stres düşük yapmasına sebep olursa ne olacaktı? Çok fazla soru sorulur ve Marisa bebeği kendisine saklamaya karar verirse? Üçünün imzaladığı anlaşmanın yasal bir bağlayıcılığı yoktu. Bebek doğduktan sonra Marisa yasal ebeveynliği kendi imzasıyla onlara devredene kadar da olamazdı.

Olanları bildirmekte ısrar etme ihtimallerine karşın Carol'ı ya da taşıyıcı annelik yardım derneğini de aramak istemiyordu. Protokolün ne olacağından emin değildi ve risk almak istemiyordu. Bu işin tıbbi uzmanlığa sahip olan ve ağzı sıkılığına güvenebilecekleri biriyle çabucak, sakince ve baş başa çözülmesi gerekiyordu. Aklına Chris geldi. Emekli pratisyen hekim. Marisa'nın tıbbi durumuyla ilgili onlara tavsiyelerde bulunabilir ve bebeği de kontrol edebilirdi, öyle değil mi? Ne yapılması gerektiğini o bilirdi. Ama Chris'e ulaşabilmesi için Annabelle'i araması ve her şeyi anlatması gerekiyordu. Arzu ettiği bir şey değildi ama yapılması gerekiyordu. Çok zamanları yoktu. Arkasında su ısıtıcısının kaynamak üzere olduğunu duyabiliyordu. Hızlı hareket etmesi lazımdı.

Bir eliyle telefonu tutuyordu ve Annabelle'in numarasını tuşladı.

***

Telefonu kapattıktan sonra içeriye geri döndü. Mekanik bir şekilde poşet çayları fincanlara koydu, kaynamış su ile sütü döktü ve herkese fazladan şeker koydu. Lavaboda yüzünü yıkayıp bulaşık kurulama beziyle kuruladı. Ocağın arkasındaki koruyucu camda kendi yansımasını gördü. Saçı tuhaf açılarla dağılmış, maskarası yüzünün her yerinde az miktarda siyah izler bırakmıştı. Ağzının kenarında kurumuş kan, alnında da bir kesik vardı. İzleri ovuşturunca parmak uçları griye boyandı. Saçını düzeltince gözlerindeki boş bakışlar haricinde normal görüntüsüne geri dönmüştü. Fincanları bir tepsiye yerleştirdi ve topallayarak koridora çıktı. Bacakları titriyor, kasları ağrıyordu.

Jake ve Marisa hâlâ yerde oturuyorlardı. Jake'in kolu Marisa'nın omuzlarındaydı. Marisa daha sakindi ve artık ağlamıyordu.

"Çaylar!" dedi Kate, hissetmediği bir canlılıkla. Tepsiyi yere, onların yanına koydu.

"Teşekkürler," dedi Jake. "Biz..."

Kate kafasını salladı. Hareketi o kadar hafifti ki başkası fark edemezdi.

"Marisa," dedi Kate. "Çay al. İyi gelir. Daha iyi hissedersin."

Fincanı ona uzattı ve Marisa, kafasını kaldırarak oturduğu yerden Kate'e bakıp başını ışığa doğru eğerek fincanı aldı. İhtiyatlı ve güvensiz görünüyordu ama çayı söylendiği gibi yudumladı. Sonra geri döndü ve yanağını Jake'in göğsüne yasladı.

"Çok yorgunum," dedi Marisa.

"Biraz gözlerini kapat," dedi Kate. "Artık üzülmeni gerektirecek bir şey yok. Enerjini koruman lazım. Orada rahat mısın yoksa koltuğa mı geçmek istersin?"

"Burası," dedi Marisa. "Burada kalmak istiyorum."

Kafasını, Jake'in kucağına yaslayacak şekilde aşağı kaydırdı. Jake katlanmış bacaklarını açtı, dar koridora uzattı, ayakkabıları karşı duvara değiyordu.

"İyi misin?" diye ses çıkarmadan ağız hareketiyle sordu, Marisa'nın kucağında yatan kafasının üzerinden.

Kate, başını salladı. Cep telefonu hâlâ masanın üzerindeki çantasının içindeydi. Sessiz olmaya çalışarak çantasına uzandı. Marisa'yı ürkütecek bir şey yapmak istemiyordu. Uykuya dalabilirse çok daha iyi olurdu. Notlar uygulamasını açtı ve yazmaya başladı. Bitirdikten sonra okuması için Jake'in yüzüne doğru tuttu.

"Eve geldiğimde M bana saldırdı. Kontrolden çıkmıştı. Düpedüz çıldırmıştı. Senle birlikte olduğunu sanıyor. Aramızda bir ilişki olduğunu düşünüyor. Annenle babanı aradım. Geliyorlar. Chris'te

yatıştırıcı ilaçlar varmış. Gelecek üç saat boyunca Marisa'yı sakin tutmamız için lazım."

Jake okudu. Anlamaya çalışırken ağzı tatsız bir çizgi halini aldı. Kate telefonu geri alıp tekrar yazmaya başladı: "Konuşmaya uygun bir zaman bulana kadar onunla aynı düşüncedeymiş gibi yapmak en iyisi?"

Jake kafasını salladı, sonra Kate'in elini kavradı. Kate de Jake'in elini sıkarak karşılık verdi ve sonra üst kata çıktı. Duygusallığa zaman yoktu. Jake'i, Marisa'nın omzunu nazikçe sıvazlarken bıraktı. Jake'in varlığıyla hafifleyen Marisa şimdi daha sakindi. *Güzel,* diye düşündü Kate, *bizim ihtiyacımız olan da bu.*

Yolda okunan detektif hikâyelerinde ya da televizyon için çekilen ucuz filmlerde Kate, "Anneler çocukları için her şeyi yapar," cümlesiyle defalarca karşılaşmıştı. Evlatlarının yaralı bedenlerinin üzerinden ters dönmüş arabaları kaldıracak insanüstü gücü bulan kadınlar, sevgili çocukları erken tahliye edilmiş suçluların ellerinde öldükten sonra adalet için savaşan ve kanunda değişiklik yapılması için mücadele eden anneler hakkındaki o efsanevi hikâyelerdi. Ama Kate, bu kavramın gücünü o âna kadar tam olarak hiç anlayamamıştı. Her ne kadar henüz doğmamış bile olsa çocuğu için her şeyi yapabileceğini kuvvetli ve su götürmez bir inançla fark ediyordu. O meşakkatli kısırlık tedavileri dizisini bütün zorluklara rağmen tamamlamasını sağlayan da buydu. Marisa'nın dengesiz, ürkütücü davranışlarına bu kadar uzun süre katlanmasının, göz yummasının sebebi de buydu. Anne olmayı çok istiyordu. Şimdi, saldırıya uğramış olmasına rağmen, başının Marisa'nın vurduğu tarafında can sıkıcı, şiddetli bir ağrı olmasına rağmen, yüzündeki kanı yıkamış ve lavaboda kırmızıya dönen suyu görmüş olmasına rağmen Marisa'ya karşı her şey yolundaymış gibi davranma gücünü ona veren de buydu. Bu kritik dakikalarda, hem öfkesini hem de dehşetini gömebilmesini sağlayan da buydu. Ne yapması gerektiğini ona gösteren tam olarak bu dile getirilemeyen güçtü. Su götürmez netlik, tüm kararları kolaylaştırıyordu.

Marisa'nın odasına gitti. Haftalardır buraya girmemişti. Marisa kapıyı genellikle kapalı tutardı. Kate, temizlikçinin kısa ama kapsamlı bir temizlik yapmasını isteyip istemediğini Marisa'ya sorduğunda Marisa, kendisinin yapmasının daha iyi olacağını söylemişti. Kate, Marisa'nın çalıştığını ve uyuduğunu farz ettiği için onu rahatsız etmek istememişti. Böylesi daha kolayına gelmişti.

Kapı tokmağını çevirdi ve odaya girdi. Perdeler kapalı olduğu için dağınıklığı ilk başta görmedi. Işığı açınca Kate'in soluğu kesildi. Yerler karmakarışık giysiler, kullanılmış kâğıt peçeteler, kulak temizleme

çubukları ve eski hazır yiyecek kutularıyla kaplıydı. Yarı içilmiş bir fincan çayın yüzeyinde küf oluşmuştu. Köşede, prizin yanında, kalın bej renkli yılana benzer bir şey vardı. Yaklaşınca dışarıdan sipariş edilen uzun, kıvır kıvır erişteler in çürümekte olduğunu fark etti. Öğürdü. Oda, terebentin, ter ve armut şekeri kadar aşırı, tarif edilemez çürümüş bir tatla karışık bayat yiyecek kokuyordu. Elini ağzının üzerine koyarak nefes alış verişini düzenledi. Cama doğru dikkatle yürüdü. Camı açtığında içeri temiz hava doldu.

Marisa burada ne yapmış, diye merak etti Kate. Yine korkmuştu. Bu kez kendisine olandan ötürü değil, Marisa'ya olanlardan ötürü. Bu, akli dengesinin son derece bozuk olduğunun işaretiydi. Bu bir yıkımdı.

Sonra masayı gördü. Eski çizim masasının üzerinde, toz renginde kirli suyun içinde boya fırçalarıyla dolu reçel kavanozları vardı. Ama resim yapıldığına dair bir iz yoktu. Onun yerine, tahta kalemiyle kargacık burgacık yazılmış el yazısıyla kaplı sayfalarca kâğıt vardı. Kelimeler birbirine o kadar yakındı ki ilk başta hiçbir anlam ifade etmemişti. Kate daha yakından baktığında, bunların aslında kelime değil de isim olduğunu fark etti. Birbiriyle iç içe geçmiş, kâğıt beyazdan siyaha dönene dek boş olan her yere köklerini yaymış yabani bir ot çalılığı gibi tekrar tekrar yazılmış Kate, Jake ve Marisa'ydı.

Masanın üzerinde duran, Marisa'nın masal kitaplarına çizdiği çocukların fotoğraflarını iğnelemek için kullandığı mantar pano Jake'in fotoğraflarıyla kaplıydı. Yüksek bir açıdan çekilmişlerdi ve Jake'i göğsü terden ıslak bir halde bahçede antrenman yaparken gösteriyorlardı. Demek ki Marisa yatak odasının penceresinden Jake'in fotoğraflarını çekiyordu. Başını havaya kaldırıp gözlerini kısarak kamera merceğine baktığı ve bir elini gözlerini güneşten korumak için kalkan olarak kullandığı fotoğraf haricinde, Jake, fotoğrafının çekildiğinden habersizdi. Bir diğer fotoğraf, ilk bakışta, Marisa ve Jake'in ikisi de gülerken çekilmiş bir fotoğrafı gibi duruyordu. Daha yakından incelediğinde yırtık bir kenar gördü ve var olmayan bir yakınlık izlenimi yaratmak için birbirine yapıştırılmış iki ayrı fotoğraf olduğunu fark etti Kate.

Mantar panoyu duvardan söktü ve hiç düşünmeden camdan dışarı fırlattı. Pano, aşağıdaki çimenlerin üzerine sert bir gümbürtüyle düştü. Sinirlenmişti. Kızgın olmakla beraber, bu öfkenin kontrol altına alınması gerektiğinin de farkındaydı. *Kahrolası deli fahişe*, diye düşündü. *Ayrıca bu kahrolası deli fahişe bizim bebeğimizi taşıyor.*

Nasıl bu kadar kanmışlardı? Başlangıçta Marisa o kadar mükemmel görünüyordu ki. Tatlıydı ve yardım etmek ister gibiydi.

Dünyayı tanıma merakıyla gözünü dört açmış saf ve köylü sütçü kız. Geçimini sağlamak için masal bile yazıyordu, tanrı aşkına! Bütün bu süreç çok sorunsuz ilerlemişti, tasarlanmış gibi. Bu nasıl olabilirdi? Neden daha önce, tuhaf davranmaya başladığında müdahale etmemişlerdi?

Ama davranışlarının neden tuhaf olduğunu saptamaya çalışmak ustalık ve dikkat isteyen bir süreç olmuştu, Kate'in aklında sebepler vardı. Hem bunu çok istemişlerdi, değil mi? Arzularının gücü her şeyi düzeltebilir gibi gelmişti. Marisa'nın bazı acayipliklerine razı oluverseler ve mantıklı açıklamalarla birbirlerinin kuşkularını dağıtsalar sorun kalmayacaktı, öyle değil mi?

Belki de Marisa'nın gerekçelerini yeterince derinlemesine sorgulamamışlardı. Belki de ajansın önerdiği özeni göstermemişlerdi. Belki de çok aceleci davrandıkları konusundaki uyarılarını dile getirdiğinde Carol'ı dinlemek istememişlerdi. Ama bu kadar mı yanlıştı? Yaşadıkları onca şeyden sonra, umudun geçici şüphe anlarını susturmasına izin vermek bu kadar mı yanlıştı? Neden hiçbir şey bir kez olsun kolay olmuyordu? Neden yüzeydeki gerçeklerle uğraşmak zorunda kalanlar hep onlar oluyordu? Diğer çiftlerin kendinden emin inançları kolay hamilelikler, basit doğumlar ve mutlu ailelerle ödüllendirilirken neden onlar umudunu kesmek zorunda kalıyorlardı? Neden onlar da Marisa'nın dualarına cevap olduğuna inanamıyorlardı? Neden bu sefer şans onlara gülmesindi?

Kate ağlamaya başlamıştı, gözyaşlarını kazağının manşetiyle siliyordu. Kendisine bu odaya neden geldiğini hatırlattı. Neyi aradığını kesin olarak biliyordu. Masada değildi. Kate de ellerinin ve dizlerinin üstüne çökerek altını aramak için yüzünü yatağa çevirdi. En temel ve bariz saklama yeri yatağın altıydı ve Kate, Marisa'nın günlüğünü oraya koyacağını biliyordu. Marisa'nın siyah Moleskine marka bir deftere haftalardır gizli gizli bir şeyler yazdığını fark etmişti ve günlüğün içinde ne olduğunu öğrenmeye duyduğu kuvvetli ihtiyaç Kate'i harekete geçiriyordu.

Yatağın altındaki halının üzere öbek öbek toz yumaklarıyla kaplıydı. Aşağısı karanlıktı ve Kate net göremiyordu, bu yüzden kolunu uzatıp yeri koluyla süpürmeye başladı. Hiçbir şey yoktu. Tam ayağa kalkmak üzereyken aklına başka bir düşünce geldi. Bu kez, koluyla halıyı süpürmek yerine, aynı hareketi yatakta ve yatak çerçevesinde tekrar etti. Parmakları, yatağın altıyla çerçevenin ahşap suntası arasına sıkışmış bir şeyin yumuşak kenarlarına sürtündü. Kate, yerden destek alarak çıkardı ve yumuşak şey yere düştü. İşte! Defter.

Odadan çıkarken defteri de yanına aldı. Jake'i kontrol etmek için merdiven tırabzanına abandı. Jake onu görüp gülümsedi. Kate, onaylama işareti yaptı, Jake başını salladı. Marisa, nefesi artık daha düzenli, Jake'in kucağında halen yatıyordu. Jake, tek eliyle Marisa'nın saçını okşuyordu. Jake şu an kesinlikle yapması gerekeni yapıyor olsa da, Kate o kadar güçlü bir kıskançlık duygusu hissetti ki ürktü. Bu duyguyu bir kenara bırakarak merdivenin en üst basamağına oturdu ve Marisa'nın günlüğünün sayfalarına göz gezdirmeye başladı.

"Ev kusursuz," diye başlıyordu ve Kate, okudukça Marisa'nın Richborne Terrace'a geldiği, Kate'in ona evi gösterdiği ve mutfak kapılarından içeri uçan bir saksağanın onları rahatsız ettiği günü anlattığını fark etti. Marisa, saksağan dışındaki diğer olayları farklı hatırlıyordu. Sadece Kate'ten ve taşıyıcı annelikten bahsediyor ama taşıyıcı annenin adını kullanmıyordu. Sayfaları çevirdikçe Kate, bu kalıbın defalarca kez kendini tekrar ettiğini gördü: Marisa'nın çarpık bakış açısıyla anlatılmış, Kate'ten onun evindeki "kiracı" diye bahsederek onu hikâyenin dışında bıraktığı tüm sahneler. Marisa, Jake ile kendi arasında var olmayan noksansız bir ilişki icat etmişti. Kafedeki buluşmaları randevu olarak resmedilmişti. Marisa, Jake'in onunla seviştiğini bile yazmıştı ki Marisa'nın günlükte bahsettiği gecelerin hepsinde Jake'in Marisa ile değil kendisi ile yatakta olduğundan kontrol bile etmesine gerek kalmaksızın emindi Kate.

Okudukça, yerin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetti. Keşfettiği şey onu dehşete düşürmüştü ama aynı zamanda okumaya devam etmeye itiyordu. Marisa'nın kendisini kaptırdığı rüyanın canavarca bir tarafı vardı. Marisa'nın yalanlarının bütünlüğünü korumak için başvurduğu yollara inanamıyordu. Hikâyesi o kadar inandırıcıydı ki bir noktada Kate, bir kısmının gerçek olup olamayacağını sorgulamaya başladı. *Belki de Jake gerçekten Marisa'ya âşık oldu*, diye düşündü. Belki de bir ilişki yaşıyorlardı. Ama bu düşünceyi de yüzeye çıktığı kadar hızlıca kafasından attı. *Saçmalık*, diye söylendi kendi kendine. Bu şekilde düşünmesine sebep olan şey durumun aşırı dramatikliğiydi. Jake bunu asla yapmazdı. O iyi bir adamdı. Ayrıca bunun için zamanı ya da fırsatı nerede ve nasıl bulacaktı? Kate ve Jake sürekli birlikteydiler.

Hayır, tehlikeli olan, dengesiz olan, kendini kaybetmiş olan Marisa'ydı. Bunlar, deli bir kadının halüsinasyonlarıydı. Kalan sayfalara da göz attı ve ruh hali şaşkınlıktan acımaya dönüştü. Bunu yaptığına göre Marisa kim bilir ne kadar mutsuzdu. *Sadece mutsuz da değil*, diye kendini düzeltti Kate, *hasta*. Onun için yardım almaları ve onu iyileştirmeleri gerekiyordu. Durumu iyiye gitmese bile, en

azından hamileliğinin geri kalan beş ayında güvenilir bir şekilde sabit kalmalıydı. Ve bunu baş başa, dışarıdan asgari düzeyde müdahaleyle yapmalıydılar.

Kate saatine baktı, 21.30'du. Annabelle ve Chris bir saat içinde burada olurdu. Tam günlüğü bir kenara bırakıp alt kata inmek üzereyken arka sayfaların içinden bir şey düştü. Kate, bu şeyi döşeme tahtalarının arasından çıkardı. Sıkıştırılmış bir papatyaydı, taç yaprakları benekli ve düzdü, kenarları kahverengiye dönmeye başlamıştı. Bu küçük çiçek, birilerinin ona yüklediği değer ve canlandırdığı anılar Kate'i duygulandırmıştı. Sonra Marisa'nın geçmişini, onlara anlattığı şeylerin doğru olup olmadığını merak etti. Annesiyle babasına yakın olduğunu, kendisinden yedi yaş küçük kız kardeşini doğurmadan önce annesinin birkaç düşük yaptığını söylemişti Marisa. Bu hikâye Jake ve Kate'i etkilemiş ve görece genç olmasına rağmen, Marisa'nın kısırlığın ne olduğunu ve çiftlere ödettiği bedeli ilk elden bildiğine inandırmıştı.

Marisa, yetişkinken bu meseleyi annesiyle konuştuklarını söylemişti. Belki bu da uydurmaydı. Marisa hakkında bildiklerinin ya da ajansın Marisa'yla ilgili bildiklerinin hiçbiri doğru değildi belki de? Belki de bütün formlarda yalan söylemiş; yetiştirilme tarzını, eğitimini ve tıbbi geçmişini ayrıntılı anlatan tüm belgelerin sahtesini yapmıştı? Bebeklerini taşımak için evlerine dengesiz bir yabancıyı davet etmişlerdi ve artık yaptıkları korkunç hatadan geri dönmenin belki de bir yolu yoktu?

Boğazında safra yükseldi ve kusmak üzere olduğunu hissetti. Papatyayı defterin içine geri koydu ve bunu yaparken sayfalar tekrar açıldı. Arka kapağın içinde, çektiğinde genişleyen küçük bir cepte birkaç kere katlanmış kare şeklinde bir kâğıt fark etti. Kâğıdı açıp serdiğinde bunun bir reçete olduğunu gördü. Yazılı harfleri seçebilmek için gözlerini kıstı:

Risperidone, yazıyordu, *1 mg tablet.*

Daha önce duyduğu bir ilaç değildi, o yüzden telefonundan araştırdı. Parmakları birbirine dolaşıyordu ve arama motoru ikonuna tıklarken nefes nefese kalmıştı. Sonra sonuçlar çıktı: Risperidone, şu hastalıkları tedavi etmek üzere lisanslandırılmıştır: "şizofren, psikoz, mani." Reçetenin üzerindeki ismi kontrol etti. Bayan Marisa Grover'a yazılmıştı ve altı ay öncesinin tarihini taşıyordu.

"Lanet olsun," dedi Kate.

Reçete kullanılmamıştı. Embriyo transferi yapılalı dört aydan fazla olmuştu ve Marisa'nın davranışları daha dengesizleştiğinde Kate ve

Jake, bunu hamilelik hormonlarına bağlamışlardı. Bunun ne kadar safça bir düşünce olduğunu Kate şimdi anlıyordu. Yoksa Marisa bu antipsikotik ilaçları kullanıyordu da hamileliği engellemesin diye kullanmayı mı bırakmıştı?

"Lanet olsun," dedi tekrar.

Kapı zili çaldı.

Jake'in annesiyle babası gelmişti.

Yirmi Beş

KATE ALT KATA KOŞTU. Defter hâlâ elindeydi. Kapı zilinin sesi, şimdi tamamen uyanmış ve oturmuş, ağlayan ve feryat eden, Jake'e neler olduğunu tekrar tekrar soran Marisa'yı telaşlandırmıştı.

Kate büyük bir dikkatle yanlarından geçerken Marisa, kollarını Jake'in boynuna attı.

"Bana zarar vermesine izin verme, bana zarar vermesine izin verme."

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Kate, korkusunun ve öfkesinin izin verdiği kadar sakin bir tonda. "Sen *bana* zarar verdin, unuttun mu?"

Kate'in kendisine mi yoksa Marisa'ya mı yöneltildiğinden emin olamadığı bir "sus" sesi çıkardı Jake. Kate, kapıyı açtı. Tanıdık tüvit ceketi ve Kate'i görünce yüzünde beliren yarım gülümsemeyle Chris orada duruyordu. Ve Kate o kadar güçlü bir minnet seli ve rahatlama yaşadı ki dizlerinin bağı çözüldü.

"Gel, gel."

Chris içeri girdi.

"İyi misin?" diye sordu alçak sesle. "O yara ciddi görünüyor." Kate'in alnına işaret etti.

"Ah, bu... Yok, iyi. Dışarıdan öyle görünüyor. Annabelle nerede?"

"Arabayı park ediyor. Park işini ona bırakıp direkt buraya gelmem daha iyi olur diye düşündüm. Telefonda söylediklerine bakılırsa acil bir durum sanırım."

Girişte, Kate uzandı ve Chris'in koluna dokundu.

"Teşekkürler Chris."

Chris, Kate'in elini sıvazladı.

"Önemli değil. Aileler bu günler içindir. Onu sakinleştireceğiz, durumunu sabit ve bebeğinizi de güvende tutacağız, merak etme."

Bulduğu reçeteyi, günlüğü, Marisa'nın şu anki ruh halini bir çırpıda Chris'e anlattı. Chris başını salladı.

"Hımmm. Anlaşıldı. Pekâlâ. Bu durumu en kısa sürede çözeceğiz."

Kate onu, deneyimli bakışlarıyla manzarayı bir çırpıda kavrayacağı koridora götürdü. Marisa'nın kafasını hâlâ göğsüne yakın tutan Jake, "Selam, baba. Bütün bunlar için özür dileriz," dedi. Chris başını salladı ve parmaklarını dudaklarına götürerek Jake'e sessiz olmasını işaret etti.

"Marisa?" dedi Chris, sesi nazik ama katıydı. Kate, onun hiç bu kadar katı konuştuğunu duymadığını fark etti. "Ben Doktor Sturridge. Şimdi seninle ilgileneceğim. Tamam mı?"

Marisa dönüp ona baktı. Göz bebekleri irileşmişti, teni terden parlamıştı. İfadesi güven doluydu, gözlerinde meraklı bir ima vardı. Şimdi yine daha sakin görünüyordu ve onun hizasına eğilmiş, baş ve işaret parmaklarıyla nabzını kontrol eden bu yeni, daha yaşlı adam tarafından ilgilenilmeyi ister gibiydi.

"Sana iyi bakacağız. Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Şimdi öncelikle bir fincan daha çaya ne dersin?"

"Evet, lütfen," dedi Marisa, sesi kısıktı.

Chris, Kate'e işaret etti. Kate üçünü orada bırakarak mutfağa geri döndü. Kapı zilinin tekrar çaldığını duydu. Annabelle. Birisi onu içeri aldı ve Kate, Marisa'nın kuvveti gittikçe artan ve tizleşen bir şekilde feryat ettiğini ve ağladığını duyabiliyordu. Chris, Marisa'nın sopranosuna bas tonda eşlik eden yatıştırıcı sesini sürdürüyordu. Kate, ikinci fincan çayı yaparken sesin, neredeyse tamamen sessizliğe gömülene kadar gitgide azaldığını duydu.

Fincanı koridora taşıdı. Saçları ipek bir şalla sarmalanmış, belinde kemeri bulunan rengi atmış kahverengi bir montla Annabelle, kapının yanında duruyordu. Makyaj yapmamıştı. Her zamanki zırhı olmayınca yüzü çırılçıplak ve savunmasız görünüyordu. Solgun kirpikleri, ışığa göz kırpan bir köstebek izlenimi uyandırıyordu. Kate *yatmaya*

kızılanıyordu *herhalde*, diye düşündü. Yaptıkları şeyi onaylamamasına rağmen, işini gücünü bırakıp buraya gelmişti.

"Bazı şeyler, ufak tefek anlaşmazlıklardan daha önemlidir," demişti Annabelle telefonda. "Sen, Jakey ve bebek için her şeyi yaparız, bunu bilmelisin."

Kate bilmiyordu ama şimdi öğrenmişti. Anlamış gibi başını sallayan Annabelle'e titreyerek gülümsedi ve başka söze gerek yoktu.

Koridorun zemininde Jake, Marisa'nın başını rulo yaptığı ceketinin üzerine dikkatlice yerleştiriyordu. Chris hâlâ Marisa'nın el bileğini tutarak nabzını kontrol ediyor, atışları saymak için kol saatine bakıyordu. Marisa, uzun uzun ve ağır ağır nefes alıyordu. Gözleri kapalıydı. Endişesi dinmişti.

Jake, onun yüzükoyun yatan vücudundan uzaklaştı ve doğrudan Kate'in yanına geldi. Kate'e sıkıca sarılarak kulağına defalarca kez onu ne kadar çok sevdiğini fısıldadı ve iyi olup olmadığını sordu. Kate ağlamaya başladı ve ona iyi olduğunu, sadece bu meselenin hallolmasını ve bebeklerinin güvende olmasını istediğini söyledi.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jake. "Her şey babamın kontrolünde, değil mi baba?"

"Aynen," dedi Chris. "2 mg lorazepam verdim. Onu rahatlatmış görünüyor. Bir saat bekleyelim, ne olduğuna bakıp bir doz daha verelim."

"Hareket ettirmemiz gerekir mi?" diye başladı Kate. "Koltuğa, yatağa ya da herhangi başka bir yere?"

"Hayır. En iyisi burada bırakmak. Bu riski göze alamayız..." Küçük bir boşluk bıraktı. "...onu rahatsız etmeyi."

"Doğru," dedi Annabelle canlı bir şekilde. "Üçümüzün konuşması gerekiyor. Bir planımız var," dedi Jake'e. "Kate'le ben o konuyu konuştuk zaten, değil mi canım?"

"Evet."

"Öncelikle, o sıyrığa bir sargı bezi koyayım." Annabelle, Chris'in ilaç çantasına uzandı, bir şişe Triklorofenol, bir miktar ham pamuk ve büyük kare şeklinde yara bandı çıkardı. Kate'in yanına gitti, elinden tutup koltuğa oturmasını söylediği oturma odasına yönlendirdi. Annabelle, Kate'in alnına hafif yakan Triklorofenol ile nazikçe kompres yaptı ve ardından en üste yara bandını yerleştirdi. Bunu öyle bir anne hassasiyetiyle yaptı ki Kate, kendisini yine ağlamak isterken buldu.

"Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil canım. Çok daha iyi görünüyor." Annabelle, montundaki kemeri çözdü ve cumba penceresinin yanındaki tek kişilik

koltuğa oturdu. Eşarbını aşağı çekti, lamba ışığında saçları incecik görünüyordu. "Jake, viskin var mı? Sanırım hepimizin sert bir içkiye ihtiyacı var."

Jake içkileri sakladıkları konsola gitti. Hoparlörün hemen altındaydı. Kate'e üç hafta önce müzik çalarken Marisa'nın müzik sesinin çok yüksek olduğundan şikâyet ederek hışımla içeri daldığı pazar gününü hatırlattı. Her şey şimdi anlam kazanıyordu. Akla mantığa sığmayan türden bir anlam. *Benden ne kadar nefret ediyor olmalı,* diye düşündü Kate ve titredi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Annabelle hızla.

"Hayır, iyiyim. Viski şimdi ısıtır."

Birini de annesine uzatan Jake'ten büyük bardak istedi Kate. Jake, kendisine sek bir votka doldurdu ve koltuğa, Kate'in yanına oturdu.

"Hepsini iç," dedi Annabelle. "Şoka iyi gelir."

"Kate çok korkmuş olmalısın," dedi Jake. "Burada olmadığım için çok üzgünüm."

"Şimdi bunun için zamanımız yok," diye konuştu Annabelle aceleyle. "O orada sakin sakin dururken," koridoru işaret etti, "atacağımız adımları konuşalım."

"Tamam," dedi Jake.

"Biz, yapılacak en iyi şeyin Marisa'yı bizim eve götürmek olduğunu düşünüyoruz, değil mi Kate?"

Kate başını salladı.

"Yolculuk boyunca onu sakin tutabiliriz. Chris'te gerekli tüm ilaçlar ve ıvır zıvır var. Onu misafir evinde ağırlayabiliriz. Sizin evinizden uzakta olur. Kate'in söylediklerine bakılırsa kesinlikle öyle olması gerekiyor bence."

Jake ve Annabelle'in gelişmeleri birkaç adım geriden takip ettiğini fark eden Kate, Marisa'nın odasında buldukları, günlüğün içeriği, hiç kullanılmamış olan reçete ile ilgili son gelişmelerden Jake ve Annabelle'i haberdar etti.

"Tanrım," dedi Jake. "Siktiğimin delisine bak."

Annabelle doğruldu. Bu olağandışı koşullarda dahi küfredilmesinden hoşlanmamıştı.

"Pekâlâ bakın, çok az tanıdığınız bir taşıyıcı anneyle ne işinizin olduğunu... anlamanın biraz zamanımı aldığını ikiniz de biliyorsunuz ama bu noktaya geldik bir kere. Eminim ki doğru tıbbi tedaviyle bu kadın..."

"Marisa," diye araya girdi Kate.

"Evet. Eminim yeniden sapasağlam olacak. Önemli olan onu güvende, dengede ve bu hamilelik boyunca sizden uzak tutmamız. Bebek doğduktan sonra diğer şeyleri hallederiz."

"Bizim *ilişki* yaşadığımızı mı düşünüyor?" Jake inanamıyordu. "*Seni* kiracı mı sanıyordu?"

Kate, Jake'in ensesine dokunarak avuç içinde sıcaklığını hissetti.

"Görünüşe bakılırsa evet."

"Biz... yani o... bu nasıl oldu?"

Kate omuz silkti. *Sorun neler olduğu değil,* diye bağırmak istiyordu, *sorun bu durumdan nasıl kurtulacağımız.*

Viskinin geri kalanını içti ve boş bardağı sehpanın üzerine koydu. Koridorda yerde duran dişini hatırladı. Bu konuyla ilgili ne yapacağını henüz düşünmemişti. Yerden alıp ampute uzuvlara yapıldığı gibi buza mı koymalıydı acaba?

Annabelle'in sesi onu kendine getirdi.

"Dinle," diyordu Annabelle, "Jake, eğer onunla bir ilişkin varmış gibi davranman gerekiyorsa öyle yap. Samimi söylüyorum. Bu bir anlam ifade etmez. Kate ile aranızdaki meseleleri çözmek için senin ve onun ayrı olması gerektiğini söyleyebilirsin. Biraz uzat, tekrar birlikte olana kadar ona annenlerin bakması gerektiğini söyle, gerekirse..."

"Anne yapma. Ciddi olamazsın."

Annabelle, o masmavi gözlerini Jake'e dikti.

"Çok ciddiyim. Başınızı bu belaya siz soktunuz. Kurtulmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapmak zorundasınız."

"Hiç etik değil..."

"Etik mi?" Kısa bir kahkaha attı Annabelle. "Size yaşattığı bunca şeyden sonra bana *etikten* mi bahsedeceksin? Söz konusu olan benim torunum."

Koltukta sessizce oturan Kate, Annabelle'in bu kadar aklı başında olmasına şaşırıyordu. Annabelle'in kendi açısından haklı olduğunu görüyordu. Ne gerekiyorsa onu yapmak zorundaydılar. Kate'in Annabelle'de eskiden sinir bozucu bulduğu tüm özellikler, yabancılara karşı soğuk olması, kendi görüşlerinin doğru olduğuna dair katı inancı, insanların zayıf noktalarını ânında okuyabilme konusundaki keskin kabiliyeti ve oğluna olan neredeyse saplantılı düşkünlüğü, şimdi olumlu bir şekilde öne çıkıyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Jake, Kate'e.

"Bence annen haklı."

Ve Jake, iyi, nazik, metanetli Jake, iki kadının da yapacağını bildiği üzere onlara uymayı kabul etti. Tüm vasıflarına rağmen Jake de zayıftı.

Onu en güçlü ve galip gelen rüzgârlar yönlendirirdi, yelkenini ona göre ayarlardı. Kate'in onu çok sevmesinin sebebi kısmen buydu. Kate, Jake'in onu her zaman destekleyeceğini biliyordu çünkü atacağı adımları söylemesi konusunda Kate'e güveniyordu. Geçen onca yıldan sonra halen Kate'e hayrandı. Rotayı belirlemek için şimdi de Kate'e ihtiyacı vardı. Ne yapmaları gerektiğini o ve Annabelle çok iyi biliyordu ve yapmaları gereken, ne pahasına olursa olsun çocuklarını korumaktı.

Yirmi Altı

BODRUMDAN BİR VALİZ ALDI. Marisa'nın odasına çıkarıp fermuarını açtı ve yatağın üzerine yerleştirdi. Sonra Marisa'nın giysilerini, bol tişörtleri, ressam tulumlarını, yırtık kotları, çok yıkanmaktan pamuklanmış ve rengi solmuş, desenli eski elbiseyi katlayıp valizin içine koydu. Marisa'nın ne kadar az eşyası olduğuna şaşırmıştı, valizin yarısından biraz fazlasını doldurmuştu eşyaları. Rafların üzerinde, iki şiir kitabının yanı sıra, burnunun bulunması gereken yere "X" harfi dikili, doldurulmuş oyuncak bir tavşan buldu. Bunları da valize koydu. Ön hazırlık yapmak için kullanılan defterleri, kalemleri ve bir kutu körelmiş kurşunkalemi de paketledi ama boyaların ve masanın burada kalması gerekiyordu. Marisa'nın bir adet diş fırçası ve diş macunu, Vaseline, küçük bir kavanoz cilt kremi, otel eşantiyonu büyüklüğünde şampuan şişeleri ve dolabın arkasında, yarısı boş bir kutu Risperidone tabletinden oluşan eşyaları toplamak için banyoya gitti. Bunları da çantaya sıkıştırdı. Chris, Marisa'nın tekrar ilaç kullanmaya derhal başlamasını istediğini önceden belirtmişti.

"Bebek için taşıdığı riskler çok az ve sağlayacağı avantajlar çok daha ağır basıyor," demişti. "İlaçları kullanmamaya devam ederse daha ciddi sonuçlar ortaya çıkabilir."

"Mesela?" diye sordu Jake.

"Gebelikte intihar."

Valizi kapattı ve tekerleklerin üzerinde hızla odadan çıkardı. Valizi dışarı taşımasına yardım etmek için alt kattan Jake gelmişti. Kate, günlüğü ve Marisa'nın komodininin üst çekmecesinde bulduğu adres defterini sıkıca tutuyordu.

Jake'in annesi ve babası, daha havalı Vauxhall Corsa (Annabelle ona "tek kişilik araba" derdi.) yerine yıpranmış eski Volvo Estate ile gelmişlerdi. Jake ile birlikte çantaları bagaja yerleştirirken Kate, ileri görüşlülükleri için Annabelle ve Chris'e minnettar kalmıştı. Marisa uzanıp kafasını Jake'in dizlerine yaslayabilsin diye Jake'in Marisa'yla arkada seyahat etmesine karar vermişlerdi. Kate, yolcu tarafındaki ayak boşluğuna ekose battaniyeyle bir matara su koydu.

Sokakta Jake'i dudaklarından kısaca öptü, Jake onu sımsıkı kavradı. Saat neredeyse sabaha karşı 1'di ve karşı apartman binasındaki açık camdan gelen tek ışık dışında yolun geriye kalan kısmı kapkaranlıktı. Havada ot kokusu ve ayırt edilemeyen bir müziğin alçak temposu vardı.

İkisi Annabelle, Chris ve Marisa'nın beklediği eve döndüler. Kate, başını sallayan Chris'le minnettar bir göz teması kurduktan sonra koridorda yanlarından geçti ve birinci katın merdiven sahanlığından bakmak için üst kata çıktı.

Chris, Marisa'ya ikinci doz lorazepamı vermişti. Marisa uysal, hevesli ve çocuk gibiydi.

"Seni annemle babamın evine götüreceğiz," dedi Jake, Marisa'ya, "Ben Kate'le sorunlarımı hallederken sen biraz dinlen diye."

Marisa kafasını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi.

"Peki," dedi.

Jake onu kolundan nazikçe tutup götürdü, annesiyle babası onları takip etti. Kate, zihninin kenarında bir şeyi düşünüp duruyordu: henüz teslim olmak istemediği bir anı. Ön kapı kapanıp Volvo'nun motorunun çalıştığını duyana ve uzaklarda kaybolana kadar bu anıyı geçiştirdi ama onların gittiğini anlayınca anı aklına geri geldi. Üniversitedeyken seyrettiği siyah beyaz filmden bir sahneydi. Kaderine terk edilmiş Blanche DuBois isimli güneyli kadını canlandıran Vivien Leigh'ın kafasını kaldırdığı, şapkasını çıkaran koyu renk takım elbiseli doktora parlayan gözlerle baktığı ve "Siz her kimseniz, yabancıların nezaketine her zaman güvenmişimdir," dediği, "*İhtiras Tramvayı*"nın Elia Kazan uyarlaması.

İçinde kimse olmayınca ev büyük ve sessiz gelmişti Kate'e. Başı ağrıyordu ve çok yorgun olduğunu fark etti. Vücudunda bu kadar çok adrenalin akarken böyle hissetmesinin mümkün olabileceğini düşünmüyordu ama o kadar katıksız bir bitkinlik onu ele geçirmişti ki yapabildiği tek şey sendeleyerek yatak odalarına girmek, nevresimin içine yuvarlanmak ve gözlerini kapamak oldu. Baştan aşağı giyinmiş bir şekilde orada yatıyordu. İşten eve gelip kapıdan girdiği andan bu yana ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. *Tüm bu olanların üstünden sadece birkaç saat geçtiğini düşünmek ne komik*, diye düşündü uykuya dalarken ve hayatın alt üst olup ânında kaosa dönüşmesinin bu kadar kolay olduğunu.

Uyandığında sabahın erken saatleriydi ve dışarıda çöp toplama kamyonunun tıkırtısını duyabiliyordu. Hızla kalktı. Kalbi göğüs kafesinde çarpıp duruyordu. Ağzı zonkluyordu. Komodinden iki parasetamol aldı ve yuttu. *Şimdilik bir dişim olmadan da yaşayabilirim*, dedi kendi kendine. Ön dişlerinden değildi. Konuştuğunda fark edemezdiniz bile.

Telefonunu kaptı, Jake'ten birkaç cevapsız çağrı gördü. Arkasından Gloucestershire'a vardıklarını, ortalığın sakin olduğunu ama onun nerede olduğunu, Jake'in onun için endişelendiğini, müsait olduğunda lütfen aramasını söyleyen bir dizi mesaj.

Kate, Jake'i aradı ve Jake hemen cevap verdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet evet. Kusura bakma. Uyuyakalmışım."

Hattın diğer ucunda Jake'in oh çektiğini duyabiliyordu.

"Çok şükür. Senin için çok endişelendim. Arabayla oraya gelecektim ama annem yapmamamı söyledi. Senin yatmış olabileceğini söyledi."

"Anneni dinlemene sevindim. Kusura bakma," dedi tekrar. "Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Jake'in volta atarak gezindiğini duyuyordu. Anne babasıyla ilk tanıştığı, tombul koltukların ve gümüş çerçeveli vaftiz ve mezuniyet fotoğraflarının olduğu, Sturridge ailesinin oturma odasında hayal etti Jake'i.

"Kontrol altında," dedi Jake. "Kendimi bu konuda tuhaf hissediyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum, onu kullanıyoruz gibi geliyor. Biz bir nevi... ona yalan söylüyoruz, öyle değil mi?"

Kate burun kemiğini sıktı.

"Onun bize söylediği kadar değil," dedi, sesini sakin tutmaya çalışarak. "Zaten kendini daha dengede hissedene kadar sadece."

"Evet, haklısın. Özür dilerim. Haklı olduğunu biliyorum. Misafir evinde, güvenli bir şekilde yerleştirildi. Araba yolculuğu iyi geçti. Yolun çoğunda uyudu."

"Annenlerle arası nasıl?"

"Iıı. Dürüst olmak gerekirse kim olduklarını anladığını sanmıyorum. Ne düşünmek isterse onu düşünsün. Seninle uzun uzadıya konuşmak için bir süreliğine Londra'ya döneceğimi söyledim."

"Güzel," dedi Kate. "Ama orada ne kadar kalman gerekirse o kadar kalacaksın, değil mi?"

"Birkaç günden uzun süreceğini sanmam," dedi Jake.

"Şeyle ilgili her şey yolunda mı peki, bebekle?"

Bu son kelimeyi söylerken sesi çatladı.

"Evet," diye cevap verdi Jake kesin olarak. "Babam endişelenmemiz gereken bir şey olmadığını söyledi, o yüzden senin de endişelenmene gerek yok, tamam mı? Her şey güzel olacak. Güzelden de iyi olacak."

Jake'in de hiçbir şekilde emin olamayacağını bilmesine rağmen sakinleşti. Kate yatak odalarında, diğer eliyle telefonu tutarken bir eliyle perdeleri açtı. Karşı dairedeki pencere hâlâ açıktı ve ot içmek için pervaza dayanmış genç bir adam oturuyordu. Adam, Kate'le göz göze gelince miskin miskin sırıttı. Kate de titrek bir şekilde gülümsemeyle karşılık verdi. *Ya bir şey gördüyse ya da duyduysa,* diye düşündü, *o zaman ne olacak?*

Bunların hiçbirini Jake'e anlatmadı. Bunun yerine, duş alacağını ve tam olarak hangi "işler" olduğunu belirtmeden işlerini halledeceğini söyledi. Birbirlerini sevdiklerini söylediler. Kate, onu daha sonra arayacağına söz verip telefonu kapattı.

Kate, duş almadı. Bir gece öncesinden kalan gergin enerji dalgasında sörf yapıyordu hâlâ. Marisa'nın günlüğünü ve adres defterini aşağı, sert kahve hazırladığı ve kendisini bir dilim kızarmış ekmek yemeye zorladığı mutfağa indirdi. Dün öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemediğini fark etti. Camdan dışarıya, bahçeye ve arkasındaki kuleye bakarak masada oturdu. Gökyüzünde güneş alçaktaydı. Uzun bir manolya ağacı güneşin bir kısmını gizliyordu. Duvarlardan birinin tepesinde bir saksağan gördü ve annesinin kötü ruhları ve uğursuzluğu kovmak için yapması gerektiğini söylediği gibi saksağanı selamlamak üzere elini istemsizce kaldırdı. Sonra bir saksağan daha zıplayıp ona katıldı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Duvarda yan yana dizilmiş dört kuş olana kadar. Siyah ve beyaz tüyleri parıldıyordu. İçlerinden biri gagasını tuğlalar arasında oluşmuş bir su birikintisine soktu. Dört tane saksağanı böyle resmi tören alayı gibi dizilmiş halde hiç

görmemişti. Son üç kuşu da selamladı. O eski halk tekerlemesi nasıldı? Biri hüzün, ikisi haz için... Geriye kalan kısmının nasıl olduğunu hatırlayamayınca telefonundan Google'da arattı.

"Üçü kız için, dördü erkek için," dedi boş mutfağa yüksek sesle. "Hah." Duvarın arkasında bir yerlerde bir motosikletin motoru çalıştı ve motorun mekanik gıcırtısı saksağanları göğe uçurdu. Düz, disiplinli bir çizgide gökyüzüne fırlayarak gidişlerini seyrettikten sonra işinin başına döndü.

Adres defterine göz gezdirdi. Önce aile üyelerini araştırdı ama Grevor soyadında bir kayıt yoktu. "Anne", "Baba" ya da kız kardeşi "Anna" adına kayıtlı kimse yoktu. Kiraz desenli ince bir kumaşla kaplı defter, faydalı bilgi açısından kıt çıkmıştı. Marisa onu genellikle karalama için kullanmıştı: hepsi birbirinin üzerine kıvrılarak sayfayı kâğıttan ziyade mürekkep haline getiren karmaşık süslü kıvrımlar, bir desen oluşturan taç yapraklar ve hiyeroglif göz motifleri. Ama not edilmiş tek tük birkaç isim de vardı. Kate saatine baktı. Sabah 8'i biraz geçiyordu. Yabancı birini aramak için günün özellikle uygun bir zamanı değildi ama bilfiil kabalaşmak için de makul olmadığı söylenemezdi.

Telefonunu çıkardı ve "Rosie Hodge" adına kayıtlı ilk numarayı çevirdi. Telefon üç kere çaldıktan sonra telefonu bir kadın açtı.

"Alo?"

"Ah, selam. Bu kadar erken saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Çocuklarla birlikte saat beşten beri ayaktayım. Ne istemiştiniz?"

"Marisa Grover hakkında arıyorum," dedi Kate. Sonra bir sessizlik oldu, bu sessizliği diğer kadının bozmasını istemişti.

"Kim?"

"Marisa Grover. Tanıyacağınızı düşündüm. Adınız adres defterinde yazıyor da."

"Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Iıı. Evet. Marisa bizimle yaşıyordu ve hastalandı. Ciddi bir şey değil ama arkadaşları ve ailesine haber vermek istedim. Belki..."

"Marisa Grover," dedi kadın, ismi iyice düşünerek. "Bir dakika, Masallar Diyarı'ndaki kadını mı diyorsunuz?"

"Evet. Onu."

"Ah, doğru. Doğru, yıllardır çocuklarım için birkaç kitap yapsın diye ona sipariş veririm. Çok yetenekli. Hasta mı dediniz?"

"Evet, ama ciddi bir şey değil," diye tekrarladı Kate. "Benden müşterileriyle iletişime geçip ın, kitaplarının gelişinde gecikme olabileceğini bildirmem istendi."

"Ah, tamam, teşekkürler. Ondan beklediğim herhangi bir şey yoktu."

Kate, hattın diğer ucunda bir çocuğun ciyakladığını duydu.

"Sus," dedi Rosie. "Geliyorum. Kahvaltınızı birazdan yapacaksınız. Sakin olun." Kate'e dönerek ekledi: "Geçmiş olsun. Aradığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Bu şekilde Kate, Marisa'nın defterindeki kişileri sırasıyla tek tek aradı. Çoğu eski müşterileriydi. Bir çift, kimden bahsettiğini bilmiyordu. Birisi, Marisa'dan "çok uzun yıllardır" haber almayan bir okul arkadaşıydı. Birkaç tanesi de cevap vermemişti. İki tanesi, telesekretere düşmüştü. On ikinci aramada, Jas diye kaydedilmiş bir kadının numarasını çaldırdı.

"Hey."

"Selam. Bu kadar erken saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye başladı Kate, samimi bir muhabbete yavaş ve dikkatlice geçerek. "Marisa Grover hakkında aramıştım."

"Ris? Vay. Beklemiyordum. İyi mi?"

"Evet, iyi, iyi," dedi Kate. Son birkaç aydır benimle yaşıyordu ve biraz rahatsızlandı. Ben de haber vermek için arkadaşlarına ve ailesine ulaşmak istedim."

"Neyi var?"

"Siz arkadaşı mısınız yoksa?"

"Evet. Arkadaşıyım. Birkaç ay öncesine kadar çok yakındık. Muhtemelen sizin yanınıza taşındığı döneme kadar. Aman, klasik Marisa işte."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Derinlere iner, sonra çıkar. Bir saniye bekle, olur mu?" Jas, arka planda çalan müziğin sesini kısmaya gitti. "Şimdi daha iyi. Bekle. Sanırım flört ettiği o adamla aynı eve çıktı. Pansiyon muydu neydi? Kendi evi var sanıyordum?"

Kate, herhangi bir kıpırtı Jas'in söylediklerinin akışını bozacakmışçasına hiç hareket etmiyordu.

"Adı neydi? J harfiyle başlıyordu. Hatırlıyorum çünkü, bilirsin, benimki de J'yle başlıyor. Hatırladım. *Jake*, evet!"

"Jake ile aynı eve taşındı," dedi Kate.

"Öyle mi?"

"Ama Jake'le flört etmiyordu. Ben Jake'in kız arkadaşıyım. Marisa bizim taşıyıcı annemizdi. Bu yüzden bizimle yaşamaya başladı. Bebeğimizi taşıyor."

Jas sessizleşti.

"Anlamak zor, biliyorum ama imkânım olursa sizinle uygun bir şekilde konuşmayı gerçekten isterim. İşte, bir şeyler oldu ve Marisa'nın yakın tıbbi geçmişiyle... yani, akıl sağlığıyla ilgili bir şeyler öğrenmek çok işimize yarayacak."

Kate hattın diğer ucundaki kadının kısa bir ıslık öttürdüğünü duyabiliyordu.

"Adın ne demiştin?"

"Ben Kate."

"Tamam, Kate. Seninle buluşurum. Halka açık bir yerde olsun çünkü, gerçekçi olalım, kim olduğunu ya da söylediğin kişi olup olmadığını bilmiyorum ama eğer bu senin için kabul edilebilir bir şeyse, evet, Marisa ile ilgili bilmen gereken bazı şeyler muhtemelen var."

"Belgeleri getireceğim," dedi Kate. "Böylece gerçeği söylediğimi anlarsın. Buluşacağımız yeri sen seçebilirsin. Neresi olursa olsun gelirim."

"Teşekkürler. Bunun için minnettarım."

"Hayır, gerçekten. Bunu yaptığın için ben sana minnettarım. Seninle konuşmak gerçekten iyi olacak."

Jas güldü.

"Ya sana ne anlatacağımı henüz bilmiyorsun ki!"

"Ben hazırım," dedi Kate ve samimi söylüyordu.

İki saat sonra Finsbury Park metrosunun yakınındaki bir kafede buluşmaya karar verdiler.

Kafe, eski moda küçük ve ucuz bir restorandı. Cam paravanlı bir tezgâhın arkasında, karnından gevşek bir şekilde bağlanmış çizgili bir önlük giyen bir adam vardı. Kulağa sahte gelen bir telaffuzla İtalyan aksanında Kate'i neşeyle selamladı. Kate, adamın tek müşterisi olduğunu fark etti.

"Kapuçino alayım, teşekkürler."

Normalde sert espresso içerdi ama bu sabah daha rahatlatıcı ve köpüklü bir şeye ihtiyacı vardı.

"Hemen getiriyorum," dedi elini sallayarak. "Siz rahatınıza bakın, *güzel kadın.*"

Arka köşede kalan bir masa seçti ve Jas'i beklerken şeker paketleriyle oynadı. Kasanın arkasına dayanmış küçük radyodan seksenler

rock müziği yükseliyordu. Jas "Kısa boylu, sarı saçlı ve siyahiyim. Beni fark etmemen mümkün değil," demişti.

Haklıydı. Kate, kapı açılırken çalan kafe ziliyle içeri giren Jas'i hemen tanıdı: yumuşak yüz hatları ve çok kısa kesilmiş ve oksijenlenmiş saçları olan küçük, derli toplu bir kadın. Aşırı geniş bir kamuflaj ceket giymişti. Arkasından kapıyı kapamak için döndüğünde Kate, arkada pullarla yazılmış "Savaşçı" kelimesini gördü.

"Selam Tony," dedi Jas, tezgâhın arkasında duran ve onu görünce kocaman sırıtan adama. "Her zamankinden alayım. Sağ ol, birader."

Masaya geldi, omuzlarını silkeleyerek ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına yerleştirdi.

"Kate, değil mi?"

"Evet." Kate ayağa kalkıp elini uzattı. Bir an için aşırı resmi geldi bu hareket. Ters ve inceleyen bir bakışla elini sıktı Jas. Tırnakları uzundu ve neon pembesine boyalıydı. Sol kulağının dış kenarı, kıkırdağa kadar gitgide küçülen ebatlarda altın halka küpelerle süslenmişti. Kısa bir süreliğine, Marisa'nın bu kadar havalı biriyle arkadaş olmasına şaşırdı Kate. Sonra, şaşırdığı için kendisini hemen uyardı. Fırsat kollayan önyargıları ya da düşüncelerinden kendisini her zaman sakınmaya çalışırdı. Neden arkadaş olmayacaklardı ki?

Tony içeceklerini biraz kirli beyaz fincanlarda, her fincan tabağında ayrı ayrı paketlenmiş birer zencefilli bisküvi eşliğinde getirdi.

"Pekâlâ," dedi Jas. Fincanı tuttuğunda tırnakları fincanın sapına çarpıyordu. "Neler olduğunu bana anlatsana?"

"Öncelikle olduğumu söylediğim kişi olduğumu sana kanıtlayayım," dedi Kate, masanın üzerindeki zarfı Jas'e doğru sürükleyerek. İçinde taşıyıcılık sözleşmesi, yakın geçmişe ait bir adet hizmet faturası, onun ve Jake'in pasaportlarının taranmış hali ve ikisinin birlikte çekilmiş bazı fotoğrafları vardı. Bebek taramasını da getirmişti ama, emin olmadığı bir sebepten, onu cüzdanında sakladı.

Jas, belgelere göz gezdirdi ve tatmin olmuş şekilde kafasını salladı.

"Bunu da getirmek istedim." Kate, Marisa'nın günlüğünü ona verdi. Jas, hızla sayfalarını çevirdi, sonra başını kaldırdı.

"Bu ne?"

"Marisa'nın günlüğü ya da defteri ya da her neyse. Odasında buldum. Jake'le onun nasıl sevgili olduklarına, onun bebeğini beklediğine dair bu... bu... *hikâyeyi* uydurmuş. Ama..."

Kate birdenbire durdu, söylediği şey kulağa çok utanç verici geliyordu.

Jas sakin sakin konuştu.

"Ama o Marisa'nın bebeği değil," dedi. "Senin bebeğin."

"Evet," dedi Kate, rahatlamıştı. "Evet, aynen öyle."

"Ah, vay be. Üzüldüm."

Peçetelikten birkaç peçete alarak Kate'e uzattı. Kate, peçeteleri yüzüne bastırarak göz yaşlarını sildi. Birkaç nefes aldı ve sonra, kendisini toplayarak Jas'e her şeyi anlattı:

Marisa'yla nasıl tanıştıklarını, Marisa'nın gitgide garipleşen davranışlarını, koridordaki sahneyi ve Marisa'nın ilaç reçetesini buluşunu. Jas, bunların hiçbirinden ürkmüş görünmüyordu.

"Peki şimdi nerede?"

"Iu. Sayfiyede," dedi Kate. "Jake ve onun anne babasıyla birlikte. Benden uzaklaşmasının ve... toparlanması için zaman vermenin en iyisi olduğunu düşündük. Jake'in babası pratisyen hekim, yani, emekli pratisyen hekim ve Marisa'ya o bakıyor."

"Bir an önce ilaçlarını yeniden kullanmaya başlaması gerekiyor," dedi Jas. "İlaçlarını almayı unuttuğunda neler olabileceğini ben gördüm ve hiç hoş şeyler değildi."

Kate, donakaldı.

"Bekle, öyleyse... Bu daha önce de oldu mu?"

Birer tane daha kahve getirmesi için Tony'ye işaret etti Jas.

"Bir süre daha burada olacağız." Jas, sandalyesinde arkasına yaslanarak ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ris ile ilgili bilmen gereken ilk şey, onun kendi hikâyesinin efendisi olduğudur. Hikâyesini anlatır, inanmak istediği şekilde anlatır. Söylediği hiçbir şeye güvenemezsin. Hiç-bir-şeye." dedi Jas, vurgulamak için heceleri uzatarak. "Marisa'yı severim ama o sorunlu biri. Şu ana kadar tanıştığım en sorunlu kişi muhtemelen, açık konuşmak gerekirse. Annesiyle babasının olayını sana anlattı mı? Bombok. Kullandığım kelime için beni bağışla. Yedi yaşındayken annesi onu terk etmiş. Babasıyla da artık konuşmuyor. Yirmi yılı aşkın bir süredir kız kardeşini görmüyor."

"Peki ya düşükler?" diye sordu Kate çünkü bu kilit detay çok önemli görünüyordu. Ona bu yüzden güvenmişlerdi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Jas. "Bana böyle bir şeyden hiç bahsetmedi. İlaçlarını kullandığı zaman genellikle iyiydi. Ama ciddi akıl sağlığı sorunları var."

"Ne gibi?"

"Tam teşhisi bilmiyorum. Yani, Ris ve ben çok iyiydik ama birbirimizin işlerine burnumuzu pek sokmazdık. Sanırım biraz bipolarlık vardı?"

Kahveler, iki adet yeni ambalajlı bisküviyle birlikte masaya gelmişti.

"Siz nasıl tanıştınız?" diye sordu Kate.

"Bunu bilmek istediğinden emin misin?"

Kate başını salladı. Jas öne eğildi ve kollarını masanın üstüne koydu. Sağ el bileğinin iç tarafında roma rakamlarıyla yazılmış bir dövmesi vardı.

"Cinsel istismardan kurtulmuş insanlardan oluşan bir grupta tanıştık."

"Ah, tanrım. Jas. Çok üzüldüm."

"Üzülme. Senin suçun değil, öyle değil mi?" Güldü, derin bir kıkırdamayla. "Ben iyiyim. Ris on yedi yaşındayken tecavüze uğramış."

Kate, kusmak üzere olabileceğini düşündü. Adrenalinle kafein birbirine karışmıştı ve hızla akan kanın damarlarında pompalandığını hissedebiliyordu. Aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı hissediyordu. Duygularını gerisin geriye yuttu.

"Bu korkunç," dedi. "Zavallı Marisa."

"Evet."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Yakınlarda bir yerde, kızartma tavasında domuz pastırması cızırdıyordu. Kokusu, iç yağıyla yoğunlaşan ve sislenen havayı dolduruyordu.

"Kendisini elinden geldiğince toparladı," dedi Jas. "Kolay değildi. Çocuk kitaplarıyla falan ilgili o işi kurmayı başarması tam bir mucizeydi ama başardı. İlaçlar kesinlikle çok iyi geldi. Ama bazen almayı unutuyor ya da onlara ihtiyacının olmadığını düşünüyor ve sizin durumunuzda, ilaçların bebeğe zarar vermelerinden falan korkmuş olabilir?"

En azından bu var, diye düşündü Kate. Marisa'nın onlar için elinden geleni yapmayı istediği düşüncesine dört elle sarılıyordu.

"İlaçlarını almadığı zaman ne oluyor?"

Jas, bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi.

"Ris kötü biri değildir."

"Biliyorum," dedi Kate.

"Şeyleri başlıyordu... saplantıları," dedi Jas yavaşça. "Bir kere randevulaştığı bir adama takar, onunla bir gelecek hayal ederdi ve bunu biraz abartırdı. Bir sürü mesaj atar, bazen işe giderken takip falan ederdi. Ben ona hep sakin olmasını söylerdim ama beni hiç dinlemezdi. Ben ona sakinleşmesini söyledikçe olanları bana daha az anlatmaya başlardı."

Kafe dolmaya başlamıştı. Tozlu pantolonları ve baretleriyle inşaat işçileri gelip yan masalarına oturdu. Kahvaltılarını beklerken yüksek sesle konuşup sigara sarıyorlardı. Kate'e kendisini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı Jas.

"Sanırım biraz bozuştuk biz? Bana Jake'ten bahsedince çok acele ettiğini söyledim ama bilirsin, yapabileceğim pek bir şey yoktu. Duymak istemedi. Benim de neler olup bittiği hakkında pek bir fikrim yoktu. Seni bilmiyordum."

Jas, ağzının köşelerini büktü. Tam bir gülümseme sayılmazdı ama halden anlıyordu. Kate on altı saattir ilk defa, sıkmakta olduğu çene kemiğini serbest bırakmış, omuzlarını gevşetmişti. Kaburgasına sımsıkı sarılmış bir lastik bandın göğsünde oluşturduğu ezici his azalmaya başlamıştı. Marisa'nın davranışlarına tanıklık edebilecek, delirmekte olan kendisi olmadığı konusunda Kate'e moral verecek birinin daha olduğunu bildiği için şimdi daha sakindi.

"Teşekkürler Jas."

Jas ceketini geri giymeye koyuldu.

"Çok bir şey yaptığımı sanmıyorum."

"Yaptın, gerçekten. Numaranı kaydetsem ve irtibat halinde olsam senin için bir sorun olur mu? Birisinin olması iyidir, bilirsin..."

"Tabii ki," diye sözünü kesti Jas.

"Ailesinin iletişim bilgileri sende var mı?"

Jas, havayı dişlerinin arasından içine çekti.

"Hayır. Benim fikrimi sorarsan, yapabileceğin en kötü şey bu olur."

"Tamam, tamam. Peki şimdi ne yapacağız? Onu güvende tutup tekrar ilaç tedavisine mi başlatalım? Sence en iyisi bu mu olur?"

Jas omuz silkti.

"Size tavsiyede bulunamam. Doktor değilim. Ama evet, ben öyle yapardım. Ona iyi bakın. Sakinleşecektir. Bebeğinizi alırsınız. Ondan sonra, sonrası Ris'e kalmış, değil mi?"

"Onu görmek ister misin?"

Jas başını salladı.

"Hayır. Ris'i severim. Hep seveceğim. Ama olanları bilmemi istemeyecektir. Küçük düşer. İyileşince ben onu ararım."

Kate, hoşça kal demek için ayağa kalktı. Bu sefer, kucaklama şekli tuhaf olan Jas'e sarıldı. Jas cebine uzandı ve beş sterlini bulup çıkardı. Ama Kate, "Hayır. Ben öderim. En azından bunu yapayım," dedi.

Ufak ama cüretkâr bir tip olan Jas'in gidişini seyretti. O sokaktan aşağı doğru yürürken ceketinin arkasındaki süslü "Savaşçı" yazısı parlıyordu. Sola döndü ve gözden kayboldu.

Yirmi Yedi

MARISA'NIN GÖZLERİ SEĞİREREK AÇILDI. Yabancı bir yatakta yatıyordu. Üzerine yorgan serilmişti ve bir uçtaki ağır, pamuk doldurulmuş battaniye, ayaklarını kum torbaları gibi aşağıya çekiyordu. Yorgan sarılmış yataklarda yatmaktan hep nefret etmiş, otelde kaldığı ender durumlarda uyumadan önce nevresim takımını defedip düzgün üçgen katlamayı bozarak çarşafların rüzgârda dalgalanmalarına ve serbest kalmalarına izin vermişti. Ama burası otele benzemiyordu. Neredeydi?

Başı ağrıyordu ve boğazı kurumuştu. Yatak, pencereye bakıyordu. Perdenin tamamen çekilmediği aralıktan içeriye ışık sızıyordu. Kuş seslerini ve bunun da ötesinde sessizliği duyabiliyordu. Sessizlik tuhaftı. Son birkaç haftadır, zihninin hem içine hem dışına hâkimmiş gibi gelen, trafik sesleri ve gümbürtülü bir müziğin ahenksizliğine uyanıyordu. Kendisini sesten kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordu. Kulaklarını ham pamukla tıkamayı denemiş, bu da işe yaramayınca pencereyi ses yalıtım bandıyla kaplamıştı. Ama ses halen devam ediyordu. Sesin art niyetli olduğunu, onu evinden zorla çıkarmak için kararlaştırılmış bir komplonun parçası olduğunu düşünüyordu. Sese bağırmış, öfkeli göz yaşları dökmüş ve sesin can sıkıcı kalıcılığına

sinirlenmişti. Ama en sonunda, boyun eğmiş ve onu delip geçerek düşünemez hale getirmesine izin vermişti.

Bu oda farklıydı. Bir sığınak gibiydi. Bu beyaza boyanmış duvarların arasında korunuyor, artık sesten çok uzakta hissediyordu. Yan döndü ve duvarın içine gömülü, turuncu sırtlı ciltsiz kitapların dizili olduğu bir kitap rafı fark etti. Kapı kolu pirinçtendi ve nakışlı çiçeklerden oluşan bir kareye bağlı açık mor bir kurdele sarkıyordu.

Midesi guruldadı.

Gözlerini kapadı. Geçmişe dair anımsadığı bir an, zifiri karanlığın önünde dalgalandı. Bebek karyolasından bebeği kaldıran bir kadındı bu ve bebek ağlıyordu. Her şey Marisa bir şeyleri yanlış yaptığı için olmuştu.

Zifiri karanlığa geri sürüklendi.

Saatler ya da belki günler sonra odaya bir adam girdi. Uyandığında Marisa'nın el bileğini tutuyordu ve adamı tanımasa da dokunuşu ona tanıdık gelmişti.

"Marisa," dedi adam. "Nasıl hissediyorsun?"

Konuşmaya çalıştı ama ses gelmedi. O da bitkin bir şekilde gülümsedi ve kibar görünmeye konsantre oldu.

"Daha iyi?"

Neden burada olduğunu ya da neyden daha iyi olduğunu hatırlamasa da başını salladı. Bir şey mi olmuştu? Kötülük mü yapmıştı? Babası yolundan çekilmesini istediği için yine yatılı okula mı göndermişti onu? Burası sanatoryum muydu?

"Güzel," dedi yatağın üzerindeki adam. Yakası hafifçe yıpranmış kareli gömleğin üzerine şarap rengi v-yaka giymişti. "Bizi bayağı korkuttun. Ama artık endişelenecek bir şey yok. Burada bizimle güvendesin. Tamamen güvendesin."

Marisa'ya gülümsedi, güven vericiydi. Pembe avcunun üzerinde tamamen beyaz iki ilacı ona uzattı. Marisa ilaçları aldı ve yeniden iyi olmak için ve eve gitmesine izin verilsin diye zorlayarak ağzına koydu. Sevilmeye değer olduğunu göstermek istiyordu. Adam ona beyaz camın üzerine duvarlara ışık şeritleri yansıtan elmas desenlerin işlendiği büyük bir bardakta su verdi. Marisa ilaçları yuttu ve su ağzını serinletti.

"Teşekkürler," dedi.

"Rica ederim." Adam, omzunu sıvazladı. "Şimdi dinlenmen lazım. Yapabileceğin en önemli şey bu. Başka şeylere endişelenmene gerek yok. Sen sadece dinlen."

Yastığın üzerinde başı ağırlaşmıştı. Gözlerini kapattı. Kendisini, uzun karanlık gri bir koridorda emeklerken gördü; halı, dizlerini çiziyordu.

***

Uyandı. Dışarısı karanlıktı. Sessizlik o kadar yoğundu ki neredeyse tadını alabiliyordu. Kuş sesleri yoktu. Tuvalete gitmesi gerekiyordu. Marisa, bacaklarını yorgandan çıkararak yataktan destek alıp kendisini doğrulttu. Yerde terlikler vardı. Ayağına giydi. Ayağına giymek için eğildikten sonra tekrar dik oturduğunda kan kafasına hücum etti. Baygınlığın geçmesini bekledi ve sonra, ayağının altındaki zeminin sağlamlığını sınarmışçasına ayağa kalktı. Yatak odasının kapısını açtı. Diğer taraftaki odayı tanımayınca kafası karıştı. Aynı odada hem mutfak hem de misafir odası vardı. Daha önce hiç görmemişti. Göğsünde telaşlı, batan bir his başladı. Neredeydi? Burada ne yapıyordu? Annesiyle babası neredeydi? Anna'nın ağladığını neden duyamıyordu?

Kendisini sabitlemek için bir elini duvara uzattı ve odanın kenarı boyunca yolunu el yordamıyla buldu. Bir şekilde tuvalete ulaştı ve otururak idrar torbasını boşalttı. Karnının tok olduğunu fark etti ve nedenini merak etti. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu.

Sifonu çekti, ardından ellerini yıkadı. Aynada bir yetişkin yüzünün kendisine baktığını görünce neye uğradığını şaşırdı. Dağınık saçlar, solgun bir ten ve şiş yanaklar. Bu görüntüden biraz iğrendi.

İçeri bir kadın girdi. Uzun boyu, tokayla geri tutturulmuş sarı gri saçları ve kutup ışıkları renginde mavi gözleri vardı. Şömine rafının ve kitaplığın tozunu aldı ve çekmeceli dolabın üstündeki boş su şişesini yenisiyle değiştirdi. Perdenin tamamen çekilmediğini fark edince oraya doğru yürüdü ve hızlı, idareli hareketlerle perdeyi düzeltti. Gözleri kapalı gibi görünen Marisa'nın dar bir aralıktan kendisini seyrettiğini fark etmedi. Kadın, yatağın ucunda durdu, sonra dönüp Marisa'ya baktı. Kafasını salladı, sonra kapı tokmağını mümkün olduğunca sessiz döndürmeye özen göstererek odadan çıktı.

Bu kadın kim, diye merak etti Marisa. Okul müdiresi miydi? Birileri birazdan gelip onu eve götürecek miydi?

Başının altında iki yastık vardı. Köpük yerine kuş tüyüyle doldurulmuşlardı ve pahalı görünüyorlardı. Kuş tüylerinin nereden geldiğini merak etti. Yavru kuşları yolup titrer halde mi bırakıyorlardı? Yoksa kuşların ölmesini mi bekliyorlardı? Ya da belki, kuşlar zaten öldürülmüştü de tüyler aksi takdirde çöpe mi gidecekti? Girdaplı, beyaz

bir kuş tüyü tünelinden geçtiğini, elini uzatıp bir tanesini tutmaya çalıştığını ama tüylerin onun elinden kaçtığını hayal etti. Kuş tüyleri uçuşuyor, uzaklaşıp yok olana kadar onun ellerinden kıvrılarak kurtuluyordu. Marisa, boşluğun içinde yüzer vaziyette kalıyordu.

"Marisa."

Bir uçurumun diğer tarafından geliyormuş gibi adının söylendiğini duydu. Ses ona doğru yankılandı. Gözlerini açtı, daha genç bir erkek ile karşı karşıyaydı. Açık sarı kahverengi saçlar, saman sarısı bir iki günlük sakal. Uygunsuz kıvrılmış tek belirgin kaş kılının haricinde, dikkate değer bir simetri vardı bu yüzde. Bu yüzü tanıyordu ama çıkaramıyordu.

"Nasılsın?"

Cevabın aklına gelmesini bekleyerek ona baktı Marisa. Adam endişeli görünüyordu. Sağ gözünün tam üstünde derin bir kırışıklık belirmişti. Sonra endişe geçti ve yerini bir tür hüzne bıraktı. Ruh hali, yüzünden değişen hava durumu gibi geçiyordu. Yatağının kenarına oturarak yatağı çökertti. Sonra Marisa'nın elini kendi eline aldı ve baş parmağıyla okşadı.

"Marisa," dedi tekrar. "Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Birkaç saniyeliğine hatırlamadı. Birkaç saniyeliğine annesiyle babasının gelip onu almasını bekleyen bir çocuktu hâlâ. Birkaç saniye daha, bu koruyucu belirsizliğin içinde yaşadı. Zihni ona olanların gerçekliğiyle yüzleşecek kadar güçlü hissedene dek sindirilmesi daha hoş bir hikâye vermek istiyordu sanki. Sonrasında hatırladı.

"Jake," dedi.

Hatıralar, mantar şeklindeki atomik nükleer buluttan gelen nükleer tozlar gibi etrafına yıkılıyordu. Hamilelik. Hastalığı. Almayı bıraktığı ilaçlar. Koridor. Kate, baygın, bacakları iple bağlanmış. Fayanslarda kan. Jake. Onun Jake'i. Ama artık onun değil. Jake, Kate'indi ve bunu bozmak için yaptığı her şey şimdi içinde öyle bir güçle yükseliyordu ki kendisini yatakta doğrultup banyoya koşmak zorunda kaldı. Klozetin önünde diz çöktü ve kustu.

Birisinin saçını kaldırıp tuttuğunu hissetti. *Jake*, diye düşündü yine, onu bu şekilde gördüğü, bunu yapacak kadar düştüğü için sefil hissederek.

Uzun zaman önce, Jake'le tanışmadan yıllar önce, hastalığını görmezden gelmeyi denemişti. Manik evreleri takip eden ve üzerine tokmak darbesi gibi inen depresyonu, televizyondan ve mikrodalgadan kendisiyle konuşan, kötü şeyler yapmasını, yaşayacak kadar önemli birisi olmadığını, annesinin bile onu terk ettiğini söyleyen sesler

duyduğu dönemleri görmezden gelmeyi denemişti. Bunlarla sessizce, kapalı kapılar ardında baş etmeye çalışmıştı. Deli, ürkütücü ya da kusurlu olarak etiketlenirim korkusuyla yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmek istememişti. Bu durum aylarca sürmüştü. Ama resim yapması imkânsız hale gelince yardım istemek zorunda kalmıştı çünkü bunun dışındaki tek çıkış yolu kendisini öldürmekti ve en karanlık anlarında dahi, bunu asla yapamayacağını Marisa biliyordu. Bunu bile başaramıyordu.

Doktor, Marisa'ya daha iyi hissettiren dozajı ve ilaç türünü bulana kadar farklı ilaçlar denedi. Tamamen iyileşmemişti ama dengelenmişti. Sivri kenarları zımpara kâğıdı ile düzeltilmiş, parlak renkli düşleri grinin daha kontrol edilebilir tonlarına dönüştürülmüştü. İlaçlarını aldığı sürece sorun yoktu. Ama bazen, hayatına ilaçlar olmadan da devam edebileceğine inanıyordu. Sonra aniden yere çakılıyor, Jas'in onu o karanlık yerden çekip çıkarması ve onunla ilgilenmesi gerekiyordu. Kendisinin ötesinde bir amaç bulana kadar bu böyle devam etti. Bir taşıyıcı annelik ajansıyla sözleşme yaptı ve hayatında ilk defa, büsbütün iyi bir şey yapabileceğini fark etti. Annesi onu terk etmişti. Bu, hayatında bir eksiydi ama Marisa bunu başka bir aileye bir artı olarak sunabilirdi. Bu şekilde bir yerlere ait olduğunu, faydalı olduğunu ve kendisi olarak değilse bile en azından yaptığı şeyden ötürü sevildiğini yeniden hissedebilirdi.

Jake ve Kate ile tanıştığında ikisini de sevmişti. İlaçları bırakmıştı çünkü vücudunu hamileliğe hazırlıyordu. Kendisini bunun *mantıklı* bir şey olduğuna ikna etmişti. Başkalarının iyiliği içindi. Ayrıca artık sabit bir aile birimi vardı. *Daha iyiydi.*

Başını klozetten kaldırdı. Jake, saçını bıraktı.

"İyi misin? Su ister misin?"

"Evet," dedi. Sesi boğuktu. "Evet, lütfen."

Jake banyodan çıktı ve bir bardakla döndü. Marisa, suyu yavaş yavaş yudumladı. Sonra Jake ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve Marisa, taşıdığını hatırladığı bebeği rahatsız etmemek için dikkatle, ayaklarını sürüyerek yatağa döndü. Yaptığı şeyden ötürü dehşete düşmüştü. Bunlar başka birinin eylemleri, demek istedi ama artık konuşamıyordu. Tek istediği gözlerini kapatmaktı. Yatağa girdi, başını pahalı kuş tüyü yastıklara yasladı ve uyku akıntısına geri yüzdü. Jake'in çıktığını duymadı.

Ertesi sabah Marisa dinlenmiş olarak uyandı. Birisinin yatak odası kapısının arkasındaki kancaya asılı bıraktığı sabahlığı giydi. Yumuşaktı ve etiketine baktığında kaşmir olduğunu gördü. Perdeyi açtı. Pencere,

diğer ucunda büyük kırmızı kiremitli, üçgen çatılı bir evin bulunduğu uzun bir çimenliğe bakıyordu. Yerde kroket kaleleri vardı ve yan yatmış, kullanılmayan tahta bir tokmak çimenleri çukurlaştırmıştı. Bir serçe, ahşap kuş yemliğinin üstündeki kâseyi gagalıyordu. Bir gül fidanı, evin ön cephesine tırmanmış, tuğla örgüyü sarmalıyordu.

Marisa gün ışığında etrafını iyice inceledi. Ne çimenliğin sonundaki evi ne de içinde bulunduğu odayı tanıyordu ama sessizlikten ve açıklıktan anlaşıldığına göre şehir dışındaydı. Buraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. Ama yine de duyguları sarı ışıkta durmuşçasına sakindi. Kafası bulanıktı, düşünceleri aklının köşelerinde aynaya üflenmiş nefes gibi puslanıyordu ama hissettiği nahoş bir his değildi. Öylesine bir histi.

Bir sonraki odaya girdi. Bej dolap kapakları ve her birinin yuvarlak gümüş kapakları olan uyumlu kavanozlarla dolu bir baharat rafı vardı ve mutfak üniteleri U şeklinde düzenlenmişti. Ocak, iç dekorasyon dergilerinin sayfalarında gördüğümüz türden pahalı bir markaydı. Mutfağın arkasında aynı silik renklerle döşeli oturma odası vardı: bal peteği renginde bir koltuk, gri kare desenli kilimler, sehpanın üzerinde yuvarlak yaprakları tek camlı gözlük gibi parlayan üç dal kurumuş sedef çiçeğinin bulunduğu bir vazo. Şöminenin yanında bir sepetin içinde battaniyeler, birbirine uymayan tabakların dizili olduğu açık tabaklık ve kitaplıkla uyum sağladığı için ilk başta fark etmeyeceğiniz bir televizyon vardı. Duvarlarda, orta derecede kültürlü antika dükkânları ve ikinci el kitap satıcılarının koleksiyonlarından satın alabileceğiniz türden eski bitkibilim ansiklopedilerinden kesilmiş, çerçeveli çiçek baskıları asılıydı.

Marisa kendisine bir fincan çay yapıp sabah güneşini yüzünde hissetmek için dışarı götürmeye karar verdi. Su ısıtıcısını çalıştırdı ve dolaplarda poşet çay aradı. Dolaplardan birinde açılmış Yorkshire çayı paketi ve Smeg buzdolabında yarım sürahi süt vardı. *Sütü buraya koymaları ne kadar düşünceli bir davranış,* diye düşündü Marisa. Bu cümledeki "onlar"ın kim olduğundan tam olarak emin değildi. Jake vardı. Ona ilaç veren adam vardı. Bir de mavi gözlü uzun boylu kadın. Jake'e bunların kim olduklarını ve burada ne kadar süre kalmayı planladıklarını sormalıydı. *Bir de,* diye düşündü Marisa, *Kate nerede?*

Dün gece yaşadığı berraklık artık yoktu. Şiddetli öfke nöbetinde Kate'e ne yaptığını, koridoru, kanlı fayansları ya da Kate'i bayıltışını hatırlamıyordu. Bu anıyı zihninden uzaklaştırmıştı. Ya da belki bu anı, o tekrar gözden geçirmeye hazır olana kadar, bilincinin çatlaklarından sızarak kendiliğinden yok olmuştu. Şimdilik Marisa'nın zihninde

yoktu. Şimdilik şu ânın bilincine ve kendisinin Jake ve Kate'in taşıyıcı annesi olduğu bilgisine sahipti. İlaçlarını almayı bırakmıştı ve onları üzecek bir şey olmuştu. Ama şimdi ilaçlarını yine alıyordu. Eski muktedir haline dönmüştü. Artık üzülmelerine gerek yoktu. Bebek güvendeydi. Bunu, hiçbir dış müdahalenin sarsamayacağı derin, inatçı tarafıyla biliyordu. Bebek iyiydi.

Çaya süt döktü ve poşet çayı bir kaşığın arkasıyla fincanın yanına bastırdı. Fincanı alıp kapıya doğru yürüdü. İki parça halinde açılan eski ahır kapılarındandı ama birisi iki parçayı birleştirmişti. Baş parmağını demir kola bastırdı ve kapı ona yol verdi. Bir bahçeye açılıyordu. Çimenler, çiyden parlıyordu. Serin açık havayı içine çekti ve yüzünü cılız güneş ışığına doğru dönerek zayıf ılıklığının yanaklarını yaladığını hissetti.

Uzun zamandır ilk defa güvende hissetti.

Yirmi Sekiz

JAKE RICHBORNE TERRACE'A GERİ DÖNDÜĞÜNDE bitkin görünüyordu. Kate, ne kadar endişeli olduğunu gizleyeceğini umarak konu dışı bir laf kalabalığını sürdürürken, ona ahududu reçelli tereyağlı kızarmış ekmek yaptı ve Jake'i mutfak masasına oturttu.

"Kate," dedi Jake bir süre sonra. "Sus. Benimle havadan sudan konuşmana gerek yok."

Kate, kızarmış ekmek tabağını önüne koydu ve karşısına oturdu. Bunu bir sitem olarak algılamıştı.

"Özür dilerim," dedi Jake. Omuzları çökmüştü. Tişörtü ter kokuyordu. "Bana nasıl olduğundan bahset."

"İyiyim."

"Diş doktoru iyi miydi?"

"Evet."

Yeni protez dişinin kalıbını yaptırmak için dün özel bir diş doktoruna gitmişti. Başındaki morluk iyileşmişti. Jake'e Goucestershire'dayken telefonda baştan sona anlattığı Jas ile buluşmasının ardından daha iyi uyuyordu. Marisa'nın ilaçlarını almaya başlamasından beriki ruh haline bakıldığında Jas'in anlattıklarının mantıklı

olduğunu söylüyordu Jake. "Çok uysal," demişti Kate'e, yan taraftaki yatak odasında olan anne babasını uyandırmamak için fısıldayarak. "Dönüştüğü o diğer insanla ya da sana yaptıklarıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor gibi."

Londra'da, Kate Marisa'nın odasını silip süpürdü. Yeri elektrikli süpürgeyle temizledi, duvarları ve camının her yerinde yapışkan izler olan pencereyi yıkayıp sildi. Yemek paketi artıklarını çöpe attı, yatak örtüsünü sıyırdı ve bir kokulu mumu o odada birkaç saatliğine yanık bıraktı. Çabalarının sonucunda oda, tekrar hemen hemen normal görünüyordu ve nahoş hiçbir şey olmadığına dair kendisini kandırabilirdi. Bir önceki haftanın yıkıcı dehşeti uzaklaşmıştı ve artık başka bir çağa aitti.

Marisa'ya kızgın değildi. Ne Jake ne de Kate ona kızgındı. Sadece onun iyi olmasını istiyorlardı, Kate'in kendisine söyleyip durduğu şey buydu. Marisa'nın olduğu yerde tutulması bu yüzdendi, ikisi de bu fikirdeydi. Jake'in annesi ve babası ilerlemesini bu yüzden izliyor ve misafir odasında kalmasını sağlıyorlardı. Bunun kendi iyiliği için olduğuna karar vermişlerdi. Bebeklerinin korunması içindi. Yapmaları gerekeni yapmak zorunda kalmışlardı.

"Peki, sen yanından ayrıldığında nasıldı?" diye sordu Kate.

Jake omuz silkti. Hareketleri oldukça yavaştı. Her bir kası, zorla bir yere götürülen bir kum torbası gibiydi sanki.

"Çok iyi görünüyordu. İşin en tuhaf kısmı da bu. Bizim tanışıp sevdiğimiz, güvendiğimiz Marisa'ya geri dönmüştü, aynen onun gibiydi." Parmaklarını çıtlattı. "İlacın gücü, sanırım."

"Ve olayın çoğunluğunu hatırlamıyor?"

"Yanımıza taşınır taşınmaz ilaçlarını almayı bıraktığını hatırlıyor. Hepsi o kadar."

"Hayret bir şey."

Kate bunu daha önce, son birkaç gün içinde Jake'le yaptığı birçok telefon görüşmesinde duymuştu ama yüzyüzeyken de tekrar etmesini istemişti. Devam etmesini bekledi.

"Vücudunu hamileliğe hazırlamak istediğini söylüyor, ki sanırım bunun da kendince bir mantığı var," diye devam etti. "Ondan yana düşünürsek, bence ilaçların bebeğe zarar vermesinden gerçekten endişelenmiş. Neyse ki babam, bu konuda onu tamamen rahatlattı. İlaçları alması almamasından çok daha güvenli."

Kate'in hazırladığı kızarmış ekmek, aralarındaki tabakta yarısı yenmiş şekilde duruyordu. Kate, daha önce Jake'ten bu kadar uzak hissettiğini hiç hatırlamıyordu. Erişilemez olmuştu. Göz göze gel-

diklerinde ise her zamanki sıcaklığından eser yoktu. *Sadece yorgun*, diye akıl yürüttü Kate. *Hâlâ şokta. Bana geri gelecek.*

"Bir şeyler daha getireyim mi?" diye sordu.

"Asıl ne istediğimi biliyor musun?"

"Ne?"

"Muntazam bir içki. Viskimiz var mı?"

Vardı. Kate, onun için viski doldurdu ve içine buzluktaki o muazzam büyük boy buz küplerinden bir tane içine koydu. Susuz.

"Ama bana saldırdığını hatırlamıyor mu?" diye sordu Kate, viski Jake'in elindeyken.

Jake gözlerini kapatarak içti ve yutarken sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Yok," dedi.

"En rahatı," diye söylendi Kate alçak sesle.

"Gerçekten Kate. Hatırladığını sanmıyorum. Babam, bu gibi psikotik krizleri geçirme eğiliminin olduğunu söyledi."

Kate, her şeyin baskısı altında midesinin bulandığını hissetti. Bebeğinin ondan bu kadar uzakta, ruh hastalığı ve bipolar bozukluk geçmişi olan bir kadının karnında olduğu düşüncesi taşınamayacak kadar ağırdı. Ama zihinsel rahatsızlığından dolayı Marisa'yı suçlayamayacağını da anlıyordu. Suçladığı tek kişi, bebeği onları bu duruma getirecek kadar çok istediği için kendisiydi.

"Her şey yoluna girecek mi?" diye fısıldadı.

Jake masada onun oturduğu tarafa geldi ve kollarını Kate'e doladı.

"Evet, aşkım. Her şey çok güzel olacak. En kötüsünü atlattık."

Yüzünü Jake'in boynuna bastırdı, duyarlılığı için minnettardı.

"Önümüzdeki beş ayı elimizden geldiğince iyi geçirmemiz gerekiyor sadece," diye devam etti. Nefesi, turba ateşi gibi kokuyordu. "Annemle babam ona göz kulak olacaklar, biz de hafta sonları gidip ziyaret edebiliriz. Onu stresten uzak tutmamız lazım, ki bu da bence hamileliğinin geri kalanında bu evden ve bizden uzak tutmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Marisa bunu kabul ediyor mu?"

Jake başını salladı.

"Ona açıklandı. Anladı. Geri dönmeyi özellikle istediğini sanmıyorum. Bir sürü rahatsız edici gerçek var."

Kate başını kaldırdı ve bir tutam saçı eliyle alnından uzaklaştırdı. Boğazı kurumuştu.

"Haklısın. Güçlü olmam lazım."

"İkimizin de," dedi Jake. "Ve başarabiliriz çünkü ben sana sahibim, sen de bana sahipsin. Tamam mı?"

***

Hafta sonu arabayla gittiler. Kate'in Jake'in anne babasıyla ilk tanıştığı ânın tuhaf bir yansımasıydı.

Bir kez daha, öyle olmasına rağmen öyle görünmesini istemeyerek, giysilerine aşırı özen gösterdi. Bir kez daha, göğsünde görmezden gelmeye ve inkâr etmeye çalıştığı bir tedirginlik hissediyordu. Bir kez daha, olası konuşmaların provasını yapıyordu kafasında. Ama bu seferki konuşmalar Annabelle ve Chris ile değil Marisa'ylaydı.

Marisa'yı gayri resmi kiracıları olarak aldıklarından beri Jake'in anne babasıyla düzenli iletişim halindeydiler. Chris ve Annabelle, hiç soru sormadan onlara destek vermişlerdi. Annabelle, bu durumdan bir kere bile şikâyet etmemişti.

Kate telefonda Annabelle'e "Zahmet vermediğimizden emin misiniz?" diye sormuştu birkaç gece önce. "Bu tatsız işi size yüklediğimiz için özür dilerim."

"Önemli değil. Marisa şu an sorun yaratmıyor. Aslında çok hoş."

"Ah, iyi," dedi Kate, şaşırmıştı. "Teşekkürler. Taşıyıcı annelik uygulamasıyla ilgili şüphelerin olduğunu biliyorum ama..."

"Her ne hissettiysem geçmişte kaldı," diye sözünü kesti Annabelle. "Aile her şeyden önemlidir. Söylenebilecek tek şey bu."

Kate telefonu kapattığında huzursuzdu. Bu huzursuzluğu, Annabelle'in bu kadar nazik olmasına alışkın olmamasına bağladı ve yaşlı kadının karakterinin bu yeni özelliğiyle avunmaya çalıştı. Jake, ailesinin bunu yapmaya gönüllü olduğunu söylemişti Kate'e.

"Annemle ilgili olarak anlaman gereken şey bu," demişti Jake. "Aile onun için her şeydir. Seni artık aileden biri olarak görüyor."

Kate, durumun böyle olduğundan emin değildi. Ona kalırsa, Annabelle her şeyi Jake için yapıyordu, Kate için değil. *Ama*, diye akıl yürüttü, *aynı sonuca ulaşıldığı sürece sebebin önemi yoktu.*

Kate ve Jake, Gloucestershire'a giderlerken arabada hiç konuşmadılar. Onun yerine, prestijli bir edebiyat ödülünün aday listesine giren yeni bir romanın sesli kitabını dinlediler. Ama Kate hikâyenin ucunu kaçırıp duruyordu. Jake bir elini direksiyondan çekip onun kalçasına dayadı. Kate, penceresinin önünden geçen tarlaların ve çitlerin bulanıklığına konsantre oldu.

Eve vardıklarında Annabelle kapıyı açtı ve ikisine de çabucak sarıldı. Çok bol keten bir bluz, her iki ayağının altında birleşen üzengi

askıları bulunan siyah kadife bir tayt ve kapitone balerin ayakkabıları giymişti. Küçük altın ve yakut küpeler takıyordu. Makyajı, her zamanki gibi kusursuzdu.

"Harika görünüyorsun," dedi Kate sıcak bir şekilde. Artık Annabelle'e borçlu olduğunu ve bu borcun asla tam anlamıyla ödenemeyeceğini bildiği için onu memnun etmeye çalıştığının farkındaydı.

"Ah," dedi Annabelle, "Gerçekten mi? Teşekkür ederim."

Karşılıklı iltifat olmadı. İki hafta önce kapı önünde gördüğü, her zamanki zırhından sıyrılmış, soluk yüzlü, ikisi için çok endişelenen ve aynı anda hem muktedir hem merhametli olan Annabelle kaybolmuştu.

"Jakey, yorgun görünüyorsun, canım," dedi Annabelle, onları sofranın "gündelik" tabak takımı ve desenli kâğıt peçetelerle kurulduğu mutfağa götürürken.

"Ben iyiyim anne. O nasıl?"

Annabelle fırına yaslandı, elleriyle fırının gümüş rengi kolunu kavradı.

"Marisa mı?"

Başka kim olabilir? diye düşündü Kate.

"Durumu gerçekten iyi." Annabelle'in sesinde beklenmedik bir yumuşaklık vardı. "Çok iyi huylu, gerçekten."

"Dünya varmış," dedi Kate. "Onu görebilir miyiz?"

Neden sorduğundan emin değildi. Sonuçta buraya bunun için gelmişlerdi.

Annabelle gücenmiş göründü. Daha uzun bir açılış konuşması, oyundan önce biraz ön gösterim beklemiş gibiydi.

"Tabii ki," dedi geveleyerek. "Birkaç dakika erteleyelim. Şu anda yanında Chris var, bir şeyler yapıyor. Şimdi," Annabelle canlı bir şekilde onlara baktı. "içki?"

İkisine birer tane cin tonik yaptı. Kendisine araba kullandığını hatırlatan Jake'e daha az cin koydu ("Ah, yemek yedikten sonra bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Annabelle kaygısızca.). Kırlentleri oturma odasına hâkim aynı basma kumaş deseninden yapılmış olan L şeklindeki pencere oturağına oturdular. Kate, cin toniğini, bu sosyalleşme zırvasına sinirlenmiş biçimde yudumladı. Annabelle'in bekçi rolünün tadını çıkardığından şüpheleniyordu.

Tam bu anda Jake, ikisinin de ne kadar minnettar oldukları ve Annabelle olmasa yollarını nasıl bulamayacakları hakkında kısa bir konuşmaya girişti. Annabelle, dinlemesine gerek yokmuş gibi davranıyordu ama Jake'in konuşmaya devam etmesine izin veriyordu. Kate,

Annabelle'in tüm bu iltifatlardan ötürü yüzünün pembeleşmesini ve artan memnuniyetini, larva gibi semirişini seyretti.

Jake, doğaçlama methiyesinin sonuna geldiğinde ciddi bir sessizlik oldu. Konuşma sırasının kendisine geldiğini fark ettiğinde Kate, cininin son yudumunu yeni bitirmişti. Bacak bacak üstüne atmış, kaşları hafif yukarı kalkmış olan Annabelle ona bakıyordu.

"Evet... tüm bunlardaki, hmmmm, yardımınız için. Çok, çok minnettarız Annabelle. İkinize de. Teşekkürler."

Annabelle, bir onuru zarifçe kabul edercesine başını eğdi.

"Lütfen," dedi. "Her zaman sizin yanınızda olacağım, bildiğiniz üzere. Ama bütün bunları duymak güzel. Bunları aşacağız. Size bebeğinizi vereceğiz, en önemlisi bu."

Kate, dilini tuttu. Annesinin yanında oturan Jake'e baktı ve ikisinin baş başayken, gıyabında Kate hakkında tartıştığı yönünde o en rahatsız edici hisse kapıldı.

O anda, mutfağa kapı gibi açılan uzun pencereden içeriye Chris girdi.

"Selam, selam," dedi, omuzları hafif öne eğim verdiği için Kate kafasının tepesindeki kel noktayı görebiliyordu.

"Ayakkabılar!" dedi Annabelle, ve Chris, ayakkabılarının bağcıklarını itaatkâr biçimde çözdü, fayanslarda çamur izi kalmasın diye ayakkabılarını kapı paspasının bir kenarına koydu.

Kate'i yanağından öptü ve Jake'in elini sıktı.

"Durumu çok iyi. Ona burada olduğunuzu söyledim. Sizi görmek için sabırsızlanıyor. Özellikle de seni, Kate."

Kate'e gülümsedi; yüzü sevecen, tavrı her zamanki gibi nazik ve sessizdi.

"Teşekkürler," dedi Kate, Jake'in anne babasına aynı kelimeyi tekrar tekrar söylemeyi bir gün bırakıp bırakamayacağını merak ederek.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Doktorlar bunun içindir, değil mi?"

Kate ağlamaya başladı. Niyeti bu değildi ama kendini tutamıyordu. Jake, kolunu onun boynuna doladı ama öne doğru adım atıp pantolonunun cebinden bulup çıkardığı kumaş mendili uzatan Chris'ti. Buruşuktu ama temizdi. Kate, mendili yüzüne bastırdı.

"Üzme kendini," dedi Chris. "Ağlamaya gerek yok. Her şey kontrol altında."

"Korkunç bir şok yaşadık," diye yorum yaptı Annabelle, özellikle kimseyi kastetmeden, fırında fokurdayarak pişmekte olan lazanyayı kontrol etmeye kalkmadan önce.

Kate, mendili geri verdi.

"İyi misin?" diye sordu Jake. "Önce derin nefes al."

Çocuk değilim, diye karşılık vermek istedi ama vermedi.

"Hadi gidip Marisa'yı görelim," dedi.

Jake ayağa kalktı ve Kate'in pencere oturağından kalkmasına yardımcı oldu.

"Çok uzun kalmayın," dedi Annabelle. "Lazanya soğur."

Misafir evi, bir dizi ahırdan dönüştürülmüş tek katlı bir binaydı. Oraya varmak için, paslanmakta olan kriket kalelerinin ve bir tarafa yatmış kuş yemliğinin önünden geçtiler. Misafir evinin pencereleri küçüktü ve orantısızdı. Kapı pervazları benek benek yosun tutmuştu. Ön kapının önünde bakımsız bir sardunya saksısı vardı. Sardunyanın sapları çok uzun ve dağınıktı. Hava nemli ve basıktı. Bahçenin bu tarafı daha karanlık görünüyordu ve Kate yukarıya baktığında beyaz öğleden sonra güneşine gölgesini büsbütün yaslamış geniş ve yayılmış ağacın dallarını görüyordu.

Jake kapıya vurdu.

"Gelin," dedi Marisa, sesi boğuktu.

İçeri girdiler. Marisa, tutuşturulmamış odun sobasının yanındaki tek kişilik koltukta oturuyordu. İki hafta öncesine göre şu an daha belirgin olan göbeğini özenle kucaklamıştı. Sarı saçları tutamlar halinde omuzlarına düşüyor, yüzünü onlardan kısmen saklıyordu. Krem rengi bir gömlek ve beyaz keten pantolon giymişti. Kate, bunların onun giysileri olmadığını, Annabelle'in ona ödünç verdiğini fark etti.

Marisa onlara döndüğünde Kate'in sadece mutluluk verici diye tarif edeceği bir şekilde gülümsedi. Önceden yüzünde olan acı ve öfke gitmiş, yerini çizgisiz dinginliğe bırakmıştı. Gözlerinin altında siyah halkalar yoktu. Yüzü, sıskalığını kaybetmiş, yanakları dolmuştu. *Thomas Hardy'nin sütçü kızı fazlasıyla geri dönmüş*, diye düşündü Kate ve rahatlaması gerektiği halde, aynı zamanda bu dönüşümün hızından da şüphe duydu. Bu ışıkta Marisa, sanki onun bedeninde başka birisi varmış gibi biraz gerçekdışı görünüyordu.

"Marisa," dedi Jake. "Çok iyi görünüyorsun."

Tek kişilik koltuktan destek alarak ayağa kalktı ve onlara doğru geldi Marisa. Yürüyüşü halen her zaman olduğu gibi attan yeni inmiş gibi acemiceydi. Marisa kollarını alabildiğince açtı ve Kate ne olduğunu anlayamadan ona sarıldı. Kate, diğer kadının hamile karnının gerginliğini hissetti ve yeni yıkanmış saçlarından gelen yalancı melisa kokusunu aldı.

"Kate," dedi Marisa, Kate'ten uzaklaşırken. "Çok, çok özür dilerim. Beni affedebilecek misin?"

"Tabii ki," diye cevap verdi Kate, Annabelle'in The Wolseley'deki doğum günü öğle yemeğinde ona aynı soruyu sorduğu anı hatırlayarak. Tamamen aynı ifadeyi kullanmaları çok ilginçti. "Sorun değil Marisa. Sen ve bebek güvende olduktan sonra."

"Güvendeyiz," dedi Marisa, hâlâ gülümsüyordu ama Kate'le göz göze gelemiyor gibiydi. "Şimdi *çok* daha iyiyim. Chris ve Annabelle sayesinde. Ve ikiniz."

"Bunu duyduğumuza çok sevindik," dedi Jake. "Seni son görüşümden beri kesinlikle çok daha iyi görünüyorsun."

"Ah," dedi Marisa bir tırnağının ucunu ısırarak. "Özür dilerim. Darmadağınık haldeydim büyük ihtimalle."

Bu şekilde de ifade edilebilir, diye düşündü Kate.

"Hayır, hayır," diye müdahale etti Jake, konuyu geçiştirmek için. Ensesinden yukarıya bir kırmızılık yükseldi.

"İçeri girin, girmeyecek misiniz?" diye sordu Marisa ve koltuğa doğru onlara eşlik etti.

Marisa, Jake'e araba yolculuğunu sordu. Jake de hangi yoldan geldiklerine ve neden o yolu seçtiklerine dair gereksiz ayrıntıya girdi. Kate ne beklediğinden emin değildi ama beklediği kesinlikle bu değildi. Marisa'nın artık daha sakin olduğunu biliyordu ama onu daha dağınık ve zayıf, belki de krizden yeni yeni iyileşir durumda yatakta bulacağını düşünmüştü. Onun ev sahipliği yapıp ikisiyle bu çok doğal bir durummuş gibi etkileşime geçmesi tüyler ürperticiydi. Konuşma şekli, bilinmeyen bir el tarafından programlanmış gibi sahteydi.

"Kate, sana çay getireyim mi?" diye sordu Marisa.

"Hayır. Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyim."

"Ben şeyi söylemek istemiştim... yani, aslında açıklamak," dedi Marisa, sandalyedeki mavi desenli kırlentin köşesiyle oynarken. "Yani senin tanık olduğun şeyin benim karakterime tamamen aykırı olduğunu. Size ruhsal sağlık geçmişimden, bariz sebeplerle bahsetmek istemedim. Sizi vazgeçireceğini düşündüm."

"Yani, evet. Vazgeçirirdi," dedi Kate. Öfkelenmişti ve içinde gerginliğin yükseldiğini hissedebiliyordu. Bir şekilde hesaplaşmayı, bu dramatik olayı çarpıcı bir şekilde kapatmayı istediğini ama bu şansın ondan alındığını fark ediyordu.

Jake, elini Kate'in elinin üzerine koydu. Kate bunu sakinleşmesi için bir uyarı olarak yorumladı. *Bu ne cüret?* diye düşündü Kate ve elini geri çekti. Olanlar ona olmamıştı, öyle değil mi? Marisa'nın

hedef aldığı kişi kendisiydi, nasıl tepki vereceğine karar vermek de kesinlikle Kate'e kalmıştı.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Marisa, belli belirsiz Kate'e bakarak. "Taşıyıcı annelik ajansına da bu yüzden söylemedim. Kontrolüm altında olduğunu düşünüyordum ve öyleydi de. Ama sizden çok hoşlandım, hatta sevdim ve benim için o kadar çok şey yapıyordunuz ki bana yanınıza taşınmayı teklif ettiniz falan, ben de sizin için her şeyin kusursuz olmasını istedim. Kendimi çok daha iyi hissediyordum, çok daha kendim hissediyordum ve ilaçları bırakmanın, bilirsiniz, hamileliğe daha faydalı olabileceğini düşündüm. İyi olacağımı sandım. Gerçekten öyle sandım. Çok uzun süredir iyiydim."

"Jas'in bende yarattığı izlenim bu değildi," dedi Kate.

Marisa ona bakakaldı ama bu açıklama üzerine hissedeceği herhangi bir şaşkınlığın ona ulaşması çok uzun sürdü.

"Ah. Jas'le tanıştın mı?" Yine gülümsedi ve gülümseme de, onunla ilgili her şey gibi, biraz anormaldi. "Harika biri, değil mi? Ama onun kendi sorunları var. Ben olsam onun söylediklerine şüpheyle yaklaşırdım."

Jake, boğazını temizledi. Kate'e kızmıştı, Kate bunu anlayabiliyordu. En önemli şeyin Marisa'yı sakin tutmak, ona ters düşmemek veya onu kötü hissettirmemek olduğu konusunda anlaşmışlardı. Jake, önceliklerinin gerekli cezayı kesmek değil, bebek olduğunu söylemişti. Cezadan vazgeçmeliydiler.

"Her neyse, geçmişi çok uzatmayalım," dedi Jake şimdi de. "Önemli olan senin şu an güvende olman, ilaçlarını tekrar kullanıyor olman ve bebeğimizi doğurana kadar burada biraz dinleneceğin için çok mutluyuz."

"Evet," dedi Kate. "Aynen."

"Burada kalmaktan sen de memnunsun, değil mi?" Jake, Marisa'ya baktı. Yüzü o kadar içtendi ki bu rolü ne kadar iyi oynadığına sadece hayret edebildi Kate.

"Ah evet. Memnunum," diye cevap verdi Marisa. Karnını daire şeklinde hareketlerle ovaladı. "Bebek de öyle. Bunu hissedebiliyorum."

"İyi besleniyor ve gerekli takviyeleri alıyorsun herhalde?" diye sordu Kate.

Marisa başını salladı.

"Bebeğinizin benimle gü-gü-güvende olduğuna söz veriyorum Kate," dedi, Kate'in daha önce duymadığı bir şekilde kekeleyerek. "Bütün taramalara yerel hastanede gideceğim. Chris ayarladı bile ve tabii ki sizi de buraya bekleriz. Ne zaman isterseniz."

"Teşekkürler Marisa," dedi Jake, başını aşırı saygılı bir şekilde hafiften eğerek.

Kate, kotunun ceplerinde ellerini büktü ve kotun dikişlerini çekeledi. Jake'i Jake'in ailesinin evine davet eden kadının küstahlığı! Kate ansızın ayağa kalktı. Marisa, eşek gözleriyle ona bakakalmıştı.

"Gitsek iyi olur Jake. Annen lazanyanın soğumasını istemiyor."

Oradan çıktılar ve Jake, her zamanki gibi kibarca Marisa'ya ayağa kalkmamasını söyledi. Marisa, oturmaya devam etti ve yakında görüşeceklerini söyledi. Sonra onlar gidince saçı yüzünün bir tarafına düşecek şekilde kafasını yine öne eğdi. Evden çıkıp kapıyı arkalarından kapamalarını yumuşak başlı bir şekilde bekledi. Meltem rüzgârında taze haşlanmış lazanyanın kokusunu duyarak ana eve yürüdüler.

Yirmi Dokuz

TAKİP EDEN BİRKAÇ HAFTA BOYUNCA Kate, gittikçe yoğunlaşan tedirginliğini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Marisa'nın odasının geri kalan kısmını boşaltıp temizledi ve boya tepsisiyle fırça almak için mahalledeki nalbur dükkânına giderek odayı yeniden boyadı. Eski taytı ile ucuz tişörtünü giydi ve her şeyi tek bir hafta sonu süresince yaptı: Süpürgeliğin dış yüzeyini bantla kapladı, yerleri gazeteyle örttü ve ışık düğmesi ve etajer gibi meşakkatli parçalar için farklı kalınlıkta bir fırça kullandı. Bu işleri yaparken bir yandan da podcast dinliyordu: yaratıcı simülasyon ve evde zanaatkârlıktan bahseden blogcudan dönme başarılı yazarlarla anne ve bebek konulu röportajları. Marisa'nın boş bakışlarını ve onu gördüklerinde fark ettiği kopmayı düşünmemeye çalıştı. Oda bittiğinde temiz ve yeni kokuyor, eskisinden daha parlak görünüyordu. Kate, elle tutulur bir şey yaptığı için daha sakindi. Boyama işi, eski Marisa'ya ait anılarını silmesini ve artık günaşırı telefonda konuştuğu, sağlıklı beslenme ile ilgili doğru şeyleri ve Annabelle'in ona sebze bahçesinden ıspanak verdiğini söyleyen ve evet, iyi olan, teşekkür eden ve hayır, onun için endişelenmelerine gerek olmayan Marisa'ya konsantre olmasını sağladı.

Jake rahatlamıştı. Kate, değişikliğin hızından huzursuzlanıyordu ama olayları kendi kendisine aşırı irdelediğini söylüyordu. Jake'in düşünce, duygu ve anıları zihninin farklı bölümlerinde ayırarak tutma kabiliyetine hayrandı. Yakın geçmişin karmakarışıklığının üstüne sünger çekip tamamen geleceğe ve özlemini çektikleri bebeğin gelişine odaklanarak hayatına devam edebiliyordu. Kate bazen merak ediyordu: Başka neleri bu şekilde sandıklara kaldırabilirdi?

Bunu düşündükçe, Jake'le aralarındaki kabul edilmemiş mesafe büyüyordu. Bir ay bu şekilde geçti, sonra iki. Zaman, esnek ve yapışkan bir hal almıştı ve mevsimler sanki birleşmişti. Saatine bakmayı unutuyor, erken yatıyor, güneş doğduğunda fazla uyumak yerine uyanıyordu. Ofise kimse gelmeden önce işe gidiyor, basın bültenlerinin taslaklarını hazırlıyor ve galaları haftalar öncesinden ayarlıyordu. Eğlenceli etkinliklerden birinde, filmin yıldızıyla o günün röportajına dinleyici olarak katılmıştı. Pencereden dışarı bakarak nasıl bir anne olacağını, uykusuz gecelere ve bitmek bilmeyen çamaşır yüküne dayanıp dayanamayacağını merak ediyordu. Çocuğu onu, Kate'in sevdiği kadar sevecek miydi? Ebeveyn olmak Jake ile arasında daha büyük bir uçurum mu açacaktı? Ne yapacağını nereden bilecekti? Bebeğinin ağlamalarını yatıştıramazsa ne olacaktı? Bebeği, derinlerde bir yerde, Kate'in gerçek annesi olmadığını bilirse ne olacaktı?

Kate bunları düşünürken röportaj uzadı. Bir meslektaşı, gazeteciye sürenin dolduğunu söylemek için kapıyı çalmak zorunda kaldı. Kate, kadın yaşıtlarının reddedeceği aksiyon kahramanı rollerini hâlâ kabul eden ellili yaşlarında ve alacalı kır saçlı bir adam olan aktörden özür diledi.

"Bir daha olmasına izin vermeyin," dedi aktör, zoraki insaflılık içeren bir tonla.

Eskiden olsa Kate çok utanırdı. Artık umursamıyordu. Bebek dışındaki her şey önemsiz görünüyordu.

Anne babayla öğle yemeğinin Marisa'yla misafir evinde geçirilen öğleden sonrayla birleştiği Gloucestershire'a düzenli ziyaretlerde bulunuyorlardı. Yerel hastaneye taramalar ve kontroller için gidiyorlardı, Chris yardım etmek üzere yanlarında bulunuyordu. Erkek bebek beklediklerini öğrendiler. Bu haber Jake'i ağlatmış, Kate ise her şey bu kadar gerçek olduğu için mutluluktan kahkaha atmıştı. Bir defasında, Bay Abadi'yle bir bilgilendirme toplantısı için Marisa'yı da arabayla Londra'ya götürdüler ama Kate bütün yolculuğu Marisa kendini arabadan atar diye ödü koparak geçirdi. Her zamanki gibi neşeli olan Bay Abadi, hamileliğin ilerlemesinden memnundu.

Herhangi bir kaygıları olup olmadığını ya da son gelişlerinden bu yana geçen zamanda gerçekleşmiş olan ve ona anlatmak istedikleri bir şey olup olmadığını sorduğunda üçü de kafalarını salladılar ve birbirleriyle göz göze gelemediler. Aynı akşam Gloucestershire'a arabayla geri döndüler. Kate, Marisa'yı Jake'in annesiyle babasının gözetimine bıraktıkları için rahatlamıştı. Sürekli olarak bebeğinin yanında olmak istemesini gerektiren annelik ruhu eksikmiş gibi kendini kötü hissediyordu Kate ve bu eksikliğin doğum sonrası oğluyla bağ kuramayacağı anlamına gelmesinden endişeleniyordu. Düşünmemeye çalıştığı şey başkaydı aslında: Çocuğunun onunla herhangi bir genetik bağlantısı olmayacaktı. "Siz onu kollarınıza alır almaz bebeğiniz sizin bebeğinizdir," deyip duruyordu internet forumları. Ama yine de oğullarının Marisa'nın zihinsel hastalığını miras alabileceğine dair endişelerini kovamıyordu. Her şey o kadar kırılgandı ki sanki her an ondan alınabilirdi, neredeyse alınmıştı çünkü.

"Çok endişeleniyorsun," diyordu Jake, bu konuda onunla konuşmaya çalıştığında. "Her şey güzel olacak. Yapabileceğin en iyi şey gevşemek ve bebek gelmeden önce bol bol uyuduğundan emin olmak."

Jake ilgisiz olduğundan değildi, kesinlikle; onu sakinleştirme arzusu ve her şeyin güzel olacağı konusunda ısrarındandı. Ama Kate'e onun korkularının gereksiz ya da aşırı heyecanlı bulunarak dışlandığını hissettiriyordu daha çok. O mu çok çılgın davranıyordu? Yoksa Jake mi ona böyle hissettiriyordu? Artık emin değildi, kendi muhakeme yeteneğine olan inancını kaybetmişti. Annabelle ve Chris'e duydukları ortak güven de Kate'in üç kişi karşısında tek başına kaldığı anlamına geliyordu. Onlar aileydi. Kate dışarıda kalıyordu.

Dışlanmışlık hissini ikiye katlamak istercesine bir akşam, Annabelle aramış ve beklenmedik haberi vermişti. Jake mırıldanıp "Hayır, hayır. Anlıyorum... evet, tabii ki," derken Kate kulak misafiri oldu. Kate, Annabelle'le bizzat konuşmak istediğinde Jake, sessizce kafasını sallamış, telefonu kulağına bastırmış ve Kate kelimelerini dudaklarından bile okuyamasın diye avcunu ağzına siper etmişti.

İçeri döndüğünde Annabelle'in, Marisa'nın "tedirgin" olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Görünüşe göre, yavaş yavaş anlıyor, yaptıklarını yani," diye açıkladı Jake. "Ve yaptığı şeyden ötürü o kadar suçlu hissediyor ki bizi her gördüğünde özür dilemesi gerektiğini düşünüyor. Özellikle de senden."

"Doğru."

"Bu yüzden, annem ziyaretlerimizi azaltmamızın iyi olacağını düşünüyor. Biraz seyrekleştirmemiz gerekiyor."

"Pekâlâ."

Kate, göz kapaklarını açıp kapadı. Annabelle'in, bir kez daha onu ilgilendirmeyen şeylere karışmasına biraz sinirlenmişti.

"Ben annemin bu işe burnunu soktuğunu gerçekten düşünmüyorum," dedi Jake, düşüncelerini okumuş gibi. "Sanırım, Marisa iyileştikçe, bizi neye maruz bıraktığının daha çok farkına varıyor ve herhalde biraz... utanmış hissediyor?"

Kate, şeytan tırnağını ısırıyordu. Tırnak, çevresindeki ölü deriden günlerdir ayrı duruyordu ve acısı hem keskin hem de derindi.

"Doğru," dedi yine.

"Neyse, bu *iyiye* işaret," diye ısrar etti Jake. "İyiye gittiğini gösteriyor. Daha az endişelenebiliriz. Ayrıca Gloucestershire'a ziyaretler de yorucu."

"Evet, öyle."

"Biz de biraz daha seyrek gideriz, bu kadar."

Kate kabul etti. Bu doğal yönelimine ters olsa da Annabelle'e güvenmek zorundaydı. *Hem*, diye düşündü, *Marisa'yı ne zaman istese yine arayabilirdi.* Sorun, Marisa'nın telefonu nadiren açmasıydı. Kate bir keresinde sebebini sorduğunda sinyalin berbat olduğunu ve genelde telefonunun çaldığını duymadığını söylemişti. Kate, sıkıştırmak istemedi. Şu an kimseyi hiçbir şey için sıkıştırmak istemiyordu. Tek bir yanlış adımda bu büyük yapı yerle bir olabilirdi.

Jake, bir kaplıca tatili teklifinde bulundu. O bunu söyleyince Kate güldü.

"*Kaplıca* tatili mi?"

"Evet, neden olmasın?"

"Jake, kaşı buruşmuş halde ona baktı.

"Kusura bakma, güzel fikir. Sadece, olanlara... baktığımızda biraz damdan düşer gibi oldu sanırım," Gerçek düşüncelerini söylememek için kendisini tuttu. Kaplıcalar, yumuşacık bornozlar ve içine salatalık konmuş sular geçmişte kalmış bir dünyaya aitti. Pek havasında olmadığını söylemek istiyordu. Bu, engelsiz ve romantik zihniyetli çiftlerin ilişkilerinin ilk cicim aylarında yapacakları cinsten bir şeydi. taşıyıcı annelerinin ciddi akıl sağlığı sorunları olduğu gerçeğiyle baş etmeye çalışan bir çiftin değil.

"Tam da bu sebeple gitmeliyiz," dedi Jake. "Ben ilgilenirim. Oğlumuz gelmeden önce uzaklaşmak bize iyi gelecek. O geldikten sonra bu şansı kim bilir ne zaman yakalayacağız?"

"Haklısın," diye cevap verdi Kate, ikna olmaya razı gelerek.

Jake, Londra'dan bir saat uzaklıkta bir kaplıcada rezervasyon yaptırmıştı. İnternet sayfasının "iki küçük ikram" diye tarif ettiği, her biri yirmi beş dakika olmak üzere cilt bakımı ve masaj içeren hafta sonu paketi sunuyorlardı. Bunun haricinde her şey "ekstra"ya giriyordu.

"Bizi besleyecekler mi?" diye sordu Kate şakayla karışık. "Yoksa o da mı ekstra?"

"Tüm yemekler dahil," cevabını verdi Jake, bilgisayar ekranının parlak beyaz titrek ışığından gözlerini ayırmadan. "Vegan, baklagiller ve tam tahıllardan oluşan beslenme şekilleri mevcut."

"Alkol yoktur, diye tahmin ediyorum. Kendi alkolümüzü kendimiz mi götüreceğiz?"

"Evet."

Jake, üstün kalite iki kişilik oda seçeneğine çift tıkladı ve ardından kart bilgilerini girdi.

Bilgisayar ekranında aniden "Tebrikler!" yazısı belirdi. "Charlton Manor'daki tatilinizde sizi karşılamayı sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Berbat bir yazı tipi," dedi Kate, kıvrımlı gri renk ince el yazısını göstererek. Jake, bir yazı tipi gurusuydu.

Jake güldü.

"Olabileceklerin en kötüsü."

Charlton Manor büyük bir gölün kenarında yer alıyordu ve arabayla otoparka giderlerken, ani bir hareket Kate'in gözüne çarptı. Kate, tam zamanında dönerek bir balıkçılın, kanatları ve gagasının ani irkilişiyle sazlıktan ayrıldığını gördü. Kahverengi gri silueti, tozlu gökyüzünde çok saf bir görüntü çiziyordu.

Bay Abadi'nin ofisindeki duvarda asılı bir çizimi hatırladı. Kâğıdın köşeleri, dört küçük Patafix yapıştırıcısı tümseğiyle deforme olmuştu. Gagasına düğümlenen benekli kumaş mendile sıkıştırılmış bir bebekle uçan bir leyleğin resmiydi. Çizgiler sabit ve siyahtı, bir yetişkin tarafından yapıldığı belliydi ama sarı, kırmızı ve mavi kalemle bir çocuk tarafından boyandığı da açıktı. En altta, büyük harflerle "Traynor Ailesi teşekkürlerini sunar," yazıyordu.

Çizim aklında kalmıştı ve daha sonra, leyleğin anlamına bakmış ve doğumun müjdecisi olduğunu öğrenmişti. Güzel bir kraliçeyi kıskanıp turna kuşuna döndüren Tanrıça Hera'nın anlatıldığı eski bir Yunan efsanesiyle karşılaşmıştı ayrıca. Kırık kalpli kraliçe, çocuğunu Hera'nın pençelerinden almaya çalışmıştı, Yunanların kuşu gagasından sarkan bir bebekle resmetmesinin sebebi buydu. Hikâyenin daha sonra yeniden anlatılan versiyonlarında, kuşu yanlışlıkla leylekle

özdeşleştirmişti. Mısır mitolojisinde, leyleklerin dünyanın doğuşuyla bağdaştırıldığını öğrenmişti Kate ama bu da yanlıştı: Asıl efsanedeki kuş balıkçıldı.

Leylekler, turna kuşları ve balıkçıllar. Jake'e bu konuyla ilgili bir şey söyleyecekti ama söylemedi. Bu hafta sonu bebekle ilgili hiçbir şey konuşmamaya çalışmaya karar verdi.

Kaplıcanın lobisi, suni bej mermerin zafer şarkısıydı. Bütün yüzeyler doğal olmayan bir biçimde parlaktı ve pembe damarları vardı. İsim rozetinde adının "Jamaar" olduğu belirtilen üniformalı bir adam, arabalarının plaka bilgilerini aldı ve sabah gazetesi isteyip istemediklerini sordu. Havuç, portakal ve zencefilden oluşan ve Kate bir yudum alınca ağzında fermente edilmiş bir tat bırakarak fışırdayan, toksinlerden arındırıcı bir su ikram edildi.

"Hoş," dedi Kate, yüzünü buruşturarak.

Odaları klimadan ötürü buz gibiydi. Göle değil de iç avluya bakıyordu ve çay tepsisinde bisküvi yoktu, sadece bitki çayı poşetleri vardı. Çift kişilik yatak, alta doğru küçülen ebatlarda piramit şeklinde düzenlenmiş kırlentlerle tıka basa doluydu. Ebeveyn banyosu küçüktü ve penceresi yoktu. Banyo kapısının arkasında, her birinin üzerine internet sitesindekiyle aynı süslü kıvrımlı ince el yazısıyla CM harflerinin işlendiği beyaz, yumuşacık, iki adet bornoz asılıydı. Terlik yerine ayaklarına soğuk ve ağır gelen merhametsiz naylon parmak arası terlikler verilmişti.

"Saunaya girelim mi?" diye sordu Jake.

"Olur."

Odalarında durmayı, yatakta yatarak TV seyretmeyi, Jake'in onu sıkıca tutmasını ve sevgi göstermesini istiyordu Kate ama tek parça mayosunu şikâyet etmeden giyindi. Mayo eskiydi, birkaç yaz önce internet sitesinden ucuza alınmıştı. Kırmızı beyaz çizgileri ve kenarlarında ponponları vardı. Görüntüsünden çok işlevi için giydiği bir mayoydu ve onu getirdiği için şimdi pişmandı. Keşke onun yerine, Jake'in daha çekici bulacağı bir şey seçseydi. Her zaman böyle düşünmezdi Kate. Jake'in onu çekici bulduğunu her zaman bilirdi. Giysilerine dikkat etmesine ve tarzından hoşlanmasına rağmen, Kate'in hiç beklemediği anlarda iltifat ederdi ona Jake: sabah duştan çıktığında ya da saçları terden kaskatı olmuş halde spor salonundan döndüğünde. Jake'in, Kate'in dış görünüşünü en son ne zaman fark ettiğini hatırlamıyordu Kate.

Saunada oturup terlediler. Sıcaklık Kate'in cildini karıncalandırıyordu. Bunun bebekleri olduktan sonra en az birkaç yıl yapamayacakları

türden bir şey olduğunu düşündü Kate. İçeride onlarla birlikte göğsü çıplak, eti gevşek, deri katları jeolojik bir garabet gibi birbirinin üstüne binmiş yaşlı bir adam da vardı. İngilizlerin çoğu toplu taşımada göz teması kurmaktan bile rahatsızlık duyarken, yarı çıplak soyunup kapalı ve havasız bir alanda otururak yabancılarla terlemeye bu kadar gönüllü olmaları Kate'e hep tuhaf gelmişti. Adam kendisini doğrulttu, bunu yaparken kemikleri çatırdadı. Kapıyı iterek açtı. İçeri dolan ani temiz hava Kate'in yüzüne doğru esti.

Jake, sormadan, taşların üzerine kepçeyle biraz daha su koydu.

"İyi misin?" diye sordu Kate en sonunda.

"Evet, iyiyim," dedi Jake çabucak. "Neden ki?"

"Ah, hiç. Aklında bir şey varmış gibi geldi de."

Jake, Kate'e baktı ve gözlerinin uçları o çok tanıdık şekilde kırıştı.

"Affedersin, hayır. Hayır, sorun yok. Galiba biraz... bilirsin, dikkatim dağınık."

Kate, ensesine masaj yapmak için uzandı.

"Bu anlaşılabilir bir şey. Benim de öyle. Ama her şey yolunda. Marisa iyi."

"Evet, kesinlikle daha iyi görünüyor," dedi Jake. "Yanakları daha pembe."

"Ne?"

Jake, gözünün ucuyla baktı.

"Yani... FaceTime'da."

"Marisa'yla bensiz FaceTime'da konuştuğunu bilmiyordum."

"Hayır, hayır," kafasını salladı. "Ben annemle konuşuyordum, yani Marisa da oradaydı."

"Ah." Kate elini çekti ve kendi kucağına koydu. "Annabelle FaceTime'da konuşmayı mı biliyor? Bu... beklenmedik bir şey."

Annabelle'in modern teknolojinin ve yeni çıkmış iletişim şekillerinin kötülükleri hakkında kendiliğinden giriştiği nutukların sayısını unutmuştu Kate.

"Eski moda güzel bir telefon görüşmesinin nesi kötü?" derdi Annabelle tepeden bakarak, "Ya da aynı şekilde elle yazılmış bir mektubun?" Kate, evlerinde kaldıktan sonra ona bir teşekkür notu göndermeyi unutmamak için özel çaba gösterirdi. Armağanın büyüklüğü düşünüldüğünde bu son girişimi için Annabelle'e nasıl teşekkür edebileceğini bir kez daha düşündü. Sevimli, çiçek çerçeveli tebrik kartı yetmezdi.

"Evet, sanırım nasıl yapılacağını ona Marisa gösterdi."

Sauna kapısı tekrar açıldı. Sarı röfleli saçlarıyla kıkırdayan iki kadın içeri girdi ve uyumlu siyah bikinileriyle yayıldılar. Kadınlar uzun boylu ve sıskaydı. Tahta göğüslü ve dar belliydi ve mankenler gibi uzun ve cılız bacakları vardı. Kate, onlar varken mahcup hissetti ve havlusunu karnına yaklaştırdı. Ama, Marisa'nın bu tür şeylerde beceriksiz olduğunu söylemek istedi Kate. Onlarla tanıştığından beri telefonunun güncellenmesi gerekiyordu. Göz ucuyla Jake'e baktı. Jake'in yüzü, yine dükkân tentesinin üzerine inen gölgelik gibi kapanmıştı. Saunanın sıcaklığı yükselmeye devam ediyordu.

O gece, aylardır ilk kez rahat uyudu. Oda sessizdi ve ikisi klimayı kapatmayı öğrendikten sonra ortam sıcaklığında kaldı. Sabah Jake'e bakmak için yan döndüğünde Jake, ona gülümsedi.

"Selam." Elini, Kate'in yanağına dayadı. "İyi uyudun mu?"

"Hıhı," dedi Kate. "Gerçekten iyi uyudum."

"Stresimizi terle birlikte attığımız için."

"Gerçekten sebep buysa, o zaman eve bir sauna edinme fikrini bütünüyle gözden geçirmeliyiz."

Jake, sırıttı.

"Sıradan insanlarınki gibi bir bodrum eklentisi mi yani?"

Komşularının inşaat işine kendilerini kaptırması, ikisi arasında bir ortak eğlence kaynağı olmuştu. Kate, ön kapının önünde prefabrik bir yapı sahibi olmanın yeni statü sembolü olduğu şakasını yapmıştı.

"Harika fikir. Aslında hiç de yoğun olmayan stresimizi azaltabilecek dinlendirici bir sauna inşa etmek için aylarca sürecek stresli inşaat işi."

Jake, onu öptü, sarıldı ve elini sırtından aşağı gezdirdi. Nazik, hızlı, basit bir seks yaptılar. Sonra, yataktan kalkıp banyo musluğundan su ısıtıcısını doldurdu ve kaynaması için çalıştırdı.

"Çay?" diye sordu Jake, Kate kendisini yastığa yaslarken. "Yoksa bitki çayı mı tercih edersin?"

"Iu, peki, bir düşüneyim. Bir bitki çayı alayım lütfen. Ama gerçekten hafifse ve başka herhangi bir aroması yoksa," Ayakları üşüdüğü için giydiği o aptal parmak arası terlikler haricinde çıplak halde odada dolaşırken Jake'i seyretti. Kendisinin farkında olmayışına hayret etti. Güzel bir vücudu vardı, uzun boylu ve geniş omuzluydu. Poposu belirgindi. Otuzlu yaşlarında olmasına rağmen göbeğin en ufak bir izi yoktu. Ama bu anlarda fiziğinin estetiğinden, bir kadının asla olamayacağı şekilde bihaber görünürdü. *Bir kadın*, diye düşündü Kate, *göbeğinin gevşek ya da kalçalarının geniş ya da göğüslerinin istediğinden daha sarkık olduğunu düşünür ve odadaki erkek gözlerin onu izlediğini*

varsayardı. Ama Jake vücuduna kendi vücudu gibi davranıyor, içinde özgüvenle yaşıyordu.

Jake'in telefonu bip sesi çıkardı. Jake, telefonu komodinin üzerindeki düz siyah şarj aletinden çekip eline aldı. Tüm dikkatini ânında telefon ekranına verdi ve su ısıtıcısındaki suyun ısındığını fark etmedi. Kate, bornozunu vücuduna sardı ve çay yapma işini tamamladı. Jake'e bir fincan uzattı, Jake de fincanı kafasını telefondan kaldırmadan aldı.

"N'aber?"

"Ah, affedersin, teşekkür ederim," dedi Jake çayı içerken. "Sinir bozucu... işle ilgili."

Başparmaklarıyla mesaj yazarken telefon ekranını hızlıca tıklatıyordu.

Mesajı gönderdiğinde telefon vın sesi çıkardı ve Jake, odaya ve ona geri döndü.

"Kate, gerçekten üzgünüm ama..." Kate, içgüdüsel olarak en kötü ihtimalin gerçekleşmesinden korkuyordu. Midesi kötü oldu. "İş yerinde bir sorun var. Petrol firmasıyla yaptığımız şu anlaşma..."

Oh, bu kadarcık mı, diye düşündü, Kate rahatlamıştı. Neden bahsettiğini biliyormuş gibi başını salladı. Mutlaka ona bahsetmişti ama Jake işten bahsederken Kate hiçbir zaman tam anlamıyla dinlemezdi çünkü teknik konulardan bahsedilince üzerine sıkıntı çöküyordu. Bu konular onun varoluşundan o kadar uzaktı ki anlayabileceğini ya da konuşmaya faydalı bir öneri sunabileceğini sanmıyordu. Ayrıca Jake'in iş yerinde sorunlar her zaman olurdu, endişelenecek bir şey yoktu. Benzer şeylerdi.

"... ve ofise gitmek için Londra'ya dönmem gerekecek," diye bitirdi. Kate, istemeden yine ifadesizleştiğini fark etti. Bu, birine yol sorup cevabına odaklanmamak ve sonra tekrar sormaya utanmak gibiydi.

"Tabii ki," dedi Kate. "Anlıyorum."

Jake, Kate'in ellerini ağzına götürdü ve eklem yerlerinden öptü.

"Teşekkür ederim. Tatilimizi berbat ettiği için üzgünüm."

"Etmedi. Zaten bir hafta sonunda terleme ancak bu kadar olur. Sorun yok, gitmeye hazırım."

"Hayır, hayır. Senin benimle gelmene gerek yok. Burada kal ve faydalanabildiğin kadar faydalan. Oda bir gece daha bizim."

Odadaki eşyalarını toplamaya başlamıştı bile, tişört ve pijama altlarını dürüp Kate'in ona Noel'de verdiği iş seyahati valizine koymuştu.

"Peki araba ne olacak?"

"Ben gidip bu meseleyle ilgilenirim, pazar günü de seni almak için gelirim," dedi Jake.

"Londra'ya dönüş yolunda bir yerlerde durur, barda öğle yemeği yeriz. Bu mecburi mahrumiyetten sonra kendine biraz kalori alırsın."

Kate yastıklara yaslandı. Kuşkusuz, kulağa cezbedici geliyordu.

"Sana zahmet olacak," dedi Kate zayıf tonda.

"Olmaz. Senin burada iyi vakit geçirdiğini bilmek bana kendimi daha iyi hissettirecek."

Banyoya girerek gözden kayboldu. Kate, tıraş kremini ve yüz yıkama jelini makyaj çantasına koyduğunu duydu.

"Seninle geçireceğim kadar iyi vakit geçirmeyeceğim."

"Boş laf," dedi Jake, yatağa dönüp Kate'in boynuna burnunu sürterek. "Dün saunada o adamı keserken gördüm seni. Gözlerinle soyuyordun adamı."

"Zaten çıplaktı!"

"Ya!" dedi Jake parmağını tehditkâr biçimde sallayarak. "Demek ki itiraf ediyorsun."

Kate güldü ve kollarını Jake'in boynuna dolayarak onu kendisine doğru çekti.

Jake büyük ihtimalle haklıydı: burada tek başına biraz daha kalmak güzelce dinlenmesini sağlayacaktı. Üstelik yüz masajı için saat 15.00'te randevusu vardı.

"Peki," diye kabul etti Kate. "Öyle yapalım o zaman."

Jake, onu arayacağını söyleyerek yarım saat sonra çıktı ve Kate, çift kişilik yatakta gerinip tekrar uykuya dalmadan önce mutlu bir şekilde ona el salladı.

Kate, iki saat daha uyudu ve tam yüz masajı zamanında uyanınca şoke oldu. Son birkaç ay boyunca dinlenmek zor olmuştu. Günün hangi saati ve Kate nerede olursa olsun, Kate'in aklı hep Marisa'da ve bebekteydi. Gelecek üç hafta için planlanmış bir Gloucestershire gezisi yoktu.

Kate, kendisini bornozuna sıkı sıkı sardı. Kaplıcayla ilgili güzel şeylerden biri de giyinmek zorunda olmamaktı, ortalıkta bornozunla dolaşabiliyordun. Yemek salonuna vardığında orası da saçları arkaya sıyrılmış ve yüzlerinde hepsi aynı tuhaf tarikatın üyeleriymişçesine şaşkın ifadelerle açık büfe kahvaltısına sessizce yürüyen benzer bornozlar giymiş misafirlerle doluydu.

Alışkanlık gereği içilmesi gereken kafeinsiz kahve eşliğinde bir kâse müsli yedi ve ardından gazete okumak için sessiz bir nokta buldu. Telefonu, bornozunun cebinde uçak modundaydı. Kaplıca, umumi alanlarda cep telefonu kullanımını teşvik etmiyordu, bu yüzden Jake'ten ofise sağ salim gittiğine dair bir mesaj bulmayı umarak

telefonunu kontrol etmek için gizlice tuvalete sıvışıyordu. Bir haber yoktu. *Belki de sorunu halletmesi zaman alıyordur*, diye düşündü ve telefonu cebine geri bıraktı.

Yüz masajına gitti ve tıbbi geçmişinin ayrıntılarını isteyen uzun bir formu doldurması istendi. Tansiyon ve cilt sorunlarıyla ilgili bir dizi sorudan sonra, kaçınılmaz "Hamile misiniz ya da hamile olma ihtimaliniz var mı?" sorusu. "Hayır" kutusunu işaretledi ve "... ama bu uzun bir hikâye" yazmanın cazibesine direndi.

Terapistinin adı Kasia'ydı. Yumuşak kahverengi gözleri olan ve mandarin yakalı siyah bir üniforma giymiş, tertipli, ufak tefek bir kadındı. Kate, uzun bir koridordan aşağıya yönlendirildi ve sade bir pan flüt çalan, havada hafif bir ot ve narenciye kokusu olan tedavi odasına getirildi. Kasia, Kate rahat etsin diye odadan çıktı ve Kate masaj masasına sırt üstü yatarken havluların ısıtılmış olduğunu fark etti. Gözlerini kapadı ve Kasia serin parmaklarının uçlarını yanaklarından yukarıya, alnına doğru dairesel hareketlerle hızla ilerletirken uyuyakalmak üzere olduğunu hissetti.

Daha sonra, yatak odasındaki aynada baktığında cildi parlıyordu. Yatağa sırt üstü uzandı ve televizyon düğmesine tembel tembel basıp açtı. Telefonuna baktı, hâlâ Jake'ten bir haber yoktu. Alışılmadık bir durumdu ama endişelenilecek kadar değildi. Cep telefonunu komodinin üzerine koydu ve en az bir saat bakmamaya karar verdi. Erkek arkadaşının aklında muhtemelen başka şeyler varken sırf ondan haber alamadığı için endişeyle mesaj yazan türden bir kız arkadaş olmayı reddediyordu. Daha önce hiç bu tarz bir kadın olmamıştı ve şimdi de olmamaya kararlıydı. Marisa'yla yaşananlardan beri, en önemsiz olayda bile felaket senaryoları kurma olasılığının arttığını fark etti. *Endişelenecek bir şey yok*, dedi kendi kendine. Normal davran.

Bir ziyafetteki yemekleri yapmak için ülkenin farklı yerlerinden aşçıların yarıştığı bir yemek programı izledi ve ardından tanımadığı ünlü kişilerin kendilerini gülünç duruma düşürmek için yarıştığı bir yarışma programını seyretti. Sonra kendine bir fincan çay demledi ve yüzmeye gitmeye niyetlendi.

Telefonuna baktı. Hâlâ mesaj yoktu. Artık sinirlenmişti. Telefonu şarj girişinden sabırsızlıkla aldı ve son aramalarında Jake'in adını buldu. Arama sesi geldi. Bir kere. İki kere. Üç kere. Dördüncüde Jake cevap verdi.

"Kate?" dedi. "İyi misin?"

Bir an için budala gibi hissetti.

"Evet, evet, iyiyim. Sadece, bildiğin üzere, senden haber alamadım."

"Ah... Kusura bakma. Seni rahatsız etmek istemedim. Günün güzel geçiyor mu?"

Kafası karışmış gibiydi ve Kate, onu, bilgisayar ekranının önünde kambur pozisyonda durmuş, sayılarla dolu bir hesap tablosunu analiz ederken hayal etti. Ama sonra arka planda bir vınlama sesi duydu. Sonra bir tane daha. Arabalar.

"Bir dakika, sen araba mı kullanıyorsun?"

"Iı. Evet. Evet. Ama endişelenme, hoparlörü açtım."

"Ofiste değil misin?"

"Hayır."

"Ama az önce oradaydım, yani," dedi Jake. Bir tık tık sesi geliyordu ve Kate, Jake'in arabanın sinyalini açtığını fark etti. "Şimdi de bir müşteriyle buluşmam gerekiyor."

"Ah, oraya kadar arabayla gideceğini düşünmedim. Önce eve gidip ardından metroya binersin diye düşündüm."

"Zamanım yoktu," dedi ters bir tonda. Sesi inandırıcı değildi.

"Müşterinle toplantın nerede?"

"Pardon, anlamadım?"

"Müşterinle toplantın," diye tekrar etti Kate, kelimeleri daha da net telaffuz ederek. "Nerede?"

"Şey, kim bilir nerede... Adresi navigasyona girdim. Şehir dışında bir yer. Şu milyarderlerin ikinci evlerinden biri, nasıl olduğunu biliyorsun."

Nasıl olduğunu bilmiyordu, Kate böyle söylemek istedi ama kendisini durdurdu.

Düşüncelerini panikle dolduruyordu. Şüphelenmek için bir sebep yoktu.

"Orada mısın?" diye sordu Jake, hattın diğer ucunda tiz ve çirkin bir sesle.

"Evet. Buradayım."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Endişelenecek bir şey yok, tamam mı? Daha erken aramadım, kusura bakma ama sadece yoğundum."

"Peki," dedi Kate. "Teşekkürler."

"Sana daha sonra mesaj yazacağım. Söz veriyorum."

Konuşma bittiğinde Kate, telefonunu kapattı ve yüzmeye giderken odada bıraktı. Yarına kadar bakmayacağına söz verdi ve bu sefer, bakmadı.

Otuz

"ZİYARETLER ARASINDA BU KADAR uzun zaman bırakmamız sence gerçekten iyi bir fikir mi?" diye sordu Kate, Jake'e. Hafta içi bir gün akşamüstüydü ve Jake bahçede antrenman yapıyordu.

"Açıkçası bence, bizi Marisa'nın memnun olduğu şeyler yönlendirmeli," dedi Jake, kelimelerin arasında hızlı hızlı soluyarak. Yeni bir takım karmaşık kayışlar kullanıyordu. Her iki elinde siyah bir halka tutmuş, 45 derecelik açıyla geriye eğiliyor ve ardından bir hırıltıyla yeniden doğruluyordu. Kayışlar yeni satın alınmıştı ve neon materyalden rasgele yerlere dikilmiş yamaları olan bir çift büyük boy araba emniyet kemerine benziyordu. Bu antrenmanı Jake'e spor salonundan birisi tavsiye etmişti ve Jake, kayışları, bahçe kapılarının üzerindeki tuğla örgüye hafta sonu büyük somun ve cıvatalarla monte ettiği demir çubuğa asmıştı. Bu işlem, gürültülü bir sürü delme işi gerektirmiş ve ardından Kate, taşlardan gelen ince kum serpintilerini verandadan süpürmüştü.

"Yeni düzeneğinden memnun musun?" diye sordu Kate, mutfaktan duyulabilsin diye sesini yükselterek. Tezgâhtaki açık şişeden kendisine sert bir bardak Malbec doldurdu.

"Aynen," dedi Jake, sesi zorlanıyordu. Döndü, ayaklarını kayışlara doğru itti ve ardından perende atarak plank pozisyonuna geldi. Biseps kasları, piton yılanının karnından kaçmak için kıvranan bir fare gibi kabarıyordu. Hızlı şınavlara başladı. "Vücut ağırlığı. Çok. Önemli," dedi, nefesler arasında.

Kate dışarı çıktı ve banka oturdu. Jake'i seyrederken şarabını yudumluyordu. Jake'in antrenmana olan takıntısı Kate'i her zaman eğlendirmişti. Kaplıcadaki hafta sonundan sonra Jake birkaç kez daha plansız şekilde ortadan kaybolmuştu: geç saatlere kadar ofiste kalmalar ve bir hafta sonu yatılı bir iş konferansı. Kısırlık tedavisinden önce, tek seferde birkaç geceliğine evden uzaklaşmasını gerektiren düzenli iş toplantıları oluyordu ama Kate'e destek olmak ve randevularda yanında olmak için bu iş toplantılarını bırakmıştı. Ama artık onun varlığına daha az ihtiyaç vardı ve eski rutine geri dönülmüştü. Kate, onu hiç ummadığı şekilde özlediğini fark etti.

Şınavlardan sonra Jake, önünde yay şeklinde "Harvard" yazan kırçıllı bir kapüşonlu giydi. Harvard'da hiç bulunmamıştı ama kapüşonlu o kadar eskiydi ki nereden geldiğini hatırlamıyordu. Gelip Kate'in yanına oturdu. Kate, terinin sıcaklığını ve orman gibi yosunlu kokusunu hissetti.

"Ziyaretlerle ilgili olarak endişelenme," dedi yüzünü havluyla silerek. "Gergin hissediyorsan bu cumartesi gidelim."

"Gergin değilim, ben sadece..." Düşünceyi havada asılı bıraktı.

"Anlaştığımız gibi en önemli şey," dedi bir çocukla konuşuyormuşçasına, "Marisa'nın sakin ve mutlu olmasını sağlamak ve..."

"Ve dengede, evet biliyorum."

Kate'in göğsünde öfke kabarması oldu. Jake, yüzünü kurulamayı bırakıp ona baktı.

"Streslisin. Annem haklıydı."

Boğazı kasıldı.

"Affedersin, ne?

"Yani ben sadece..."

"Annenle benim hakkımda mı konuşuyorsun?"

Bir çift olarak nadiren tartışırlardı. Tartışacakları çok az şey olurdu. Kate'in mantıksız davrandığı ender durumlarda Jake, onu uysallıkla karşılardı ve durum etkisiz hale getirilirdi. Kate de aynısını Jake için yapardı. Diğer çiftler bağırıp çağırarak kavga ettiklerini kabul edip bunun tutkunun bir kanıtı olduğunu iddia ettiklerinde Kate bunu hiç anlamazdı. Ama şu an öfkeliydi. Geri dönüşü olmayan bir şey söylemek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Jake, sessizdi.

"Annenle benim hakkımda mı konuşuyorsun, *dedim.*"

Jake ona sert sert baktı. Kate, onun yüzünde gördüğü öfke karşısında şaşkına dönmüştü.

"Evet, tanrı aşkına, tabii ki onunla konuşuyorum. O benim *annem.* Benim için endişeleniyor, bizim için."

"Ne kadar nazik," dedi Kate. "Ama onun ilgisine ihtiyacım yok."

Ayağa kalktı. Şarap bardağını o kadar sıkı tutuyordu ki sapını koparacağından korktu.

"İşte, benim kastettiğim de bu," dedi Jake, hâlâ bankta oturuyordu. Ellerini, boynunda duran havlunun iki ucunda sıkmıştı. Eklemleri beyazdı. "Ne söylesem küplere biniyorsun."

"Ciddi misin?"

"Evet. Bunu annem de fark etmiş. Çok müdahil olduğunu, çok takıntılı olduğunu düşünüyor. Bunun Marisa için iyi olmadığını..."

"*Anne* benim," diye çığlık attı Kate.

Karşı taraftaki sosyal konutta bir pencere çarparak kapandı. Bunun ardından, birdenbire, her gün aynı saatte bunu yapmaya programlanmış gibi merdiven boşluğunun ışıkları aynı anda açıldı. Bahçe, korkunç bir loşluğa gömüldü.

"Tabii ki müdahil olacağım!" Hâlâ bağırmakta olduğunu şaşırarak fark etti. "Takıntılı mı? Boş laf. Taşıyıcı annemiz bana saldırdı! Sinir krizi geçirdi ve ikinizin birlikte olduğunu düşündü! Bence endişelenme hakkını kazandım, sence de öyle değil mi?"

"Tanrım Kate, sesini alçalt. Komşular duyacak."

"Ah, hadi oradan," dedi Kate, mutfağa gitti, şarap bardağını masaya vurunca kırmızı damlalar ahşabı lekeledi. Annabelle'in kendisiyle ilgili söyleyeceklerini içgüdüsel olarak biliyordu: deli olduğunu, bebek sahibi olma çabasının Kate'in öngörüsünü kaybettirdiğini, Jake'in dikkatli olması gerektiğini.

Birkaç gün önce Annabelle ile yaptığı bir telefon görüşmesini hatırladı. Cep telefonunun ekranında Annabelle'in isminin belirdiğini görünce her seferinde hissettiği gibi bir şeyi zorla yapmanın gerginliğini yaşamıştı. Genelde Jake'i ararlı. Kate'i sadece Jake'e ulaşamadığı zaman denerdi. Bu yüzden Kate telefonu "Burada değil. Üzgünüm Annabelle," diye açmıştı.

"Ne? Ah, hayır Kate. Ben aslında seninle konuşmak için aramıştım."

Hattın diğer ucunda daha yaşlı kadının sesi netti, sesli harfler sessiz harflerin yanında, cin tonikteki buz küpleri gibi çıngırdıyordu.

"Tamam. Ne... hoş," dedi Kate. Bu istenmeyen görüşmeyi sona erdirebilmesi için ne kadar beklerse kabalaşmamış olacağını görmek için kol saatine bakarak. "Her şey yolunda mı? Marisa iyi mi?"

"Evet, iyi olmaya çalışıyor," dedi Annabelle. Kate bunu bir sitem olarak algıladı. Neden "iyi" deyip geçmemişti ki?

"Ben *senin* nasıl olduğunu görmek istedim," diye devam etti Annabelle, kendi adına benzeri olmayan bir nezaket eylemiymiş gibi sen kelimesini vurgulayarak.

"Bu... çok hoş," diye tekrarladı Kate. "Gayet iyiyim, teşekkür ederim."

"Gerçekten mi?"

Kate, Annnabelle'in gürültüyle nefes aldığını ve arka planda bir kapının kapandığını duyabiliyordu. Chris mi odaya girmişti ya da odadan çıkmıştı acaba. Ya da belki Chris değildi. Kate kendisini düşünürken buldu; belki de Marisa'ydı.

"Evet. Neden olmayayım ki? Bütün bu durumun amansız stresi haricinde yani." Kate, keskin bir kahkaha patlattı. Komik olmak istemişti ama şaka, onun beklediğinden daha sevimsiz bir noktaya gelmişti. "Hayır ama gerçekten, Annabelle, halimi hatırımı sorman gerçekten çok tatlı. Teşekkürler."

"Seni merak ettim," dedi Annabelle, ses tonu değişmemişti. Sanki Kate hiçbir şey söylememiş gibiydi. "Oğlumu seviyorum ama galiba biraz..." Manalı biçimde duraksadı. "Kendinde değil mi desek?"

Kate nasıl cevap vereceğini bilememişti. Jake'in normalden daha mesafeli olduğu doğruydu ama bu ikisinin arasındaydı. Annabelle'in bilmesi için bir sebep yoktu. *Tabii eğer,* diye düşündü sarsılarak, *Jake ona ikisinin sorunlarından bahsetmediyse?*

"Marisa'ya *çok* destek oldu," diyordu Annabelle, "Ne kadar iyi anlaştıkları da açık. Tabii ki bana da çok destek oldu, her zamanki gibi. Ama umarın seni ihmal etmiyordur, sevgili Kate."

Annabelle, "sevgili" kelimesini silah olarak kullanabilen nadir insanlardan biriydi.

"Hayır, hayır, hiç etmiyor," dedi Kate, kendi huzursuzluğunu görmezden gelerek. "Harika biri o."

"Ah," dedi Annabelle, hafif bir şaşırma edasıyla. "Ah, *güzel,* bunu duyduğuma çok sevindim."

Bu telefon konuşmasını şimdi kendi öfkesinin pençesinde hatırlayınca Kate, bardağını tekrar doldurdu ve dışarı geri çıktı. Jake banktan kalkmamıştı. Tekrar onun yanına oturdu. Annabelle'in hatalı olduğunu kanıtlamanın tek yolunun sakin olmak olduğunu biliyordu.

"Bağırdığım için özür dilerim," dedi. "Sadece Marisa'nın ihtiyaçlarının benimkilerinin önüne geçmesini istemiyorum. Nihayetinde benim oğlumu taşıyor." Bir duraksama oldu. "Anne benim."

Aniden pişman olan Jake ona doğru yaklaştı.

"Tabii ki sensin," dedi, başının tepesini öperek.

Kate daha fazla şey söylemesini bekledi ama Jake söylemedi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, kendisini Jake'in kollarından kurtarıp dik oturdu. Sıvı boğazının arkasına değsin diye şarap bardağını eğdi. Şarabı midesine indirdi.

"Bak, bu cumartesi gidelim," dedi Jake.

"Gerçekten mi?"

"Evet, neden olmasın? Anneme geleceğimizi haber veririm."

"Tamam, harika. Teşekkürler."

Jake döndü ve ona güldü.

"Bu senin zihnini biraz olsun dinlendirir."

Her zaman bunun çok tuhaf bir ifade olduğunu düşünmüştü Kate: birinin zihnini dinlendirmek, sanki zihnimiz kilmiş de ateşte pişirilerek dinlenmeye bırakılacakmış gibi.

"Eminim öyle olacak," diye cevap verdi Kate, emin olmamasına rağmen.

Ziyaret için Annabelle'den onay alındı ve o cumartesi, Gloucestershire'a gitmek üzere yola çıktılar. Yolculuk boyunca birbirleriyle konuşmak zorunda kalmasınlar diye bir podcast serisi dinlediler. Kate gergindi. Gerginliğini göstermemek için harcadığı çaba onu daha da gergin yapıyordu. Yüzü bitkindi ve benekli bir kır saç parçası saç ayırma çizgisi boyunca bitmişti. Daha önce hiç saçını boyamak zorunda kalmamıştı ve şimdi de boyatmaya ilginç derecede isteksizdi. *Bırak uzasın*, diye düşündü kendi kendine, *ne fark eder ki*?

Jake ise aksine iyi dinlenmiş ve parlak görünüyordu. Sağlığı yerindeydi. Çok güvendiği yeni bir bitkisel uyku takviyesi alıyordu ve her sabah işe gitmeden önce kayışlarla bir seans yapmak için erken kalkıyordu. Bunların tamamının onun dikkat dağıtma stratejisinin bir parçası, en baskı altında hissettiği durumlarda akıl sağlığını korumanın yolu olduğunu Kate biliyordu. Kate buna içerliyordu. Dengesizliklerle baş etmek söz konusu olduğunda bile dengeliydi Jake. Bu da Kate'i, ona kıyasla, öngörülemez ve kusurlu gösteriyordu. Gelecek hafta için üç günlük bir meyve suyu detoksu sipariş etmişti Jake. Kate, kasıtlı bir protesto olarak yiyeceği sağlıksız paket yiyecekleri şimdiden planlıyordu. Bir gece pizza, ertesi gece kremalı acılı Hint yemeği yiyecek, belki de çift kat peynirli hamburger ve patates

kızartmasıyla da cilayı çekecekti. Her zaman bilinçli yiyen, günlük beş porsiyon sebze meyve yemenin öneminin farkında olan; lahana, kereviz ve hindistan cevizi suyunu karıştırmak için kullandığı bir miksere sahip olan Kate, şimdi gözle görülür hiçbir fark yaratmayan şeylere bu kadar çok enerji tüketmenin anlamsızlığına vurulmuştu. Düşünceleri olanların gerçekliğiyle o kadar kalabalıktı ki bebekleri ve Marisa'nın bakılmasını sağlarken ilişkilerini bir arada tutmanın gerekliliği dışında bir şey düşünmeye çok az vakti vardı. Kendisine vakit harcamak, yapmak istediği son şeydi.

Arabadan çıkıp Annabelle'in onları hızlıca mutfağa götürdüğü kırmızı kiremitli eve yürürken Kate'in düşüncelerinde bunlar vardı.

"Korkarım özel bir şeyler hazırlayamadım. Çok geç haber verdiniz," dedi Annabelle, açıkça. "O yüzden pişmekte olan bir sebze çorbam var sadece."

Ocakta turuncu bir tencere vardı. Kapağı tıngırdıyor ve buğulu, toprağımsı bir koku salıyordu. Annebelle, saçlarını saç tokasıyla arkadan toplamıştı ve kaşmir lacivert bir kazağın altına yüksek yakalı dantel gömlek giymişti. Boynundaki altın zincirden bir okuma gözlüğü sarkıyordu. Kapağı tencerenin üzerinden alıp içindekileri karıştırırken gözlüğü taktı.

"Leziz," dedi Jake. "Tam istediğim şey."

"Çok güzel," diye ekledi Kate. "Seni zahmete soktuğumuz için özür dileriz."

"Ah, sorun değil," dedi Annabelle, tam aksini ima eden bir şekilde. "Chris, şömineye odun ve diğer ufak tefek şeyleri almaya gitti. Ekstra bir boğaz besleyince sürekli bakkala gitmek gerekiyor."

"Size borcumuzun ne kadar olduğunu bize söylemeniz lazım," dedi Kate. Boynundan aşağı ter sızıyordu. Montu hâlâ üzerindeydi.

Annabelle sertçe ona baktı.

"*Para* mesele değil," dedi.

"Ah, ben..."

Jake elini Kate'in beline bastırdı. Kate sessizliğe büründü.

"Gerçekten minnettarız anne," dedi Jake. "Teşekkürler."

Annabelle iç çekti.

"Saçmalamayın. Önce aile. İlkem her zaman bu olmuştur."

Tencereye dikkatle baktı, gözlükleri buharlandı. Kate montunu çıkardı ve koridora astı. Cep telefonunu gönülsüzce cebine bıraktı. Annabelle, yemek zamanı cep telefonlarının yanlarında olmasını sevmiyordu ama bırakınca da Kate, onu Jake'in uygunsuz bir uzan-

usı olarak değil de bağımsız bir kadın olarak gören dünyadan geçici olarak tecrit edilmiş gibi hissediyordu hep.

O döndüğünde Jake ile annesi sessiz ve hızlı hızlı konuşuyorlardı. O içeri girer girmez konuşmayı kestiler.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu Kate.

"Ah, hiçbir şey," dedi Annabelle, ekmek kutusundan çekirdekli bir somun alıp el alışkanlığının verdiği kolaylıkla dilimlerken.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ben her şeyi yaptım. Çorba sadece," diye tekrar etti.

"Peynir rendeleyeyim mi?" diye sordu Jake.

"Aslında, iyi *olur.*" Annabelle uzandı ve Jake'in omzunu sıktı. "Teşekkürler, Jakey."

Kate, ahşap şifonyere dayandı. Bunu yaparken şifonyerin üzerine ağırlığını verdiğinde tehlikeli şekilde sallanacağını unutmuştu. Tabaklar takırdadı. Bir adım geri çekilerek elleri önünde bağlanmış şekilde döşeme taşlarının üzerinde beceriksizce durdu. Jake, çedar peyniri büyük sarı öbekler halinde rendelemekle meşguldü. Bu evde ne kadar çok vakit geçirirse geçirsin ya da varsayımsal olarak ne kadar uzun süre bu ailenin bir parçası olursa olsun, Kate hep çok münasebetsiz hissediyordu kendini: Uzaylı ırkından bir davetsiz misafirdi sanki.

Üzerinde her aya farklı bir Avrupa şehrinin fotoğrafının eşlik ettiği takvimin asılı olduğu karşı duvara gözlerini sabitledi. Annabelle, her randevu ve ziyareti siyah keçeli kalemle not etme konusunda titizdi. Bugünün karesinde sol üst köşede "J ve K ziyarete gelecek" yazıyordu. Yarın "Apazla buluşma" idi. Pazartesi "Temizlikçi". *Temizlikçinin adını kullanmamak tam Annabellelik*, diye düşündü Kate. Muhtemelen bilmiyordu bile.

Gözleriyle, geriye, ayın başına doğru taradı takvimi. Ve J harfinin birkaç kere tekrarlandığını şaşırarak fark etti. O ve Jake'in ne sıklıkta ziyarete gelebildiklerini hatırlamaya çalıştı ama bu ay hiç gelmediklerini biliyordu.

"Evet, sanırım neredeyse bitti," dedi Annabelle, tencereyi ocaktan kaldırıp masanın üzerindeki örme nihalenin üzerine koyarken. Kate'i takvime bakarken yakaladı ve iki kadın göz göze geldiler.

"Bir sürü J," dedi Annabelle, tereyağı tabağını düzeltirken. "İki çocuğuma Jake ve Julia isimlerini verirken yaptığım hata."

"Haha, doğru," diye cevap verdi Kate. *Julia Hong Kong'da yaşamıyor mu*, diye sormak istedi. Tabii bunlar planlanmış telefon görüşmeleri değilse, ki bu çok olası görünmüyordu. Kate başka bir şey söyleme

fırsatını yakalayamadan mutfağın arkasından ani bir serin hava dalgası geldi. Bahçeden içeri Marisa girdi.

"Herkese merhaba."

Yanakları pembeleşmişti. Saçı, kadife kumaş kaplı saç lastiğiyle arkada toplanmıştı. Karnı düzgünce yuvarlanmıştı. Buna gençliğe özgü güzellik ve sağlık denmezdi de ne denirdi? Bu klişe Kate'i sinir etti çünkü gerçekti.

"Marisa!" dedi, sesi biraz fazla hevesliydi. Kate ona sarılmaya gitti ama Marisa bir adım geri çekilerek Kate'i yanağından öptü. Yüzü soğuktu, rüzgârdan etkilenmişti. Fıstık ezmesi kokuyordu.

"Seni görmek çok güzel," dedi Kate. "Nasıl hissediyorsun? Her şey yolunda mı?"

"İzin ver de kızcağız içeri girsin," dedi Annabelle, çorbayı her birinin etrafında "KÂSE" kelimesi yazan ve benekli desenleri olan küçük kâselere kepçeyle boşaltırken. Kate, çorbaya baktı, bulamaç gibi ve şekilsizdi. Annabelle'e olan nefreti içine işledi. Kapıyı Marisa'nın arkasından kapattı ve mutfak eski ısısına döndü.

Marisa, lastik çizmelerini çıkarmak için eğildi. Jake ona yardıma koştu. Marisa her iki çizmeyi Annabelle'in arka kapının yanında tuttuğu dökme demir bot çıkarıcısıyla çıkarırken Jake destek olmak için elini tutmuştu. Marisa, lacivert yün bir üst ve altına yüksek yakalı dantel bir gömlek giymişti. Altın gözlük zinciri ve kaşmir olmaması dışında kıyafeti tıpkı Annabelle'inki gibiydi.

"Evet, herkes gelip otursun, yoksa çorba soğuyacak."

Lanet olası çorba, diye düşündü Kate.

Marisa'nın botlarıyla ilgili olarak elinden geleni yapmış ve üstesinden gelmiş olmanın memnuniyetini yaşayan Jake, Kate'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve onu masaya götürdü. Jake ikisine anne babalık ediyor gibiydi; masaya zamanında oturtması gereken, yürümeye yeni başlamış çocuk muamelesi yapıyordu dalgın bir biçimde. Kate, mobilyanın geri kalanıyla uyumlu olmayan tek sandalye olan her zamanki sandalyesine oturdu. Diğerleri masif çam iken onunkisi oturma yeri pütür pütür deri altlıktan oluşan eski bir yemek masası sandalyesiydi. Annabelle bu sandalyeyi Kate'e ilk tahsis ettiğinde bunun "taht" olduğu ve "çok özel misafirlere" saklandığı üzerine övgü dolu bir konuşma yapmıştı. *Eğer bu gerçekten doğru olsaydı,* diye düşündü Kate şimdi, *o zaman kesinlikle Marisa'ya verilmesi gerekirdi.*

"Babamı beklemeyecek miyiz?" diye sordu Jake.

Annabelle gözlerini devirdi.

"Yarım saat önce geri dönmesi gerekiyordu. Daha fazla bekleyemem. Arzıendam ettiğinde ona çorba ısıtabilirim."

"Bu çok güzel kokuyor Annabelle," dedi Marisa. Sesi, Kate'in hatırladığından daha yumuşaktı, fısıltı şeklindeydi. Jake'e döndü. "Yolculuk nasıldı?"

Anlamsız bir soruydu. Konuşma sırasında kibarca sorulan, kimsenin cevap vermeye zahmet etmediği lakırdılardan biri.

"Güzel, güzel. Olaysız." Jake, ona gülümsedi.

"İyi," dedi Marisa, bir dilim ekmek alıp üzerine yavaşça tereyağı sürerken. "İşler nasıl, Kate?"

"İş? Iı. Evet. İyi."

"İyi."

Annabelle mutfakta koşuşturmaya devam ediyordu. İhtiyaçları olan her şeyin olup olmadığını soruyor, tuz ve biberi getiriyor, bir bardak şarap isteyen olup olmadığını merak ediyordu. Kimse istemedi. Onun oturmasını beklediler ve oturunca, onun yaşında biri için fevkalade bir zahmet olduğunu ama şikâyet edemeyeceğini göstermek için yüksek sesle oh çekti. Kaşını elinin arkasıyla sildi.

"Başlayın, başlayın," dedi Annabelle, ellerini çırparak.

Marisa uzak görünüyordu, bakışları dalgındı. Ona bu sahte sükûneti verenin ilaçlar olabileceğini farz etti Kate. Sanki sert plastik bir ekranın diğer tarafında oturuyordu ve ulaşılamaz biriydi. Kate tekrar tekrar onu sohbete katmaya çalıştı. *Yorgun mu hissediyordu? İştahı nasıldı? Bebeğin tekme attığını hissedebiliyor muydu? TV seyrediyor muydu? İyi uyuyor muydu?* Marisa gülümsüyor ve tek heceli cevaplar veriyordu. Muhabbeti ilerletmiyordu.

"Tanrım, Kate," dedi Annabelle, kaşığını sallayarak. "Ne çok soru sordun! İzin ver de Marisa yemeğini soğumadan yesin."

Rencide olan Kate, kâsesini bir kenara itti. Yarısını yemişti. Kendisine gösterilen tüm o özene rağmen çorba, bayat bulaşık suyu gibiydi. Gerginlik yaratmadan Annabelle'e karşı çıkamaz, "huzuru kaçırmak" ile suçlanmadan ve ziyaretleri haftalarca yasaklanmadan Marisa'yı daha fazla zorlayamazdı. Duruma müdahale edip bir şeyler söylemesini isteyerek Jake'e sert sert baktı ama Jake hiçbir şey söylemedi.

"Marisa birtakım resimler yapıyor, değil mi Marisa?" dedi Annabelle.

Marisa'nın yüzü aydınlandı.

"Evet, seviyorum." Kafasını Annabelle'e minnettar şekilde salladı. "İş siparişi olmadan yeniden yaratıcı bir şeyler yapıyor olmak güzel, biliyor musunuz?"

"Harika," dedi Kate. "Ne tür şeyler çiziyorsun?"

"Çoğunlukla çiçek natürmortları."

"Naturmort mu yoksa natürmort mu?" diye sordu Jake. "Hep merak etmişimdir."

Marisa, geldiğinden beri ne kadar canlıysa o kadar canlı güldü.

"Çok komik," dedi, gözleri parıldıyordu. "Bilmiyorum. Ama, dürüst olmak gerekirse, özel şeyler değil. Elimi alıştırıyorum."

"Evet. Eminim iş siparişleri birikiyordur," dedi Kate.

"Boş laf," diye konuştu Annabelle, Kate'in konuştuğunu görmezden gelerek. "Harikalar." Jake'e ekledi, "Bir tanesini çerçeveletip koridora asacağım. Orada mükemmel duracak. Şemsiyeliğin tam üstüne."

"Benim sanatımı evine asmak zorunda hissetme kendini Annabelle!" dedi Marisa. "Zaten yeterince cömert davrandınız."

Bu noktada, Annabelle masanın karşısına uzandı ve Marisa'nın kolunu okşadı. Kate, inanmayarak, doğru görüp görmediğinden emin olmak için tekrar baktı ama, hayır, Annabelle'in tanıdık kalın altın ve mücevherli yüzüklerin takılı olduğu yarı artritli eli oradaydı, Marisa'nın giysi kolunun üstünde duruyordu. Marisa da Annabelle'in elini okşadı. "Resmini duvarımızda istiyorum çünkü harika olduğunu düşünüyorum. Başka bir sebebi yok," dedi Annabelle.

"Ben de görmeyi çok isterim," dedi Jake en sonunda. "İkimiz de isteriz."

Marisa başını sevimli sevimli salladı.

"Hayır, gerçekten, çok utanırım. Henüz hazır değil."

"Anlıyorum," dedi Jake, sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını bir iniltiyle esneterek. "Sanatçının özel imtiyazı. Eserini ancak bitirince göstermelisin."

Kate homurdandı. Hepsi saçmalıktı. Sanki yanlış yere konmuş bir sözcük onu sendeleyerek boşluğa gönderebilirmiş gibi, herkesin Marisa'nın her kaprisini çekmesinden sıkılmıştı. Erkek arkadaşının ve onun annesinin Marisa'ya, Kate de orada oturmuyormuş gibi yağ çekmesini dinlemek kırıcıydı. Kate'in orada yeri yokmuş gibiydi. O olmasa onlar için her şey daha kolay olacakmış gibi.

Bu düşünce omuzlarına kopçaları göğsünde sıkışan koşum takımı gibi yerleşti. Ellerinin sandalyenin kollarını kavradığını, parmaklarının ahşabın kenarında pençe gibi kıvrıldığını fark etti.

"İyi misin, Kate?" diye sordu Marisa. Kate başını kaldırınca Marisa'nın bakışıyla karşılaştı. Gözlerinin arasında hafif bir kaş çatma çizgisi vardı. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Ne? Ah. İyiyim." Ellerini serbest bıraktı ve kendisini nefes almaya zorladı. "Kusura bakmayın. Dalıp gitmişim. İş yerinde beni strese sokan bir meseleyi düşünüyordum. Gelecek hafta Toronto Film Festivali'nden önce büyük bir tanıtım kampanyası var."

Şirket aynı anda çok fazla film üstlenmişti, çalışma arkadaşlarıyla birlikte şu anda teslim tarihleri tarafından kuşatma altına alınmışlardı. Toronto'yla aralarındaki saat farkı da işe yaramamıştı. Tanıtım programını şekillendirmekten sorumlu kişi o olduğu için bu onun hatasıydı ama bir şeyler kanıtlamak istemişti. Taşıyıcı annelik haricinde bir değeri olduğunu, işinde hâlâ iyi olduğunu kendisine göstermek istemişti.

"Diğer şeylerin haricinde düzenlenmesi gereken bir sürü prömiyer var. O beklentileri yüksek tiplerin nasıl olduğunu bilirsiniz." Şimdi Annabelle'e anlatıyordu. Neden gevezelik ettiğini bilmiyordu Kate. Susmak istiyordu ama susamıyordu. "Ve, yani, yoğun," diyerek zayıf bir bitiriş yaptı.

"Hayda," dedi Annabelle. "Umarım bebek gelmeden rahatlamaya başlarsın. Yeni doğmuş bir bebekle bunların hepsini idare edemezsin."

"Teşekkürler, Annabelle," dedi Kate, kasıtlı bir nezaketle. "İyi olacağımızdan eminim."

"Benim zamanımda böyle değildi. Tam zamanlı kariyerleri olan siz çalışan kadınlar her şeye sahip olmak istiyorsunuz..."

Kate çay yapmayı teklif etti. Soğuk su musluğunu açtı ve su ısıtıcısını doldurmadan önce beklemesi gerekenden daha uzun süre suyun akışını seyretti. Jake ona yardıma geldi. Dolaptan fincanları ve büfeden kıvırcık yapraklı çayı aldı. Kate'in dirseğini okşadı ve ağzını kımıldatarak ama ses çıkarmadan "İyi misin?" diye sordu. Kate başını salladı.

"Tamam. Ben de masayı temizleyeyim o zaman," dedi Annabelle.

Jake ve Marisa aynı anda karşı çıktı.

"Ah, hayır. Sen yapma. Ben yaparım..."

"Öğle yemeğinin tamamını sen hazırladın Annabelle. Ben hallederim..."

Ama Annabelle boş kâseleri bir araya toplayıp dikkati kendisine çekmek için özellikle tasarlanmış gürültülü, şangırdayan seslerle üst üste koymaya başlamıştı bile. Kendisini oturduğu yerden kaldıran Marisa, yavaşça bulaşık makinesine doğru yürüdü, kapağını açtı ve çatal bıçak tepsisini hazır ve nazır şekilde dışarı çekti.

Su ısıtıcısının kaynamasını beklerken Kate, arkasına döndü ve iki kadını bulaşık makinesinin önünde yan yana dururken gördü. Lacivert

üstleri ve hafif, tokayla tutturulmuş saçlarıyla arkadan neredeyse aynı görünüyorlardı. İkisi de geniş omuzluydu ve güçlü uzuvları vardı. Tam da kadınların biyolojik olarak tasarlandıkları gibi, dar belleri daha geniş kalçalara doğru kıvrılıyordu. Benzerlik o kadar belirgindi ki Kate bunu o âna kadar neden gereğince fark edemediğini merak etti. Titredi ve bakışlarını çevirdi. Isıtıcının sıcaklığı pencereyi buharlandırmıştı. Görüşü bulanıklaştı ve çayı yaptıktan sonra bardaklara dökerken eli titredi.

Otuz Bir

O GÜNDEN SONRA, KATE şehir dışındaki kırmızı tuğlalı evden olabildiğince uzak durmaya karar verdi. Annabelle ile günlük işleri Jake halletti. Annabelle'in yakınında olmak Kate'e hep kendi zihin gücünü sorgulatmıştı ve her karşılaşmada bitkin hissediyordu. Onunla etkileşimde olmazsa Annabelle'in onu incitme gücünü kaybedeceğini düşünüyordu Kate.

Jake, ona, annesinin yorumlarını çarpıttığını, "ufacık önemsiz şeyleri takıntı haline getirerek" öngörüsünü yitirme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ve "kendi iç rahatlığı" için kendisine alan tanıması gerektiğini söylüyordu. Jake tüm bunları nazikçe, Kate'in tarafından baktığında ısrar ederek söylüyor, Kate de durumu şu anda olduğundan daha zor bir hale getirmek istemeyerek sessizce başını sallıyordu. Ayrıca sonuçta ikisi de aynı şeyi istemiş oluyorlardı: Kate'in kesinlikle mecbur olduğu durumlar dışında annesinin etrafında olmaması. Ama Kate içten içe üzülüyordu.

Ajesh'i aradı. Birbirlerini aylardır görmemişlerdi. Jake'i otuzuncu yaş gününe getirdikten sonra birkaç kere üçlü takılmışlardı ama sonra pek yürümemişti. Farklı samimiyet bağları bir araya gelerek farklı

bir ilişki şeklini asla tesis edemezmişçesine, bir kişi hiçbir zaman bu gruba tamamen ait hissetmiyordu.

Birbirlerinin hayatından ne zaman çıktıklarını gerçekten fark etmemişti Kate. Jake'le aşkının ilk zamanlarında, ikisi arasındaki ilişki hayatındaki en önemli şey gibi görünmüş, pek çok arkadaşlığı yarıda kalmıştı. Neler olduğunun farkına vardığında her şey için çok geçti. Onun kısırlık ve taşıyıcı annelikle mücadele etmek zorunda kaldığı dönemde yaşıtları çocuk sahibi oluyordu. WhatsApp grupları, sesli mesajlar, yogadan sonra düzenli olarak içilen kahveler ve akşamları içilen Pinot'ya ayak uydurmaya ne vakti ne de meyli olmuştu. Güvenilmez bir arkadaştı ya da belki küskün. Diğer kadınlarla dostluk kurmanın püf noktasını hiç bilememişti. Kate'in onlara ihtiyacı olmadığını hissediyorlardı herhalde ama vardı. Onların anneliğe çıkan kolay yolları karşısında acı hissetmeden kendi muhtaçlığını ifade edemiyordu yalnızca.

Ajesh farklıydı. Bir yuva kurma arzusu yoktu. Altı aydan uzun süreli bir kız arkadaşı olmamıştı. Öngörülemezliği, Kate'in aramalar ya da e-postalara dönmediği için kendisini yargılanmış hissetmeyeceği anlamına geliyordu. Kate'in hayatına, Butan'daki bir yürüyüş gezisinden ya da Somerset'te bir Ayurveda dinlenme tesisinden henüz dönmüşken, düzensiz aralıklarla girip çıkardı ve belli belirsiz biçimde iletişimde kalırlardı.

Kate onu aradığında, o cevap verdiğinde ve Kate sesini çok uzun zamandır ilk defa duyduğunda, yalnız olduğunu ve onun cilveli pervasızlığını özlediğini fark etti. Her şey çok ciddi bir hal almıştı. Ajesh'ten kendi olarak var olduğunu, sadece güvensiz ya da dalgın değil, komik de olduğunu hatırlatmasını istiyordu.

Southbank'te kahve için buluştuklarında, ona Marisa ile ilgili olan şeylerin fazla ayrıntısına girmeden, Annabelle ile ilişkilerinden bahsetti. Ajesh'ten hoşlanırdı ama tam anlamıyla güvenmezdi. Jake ve Kate, Marisa'nın sinir krizinden ne kadar az kişiye bahsederlerse o kadar iyi olacağına karar vermişlerdi. İstenmeyen dış müdahaleler olmadan da yeterince kırılgandı zaten. Kate de, Marisa'nın şehir dışında Jake'in anne ve babasıyla birlikte kalarak düzenli temiz hava alabildiğini ve Londra dışında olabildiğini, böylece herhangi bir sınırı aşmadan onunla yakınlıklarını koruduklarını açıkladı. Annabelle'in son maskaralıklarıyla ilgili Ajesh'i bilgilendirdi.

"Dostum, sana iyi gelmeyen insanların çevresinde olman senin için iyi değil," dedi Ajesh. Ajesh sigara içebilsin diye Royal Festival Hall'un dış terasında oturuyorlardı.

"Bir tane ister misin?" diye sordu kendisine ince bir sigara sararken. Hava rüzgârlıydı ama kâğıdı ustalıkla yaladı ve tek bir tütün tozunu bile kaybetmedi. Üniversitedeyken Ajesh, partilerde hep en iyi esrar saran kişiydi. Arkadaş grubunda ona "YAZ" olarak kısalttıkları "yoğun ama zarif" derlerdi.

"Hayır, teşekkürler."

Kate neredeyse bunu söyler söylemez fikrini değiştirmiş, birdenbire gençliğine, bebekler ve işlevsiz taşıyıcı annelerden önce var olan, o zamanlar karizmatik ve Fransız filmlerine özgü bir şey gibi göründüğü için elle sarılmış tütün içmeyi dert etmediği haline dönmek istedi. "Vazgeçtim, ver bir tane."

Ajesh yeni sarmış olduğu sigarayı Kate'e uzattı ve onun için yaktı. Kate içine çekti ve nikotin sinapslarına çarparak gözlerinin arkasına vurdu. Başı döndü ve düşünceleri, deniz şakayıkları gibi dalgalandı.

"Vay," dedi Kate. "Körelmişim."

Ajesh güldü.

"Bu ot değil, biliyorsun, değil mi kanka?"

"Evet. Tamam. Kara cahil değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim. İçimizde en havalı hep sendin."

"Güya."

"Cidden. Jake seni bulduğu için çok şanslı."

Sabit şekilde Kate'e baktı.

"Başından çok şey geçti, Katie," dedi. "Annabelle kulağa tam bir cadaloz gibi geliyor. Yani, bilirsin, siktir et. En önemli şey senin birkaç ay içinde anne olacak olman ve bu harika. Çok, çok güzel."

Kate ikinci nefesi ve ardından üçüncüyü çekti.

"Her şey yoluna girecek," dedi Ajesh.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Yoluna girmekten de ötesi. Mükemmel olacak. Sen harika bir anne olacaksın. Jake dünyanın en tatlı babası olacak. Sadece bu zor ve problemli dönemi atlatmanız gerekiyor. Çok iyi duruma geleceksiniz. Yaşlı amcan Ajesh'e güven."

Kate ona gülümsedi. Ajesh her zaman ona kendini özel hissettirebilme yeteneğine sahip olmuştu, sanki Kate her şeyin üstesinden gelebilirdi. Bunun hatırlatılması güzeldi.

"Çok tatlısın. Teşekkürler."

Ajesh, yakasını çevirip kaldırarak ve kollarını bağlayarak arkasına yaslandı. Süet bir mont, gri kaşmir atkı, yarısı büyük boy asker postallarının içine sokulmuş siyah kot pantolon giymişti.

"Tabii ki," dedi, bir duman halkasını rasgele üfleyerek. "Arkadaşlar ne içindir? Beni vaftiz babası yapsan iyi olur, tek diyeceğim bu."

"Anlaştık."

"Sadece Annabelle'den olabildiğince uzak dur," dedi. "Onun sesini kıs." Radyo kadranını çevirme taklidi yaptı.

"Haklısın," dedi Kate, sigarasını yere atıp botuyla üzerine basıp ezdi.

"Her şey olacağına varıyor," diye ekledi Ajesh.

"Bu kadar çok şeyi ne ara öğrendin?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunu ben söylemiyorum. Max Ehrmann adında bir şair söylüyor."

Güldüler. Ajesh, kolu Kate'in omuzlarında metroya kadar onunla yürüdü. Kate eve döndüğünde, aylardır hissetmediği kadar hafif hissediyordu. Jake işten eve gelince, onu kapıda karşıladı. Sımsıkı sarılarak, cüssesini kendisine bastırarak öptü. Jake memnun göründü ve o andan sonra aralarında her şey biraz daha kolaylaştı.

Hamilelik yedi buçuk aylık olunca, Annabelle doğum öncesi parti teklifinde bulunarak onları şaşırttı.

"Güzel olacağını düşündüm," dedi telefonda. "Biliyorsunuz, bu sıralar *çok* popüler."

"Ah," diye cevap verdi Kate. "Evet. Iı. Tamam."

Gerçekte, doğum öncesi partisinden daha cafcaflı ve daha abartılı bir şey gelmiyordu aklına.

Jake bile saçma olduğunu düşünüyordu.

"Şu âna kadar duyduğum en anneme göre olmayan şey," dedi Kate ona söylediğinde. "Biz büyürken Sevgililer Günü'ne bile inanmazdı. Amerikan icadı derdi."

Ama kabul ettiler, tabii ki, çünkü o Annabelle'di ve en azından bebek gelene kadar oyunu kuralına göre oynamaları gerekiyordu.

Bu sefer araba doluydu. Altı adet mavi helyum balonu ve üzerinde mavi şekerli krema ve şekerden ince el yazısıyla yazılmış ve süslenmiş "Erkek Bebek" kelimelerinin bulunduğu bir pasta vardı. Tewkesbury butiklerinde bulunmadığını öğrenince tamamı Londra mağazalarından, internetten Annabelle tarafından sipariş edilmişti.

"Bunları neden kendi evine teslim etmelerini istemedi ki?" diye sordu Kate.

"'Pastayı iyi taşıyamazlarmış, öyle söyledi," dedi Jake.

"Ya balonlar?"

"Çıldırdı," diye şaka yaptı Jake, Richborne Terrace'tan çıkarlarken ve arkadaki tüm o takım taklavat yüzünden arka dikiz aynasından dışarısını görmeye çabalarken. "Sonunda bunu da gördük."

Doğum öncesi partisine cüret etmek tehlikeliydi. Sanki kadere en çok istediği şeyi elinden alması için meydan okuyordu Kate. Geçen hafta, Kate iş yerinde hamilelikten bahsetmişti. Meslektaşlarına evet, bebek sahibi olacağını ama hayır, aslında *doğurmayacağını* açıklamak zor olmuştu.

"Vay," demişti asistanı Monique. "Çok klas."

"Gerçekten mi?" diye sormuştu Kate, şaşırarak. Sorular ve büyümüş gözler ve hatta belki biraz onaylanmamayı bekliyordu ama bir anda herkes destek çıkmış ve onu hafiften kederlendiren bir gerçekçilikle durumu kabul etmişlerdi.

"Evet," demişti Monique. "Ne istediğini bilen ve bilirsin, gidip onu alan bir kadın olmak çok havalı."

"Durum bundan biraz daha karışık," dedi Kate nazikçe. "Ama teşekkür ederim. Benim için çok değerli."

Kate o an bile, çok erken konuştuğundan, olayların olması gerektiği gibi olmayabileceğinden, Marisa'nın çocuklarını onlara verme konusunda fikrini değiştirebileceğinden, başka bir psikotik kriz geçirebileceğinden ya da herhangi bir şekilde beklenmedik olayların çok istedikleri geleceğe zarar verebileceğinden endişeliydi. Ama bunların hiçbirini dış dünyaya anlatmayı ummuyordu.

Doğum öncesi partisi, yapmak isteyeceği son şeydi.

Çiftlik evine öğle vaktini biraz geçerken geldiler.

"Tanrım," dedi Jake. "İnanamıyorum."

Kate, onun gözlerini takip etti ve ön kapıya asılmış bir pankart ile karşılaştı: bir telden sarkan simli mavi harflerle "Bebiş fırlamak üzere!" yazıyordu.

Kate gülmeye başladı ve ardından Jake de ona katıldı. Birkaç saniye kendilerini durduramadılar. Annabelle kapıyı açtığında Jake, iki bük-lüm olmuş, elleri dizlerindeydi; Kate ise gözlerinden yaşları siliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Annabelle. "İyi misiniz?"

"Evet, evet," dedi Jake, kendisini toplayarak. "Selam anne. Harika bir afiş, bu arada."

Tekrar kahkahaya boğulmamak için yanağının içini ısırıyordu Kate.

"Ah, o." Annabelle elini salladı. "Biraz gülün diye. Köydeki dükkânda Chris bulmuş, inanabiliyor musunuz? O küçük dükkânda bulundurdukları şeye bak!"

"Akla gelebilecek tüm özel günler için yemek hizmeti," diye ekledi Kate, *alçak sesle.*

Annabelle, varlığını henüz hatırlamış gibi Kate'e baktı. "Ne dedin?"

"Ne güzel bir kutlama," dedi Kate, daha yüksek sesle.

Annabelle, ipe benzer bir askıyla boynunda toplanıp bağlanmış, birbirine sarılmış birkaç parça kumaştan yapılmış gibi görünen ince, yere kadar uzanan bir elbise giymişti. Azametli bir Yunan tanrıçasına benziyordu, Akropol'de 13 metre yüksekliğinde heykellerini yaptıkları türden bir Yunan tanrıçasına.

"İçeri girin, içeri girin. Her şeyi misafir odasına ayarladım. Marisa sizi görecek diye çok heyecanlı, canım kızım."

Kate aniden durdu. Göz ucuyla Jake'e baktı. Jake öteye baktı ve başını indirdi. Kate, onun da duyduğunu ve ne yapacağını bilemediğini biliyordu. *Canım kızım*, diye düşündü Kate? Annabelle ona karşı hiç bu kadar gelişigüzel biçimde sevecen olmamıştı.

Jake, Kate'in elini tutmak için elini uzattı. Kate, elini ona vermedi. Chris'in her zamanki tek kişilik koltuğuna yerleştiği misafir odasına yürüdüler.

"Ah, hepimiz buradayız," dedi Chris, ikisini selamlamak için ayağa kalkarken.

Marisa, yanındaki çiçekli koltukta oturuyordu. Kate'in daha önce görmediği parlak mavi bir gömlek elbise giymişti. Kate ona doğru yürürken Marisa yerinden kalkmadı.

"Özür dilerim," diye kıkırdadı. "Bugünlerde koltuktan kalkmak çok çaba gerektiriyor."

Hamile karnı, önünde on beş santimetrelik çıkıntı yapmıştı. Tartışılmaz kadınlığının devasa işareti odaya kendisini gururla ilan ediyordu. Yanağını öpmesi için önce Jake'e, ardından, elini kavrayıp hevesli bir şekilde "Seni görmek çok güzel. Bebek artık her an gelebilir!" dediği Kate'e uzattı.

Kate dişlerini sıkarak başını salladı. Marisa'ya uzak olmak istemesine rağmen, bebeğin bulunduğu tümseğe, bir şelalenin kenarına yaklaşır gibi kaçınılmaz biçimde, yakınlaşmadan edemedi. Ellerini, onun yoğun sıcaklığına koydu. Sol avuç içinin altında birdenbire bir kıpırtı oldu.

"Ooo, birileri daha fazla ilgi istiyor," diye güldü Marisa. "Bütün gece tekmeledi. Neredeyse gözümü bile kırpmadım."

Kate'in kalbi daha hızlı atıyordu. Sanki bebeği ona burada olduğunu bildiğine dair bir işaret veriyordu. Annesi. Gerçek annesi.

"Jakey de aynısıydı. Hatırlıyorum," dedi Annabelle. "Küçük golcü, değil mi Chris?"

"Evet."

"Ragbici olacağından *emindik*," diye devam etti Annabelle, küpesiyle oynayıp boşluğa bakarak.

"Ben de hissedebilir miyim?" diye sordu Jake, Kate'in yanına diz çökerek. Kate istemeyerek yana kaydı ve Jake ellerini Marisa'nın karnına koydu. O tanıdık eklemler ve kısa kesilmiş tırnakların başka bir kadının vücudunda gezinmesini seyretti Kate ve sonra dönüp Chris'e içki alıp alamayacağını sordu. "Tabii ki," dedi Chris, "ne dikkatsizim." Kate'e en az iki, muhtemelen üç ölçek cin tonik döktü.

"Pastayı getirdiniz mi?" diye sordu Annabelle.

"Evet," dedi Kate otomatik olarak. "Ve balonları. Gerçekten Annabelle, bu kadar zahmete girmemeliydin."

"Evet, gerçekten," dedi Marisa. Kate, ona gülümsedi ama Marisa başını çevirdi. Jake hâlâ yanında diz çökmüş, onun karnına dokunuyordu. Onlara bakmak elini ateşe uzatmak gibiydi ama Kate bunu yapmaya mecburdu.

Marisa gülümsedi. Yüzündeki donuk, mesafeli ifade, Kate'e bu itina ile sevimlileştirilmiş yüzün altında gerçek Marisa'nın koruyucu plastiğe sarılmış gibi derinlerde gömülü olduğunu bir kez daha düşündürdü. Tüm doğru şeyleri söylüyor ve yapıyordu ama tam oturmayan bir şey vardı.

Jake, malzemeleri gidip arabadan aldı. Kısa bir süre sonra oda mavi uçan balonlarla dolmuştu. Pasta, odanın ortasındaki sehpanın üzerine yerleştirildi. Annabelle memnuniyet içerisinde alkışlamış, sonra gözden kaybolmuş, buz kovasında bir şişe şampanya ve beş bardak taşıyan bir tepsiyle birkaç dakika sonra yeniden görünmüştü.

"Sen de bir kadeh alırsın, değil mi Marisa?"

Kate, işitilir tonda mırıldandı. Marisa'nın onların çocuğuna hamileyken alkol alması fikri onu o kadar korkutmuştu ki kendini tutamadı. Marisa dönüp ona baktı, gözleri kertenkele gibi yavaşça dönüverdi.

"Hayır. Sorun değil, teşekkürler Annabelle. Ben mürver çiçeğinden devam edeyim."

"Emin misin? Bir kadehten bir şey olmaz."

"İstemediğini söyledi," dedi Kate, sesi yüksekti.

Annabelle dudaklarını büzdü. Şampanya şişesini sessizlik içinde patlattı ve mantar odanın diğer tarafına uçunca Chris "Dikkat et!" dedi. Herhangi bir şeyi komik bulma yeteneğini kaybetmiş görünen Kate haricinde herkes güldü.

Cin tonik bitince Annabelle'in ikram ettiği şampanyayı kabul etti Kate ve yavaş yavaş içmesi gerektiğini kendisine hatırlatarak bir yudum aldı. Bugünün münasebetsizliğine karşı hissizleşmek istemesine rağmen, kafasını da ayık tutmalıydı. Konuşmaya çalışıyordu ama sanki bir parça sargı bezi boğazına takılmış gibiydi. Jake'e, anne babasına

ve Marisa'ya baktı ve bu dördünün fiziksel olarak birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etti: Hepsi sarışın ve kendi çaplarında güçlü kuvvetliydiler. Marisa'nın gözleri, Annabelle'in o mavi gözlerine ayna tutulmuş haliydi. Jake ve Chris, kırmızı yanaklar ve güçlü çene kemiklerini paylaşıyordu. *Yeni bir Hint-Avrupa ulusunun simgeleri*, diye düşündü. O ise, köşede duran ve uyum sağlamayı reddeden esmer, zor olandı. Sturridgeleri ve Marisa'yı, yabancıyı hayra yorulamayacak bir niyetle çevrelemiş, kapmaya çalışan bir grup timsah olarak gördüğü tuhaf bir hayale kapıldı.

"Evet, güzel," dedi Annabelle, bacaklarını ayak bileklerinden zarifçe üst üste atarak. "Galiba şerefe içmenin zamanı geldi."

Kadehini, uzun ve şık koluyla kaldırdı.

"Bu noktaya dek uzun bir yolculuk oldu ama ben oğlumuzun şerefine kaldırmak istiyorum. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Rasgele telaffuz edilmiş olan "biz", Kate'in kalbine deniz anası sokması gibi saldırdı. Şampanya kadehini kaldırmak için hazırlandı ama Annabelle henüz bitirmemişti.

"Ve Marisa'ya," diye devam etti, Marisa'ya göz kırparak, gerçekten de *göz kırpmıştı*. "Bu ikisine bu kadar değerli bir hediyeyi verdiğin için teşekkürler. Senin için de kolay bir yolculuk olmadı, bildiğimiz gibi..." Anlamlı bir duraklama oldu. "Ama üstesinden geldin ve hayatımıza girdiğin için hepimiz çok şanslıyız."

"Dedikleri doğru," dedi Chris.

Marisa şişko koltuk kırlentlerinde göz alıcı bir şekilde oturup balkonundan gülümseyen Papa gibi gülücükler saçarken Jake, kadehini şerefe kaldırdı ve diğerleriyle birlikte gülümsedi. Sadece Kate kadehini kaldırmadı. Bunu kimse fark etmemişti.

"Marisa'nın kendisini bu kadar vazgeçilmez kıldığını fark etmemiştim!" Kate, neşeli olmaya çalışıyordu ama kelimeleri yine de aksiydi.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı Marisa yumuşakça. "Hiç öyle değil. Beni burada misafir ettiğiniz için asıl ben çok minnettarım, gerçekten."

"Yanımızda olman güzeldi," diye karşılık verdi Annabelle. "Köy şöleni hazırlıklarında da çok yardımcı oldun."

"Bir şey yapmadım..."

"Saçmalama. Poster ve el broşürü çizecek kadar sabırlı ya da böyle yetenekli çok fazla insan yok. Bölge papazı çok *heyecanlandı*."

Kate'in kadehini dolduran Chris, "Ve papazı memnun etmenin ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz," diye ekledi esprili bir dille.

Marisa ve Annabelle kahkahalara boğuldu.

"Kusura bakmayın," dedi Annabelle, ellerini yüzüne doğru sallayarak, "anlatamayacağım kadar karışık bir hikâye."

Ağzının köşeleri, bir gülümseme olarak yorumlanabilecek şekilde belli belirsiz seğiren Jake, pasta bıçağına uzandı.

"Şu şeyi keselim mi?" dedi aniden.

Asıl şu lanet olası boğazlarını kes, diye düşündü Kate.

"Evet evet, aynen," diye cevap verdi Annabelle. "Tabaklar ve peçeteler şurada."

Jake pastayı kararlı biçimde dilimlerken Kate onu seyretti. Bıçağın ucu, "Bebek" kelimesinin "B"sinin tepesinden girdi ve alttaki tepsinin sertliğine ulaşınca küt diye bir ses çıkardı. Her bir tabağa üçgen şeklinde pastaları tek tek dilimledi ve tabakları dağıttı. Kabarıktan ziyade havayla dolu olan pasta fazlasıyla tatlı ve yumuşacıktı. Dışı duvar alçısını andıran türden bir şeker hamuruyla kaplıydı. Şekerin etkisi Kate'i doğrudan çarptı ve başı, fırtına öncesinde olduğu gibi ağrıyordu.

Marisa'dan taşıyıcı anneleri olmasını rica ettiklerinde gerçekleşebileceğini hayal ettiği şeylerin içinde bu, herhalde hiç ummayacağı bir senaryoydu. Marisa'nın ilaçlarını almayı bırakışı ve Kate'e kendi evinin koridorunda saldırmadan önce kendisini Jake ile bir ilişkisinin olduğuna inandırışıyla başa çıkmak, bu maskaralıkla başa çıkmaktan neredeyse daha kolaydı. Kate'i evine hiçbir zaman tam anlamıyla kabul etmemiş, sevgili oğlunun çok daha iyisini yapabileceğini hissettiğini her zaman belirtmiş bir kadın olan Annabelle, şimdi gülüyor ve Marisa'yla, ikisi birbirini yıllardır tanıyormuşçasına, kolaylıkla muhabbet ediyordu. Kate, ikisinin karşılıklı aşinalıklarının verdiği rahatlık içinde birbirlerine özel şakalar yaparak iletişim kuruşlarını seyretti. Marisa'nın Annabelle'in ilgisinin ışığı altında nasıl canlandığını ve Annabelle'in de bu etkileşim sayesinde nasıl dönüştüğünü, daha genç ve hareketlerinde gitgide nasıl daha canlı olduğunu gördü. Chris de daha ilgili görünüyor, daha iyi duymak için sandalyesinde öne eğiliyor, Marisa'ya yeterince rahat olup olmadığını ve bir tane daha kırlent isteyip istemediğini soruyordu.

Kate, Jake'in dikkatini çekmek ve korku dolu bir bakışı paylaşmak istedi ama onun da Kate ile göz göze gelmekten kaçındığını anladı. Ağzının hareket ettiğini gördü ve onun da konuşmaya katıldığını fark etti. Ama kafasında baskın bir ses vardı ve kimin ne söylediğini duyamıyordu. Nefes alıp verişini sabitlemeye çalıştı ama ciğerleri sanki sünger gibi sıkıştırılıyordu. Koltuğun arkasındaki duvarda, bir uçurum zirvesinin yağlı boya tablosu vardı. Dalgalar gri taşlara

çarpıyordu. Panik azalana kadar fırça darbelerine odaklandı. Ayağa kalktığında bacakları bükülüyordu. Sandalyenin arkasına dayanarak kendisini sabitledi.

"Tanrım, o kadar da çok içmedik, değil mi?" dedi Annabelle, onu seyrederken.

"İyi misin?" diye sordu Jake.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledi Kate. "Tuvalete gidiyorum."

Odadan çıktığında onu koridorun serinliği karşıladı. Merdivenlerin altındaki tuvalette, yüzüne su çarptı ve ellerini soğuk musluğun altında tuttu. Lavabonun yanında asılı duran monogramlı havluda ellerini kuruladı. Tuvaletin kapısını açtı, dördünün konuştuğunu duyabiliyordu. Sesleri, suyun üzerinde seken taşlar gibi ona doğru kayıyordu. Çocukken hissettiklerini hissetti. Anne babasının arkadaşlarını akşam yemeğine çağırdığında yatakta olması gerekirken merdivenin kenarına sürünüp başını tırabzandan çıkararak aşağıdaki yemek odasında neler olduğunu görmeye çalıştığı zamanlar. Bazen annesi onu yakalar ve odasına gönderirdi. O da çıplak ayaklarıyla sessizce yürür, aşağıdaki tüm o eğlenceye dahil olamadığı ve onu buyur etmedikleri gerçeğinin çektirdiği eziyetle uyuyamazdı.

Koridorda, birdenbire Annabelle belirdi.

"İşte buradasın," dedi Annabelle. Yarı karanlıkta, birkaç santim uzamış hissi uyandırıyordu. Kate geri çekildi.

"Nereye gittiğini merak ettik."

Annabelle somurtkandı, heybetli profili dörtte üçlük haline dönmüştü. Elbisesinin ipeği, yarı ışıkta, eriyen buz gibi pırıldıyordu.

"Özür dilerim," dedi Kate. "Çok uzun kaldığımı fark etmedim."

Annabelle'in varlığından korktuğunu göstermeyi reddederek, kendisini onun yüzüne bakmaya zorladı.

"Ben Marisa'ya biraz daha mürver çiçeği almaya gidiyorum," dedi Annabelle. Kate'in önünden azametle yürüyerek mutfağa girdi. Ama Kate onu takip etti. Gitmesine izin vermek istemiyordu. Bir şeyler söylemek istiyordu ama ne olduğundan emin değildi. Bu kadına o kadar kızgındı, onun müdahalesi Kate'i o kadar geri püskürtüyordu ki fiziksel bir tepki vermemek için kollarını bağlaması gerekiyordu.

Annabelle buzdolabının kapısını açtı ve bir şişe San Pellegrino çıkardı. Sonra dolaba uzanıp bir bardak aldı ve kauçuk tepsiden aldığı buzla doldurdu. Zarafetle hareket ediyor, kolları kanat gibi açılıyordu. Bir ayağı mutfağın döşeme taşlarında, bir ayağı da koridorun fayanslarında duracak şekilde ayakta dikilen Kate'le ilgilenmiyordu.

Kate, ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değildi ama düşünmesine gerek kalmadan kelimeler ağzından döküldü.

"Annabelle," diye başladı Kate. "Sürdürdüğün bu küçük güç gösterisiyle beni tedirgin edeceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Annabelle, yaptığı şeyi bıraktı. Bir elinden yarısı dökülmüş San Pellegrino şişesi sarkıyordu. Yüzü hareketsizdi, duygulardan arınmıştı.

"*Neden* bahsettiğini anlamıyorum Kate," demekle yetinde.

"Marisa. Marisa'dan bahsediyorum. Bir anda onunla *hoşsohbet* oldun."

Annabelle, sessizce bir kahkaha patlattı.

"Aylardır burada yaşadığını unutmuş görünüyorsun," dedi, sesi düzdü, her bir kelimeyi soğukkanlı bir dikkatle söylüyordu. "Çünkü kendini içine soktuğun karışık durumla baş edemedin."

"Konu bu değil..."

"Sözümü bitirmeme izin ver." Annabelle su şişesini masanın üzerine çarparak koydu. Sinirlenmişti. Dudakları solgun ve gergindi. Boynundaki damarlar dışarı çıkmıştı. Kate, onu daha önce hiç sinirli görmediğini fark etti. Annabelle'i sadece kontrollü bir pasif agresiflik halinde, diğer insanların hassas noktalarını bir tetikçi gibi yan çizgilerden takip ederken görmüştü ama kontrolsüz öfke sergileyerek kendisini küçülttüğünü hiç görmemişti. Şu âna kadar yani. Şu an ateş püskürüyordu. İşte sonunda dikkatini çekmeyi başarmış olan Kate, bununla ne yapacağından artık emin değildi.

"Chris ve ben elimizden gelen her şeyi yaptık. Kendimizi tanrı bilir ne tür bir tehlikenin içine attık ve bu zavallı kızı sağlığına yeniden kavuşturduk..."

"Bu zavallı kız?" diye sordu Kate, inanmayan bir ifadeyle.

"Evet. Bu zavallı kız. O *çılgınca* çocuk sahibi olma saplantın yüzünden kullandığın zavallı kız."

Şoke olan Kate, gözlerinde yaşların oluşmaya başladığını hissetti.

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru. Ne kadar katlanılmaz olduğunu, nasıl seni hiç tatmin edemeyeceğini düşündüğünü Jake bize anlattı." Şimdi Annabelle havaya girmişti. Kelimeler, atış mangasının hızlı kesik ve kuvvetli silah sesleri gibi dökülüyordu ağzından.

"Marisa'nın uygun durumda olmadığı büyük ihtimalle çok belirgindi ama sen ona göz kulak olabilesin diye yanınıza taşınması için ısrar ettin. Sonrasında olanlar ona fazla gelince şaşırmış rolü yaptın. Yani, gerçekten Kate. Ne düşünüyordun?"

Kate başını öne eğdi. Annabelle haklıydı. Bilmeliydi. Bunu yaptırmak için Jake'e baskı yapmıştı. Marisa'nın kusursuzluğuna o kadar inanmak istemişti ki bununla çelişen tüm işaretleri görmezden gelmişti.

Annabelle onu rahat bırakmadı. Bunun yerine, ona doğru iki uzun adım attı, artık Kate'in yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Sesi neredeyse fısıltıya düşmüştü, bu bağırmaktan çok daha tehditkâr geliyordu.

"O çocuk zaten senin değil," dedi Annabelle, sözler ağzından güzel bir tükürük serpintisiyle çıkmıştı. "Biyolojik olarak değil. Marisa'yla Jake'in birbirlerine ikinizin hiç olamayacağı kadar çok yakıştığı herkes için aşikâr."

"Ne?" Kate kafasını uğultudan kurtarmak istercesine salladı.

"Pekâlâ. İkisine bir bak canım," dedi Annabelle. Dudakları yukarı doğru bükülerek tuhaf küçük bir gülümseme halini almıştı. "Bir elmanın iki yarısı gibiler, değil mi? Fark etmiş olmalısın!"

Kate geri adım attı. O kadar başı dönüyordu ki mutfak zeminin ayaklarının altında eridiğinden emindi. Sırtı duvara ağır ve gürültülü bir şekilde vurmuştu. Darbe, Annabelle'in takviminin sayfalarını hafifçe dalgalandırdı. J baş harfinin birden fazla farklı günde gördüğünü hatırladı. Kendine bunun gerçekten ne anlama geldiğini düşünme izni vermemişti ama inkârının onaylanmamış kirli çukurunda bir yerlerde biliyordu.

"Jake, onunla çok vakit geçirdi," dedi Annabelle, Kate'in düşüncelerini okumuşçasına. "Bu kadar mankafa olamazsın, Kate. Hadi. Çoğu hafta buradaydı ve ikisi çok iyi anlaşıyordu."

"Ne? Ama ben Marisa'nın bizi burada istemediğini sanıyordum..."

Annabelle başını halden anlama edasıyla yana eğdi.

"*Seni* istemiyordu Kate. Jake ve ben bu konuda uzun uzun konuştuk ve en iyisinin bu olacağına karar verdik."

Kate, kaplıcadaki hafta sonunu ve Jake'in erken gidişini hatırladı. *Buraya gelmiş olmalı*, diye fark etti. Tüm o açıklanmayan işe kayboluşlar. Jake hep buradaymış. Marisa'yla. İki elinin avuç içlerini duvara bastırdı Kate. Duvarın açılıp onu yutmasını istiyordu. Annabelle halen konuşuyordu.

"... görmek çok güzeldi. Marisa çok hoşsohbet biri, sence de öyle değil mi? Jake'in de fark etmesi an meselesiydi..."

Sonra, çok ileri gittiğini fark etmiş gibi durdu. Annabelle'in düşünceyi tamamlamasına gerek yoktu. Bunu onun yerine Kate yapabilirdi. Jake'in Marisa'yla, çocuğunun annesiyle olması gerektiğini anlaması an meselesiydi. Kate'in her şeyi kaybetmesi an meselesiydi.

Kate kafasını bir tarafa çevirerek yanağını taşın nemliliğine bastırdı. Gözlerini kapattı, göz yaşları gözünden sızdı. Keşke ağlamadan durabilseydi ama duramadı. Keşke Annabelle'in sesini bastırabilseydi ama bastıramadı. Keşke kendisini savunabilseydi ama Annabelle'in söylediklerinin gerçekliği onu tüketmişti. Jake'in dengi olacak kadar iyi ya da zeki ya da alımlı ya da sarışın ya da doğurgan ya da tatlı olmamıştı hiç. Annabelle'in sözleri ispatlıyordu: Jake'in kız arkadaşı olmaya layık değildi, onun çocuğunun annesi olmaya ya da aslında anne olmaya layık değildi. Sorunluydu, tanımlayamadığı şekilde hatalıydı ve Annabelle bunu başından beri biliyordu. Kate'in zayıflığının kokusunu kan kokusu gibi almış, onu kaçacak bir yeri kalmayana kadar takip etmişti. *Evet*, diye düşündü Kate, *evet, sen tamamen haklısın. Ben buraya ait değilim. Hiç olmadım.*

Kayarak yere düştü. Hiç enerjisi kalmamıştı, hissediyordu. Bununla artık savaşamazdı. Bu geçen yıl onun azalan gücünü tüketmişti ve kısa bir anlığına, ortadan tamamen silinişini hayal etti Kate. Varlığına son verse her şey ne kadar basit olurdu?

Annabelle, onu görmezden gelerek mutfakta oyalanmaya devam etti. Yavaşça Marisa'nın içeceğini hazırladı, sonra saçını kulağının arkasına doğru düzeltti. Kendisini son taarruza hazırlayan bir savaşçı kraliçe.

"Marisa ve ben yakınlaştık çünkü o kızın bir annesi yok," dedi, bir gölge gibi Kate'in başında dururken. "Anlaşılır olmalı." Annabelle duraksadı ve Kate'in tüm dikkatinin kendisinde olup olmadığını kontrol etti. "Ya da belki de bunu ancak kendi çocuğun olunca anlayabileceksin."

Annabelle, mürver çiçeği bardağını aldı ve yürürken elbisesi ıslık sesi çıkararak Kate'in önünden geçti. Kate, bir müddet daha yerde oturdu. Sonra karnının bir tarafında keskin bir sancı hissetti. Derin bir kas ağrısıydı ve ona kısırlık tedavisi görürken çektirdiği o bitmez tükenmez taramaları hatırlattı. Danışman doktorun ultrason çubuğunu her bir yumurtalığın daha iyi bir görüntüsünü elde etmek için bükerek bir oraya bir buraya sürükleyişini. O his, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Hissedilen acıdan ziyade oyulma hissiydi.

Ağrı, karnına ve aşağıya kasığına doğru yayılırdı. Sızı, bayılma raddesine gelene kadar dişlerini sıkıştırırdı. Sonra, çubuk kaldırılır, danışman doktor silinmesi için ona kâğıt peçete verirdi. Acının anısı birden yok olurdu.

Ama bu acıyı şimdi tekrar hissediyordu. Ama bu sefer zonklama yukarı, karnına ve oradan göğsüne yükselerek omuzlarına püskürdü. Boğazına eriştiğinde Kate, nihayet bu acıyı tanımıştı. Güç. Tam da

dayandığı bu acı yüzünden güçlü olduğunu ve bunu yapabileceğini ani, kesin bir açıklıkla gördü. Kendisini dimdik doğrulttu.

Annabelle'i siktir et, diye düşündü. *O kadının bu yaptığı yanına kalmayacak.*

Koridordan aşağıya, Annabelle'in köpüklü mürver çiçeğini yan sehpaya bırakmak için eğildiği misafir odasına yürüdü. Marisa orada değildi. Oturduğu yerdeki koltuk kırlenti göçüktü. Kate içeri girerken Jake ve Chris dönüp ona baktılar. Annabelle'in ona arkası dönüktü.

"İyi misin?" diye sormaya kalkıştı Jake.

"Marisa nerede?"

"Banyoda," dedi Jake. "İyi misin?" Endişelenmiş görünüyordu.

Kate onu görmezden geldi. Hayalinde, bir silah silindiri dönüyor ve klik ediyor, silahın sustası düşüyordu. Nişangâhı gözüne kaldırıp namluyu doğrudan Annabelle'in alnına doğrulttuğunu hayal etti.

"Annabelle," dedi. "Az önce mutfakta bana söylediklerini herkese söylemeni istiyorum."

Annabelle doğruldu ve işitilebilir bir şekilde iç çekti.

"Ah, tanrı aşkına, yine ne var? *Neden* bahsettiğini anlamıyorum Kate."

Annabelle topuğu etrafında döndü ve Kate'le yüz yüze geldi. Kate, soğukkanlılığı karşısında afallamıştı. Annabelle'in yüzü daha genç ve daha az buruşuk görünüyordu. Sanki birkaç dakika öncesinin kötülüğü onu dinçleştirmişti.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Annabelle omuz silkti ve ellerini, avuç içlerini bir yalvarış işaretiyle yukarı bakacak şekilde kaldırdı.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey her yaptığımın seni bir şekilde rahatsız ettiği ve ben de tamamen pes etmenin eşiğindeyim. Görünüşe göre yaptığım hiçbir şey yeterince iyi olmuyor. Bak," Annabelle ayaklarının üzerinde hareket ederek bir sonraki yorumunu Jake'e yöneltti, "sana söylemek istediğim şey tam olarak bu."

Demek ki arkasından onunla ilgili sayısız konuşma geçmişti, diye düşündü Kate. Şüphe ve güvensizlik tohumlarını ekmek için bahsi hiç açılmamış fırsatlar. Annabelle manipülasyondan kim bilir ne kadar zevk almıştı. Fişlerini yeşil masa çuhasına birinin evini elinden almak için hile yapan kumarbaz gibi yerleştirmişti. Şimdi hepsini hayal edebiliyordu Kate: "aile" kavramı ve onun biyolojisinin genetik önemine duyduğu ateşli coşkuyla Annabelle, Kate'i devre dışı bırakıp Marisa'yı saflarına katmak için komplosunu dikkatlice kurmuş olmalıydı.

Muhtemelen, oğluna taşıyıcı annenin üzülmesini engellemek için Kate'in ziyaretlere gelmemesi gerektiğini söylemiş, Kate'in uygunsuz psikolojik durumuyla ilgili Marisa'ya hiç şüphesiz her türlü şeyi anlatmıştı.

"Sana neler anlattı?" diye sordu Kate, Jake'e çenesini yukarı kaldırarak.

Jake konuşmak için ağzını açtı ama kelimeler çıkmadı. Annesinin hâlâ olmasını istediği küçük çocuk gibi beceriksizdi ve kaybolmuştu. Annabelle'in onun üzerindeki gücü, Kate'in hayal ettiğinden çok daha derinde saklıydı. Jake'in annesinden korktuğunu şimdi anlıyordu. Kate'in onun için annesine kafa tutmasına ihtiyacı olduğunu anlıyordu.

"Annabelle," dedi Kate. "Bu iş burada bitti. Oyun bitti. Yakalandın."

"Ne saçmalıyorsun..."

"Ayrıca bu işin benimle bir ilgisi varsa, torununu asla göremezsin." Kelimeler kavurucu bir gaddarlıkla bir araya geliyor ve demleniyordu. "Ona yaklaşmana izin vermeyeceğim, seni zehirli yaşlı orospu."

Annabelle, elleri yumruk yumruk düğümlenmiş halde, dişleri açıkta Kate'e doğru iki adım attı. Kate, bir an için kendisine yumruk atacağını sandı ama Chris, içkisini yere devirerek ayaklarının üstüne fırladı ve elini hafifçe Annabelle'in dirseğine koydu.

"Hadi," dedi, nahoş bir arbedeyi önlemek istercesine onu oturtmaya çalışarak.

Annabelle, Chris'in elini eliyle vurarak uzaklaştırdı.

"Bırak," dedi, kelimeleri tükürerek. Chris yerine oturdu, yüzü gömleği kadar buruşmuş görünüyordu. Kate'e kaşlarını kaldırdı. Kate, bunun Chris'in özür dileme şekli olduğunu biliyordu ama yeterli değildi. Annabelle'in yaptığı kötülüğü, tanıştıkları ilk günden beriki nefret dolu üstünlük duygusu ve soğukluğunu telafi etmeye hiçbir şey yetmezdi.

"Mutfakta bana Jake ve Marisa'nın bensiz daha iyi olduklarını söyledin," dedi Kate. "Marisa'nın biyolojik anne olduğunu. Benim çekilmez olduğumu ve Jake'in şüphesiz burada benim arkamdan bir sürü zaman geçirdiğini."

Bir an sessizlik oldu. Kate'in yanakları sıcaktı. Bardağı yerden kaldıran Chris'in kolu havada asılıydı. Jake, Kate'e doğru yürüdü, yüzü solgundu.

"Kate, ben..."

"Şu an duymak istemiyorum," dedi Kate.

Jake, odanın ortasında beceriksizce duruyordu. Kate ise gözlerini o masmavi bakıştan ayırmayarak Annabelle'e dik dik bakıyordu. Annabelle gözlerini kırptı. Kate, ağlayacağını düşündü ama Annabelle kafasını yana eğerek boynunun beyaz savunmasızlığını gösterdi. Pencereden dışarı ön bahçeye, araba yoluna ve ormanın seyrekleşen bölümüne doğru bakıyordu. Sonra oda, yaprakların hışırtısı ya da suyun hızla akışı gibi tuhaf bir sesle doldu ve Kate, Annabelle'in güldüğünü korkuyla fark etti. Kahkahası sessizliğin karşısında yüksek, güçlü ve sarsıcıydı. Annabelle'in gözleri hareket etmiyordu. Berrak, parlak, ölü balık gözleri. Gülüyordu ama kahkaha yüzünün geri kalan kısmına yansımıyordu. Bu da onu her zamankinden daha korkunç hale getiriyordu.

"Deli saçması," dedi Annabelle. "Jake, Kate'in akıl sağlığı için endişelendiğimi sana bir süredir anlatmaya çalışıyorum, değil mi? Başka delile ihtiyacın var mı?"

"Anne, bu..."

"Senin bu komik... komplo teorisini uydurduğuna inanamıyorum," diye devam etti Annabelle. "Ve beni eleştiriyorsun, *beni!* Seni her zaman anlamasam da senin için o kadar çok şey yaptım. Ben... Ben... Daha ne *yapabilirdim,* bilmiyorum." Annabelle'in gözleri şimdi ıslaktı, kendisine acıyarak bakıyordu.

Ah, iyi, diye düşündü Kate, *çok iyi oynuyor.*

Annabelle, bayılmak üzereymiş gibi geriye doğru sendeledi. Ama kendisini tam zamanında toplayarak vücudunun kırlentlere abandığı koltuğun üzerine yıkılmasını sağladı ve elinin tersini alnına bastırdı.

"Anne, lütfen bunu yapma," dedi Jake.

"Annabelle, bu kadar üzülmene gerek yok," diye ekledi Chris.

Ama Kate, ikisinin de ona doğru gitmediğini fark etti. Kate, söylemek üzere olduğu şeyden kaçış yolu bırakmayacak şekilde Annabelle'e doğru eğildi.

"Akıl sağlığım tamamen yerinde Annabelle," dedi, sesi çatlıyordu. "Aksini söylemeye nasıl cüret edersin."

Annabelle şimdi kolyesini kavramış, kafasını koltuk kırlentlerinin içine itiyor, korunmaya ihtiyacı olanın Kate olmadığını, kendisinin Kate'ten korunması gerektiğini ima etmeye çalışarak Kate'in yüzünün ağırlığından uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Chris," diye inledi Annabelle. "Yardım et bana, lütfen. Bana ne yapacağını bilmiyorum."

Sonra, apansız bir ses geldi.

"Sana hiçbir şey yapmayacak," dedi ses.

Annabelle irkildi ve gözleri sola oynadı. Yüzünü bir gölge yaladı. Kate, Annabelle'in baktığı yöne bakınca kapı eşiğinde duran Marisa'yı gördü.

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu Kate.

"Annabelle'e hiçbir şey yapmayacağını söyledim," diye tekrar etti Marisa. "Çünkü sana arkada söylediklerinin hepsini duydum."

Marisa'nın yüzü sakindi. Arkadan ışık vuruyor, sarı saçları parlıyordu.

"Mutfakta," diye açıkladı Marisa. "Annabelle'in sana tam olarak ne dediğini duydum."

Annabelle koltuğun üzerinde hareketsizdi.

"Koridora çıktım. Oradan her şeyi duyabilirsin. Bu yüzden mutfak kapısını hep kapatıyoruz, değil mi Annabelle? Bu yüzden ve cereyan yapmasın diye."

Marisa'nın sesi düz ama sesini sınıfın arka tarafına duyurmak isteyen bir öğretmeninki kadar netti.

"Bütün bunları söyledin Annabelle," dedi Marisa, ağzını bükerek. "Üzgünüm ama söyledin."

Annabelle konuşmadı. Kolyesi ışıkta parıldıyordu.

"Jake ve benim yakınlaştığımızı ve bebekle birlikte beraber olacağımızı söyledin. Bebeğin benim olduğunu ve benim Jake'e daha uygun olduğumu söyledin."

Annabelle, hırıltıyla hıçkırık arası alçak bir ses çıkardı.

"Ama aslında, Jake buraya tek başına geliyordu çünkü ben Kate'e yaptığımdan çok utanıyordum. Onunla yüz yüze gelemeyen bendim."

Jake, Kate'in eline uzandı. Kate, tutmasına izin verdi.

"Bunun için özür dilerim Kate," dedi Marisa, başı öne eğikti ve hâlâ Kate'e bakamıyordu. "Annabelle bana böyle daha iyi olacağını söyledi. Bana senin..."

"Sorun değil," dedi Kate ve tekrar, "Sorun değil."

Rahatlama, soğuk bir dalga gibi Kate'in vücuduna yayıldı. Demek ki Jake ona ihanet etmemişti. Bunu onu korumak için yapmıştı. Onunla göz göze gelmek için döndü. Yüzü o kadar sarsılmıştı ki Kate, Marisa'nın doğru söylediğini anladı.

Jake başını salladı. "Ben hiçbir zaman..." başladı, sonra durdu, sonra tekrar başladı, sesi kısıktı. "Bunu sana yapmazdım... Ben sadece... her şeyi idare etmeye çalışıyordum..."

Sessizliğe büründü. Kate, başını onun sert, rahatlatıcı omzuna dayadı ve derin bir nefes verdi.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Artık biliyorum."

"Jakey," dedi Annabelle, "bu saçmalığı dinleme. Boş boş konuşuyor. Ben öyle bir şey hiç demedim..."

"*İkimizi* birden deli olarak gösterip işin içinden sıyrılamazsın," diye cevap verdi Kate. "Birimizle yakayı kurtarabilirsin. Ama iki kişi olunca bu dikkatsizliğe girer." Hemen ardından, doğrudan ona bakarak "Değil mi canım?" diye de ekledi.

Annabelle koltukta solgundu, yanakları çökmüştü. Gözleri öfke saçıyordu.

"Ah, hadi ama," dedi Annabelle, şimdi Chris'e bakıyordu. "Marisa ağır bir şekilde ilacın etkisinde. Ne dediğini bilmiyor."

Chris hiçbir şey demedi. Utanmış görünüyordu.

"Ne dediğimi biliyorum," dedi Marisa, gelip Kate'in yanında durarak. Bunu yaparken helyum balonlarından birini kenara itmişti. Ardından da Kate'e bu kadar sıkıntı ve üzüntü çekmesine sebep olmuş ama aynı zamanda bu kadar umut ve iyimserlik aşılamış, onu eşit ölçüde hem korkutmuş hem büyülemiş bu kadın, tamamen beklenmedik bir şey yaptı. Kate'in elini tuttu.

"Ben ve Jake'le ve benim bebeğin gerçek annesi olduğumla ilgili söylediklerin, hiçbiri doğru değil Annabelle," dedi Marisa. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Yavaş yavaş konuşuyordu. "Bu Kate'in bebeği. Hep öyleydi. Hep öyle olacak. Jake ve Kate onun annesiyle babası."

Kate, Marisa'nın elini bir daha hiç bırakmayacakmış gibi güçlü sıktı ve tekrar ağlamaya başladı. Jake, kolunu omzuna doladı. En sonunda konuştu.

"Anne," dedi, sesi gergin ve kısıktı. "Buraya Kate'siz geldim çünkü bana bunun Kate'i ve bebeğimizi korumanın en iyi yolu olduğunu sen söyledin."

Annabelle oğluna döndü. Elleri kucağında kenetlenmişti. Avuç içleri birleştirilmiş şekilde yalvararak kaldırdı ellerini.

"Ah, Jakey," dedi. "İstediğinin bu olduğunu sandım. Marisa'yla ikiniz çok iyi anlaşıyordunuz, biliyorsun ve ben... yani, ben..."

"Sen ne? Sen bizi kendi çıkarların için kullanmaya çalıştın," diye feryat etti Jake. "Seni hep savundum, ne istersen hep onu yaptım."

Sesi çatlıyordu. Sesi o kadar çaresiz geliyordu ki Kate onu savunmak istedi. Ama bu Jake'in kendisinin yapması gereken bir şeydi.

"Bu sefer çok ileri gittin," dedi. "Çok. Nasıl yaptın bunu? Bunu nasıl *yapabildin*?"

"Yavaş bakalım, moruk," dedi Chris. Ilımlılığı anlamsızdı. Kate, Chris'i omuzlarından tutup karısının yarattığı uydurma gerçeklere

inanmayı seçmek yerine hayatı gerçekle olduğu haliyle hesaplaşmak zorunda kalana kadar sallamak istedi.

"Kızların seninle bu yüzden konuşmuyor," diyordu Jake şimdi annesine, sesi neredeyse bağırıyormuş gibi yüksekti. "Seni görmeye bile katlanamamalarının sebebi bu. Benim de bir gün anlayacağımı, senin hepimize lanet olası satranç taşları gibi davranan değersiz bir narsist olduğunu hep söylediler."

"Sus Jake, sus," dedi Chris. "Bunların hepsini gündeme getirmeye gerek yok. Anneni ne kadar incittiğini biliyorsun."

"Umurumda değil!" diye bağırdı ve ardından sehpaya tekme attı. Sehpa ters döndü ve tiksindirici mavi pasta dağınık bir balçık halinde ince işçilikle dokunmuş kırmızı halıya indi. "Beni incitti! Bizi incitti! Kate'i hayal bile edilemeyecek şekilde incitti..."

Kate kolundan tutup onu bu bunaltıcı yerden çıkarmaya çalıştı ama Jake kendisini onun kontrolünden kurtarıp şöminenin yanındaki raflara gitti. Kate'in onu durdurmasına fırsat vermeden kolunu konsola çarptı ve tek bir hızlı hareketle gümüş ve ahşap çerçeveli fotoğrafların hepsini konsol yüzeyinden temizledi. Çerçeveler şakırdayarak yere düştü ve paramparça oldu. Tüm o ortak sırıtma anları, dişleri aralıklı yeni yeni yürüyen çocuklar, rengi kahverengiye dönen düğün fotoğrafları, okulun ilk günleri, resmi mezuniyet portreleri, sessiz ve gülümseyen kız kardeşler, Scilly Adaları'nda bir teknede geçirilmiş çok eski bir aile tatili, yanaklarına çarparak pembeleştiren rüzgâr, daha genç Annabelle'in saçları desenli ipek bir eşarpla yukarıya toplanmış, gözleri siyah gözlüklerin arkasında belirsiz, gülüşü onun gözetimi altında hiçbir şey hiçbir zaman yanlış gidemezmiş gibi sabit ve dudakları boyalı.

Chris ve Annabelle şimdi koltukta yan yana büzüşmüştü. Annabelle bir mendile yumuşak yumuşak hıçkırıyor, Chris kafa karışıklığıyla başını sallıyordu. Dışarısı karanlık olmuştu. Kate, Jake'in elini tuttu. Jake terliyordu ve çok uzaklara dalıp gitmiş gibiydi. Kate, onun ensesini okşadı ve Jake, ani bir dönüş hareketiyle Kate'e geldi. Odadan çıktılar. Marisa'ya eşyalarını toplamasını söylediler. Kendileriyle birlikte onu da Londra'ya geri götürüyorlardı.

Annabelle karşı çıkmadı. Chris ve o, tuğlaların arasında açılan boşluklara sarılan sarmaşık gibi birbirlerinin zayıflıklarına kenetlenerek ve gün batımı çehrelerini gitgide karanlığa gömerken öylece oturdular. Evin yıkılması riskini göze almadan sarmaşığı kesemezdin. Ama kalınlaşan gövdesini her yumuşak yere sokan bitkinin ısrarlı gücüyle

zayıflayan taş en sonunda ufalanacaktı. Ve yıkım gerçekleşecekti. İçine göçmüş bir taş bulutu. Böyle sona ermişti.

Kate, misafir odasından çıkarken kapıyı kapadı. Tekerlekli valiziyle Marisa yeniden belirdiğinde Kate, ona sıkı sıkı sarıldı. Başkaca bir kelime söylenmesine gerek yoktu. Artık birbirlerini anlıyorlardı.

Üçü arabaya bindi. Kate, Marisa ön yolcu koltuğuna otursun diye arkada oturdu. Jake anahtarı kontağa sokup araba yolundan çıkarken seyretti. Gökyüzünde örtülü bir ay, ön camda buğulanma vardı. Jake, ısıtıcıyı ve radyoyu açtı. Giderken dönüp kırmızı tuğla eve bakmadı Kate. Gözden kaybolmasına ve zihninden uzaklaşmasına izin verdi. Onu yutmak için yükselen dalgalı bir gelgit hayal etti. Beyaz alınlıkların, gri çatı kiremitlerinin ve kurumlanmış baca kulelerinin derinleşen bir denizin altında kalışını gördü. Batmasına izin verdi. Kate nefes aldı. Önünde oturan iki kişiyi seyretti. İki sarı kafa, yan yana.

Kate'in uzuvları ağırlaşmıştı. İstese şu an uyuyakalırdı ve Marisa'yla Jake'in onu uyandırmamak için sessizce konuşacaklarını, Jake'in radyonun sesini kısacağını ve fren yaparken arabayı sarsmamak için çok özen göstereceğini biliyordu. Eve geri döndüklerinde Jake'in onu uyandıracağını ve üçünün birlikte eve girip mutfak masasının etrafında birer fincan çay içeceklerini ve bugün olan her şeyi konuşacaklarını biliyordu.

Güvende olacaktı.
İyi hissettirecekti.
Aile gibi gelecekti.

Otuz İki

DOĞUMDA 1990'LARIN RAP MÜZİĞİNİ ÇALDILAR.

"Pek çok kişi Mozart'ı seçer," dedi Bay Abadi meraklı bir gülüşle. "Yatıştırıcı bir şey isterler."

"Marisa, onu güçlü hissettirecek bir müzik istediğini söyledi, her şeyi yapabilirmiş gibi hissettirecek bir müzik," diye açıkladı Kate. "Bu onun fikri. Bu fikri biz de sevdik, değil mi?" Bay Abadi'nin artık tanıdık olan krom çerçeveli sandalyelerinde yanında oturan Jake'e döndü.

"Sevdik," diye cevap verdi Jake sırıtarak.

Bay Abadi, başını hafif seğirtti ama tasvip etmemekten ziyade keyifliydi.

"Görevimiz sizi memnun etmek," dedi, sarı kalemiyle tıbbi kayıtlara not düşerken.

Böylece, Leo Christopher Sturridge dünyaya Busta Rhymes'ın "Thank You" isimli rap şarkısının coşkun sesiyle geldi. Göbek bağını kesmek için Jake ve Kate içeri davet edildiğinde, bebeklerinin ilk ağlayışını duyduklarında ve ebe, oğlunu Kate'e verdiğinde Snoop Dogg çalıyordu. Jake, Marisa'nın elini tutup bilincinin ötesinde bir yerlerden gelen gözyaşlarını dökerken sıkıca sıktığı âna Jay-Z eşlik

etti. Marisa yüzünde yorgun bir gülüşle Kate'in bebeğini tutuşunu seyrederken çalma listesi hafifçe TLC'ye geçti. Tüm bu yaşanan şey aptalca bir güzellikteydi.

"Merhaba," dedi Kate, Jake bebeğin kadifemsi başını eliyle kavrarken oğlunun alacalı, sorgulayan yüzüne dikkatle bakarak. "Seninle tanışabilmek için çok şey yaşadık."

Arkalarındaki yatakta, kanlı ve yorgunluktan terli vücuduyla Marisa yastığına yaslanmıştı.

Kate ona döndü.

"Teşekkürler," dedi, sesi çatlıyordu. "Çok teşekkürler."

Kate, Leo'yu yan odada çıplak göğsüne aldığında müzik durmuştu ve öyle somut bir sakinlik vardı ki her şey kesin gibiydi. Kate ve Jake, Leo'nun minik burun çekişlerini ve ciyaklamalarını duyabilmek için boyunlarını uzatmışlardı. Bebeğin çıkardığı her bir ses, varlığının gerçekliğine zar zor ikna ediyordu. Bebeğin yumrukları ezilmiş gibi kapalıydı ve daha yeni oluşmuş parmak ve tırnaklarının kırışıklığı Kate'i tarih öncesine ait ve esrarengiz bir şey gibi şaşırtmıştı. Aynı anda hem bu kadar mucizevi hem de tamamen kendilerinin olan bebeğin karşısında Kate'in aklı durmuştu.

Bay Abadi onu doğurtur doğurtmaz, Leo ameliyathane ışığının altında sahneye çıkar çıkmaz, Kate onu kendisinin olarak bildi. Sonsuza dek bağlanmışlardı, şimdi anlıyordu. Oğlunun doğmasını beklemişti sadece. Onun son derece küçük ayrıntılarını kimin DNA'sının hangi zincirlerinin oluşturduğunun bir önemi yoktu. Bunun doğru olduğunu Kate biliyordu.

Jake, Kate'i nazikçe öptü. Birazdan o da Leo'yu sıkıca tutacak, tenini bebeğin tazeliğine bastıracaktı ama henüz bebeğinden vazgeçmeye hazır değildi Kate. Onu bir daha asla, kesinlikle, bırakamayacağını şiddetle hissediyordu. Damarları boyunca dalgalanan anlık bir akım hissetti. Dünyadaki her şeyden daha güçlüydü, oğlunu korumak için her şeyi yapabilirdi. Her yerinden annelik fışkırıyordu, deliye dönmüştü hatta.

"Koyu renk saçları var," dedi Kate. Doğruydu. Leo'nun saçları koyu kahverengiydi. Kate dudaklarını onun yüzüne yaklaştırıp saçı öne düştüğünde o ve oğlu arasında tam bir uyum vardı.

Hafta sonları, nehir kenarındaki patikada yürüyüş yapıyorlardı. Bugün, hava güneşli ve rüzgârlıydı. Evin içinden aldatıcı biçimde sıcak görünen ama dışarı çıktığınızda ceket ve kazak gerektiren o Londra günlerinden biri. Jake, bebeği bir askıyla göğsüne bağlamıştı. Anorak ve kapüşonlu sweatshirt'le sarmalanmış olan Kate de Jake'in elini

tutmuş, yanında yürüyor, arada bir Leo'nun uykuya dalıp dalmadığını kontrol ediyordu. Şimdi on aylıktı ve onu neredeyse bir rutine sokmuşlardı. Leo tatlılıkla ağlıyordu.

"Şşş... şşş... şşşşş..." dedi Kate. "Uyumak istediğini biliyorsun miniğim. Hadi, güzel bir şekerleme yap."

Jake ofisteyken ve Kate, sanki onu anlıyormuş gibi, Leo'yla saatlerce muhabbet ederken kullandığıyla aynı yumuşak sesle kandırmaya çalışıyordu onu. Haftanın iki günü, bir dadının yardımıyla evden çalışıyordu ve genelde kendisini Leo'ya özellikle çabuk kavrayan bir meslektaşıymış gibi davranırken buluyordu. Sesi, Leo'nun en sevdiği hikâye kitabından bir hikâye okuyormuş gibi neşeli olduğu sürece Leo söylediği her şeyden mest oluyordu.

Cuma günü, Leo yüksek sandalyesinde, tombul yumruğunun içinde plastik bir kaşıkla bir imparator gibi gururlu oturuyordu. Görünüşe göre boynunda mama önlüğü olmasına sinirlenmişti ve yüzüne havuç püresi bulaştırmıştı. Leo'nun birazdan çileden çıkmak üzere olduğunu anlamıştı Kate. Boynundaki o gerginlikten, burun deliklerinin hafif genişlemesinden anlık bir azgın kedi sesi için gücünü topladığını anlayabiliyordu.

Hemen, o günkü düşünce ve endişelerini şarkı yoluyla anlatmaya başladı.

"Evet, eğlenceli bir gezi düzenliyoruz Leo, ve filmin yıldızlarından birinin ne yapmamızı istediğini hayatta tahmin edemezsin..." Bekledi. Dikkati muhtemel bağırıp çağırma ve tepinme nöbetinden başka yöne çevrilmiş olan Leo'nun gözleri "Lütfen, devam et," dercesine genişlemişti.

"Yani, tüm otel suitini yeniden boyamamızı istiyor. Modası geçmiş otel odalarının kokusu onda olumsuz duyguları harekete geçiriyormuş. Biliyorum! Tam bir çılgın, değil mi?"

Leo, plastik kaşığını plastik tepsiye küt diye vurdu.

"Sen ve ben, ikimiz de biliyoruz dostum," dedi Kate. "Ben de hayır dedim. O da işi tamamen bırakmakla tehdit etti ve şimdi..." Leo'yu yüksek sandalyesinden çıkardı ve kendisine doğru getirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Evet miniğim, bilmiyorum. Anne bilmiyor."

Leo'nun ağzında bir gülüş belirdi. Kate güldü ve sonra Leo, başını annesinin köprücük kemiğine dayadı. Daha iyi bir duygu yoktu.

İlk birkaç ay acımasızdı tabii ki. Kate'in uyku eksikliğiyle ilgili her şeyi teoride bilmesine, hatta tüp bebeği denedikleri onca yıl boyunca özlemini çekmesine rağmen, gerçeğiyle baş etmek yine de zordu. Ama o bahtiyar, bir zamanlar çok sinir bozucu bulduğu çiçeği burnunda

annelerin söylediği doğruydu: Başka bir şey yaşamayı gerçekten istemezdi. Leo o kadar değerli bir hediyeydi ki onun için çok çalışmasının beklenmesi Kate için ancak o kadar mantıklı olabilirdi. *Uykumu al*, demek istiyordu. *Bireyselliğimi al, işimi, dışarıda geçirdiğim geceleri, kitap okuyabilme kabiliyetimi, modaya uygun giysilerimi, hepsini al ve umurumda olmadığını gör.* Onun için hiçbir fedakârlık büyük değildi, isteyerek çekmeyeceği bir yoksunluk yoktu. Bebeği vardı. Nihayet, o kadar zamandan ve o kadar acıdan sonra, oğlu buradaydı.

Jake'e gelince, geceleri oğlunu beslemek için uyanan, bir koluna şişeyle birlikte bebeğini yatırıp diğer eliyle cep telefonundan e-postalarını kontrol eden özenli, iyi huylu bir babaydı. Bu teknikle gurur duyuyordu. Onu böyle gördükçe Kate ona daha çok âşık oluyordu.

Şu an evlerinin bebek eşyaları ve oyuncaklarla dolu olması Kate'in hoşuna gidiyordu: kırışmış bez kitaplar, yelekli ayılar, parlak renkli oyun minderleri, köpük toplar ve çınlayan çıngıraklar. Bebek giysileri, muslin bezleri ve bebek bezleri için raflar takarak Marisa'nın odasını kreşe çevirmişlerdi. Marisa gitmeden önce Leo'nun karyolasının tepesine asmaları için filli ve plaj toplu bebek dönencesi vermişti. Dönenceyi kendisi boyamıştı. Sabahları ışığı yansıtıyordu ve Leo, şekillerin ve tavana düşürdükleri gölgelerin hareketini takip ediyordu.

Londra'ya geldikten sonra Marisa, Jas'in yanına taşınmıştı. Dördü birlikte karar vermişlerdi: Marisa'nın kendi özel alanının olmasının iyi fikir olduğunu hepsi biliyordu ve Jas'in dairesi klinikten arabayla sadece kısa bir mesafe uzaktaydı. Jas'in yıpranmış bir VW Golf arabası vardı ve gerektiğinde Marisa'yı randevulara götürmeyi teklif etti. Kirayı Kate ve Jake karşıladı, güçleri yettiğinde üstünü tamamladılar ve bu şekilde hamileliğin son ayını atlattılar.

"Endişelenmeyin," dedi Jas, Kate'e, Marisa'yı almaya geldiğinde Kate, Marisa'nın eşyalarını arabanın arkasına yüklerken. Sadece iki valiz vardı. Bu, Kate'i üzdü. "Bende. Ben ona sahip çıkarım. Kendisine iyi bakmasını sağlarım."

"Doğumdan sonrası için endişeliyim," dedi Kate, caddede kolları bağlı dururken. "İyi olmasını istiyorum."

"Olacak. Bunu sizin için yapmak istedi, hatırlamıyor musun?"

"Çok iyisin."

Jas ona hızla baktı. "Ris benim arkadaşım. O da benim için aynısını yapardı."

Sonunda Marisa, gücüyle hepsini şaşırtmıştı. Leo doğduktan birkaç ay sonra seyahate çıktı. Gitmeden önce onları aradı. Marisa onlara

planlarını anlatırken Kate telefonu hoparlöre verdi. San Francisco'ya uçacak, Meksika'ya gitmeden ve Güney Amerika'da sırt çantalı gezisine çıkmadan önce Pasifik kıyılarının yolunu tutacaktı.

"Hep yapmak istemiştim," dedi onlara. "Kenarda da biraz param vardı. Artı, sizin sayenizde kiradan da bayağı biriktirdim. İşte şimdi gidebilirim."

Kate, bu kadar duygusal hissetmesine şaşırmıştı.

"Kendine iyi bak tamam mı?" dedi, göğsünde mırıldanan Leo'yla. "Bizim için çok özelsin."

Sessiz bir duraksama oldu ve ardından zorla yutkunan Marisa'nın sesi duyuldu.

"Teşekkürler, Kate." Sesi güçsüzdü. "Bu benim için çok anlam ifade ediyor."

"Ayrıca işlerin yolunda gidip gitmediğinden bizi haberdar et lütfen," diye ekledi Jake. "Hayatta olduğunu bilelim."

Marisa güldü.

"Tamam."

Marisa sözünün eriydi. Her ay veya takriben, posta kutularına bir kartpostal düşüyordu: Golden Gate Köprüsü'nün ya da Akapulko'da bronzlaşmış dalgıçların ya da gri taş kollarını dağların üzerine yaymış Kurtarıcı İsa Heykeli'nin bir görüntüsü. Kartpostalın arkasına Marisa hep aynı şeyi yazıyordu: "Halen hayattayım! Harika vakit geçiriyorum. İkinize de sevgiler. Bebek Leo'yu öpüyorum."

Zaman geçtikçe kartpostallar arasındaki süre uzadı ve sonra kartpostallar tamamen kesildi. Kate, içten içe rahatlamıştı. Bir arada olmayı öğrenmek üçü için de zor olmuştu. Çok şey yaşanmıştı ve paylaştıkları deneyimler örneği görülmemiş şekilde yoğundu. Aralarına mesafe koymak herkesin iyiliği için gerekliydi. Ailelerinde Marisa'ya ayırabilecekleri uygun bir yer yoktu.

Ama yine de Marisa'nın güvende olduğunu bilmek istiyordu Kate. Arada bir Jas'le Finsbury Park'taki kafede kahve içmek için buluşarak Marisa'yı kontrol ediyordu.

"O nasıl?" diye soruyordu Kate, Jas'in kimden bahsettiğini anlaması için Marisa'ya ismiyle hitap etmesine gerek yoktu.

Bu bilgilendirme toplantılarının birinde Jas, Marisa'nın Machu Picchu rotasında tanıştığı Avustralyalı bir yoga eğitmeniyle flört ettiğini söyledi.

"Harika birine benziyor," dedi Jas. "Sahiden gerçekçi ve nazik bir adam."

"Ama Marisa yogadan nefret eder."

"Biliyorum!" Jas kahkaha attı. "Benim de bu hoşuma gidiyor."

Kate, Jake ve Leo nehir kenarında yürürlerken, *manzaralar değişiyor ve dönüşüyor*, diye düşündü Kate. Yansımalarının şık yeni apartmanların camlarında parıldayışını seyretti. Bu artık onların hikâyesiydi, Marisa'nın değil.

Doğru zaman geldiğinde, anlayacak kadar büyüdüğünde Leo'ya söyleyeceklerdi.

"Anne ve baba, seni fazlasıyla özel hale getirmek için yardım aldılar," diyeceklerdi. Ondan sonra olacaklar ve Leo'nun Marisa'yla iletişime geçmek isteyip istemeyeceği Kate'in kontrolü dışında olan şeylerdi. Bunları düşünmemeye çalışıyordu. Kendisine Leo'nun annesi olduğunu söyleyip duruyordu. Leo onun kara saçlı oğluydu. Onu korumak için her şeyi yapardı. Bu tür bir sevginin vahşiliğinin insanı delirtmeye yeteceğini fark etmeye başlamıştı. Ebeveynliğin kendi kendini mahveden hatta ölümüne neden olan kusuru, çocuğunu seni terk etmesi üzerine donatmandı. Ama ya sen onu hiç bırakmak istemezsen? O zaman, kaçınılmaz olarak Annabelle geldi aklına.

"Arpacı kumrusu gibi ne düşünüyorsun öyle?" diye sordu Jake.

Kate güldü.

"Bu lafı gerçekten hâlâ kullanan var mı?"

Jake'in gözleri buruştu.

"Ben kullanıyorum."

Battersea Park'ın sonuna gelmişlerdi. Güneş gökyüzünde alçalmış, Thames'in yüzeyine puslu bir ışık yayıyordu. Nehrin üzerinde, iki uzun sandal yanlarından geçip gitti. Suya yakın oturan ve vücutları hep beraber eğilen ve doğrulan sekiz kişinin karaltısı görünüyordu. Tekneler, öne ve arkaya yavaş yavaş ilerliyordu. Dalıp çıkan kürekler, suya girerken hafif sıçrama sesi çıkarıyordu.

Kate, gözleri titreyerek kapanan, küçük parmakları yavaş yavaş gevşeyen bebeği kontrol etti. Cevap verirken yumuşakça konuştu.

"Ben bir annenin sevgisini düşünüyordum."

"Vay. Peki. Derin."

Jake'in yüzüne bakarken, kısılmış gözlerine güneş ışığına karşı kalkan yapmak üzere elini yukarı kaldırdı.

"Annabelle'i tam olarak affettiğimden değil," diye başladı.

"Tahmin ediyorum," dedi Jake.

"Sadece biraz daha iyi anlayabildiğimi düşünüyorum."

Jake başını nehre çevirdi.

"Sen benden daha cömert bir insansın."

Kate, elini Jake'in yanağına koyarak Jake'in yüzünü kendisine doğru çevirdi ve onu dudaklarından öpmek için ayakuçlarında yükseldi.

"Seni neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum. Leo'nun benden hoşlanmayan biri tarafından elimden alındığını hissetsem dayanamazdım."

Jake ona gülümsedi ama yüzü sertti.

"Bu konudan bahsetmeyelim," dedi. "Güzel bir öğleden sonra geçirmek istiyorum."

"Pekâlâ." Kate, kolunu Jake'in beline dolayarak ona daha sıkı sarıldı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kate hep ikisi arasında daha sinirli olanın kendisi olduğunu düşünmüştü. Doğum öncesi partisinden sonra uzunca bir süre Annabelle'e kesinlikle çok öfkeliydi. Ama Leo doğunca, öfkesinin ateşini bu kadar uzaktan taze tutmak enerji kaybı gibi gelmişti ona. Jake annesiyle babasını hayatından çıkardığına göre artık bu öfkenin bir önemi yoktu. Annabelle'in gizli oyunlarından korkmuş ve bu oyunların içinde farkında olmayarak yer aldığı için utanmıştı. Kate'e, kız kardeşlerinin annelerinden hayatlarına artık dayanamayacakları ölçüde karıştığı için soğuduklarını söylemişti. Kurbağa'da yeme bozukluğu gelişmişti. Millie alkolikti. Julia, sırf annelerini memnun etmek için ağzı bozuk bir adamla evlenmişti.

Annem onun "doğru insan" olduğunu düşünüyordu," diye açıkladı Jake. "Bilirsin, iki addan oluşan soyadı, şehir dışında avda geçirilen hafta sonları, özel okul, bu tür zırvalıklar. Şimdi boşandılar. Ama üçünün de bu kadar uzağa taşınmasının sebebi bu. Sana söylemem gerekirdi ama galiba annem hakkında kötü düşünmeni istemedim. Bu aptalca, biliyorum çünkü artık kimse onun hakkında benim düşündüğüm kadar kötü düşünmüyor. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kate ona bundan vazgeçmesini söyleyene kadar "zayıflığı" ve "vefasızlığı" için tekrar tekrar özür dilemişti Kate'ten. Geçmişin sürekli yeniden ele alınmasına, neleri farklı yapabilirdi farkındalığına katlanamıyordu Kate. Anlamsızdı.

"Annabelle çok ikna edici olabiliyor," demişti Jake'e. "Sonunda ona karşı çıktın ve önemli olan da bu."

"Hem," diye devam etmişti Kate, Annabelle ve Chris onlara en çok ihtiyaçları olduğu anda yardım etmemişler miydi? Gizli dürtünün ne olduğunun bir önemi var mıydı? Kriz durumundayken ve her şeylerini kaybetmekten korkarken çıkıp gelen Jake'in annesi ve babasıydı. Her şeye rağmen, bunun için onlara minnettardı.

Leo doğduğunda, Annabelle bir çift mavi örgü patik göndermişti. Zarfın üzerinde Jake'in adı yazıyordu ve Jake, zarfı açınca kartı açmadan çöpe atmış, patikleri de boş pilleri ve lastik bantları sakladıkları mutfak çekmecesine tıkıştırmıştı. Çoktan küçülmüş olan patikler hâlâ o plastik hediye kutusunun içindeydi. Ne zaman Kate'in gözüne ilişseler, Annabelle'in bebeğin doğacağı tarihi nasıl hatırladığı geliyordu aklına.

Konuyu Jake'e dayatmaması gerektiğini biliyordu. Jake'in taşıması ve barışması gereken bir acıydı, onun değil. Belki de zamanla Leo'nun babaannesinin ve dedesinin hayatlarına yeniden girmelerine izin verirlerdi. Ama şimdilik gerek yoktu. Üçü, eksiksizdi. Kusursuz bir aile, tam olarak böyleydiler.

Parkın sonundaki Budist tapınağına geldiler. Tapınağın iki katmanlı çatıları Kate'e eteğini kaldırmış Viktoryen bir kadını anımsatıyordu. Budist tapınağının Londra'ya Hiroşima ve Nagazaki'deki vahşetten sonra hayatının geri kalanını barış için tapınaklar inşa ederek geçirmeye yemin eden Japon bir keşiş tarafından hediye edildiğini bir yerlerde okumuştu. Tapınağın ortasından parlayan altın Buda'ya baktı, kusursuz parlaklığı ışıl ışıl, yeni bir bozuk para gibiydi. *Barış*, diye düşündü. Şimdi anlıyordu. Elini Leo'nun başına koydu ve onun uykudaki sıcaklığını hissetti.

"Eve gidelim mi?" diye sordu.

"Olur," dedi Jake.

Bebek kanguruda duruyordu. Jake'in kolu Kate'in omuzlarındaydı. Geldikleri yere geri yürüdüler. Altın Buda onların gidişini seyretti.

Teşekkür

BU ROMANIN BÜYÜK KISMI, 2020 senesinin baharında Covid-19 nedeniyle tüm ülkede ilan edilen ilk sokağa çıkma yasağında yazıldı. Sevgili editörüm Helen Garnons-Williams'ın bilge, sakin, cömert, nazik ve komik danışmanlığı olmasa ne yapardım bilmiyorum. Artık 4. Estate'te olmasa da ayrılmadan önce yaptığı son işlerden biri Saksağan'ın düzenlemesini bitirmekti. Ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

Yazarı olarak beni miras alan, *Saksağan*'ı dünyaya tanıtarak harika bir iş yapan ve yeri geldiğinde bana WhatsApp'ten kedi resimleri gönderen muhteşem Michelle Kane'in yetenekli ellerine bıraktığı için de yine Helen Garnons-Williams'a minnettarım.

Ajanlığımı üstlenen ve telif haklarımı temsil eden Nelle Andrew sayabileceğimden daha fazla yönden benim şampiyonum. Kitapların yanı sıra hayatımda da köşemde olduğu için kendimi inanılmaz şanslı sayıyorum.

Naomi Mantin eşsiz bir reklamcı ama aynı zamanda çok değerli bir arkadaşım. İhtiyacın çok ötesinde olan, yaptığın her şey için çok teşekkür ederim Naomi.

İstisnai pazarlama yetenekleri ve tırnak sanatı için Liv Manderson'a, güzel kapak tasarımı için Jo Thompson'a, her daim en sevdiğim redaktörüm olduğu için Amber Burlinson'a ve proje yönetimi için Katy Archer'a teşekkürler. İrlanda'daki Ciara Swift'e de sonsuz teşekkürler.

Yayıncımı seviyorum, bu yüzden bana burada kendimi desteklenmiş hissettiren herkese fazladan küçük bir teşekkür sunuyorum. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz ve sizin emeklerinizin değerini asla hafife alamam.

Emma Reed, en iyi arkadaşta ve daha fazlasında (Ve evet, bu da Leanne Hainsby'dan alıntı) ihtiyacım olan her şeysin.

Buraya kadar okuduysanız, Saksağan'ın beklenmedik gelişmelerle dolu olduğunu biliyorsunuzdur. Bu da kimlere güvendiğim konusunda çok disiplinli olduğum anlamına geliyor. Ama Dolly Alderton gibi Lisa Albert da beni teşvik eden ilk insanlardandı. İkinize de teşekkürler.

Anne ve babama, doğru ilaç dozları konusundaki tıbbi tavsiyeleri için babam Tom'a ve ilk okurlarımdan biri olmak için gösterdiği nezaketten ötürü annem Christine'e teşekkürler.

Çok sevgili arkadaşlarıma da teşekkür ederim. Sizsiz yaşayamazdım.

Kısırlık hikâyelerini benimle paylaşan tüm kadınlara da teşekkürü bir borç bilirim. Gittiğiniz yolları bana her anlatışınızda onur duydum. Görüşmek üzere.

Ve son olarak, teşekkürler Justin. Bu kitabı yazarken çok şey atlattık. Geçirdiğim her gün bana sevildiğimi hissettirdin. Hâlâ hissettiriyorsun. Bunun için ve hayattaki en mutlu beklenmedik gelişmelerin doğru yolu seçtiğimizde geldiğini gösterdiğin için çok teşekkürler.

Londra, Nisan 2021.